

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Love is
purpose.
Hate is fuel.*

THE RESURRECTION

UNLAWFUL MEN BOOK #3

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN MALPAS

*Love is
purpose.
Hate is fuel.*

THE RESURRECTION

UNLAWFUL MEN BOOK #3

DIRILIŞ

KANUNSUZ ADAMLAR KİTAP 3

JODI ELLEN MALPAS

Jodi Ellen Malpas®

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2022

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2022 yılında Jodi Ellen Malpas tarafından

yayımlanmıştır ISBN Ebook - 978-1-7360572-7-8

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson Kapak

tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner* hakkında -Publishers Weekly

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve yanak yanağa mizah. Hepsi her sayfada var! Bu kitabın nereye gittiği ya da nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolculuk esrarengiz olduğu kadar büyüleyiciydi de." - *Kindle and Koffee Book Blog on Wicked Truths*

"Karanlıktan sonra lezzetli bir dönüş; başından sonuna kadar tamamen, tartışmasız bir şekilde tahmin edilemez bir yolculuk. Bu öyle bir kitap ki her sayfası önemli, çünkü çok şey oluyor ve bu çift için nefretten aşka uzanan karmaşık bir dans." - *Jeeves The Brit'te Romantizm Okuyor*

"Jodi'nin 2021'in en çok okunan kitabı olarak bir kez daha büyük bir sansasyon yarattığını söylemek yanlış olmaz! Sıkı tutunun, büyülenmek üzeresiniz." - *Booksobsessive, The Enigma hakkında*

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." *Gentleman Sinner* hakkında - *Booklist*

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikaye örmüş." -Harlequin Junkie, *Centilmen Günahkâr* hakkında

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. *Düşmanla Uyumak* tarzı hikâyelerden hoşlananlar için bu kitap mükemmel bir seçim."-Library Journal on *Leave Me Breathless*

"Adeline'in POV'undan anlatılan *Tartışmalı Prenses*, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısı ile her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçler ve dönüşlerle bize sundu." - TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -Library Journal, *Yasak* üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-*Booklist* on *The Forbidden*

"*Yasak*, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtlıyor. *Yasak* aşkın bu çığ ve dürüst tasvirinde Jodi, kök salacak karakterlerle seksi ve tutkulu bir aşk hikayesi sunuyor. *Yasak*, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!"-Shelly Bell, *At His Mercy*'nin yazarı, *Yasak* hakkında

"*Yasak*, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!"
Yasak üzerine -Harlequin Junkie

"Her öpücük, her seksi sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. *The Protector* benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, *The Calendar Girl* serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, *Koruyucu* hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews on *The Protector*

"*With This Man*, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." - Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -The Library Journal *Bu Adamla* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."-RT Book Reviews on *With This Man*

"Bu kitap için ne söyleyecek yeterince sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on *With This Man*

*Yarattığım ve henüz hayalini
kurmadığım her alfaya.*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32 Sonsöz

Jodi Ellen Malpas Hakkında

Ayrıca Jodi Ellen Malpas

tarafından

RESU , \$TqH\$JEp\$;pJ\$J
J

JODI ELLEN
MALPAS

DANNY

St Lucia - Günümüz

Neden gülümsediğimi bilmiyorum. Birinin beni öldürmek istediğini öğreneli çok olmadı ve çoktan ölmüş olmam gerektiği için bu büyük bir başarı. Ama burası. Denizin sesi. Tuzlu hava. Kilometrelerce görülebilen turkuaz sular.

Ve güzel, vahşi karımın Miami seyahatimden eve dönmemi beklediği gerçeği. İzin vermeyi reddettiği gezi. Eğer gitseydim, boşanma davası açacaktı. *Cesaret* ederse ne olacağını biliyor. Boşanma evrakları, onları teslim eden avukatın kışına tıkılacak, tam da ben arkadan bir pompalı tüfek dayayıp onları paramparça etmeden önce.

Escalade'in kapısını kapatıp villamıza bakıyorum, bir sigara çıkarıp yakıyorum. Son üç günde, üç yıldır içmediğim kadar çok sigara içtim. Yeniden dirildiğinizi öğrenmek bunu yapar. Uzun bir nefes çekiyorum ve yavaşça ve düşünceli bir şekilde nefes veriyorum. "Sonuçlarla yüzleşme zamanı,

Danny," diyorum sessizce, çantamı omzuma atıp patikadan yukarı tırmanıyorum.

Ön kapıyı kullanmıyorum, arkadan dolanıyorum ve çantamı terasta bırakıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyip sahile giden patikadan aşağı iniyorum, bir kum tepesinin başında durduğumda onu kıyıda durmuş denize bakarken görüyorum. Düşüncelerini, endişesini buradan bile duyabiliyorum. Kolları koruyucu bir şekilde karnına sarılmış, uzun saçları esintiyle dalgalanıyor, söğüt gibi, bronz vücudu kızgın güneşin altında parlıyor. Nefesimin altında inliyorum, omuzlarımı geriye atıyorum, en iyi yaptığımız şeyi yapma dürtüsü -sikişmek- beni yeniyor. Ve sevişecegiz. Onu yatıştırdıktan hemen sonra.

Personelimizden biri, koluna doladığı hortum borusuyla havuzun etrafında dolanırken beliriyor. "Bay Black," diyor saygıyla başını sallayarak. "Evinize hoş geldiniz."

"Teşekkürler Keith." Kıyıdaki Rose'a dönüp bakıyorum, yeniden bir araya gelmemiz için kendimi hazırlıyorum. Hem elektrikli hem de tehlikeli olacak. "O nasıldı?"

"Sessiz olun, Bay Black."

Başımı sallıyorum, zaten bilmediğim bir şey duymuyorum. Sessiz, evet. Bunu biliyorum çünkü lanet olası aramalarımı görmezden geldi. Mesajlarıma cevap vermeyi reddetti. Karımın hayatta olduğundan ve beni terk etmediğinden emin olmak için baş kahya ile kontrol etmeye başvurdum. Bana kızgın olmasını anlıyorum, ama o kendini ifade etti. Ben de benimkini yapmak üzereyim.

Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve gözlerim Rose'dan hiç ayrılmadan onu uzaklaştırıyorum. Varlığını hissettiği anda omuzlarının kalktığını, sırtının dikleştiğini biliyorum. Ama arkasını dönüp beni kollarını açarak karşılamıyor. Üzerime atlamıyor, beni harap etmiyor, tek parça halinde geri döndüğüm için çok minnettar olduğunu söylemiyor. Yaşıyor. Sessiz muamele. Getir bakalım. Yakında ondan biraz ses çıkaracağım.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diye fısıldıyorum, ileri uzanıp bikini üstünün bağını çekiyorum. Çözülüyor, uçları kollarının altına düşüyor.

"Yapma," diyor suya, kolları kıpırdamadan malzemeyi vücuduna tutuyor.

İçeri giriyorum, ağzımı omzuna dayıyorum, tanıdık kokusuyla karışık tuzun tadını alıyorum. Okyanusta yüzüyordu. Bir aşağı bir yukarı, zaman öldürüyor. Ama geri döndüm ve Miami'de kopan fırtınayı biraz takdir edip dikkatimi dağıtabilirim.

Kollarımı önünde dolaştırarak bileklerini tutuyor, vücudundan uzaklaştırıyor ve meydan okuyan direncini hissediyorum. Ağzımı kulağına dayadım. "Dövüşmek istemiyorum."

"O zaman gitmemeliydin."

"Ölmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, mesele de bu zaten." Sarsıldı, kendini tutuşumdan kurtardı. "Gitmemeliydin."

"Yani dövüşmek mi istiyorsun?" Masmavi gökyüzüne bakarak soruyorum. "Hadi o zaman bebeğim. Şu işi bitirelim de karımı acımasızca becerebileyim." Uzakta olmanın en zor yanı buydu. Ölüm tehditleri değil. Bir suikastçının, Enigma'nın ortaya çıkması değil. Ya da James Kelly, artık onu tanıyorum. İşlenen birkaç lanet cinayet bile değil. Ben sadece Rose'u özledim. Ama şimdi elde edilmesi zoru oynuyor. Bir erkeğin kaldırabileceği en fazla reddedilme vardır. Beni kasıtlı olarak zorluyor. Bu durumun sonucunu biliyor.

Dönüyor, kollarını açıyor ve sonuç olarak bikini üstü kuma düşüyor. Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim göğüslerine kayıyor ve onlarla yapmayı planladığım her şeyi hayal ediyorum. "Hayır," diye nefes alıyor.

Gözlerimi yukarı diktim. "Ne?"

"Hayır dedim," diye homurdanıyor, belden aşağı vuruşunu tekrarlıyor. "Hayır, Danny. Hayır, hayır, hayır, hayır-"

Kırmızıyı görüyorum, ilerleyip çenesini kavriyorum ve tehditkâr yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Tabii ki hiç etkilenmedi. Benim savaşçım. Hâlâ her zamanki gibi cesur. "Seninle evlenmeden bir gün önce böyle durumlarda o kelimeyi *asla* kullanmayacağına dair anlaştığımız."

Alnını sertçe benimkine bastırıyor, gözleri öfkeli lazerler gibi, elimi yüzüne götürüyor ve çekip alıyor. "Ve sen beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin." Dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor ve ben de bir aptal gibi bileğini kavrayıp ona sallanması için mükemmel bir dayanak noktası veriyorum. Ve çocuk sallanıyor.

Yumruğu yüzüme şiddetle çarpıyor, beni birkaç adım geriye savuruyor, görüşüme gerçek yıldızlar yayılıyor. "Kahretsin," diye sığıyorum, bu kadınla tanıştığımdan beri düz olmaktan çok uzak olan burnumu hissediyorum. Tanrım.

Kanı siliyorum ve öfkeli bir bakışla onu olduğu yerde sabitliyorum. "Bu çok acıttı."

"Güzel," diye tıslıyor, ama kendisinin de şok olduğunu görebiliyorum. Ve şimdi benim misillememe hazırlanıyor.

Oyun başlasın.

Ona saldırdım ve onu kuma fırlattım. "Öp beni, kadın."

"Hayır."

"Yap şunu Rose," diye uyarıyorum. "Şimdi yap, yoksa Tanrı yardımcım olsun."

"Ne yapacaksın?" diye soruyor, göğsünü yukarı kaldırıp çıplak göğüslerini göğüs kaslarıma bastırarak. "Öldürecek misin beni?"

Öldürecek misin? Oh, onu öldüreceğim. Hem de zevkle. Bakışlarındaki kıskırtmadan nefret ederek ama aynı zamanda hoşuma da giderek onun üzerinde kabarıp pufluyorum. Dediğim gibi, elektrikli ve tehlikeli. Ona hırlıyorum, yüzümü göğüslerine sürterek burnumdan damlayan kanı yayıyorum. Sırtı kavislendi.

"Hayır," diye tekrarlıyor.

Homurdanıyorum ve ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum, aşağı uzanıp onu yukarı çekiyorum. "Kıınılda," diye emrediyorum, onu döndürüyorum ve ensesinden tutup

Villaya doğru. Birazdan olacaklar, villamızın duvarlarının dışında olmaması gereken şeyler.

"Çekil üstümden Danny," diye tıslıyor, kıpırdanıyor, elleri parmaklarımı uzaklaştırmak için arkasına uzanıyor.

"Kapa çeneni Rose." Zonklayan burnumu sildim. "Kavga mı istiyordun, ettin işte." Onu elimden tutup villaya geri götürüyorum, yolda Keith'in yanından geçiyoruz. Gözünü bile kırpmadı. "Gir içeri." Onu içeri itiyorum, kapıyı kuvvetle çarpıyorum ve geleceğini bildiğim şey için kendimi hazırlıyorum. Hayal kırıklığını benden çıkarmasına her zaman izin verdim. İlk günden beri böyleydi ve her zaman da böyle olacak. Ona ısrarla bu dünyada ona zarar verebilecek tek kişinin ben olduğumu söyledim. Ve *her zaman* karşılık vermesine izin vereceğim. Bana her şeyini versin, çünkü kontrol edilmeyi çoktan aştı ve onu dize getirebileceğimi düşünürsem lanet olası bir aptal olurum. Bir daha asla sırtını duvara dayamayacak.

Tabii onu sikmeye hazırlanmak için oraya koymuyorsam.

Etrafında dönüyor, mavi gözleri karanlık ve tehditkâr. Siki seğirten bir şey.

"Tekrar söyle Rose," diye emrediyorum, yara izim karıncalanarak ilerliyorum. "Beni yine reddet."

Başka bir yumrukla cevap veriyor, hayal kırıklığı onu daha iyi hale getiriyor ve yumruğunu yakalıyorum, avucumu etrafına sararak onu aşağı indirmeye zorluyorum. "Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor ve sonra üzerime geliyor, ilk hamleyi yapıyor, saldırıyor ve ağızlarımızı birbirine çarpıyor. Bileklerini bir elime alıyorum, diğer elimle bikinisinin altını sıyrıyorum ve sonra duvara yaslanıyor, vücudu sert bir şekilde duvara çarpıyor. Öpüşmemiz çılgıncaydı. Dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz çarpışıyor. *Evet.* Bunu özlemişim. *Bizi.* Kollarını başının üzerine itiyorum ve boştaki elimi kalçalarının tepesine indirip üç parmağımı acımasızca içine sokuyorum. Çıldırılmış ve tahrik olmuştu. Ayrıca standart. "Benim için çok ıslaksın." Ağzımı yüzünde gezdiriyorum, boynuna odaklanıyorum, etini sertçe emiyorum, onu işaretliyorum. Haykırıyor, kısmen zevkle,

Göğsüne gidip meme uçlarını ısırdıktan sonra parmaklarımı içinde gezdirirken hayal kırıklığının bir parçası. "Şimdi bana hayır de bebeğim," diye emrediyorum. "Sana meydan okuyorum."

Kederli bir şekilde inliyor ve ben de acımasızca gülümseyerek parmaklarımı geri çekip sertçe dalıyorum. Şimdi *hayır* dersem bunu durduracağımı biliyor. O yüzden hayır demeyecek. Yüzüne dönüyorum, alnımı onun da karşılık vereceği bir güçle alnına bastırıyorum. Gözlerim onunkilerde. Parmaklarım ona masaj yapıyor. Bileklerini kavrayışım esniyor. "Beni özledin mi?" Klitorisinin etrafında hafifçe kayarak soruyorum.

Vücudu hafifçe eğiliyor, nefesi titriyor. "Becer beni Danny," diyor ve ben gülümsüyorum. Öfkesini dışarı atmak istiyor. Ben de bunun için buradayım.

Geri çekilip onu döndürüyorum, yüzünü sıvanın içine itiyorum, boynunu tutuyorum, pantolonumu çekip açarken yüzümü ona yaklaştırıyorum. Yanağı duvara çarpıyor, pantolonunu indiriyor, gözleri arzuyla doluyor. Aletimi tutup ona doğru yönlendiriyorum ve ilk temasla birlikte boğuluyorum, Rose yavaşça göz kırpmıyor ve sonra dili ağzından çıkıp yüzümdeki kanın bir kısmını yalıyor.

İnliyorum, içine gömülüyorum ve o her bir santimi kabzasına kadar dolana kadar kolaylıkla alıyor. Nefes alıyorum, seğiriyorum, bacaklarım titriyor. "Başını duvardan uzaklaştır," diye emrediyorum, avuçlarını boyaya dayaması için ona alan bırakıyorum. Kalçalarını tutuyorum, öğütüyorum ve sonra sikimin onun içinden kayışını izliyorum, parlıyor, zevkiyle kaplanıyor. "Siktir," diye nefes alıyorum, başım geriye düşüyor, ayaklarım yayılıyor. İleriye doğru güçlenirken hırlıyorum, ona duygusuzca çarpıyorum. Ama o bunu bir profesyonel gibi karşılıyor. Her zamanki gibi inliyor ve kıcını geri iterek beni cesaretlendiriyor.

"Evet," diyor ve tek istediğim bu. Anahtar kelime. Saldırımı başlatıyorum ve ona defalarca, defalarca, şut üstüne şut atıyorum ve o da memnuniyetini haykırıyor, dürtülerimi karşılıyor. "Daha sert," diye bağırıyor.

İstediyini alıyor. Kalçalarım kontrolden çıktı, zevk her santimimi yağmalıyor, hırıltılı havlamalarım yüksek, görüşüm sisli. "Hoşuna gitti mi?" Bağırıyorum, vurmaya devam ediyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Evet!" Yumruğunu defalarca duvara vuruyor, başı geriye savruluyor.
"Danny!"

İç duvarları açgözlülükle sıkışıyor ve kan başıma hücum ediyor. Boşalacağız. Ben ittikçe, ıslak damladıkça, bizi sınıra doğru ittikçe aciliyet devralıyor. Adını haykırıyorum, düzensiz bir şekilde öne doğru çarpıyorum, yükümü bir boğulma üzerine vuruyorum. "Lanet olsun," diye öksürüyorum, görüşümdeki yıldızları silkeleyip öne düşüyorum. Nefes nefese kalıyor, vücudu kabarıyor ve ben de onunla birlikteyim.

"Sakın Miami'ye döneceğini söyleme," dedi pantolonunun altından.

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümü onunkine çeviriyorum ve nemli yanağını öpüyorum. "Geri dönüyorum," diye fısıldıyorum, ona zaten bildiği şeyi söylüyorum.

Birkaç dakika sessiz kalıyor ve ben de kendimi hazırlayarak olacıklara hazırlanıyorum. Sonunda derin bir nefes alıp altımdan sıyrılıyor ve aletim beklenmedik bir şekilde amının sıcaklığından çekildiğinde tıslıyorum.

O uzaklaşıyor ve ben iç çekiyorum, kolumu duvara dayayıp başımı oraya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Başka seçeneğim yok Rose," diye sesleniyorum karanlığıma.

"Hayır Danny, bir seçeneğin var," diyor, banyoya yaklaştıkça sesi daha da kısılıyor. "Sadece yanlış olanı yaptın." Kapı çarpıyor ve ben iç çekerek sarkıyorum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, kendimi biraz çabayla yukarı itiyorum, sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da tükenmiş durumdayım. Pantolonumu bağlayıp kapalı kapıya doğru dönüyorum. "Bebeğim, gerçekten istemiyorum."

Kapı uçarak açılır ve o görünür, hala taşakları çıplaktır, ama şimdi yüzü öfke doludur. "Bana seçimlerden bahsetme," diye bağırıyor. "Yıllarca hiç seçeneğim olmadı, bu yüzden köşeye sıkıştırılmakla kendi kendini köşeye sıkıştırmak arasındaki farkı çok iyi bilirim. Sen kendini köşeye sıkıştırdın Danny."

Beni sinirlendirmek için doğru şeyleri nasıl söyleyeceğini gerçekten iyi biliyor. "Bu konuda konuşmuyoruz."

"Bugün var," diye tıslıyor, ellerini kapı çerçevesinin her iki yanına dayıyor, rahatlıyor, duruşu tehditkâr. "Yıllarımı hiçbir seçeneğim olmadan geçirdim. Dayak yedim. Ya bana söyleneni yapacaktım ya da bedelini ödeyecektim."

"Rose," diye alçak sesle uyarıyorum, damarlarım yanmaya başlıyor. Bunu duymanın beni öldürdüğünü biliyor.

"Tecavüze uğramak."

Burun deliklerim alevlendi. *Gaddar sürtük*. "Kes şunu." Hiçbir şey geçmişte ona ne kadar aşağılık bir şekilde davranıldığını hatırlatmak kadar beni yörüngeye sokamaz. Karşılaştığı kötülük. Hiçbir şey.

"Üvey baban seni domaltıp sikini kışına soktuğunda başka bir seçeneğin var mıydı?"

"Rose!" Kükrüyorum, kırmızı görüyorum.

Çenesi kalktı, demek istediğini anladı. "Bana seçeneklerimiz olmadığını söyleme Danny, çünkü onlar için savaşmak için tek başımıza ve birlikte cehennemden geçtik."

"Burada oturup gelip beni öldürmelerini beklememi mi istiyorsun?"

"Kim?" diye bağılıyor.

"Lanet olası herkes, Rose! Bütün lanet dünya. Eğer bir kişi bile hayatta olduğumu öğrenirse, ölmemi isteyen tüm piçler bu sefer gerçekten toprağa girdiğimden emin olmak için ağaç kovuğundan çıkacaktır. Bunu mu istiyorsun?"

Çenesi yuvarlanıyor, bedeni titriyor. "Geri dönmene izin vermeyeceğim. Bir savaş alanına giriyor olacaksın."

"Ama lanet olası savaşı ben kazanacağım," diyorum ve o da çılgılık atıyor, hayal kırıklığı içinde patlıyor. Anladı. İstemiyor ama anlıyor. Burada hiçbir şey yapmadan oturamam. Üç yıldır mutlu bir şekilde ölüyüm ama cennetteki zamanım doldu. Gizliliğimi koruması için Spittle'a asla güvenmemeliydim. Aptal herifin öyle ya da böyle her şeyi berbat edeceğini bilmeliydim. Açıgözlülük kötü bir özelliktir. Ama ne olursa olsun, büyük balıklar hareket ediyor.

eski kasabamda ve onu almak için geri dönmemi riske atmazlar. Brad'in hayatına kastedilmesi ihtiyacım olan tek kanıt, Kelly'nin istihbaratından bahsetmiyorum bile. Hoşuma gitse de gitmese de yeniden diriltiliyorum.

Rose bana bakıyor, titriyor. "Lütfen," diye yalvarıyor. Savaşçımı bu kadar savunmasız ve çaresiz görmek, buna benim sebep olduğumu bilmek beni öldürüyor.

Başımı sallayarak onu reddediyorum. "Gelecek hafta gidiyoruz." Dönüp uzaklaşıyorum, ateş hattından uzaklaşmak için ama aynı zamanda yüzündeki sıkıntıya daha fazla dayanamadığım için. Kapının kolunu tutuyorum, birkaç viskiyle teselli bulmaya hazırlanıyorum, kapıyı çekip açıyorum ve yanımdaki duvara bir şey çarpıyor, çarpma sesi kulakları sağır ediyor, camlar etrafa sıçırıyor. "Bu da ne böyle Rose?" Mırıldanıyorum, arkamı döndüğümde onu yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde buluyorum. Bir ton ağırlığındaki kristal cam kaseye bakıyorum. Ya da öyleydi. Bu ölümcül bir silah ve karım onu az önce kafama fırlattı.

Başımı kaldırıp bakıyorum, kanım kaynıyor. "Birbirimize gerçek bir zarar vermeden önce şimdi uzaklaşıyorum," diyorum ve gözümü ondan ayırmadan odadan çıkıyorum. Bir dahaki sefere kafama ne fırlatacağını Allah bilir. "Sakin ol, sonra gel benimle mantıklı bir kadın gibi konuş."

Homurdanıyor, başka tarafa bakıyor, eli alnına gidiyor ve ovuşturuyor.

"Vera," diye sesleniyorum, gözlerim Rose'dan ayrılmıyor. Hizmetçimiz bir anda beliriyor ve yerdeki cam dağınıklığına bakıyor. "Temizleyin lütfen." Gözlerimi karımdan ayırıyorum ve kendimi toparlamak için bir an durup uzaklaşıyorum. Benim Rose'um drama kraliçesi değildir. Hiçbir şey için öfke nöbeti geçirmez ve uzun, çok uzun zamandır yüzüme vurmadı.

Bu kesinlikle hiçbir şey değil ve şu anda benden nefret etmek için her türlü hakka sahip.

Çok acıyor ama anlıyorum.

Bu boku çözmem ve işim bittiğinde evliliğimin hâlâ sağlam olmasını ummam gerekiyor.

GÜL

Zamanında hararetli tartışmalarımız oldu. Sözlü ve fiziksel olarak kavga ettik. Yaratılışımız böyle. Çarpık mı? Muhtemelen. Sağlıksız mı? İnkâr edilemez. Ama ikimizin de yaşadıklarından sonra, yalnız ve birlikte, buna şaşmamalı. Bu bizi olduğumuz insan haline getirdi. Olduğumuz çifte. Bizimki gibi siyahlık yok olmaz. Soluyor ama asla gerçekten yok olmuyor. Çatışmalarımızın fiziksel yönünün, ikimizin de incinebileceğimize dair ihtiyaç duyduğumuz kanıtı sürdürmenin kendi berbat yolumuz olduğunu uzun zamandır kabul ediyorum. Acıyı hissetmek. Ama bu acıyı sadece biz birbirimize verebiliriz.

Vera'yı camı silerek terk ediyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum, kapıya dönüp alnımı tahtaya dayıyorum, stresli nefesimi sakinleşmeye zorluyorum. Bedenimi sakinleşmeye. Kalbimin sakinleşmesi için. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, yumruklarımı ve gözlerimi sıkarak. Geçmişlerimizden kurtulmak için tam bir cehennemden geçtik. Bugün sadece bir hatırlatma, asla özgür olamayacağımıza dair korkularımın bir teyidi. Birisi kocamı öldürmek istiyor ve zaten ölmüş olması gerektiğine göre, bu basit bir tehditten daha büyük bir sorun. Geçen hafta Brad'den telefon alıp yatak odasından çıktığı anda bir şeyler olduğunu anladım. Danny Black'te şeytanın parıltısını gördüm.

beni ona çeken şey buydu. Yüzündeki yara izi parlıyor gibiydi. Buz gibi gözleri daha da soğudu. Melek yüzlü Suikastçı o anda geri dönmüştü ve bu beni çok korkuttu. Beni gerçekten korkuttuğu için değil. Korkutmuyor. Ama yapabilecekleri korkutuyor.

Kim uyuyan bir çingiraklı yılanı dürtecek kadar aptal olabilir ki?

El süpürgesinin dönmeye başlama sesini duyuyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. Tanrım, onu çok özledim. Burada, kendi küçük cennetimizde saklandığımız üç yıl boyunca birbirimizden ancak üç dakika ayrı kalabildik. Son birkaç gün işkence gibiydi. Ve şimdi konuşmuyoruz.

İç çekip lavaboya gidiyorum, bir bezi ıslatıp kalçalarımın arasını siliyorum, geride bırakmak istediği acıdan biraz irkiliyorum. Sonra yüzümdeki ve göğsümdeki kan lekelerini temizlemeye koyuluyorum. Saçlarımı topladım, kapının arkasındaki küçük beyaz elbisemi çıkardım ve banyodan çıkmadan önce üzerime geçirdim. "Teşekkür ederim Vera," diyorum gülümseyerek, utancın beni ele geçirdiğini hissederek.

Ayağa kalkıp başını sallayarak yanımdan ayrılıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, duvara tutunup ayağımı yukarı çekiyorum. "Allah kahretsin." Topuğumu sıkıyorum. Acımıyor. Ama yaralanmamın arkasındaki sebep acıtıyor.

"Oh, Bayan Rose!" Vera ağlayarak elindeki asayı bırakıp yanına koşuyor, kaçırdığı parçayı bulmak için yeri tararken yüzünde özür dolu ifadeler beliriyor. "Hepsini aldığımı sanmıştım, özür dilerim."

"Merak etme." Koluna girip gülümseyerek ona güvence veriyorum. Bu kadar öfkeli ve umursamaz olmak benim hatam. "Git, ben iyiyim."

Banyoya geri dönüp kendimi klozete oturtuyorum, bir mendil çıkarıp ayağımın etrafına sıkarak kanı durduruyorum. Döneli yarım saat bile olmamıştı ama ikimiz de kanamaya başlamıştık. Ayağımı uyluğuma kadar çekip parçayı çıkarmaya çalışıyorum. Çok derinde.

Pes ederek, topallaya topallaya villaya giriyorum ve terasa çıkıp kendimi havuza atıyorum. Kenara oturup bacaklarımı daldırıyorum ve bir damla kanın yayılıp pembe bir girdap oluşturmasını izliyorum. Avuçlarımı dinlendiriyorum

Arkama geçip yüzümü güneşe dönüyorum ve ayaklarımı hafifçe sallarken ılık ışınların tenimi yıkamasına izin veriyorum.

Sakin ol. Son üç yıldır buna bu kadar ihtiyacım olduğunu hissetmemiştim.

Danny'nin ofisinin veranda kapılarının açıldığını ve çıplak ayaklarının kaldırım taşları üzerinde bana doğru ilerlediğini duyuyorum. Gözlerimi suya çevirdiğimde yan görüşümde çıplak bacaklarının belirdiğini görüyorum. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, arka plandaki güneşin parıltısından yüzünü göremiyorum. Ama ıplak bacaklarını ve çıplak gğşn görebiliyorum. Ve soluk mavi gözlerini çılgınca parlatan gök mavisini yüzme şortunu. Yanımdaki kenara doğru alçalıyor, bacaklarını suya bırakıyor ve sonunda güzel, hasarlı yüzü görüş alanına giriyor. Koyu renk saçları alnına dökülmüş, dağınık görünüyor. Gümüş yara izi parlıyor. Benim lmcl şaheserim.

Bir bardak uzatarak biraz gülümsüyor. Bir barış teklifi. "Bir içki al," diyor sessizce, kendi ikisinden bir yudum alıyor, gerçi onunki kehribar rengi, benimki gibi berrak değil. Kabul ediyorum ve votkadan küçük bir yudum alıyorum, kalçasına uzanıp avucumu kalınlığın üzerine koyuyorum. Elimi tutup sıkıyor ve sessizlik oluyor, ikimiz de sadece var oluyoruz. Yerleşiyoruz.

Barış. Bunu sadece birbirimizde bulabiliriz.

"Daniel nasıl?" diye soruyor, ayaklarını benimkilerin yanında sallayarak.

"ok hızlı büyüyor." Gülümsüyorum ama bu üzücü. Oğlum her ziyarete geldiğinde, ayrıldığında içimde bir burkulma hissediyorum. Benden tekrar alınmayacağını kendime tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kalıyorum. Geri döneceğini. "Hilary ve Derek'e birkaç gün daha kalıp kalamayacağını sordum ama bir aile düğünleri varmış." Kollarımdan koparıldıktan sonra oğlumu karaborsadan satın alan insanlar Daniel'in beni tanımasına oldukça açık davrandılar. Bu bir sürpriz olmamalı. Bunun alternatifi onu tamamen kaybetmek olurdu ama bunu Daniel'a asla yapamam. Bildiği tek şey onlar. Gerçek kimliğini öğrendiğinde, doğal olarak sorularla doldu. Ona korkunç, iğrenç, acı verici gerçeği söyleyememek zordu. Ama aynı zamanda gerekliydi de. Bir zamanlar parçası olduğum dünyaya onu asla maruz bırakmayacağım. Bu yüzden

Oğluma göre, ben hasta olduğum için onu benden almışlar. Ona bakamayacak durumdaydım. Bu acı verici. Ama benim neler yaşadığımı bilse onun kadar acıtmazdı.

Gözlerim Danny'nin bileğindeki kahverengi deri kayışa takılıyor. Artık yıpranmış, eskimiş ve solmuş ama Danny, Daniel'ın üç yıl önce St. Lucia'ya ilk gelişinde ona aldığından beri hiç çıkarmadı.

Ona bakıyorum, göz ucuyla bakıyor, bileğini çeviriyor, kadehini viskiyle kaplıyor. "Kristal kaseyi kafana fırlattığım için özür dilerim."

İç geçiriyor, kolunu boynuma doluyor ve beni yanına çekerek ağzını saçlarıma bastırıyor. "Sözümü tutmadığım için özür dilerim."

Yutkunuyorum, suyun dalgalarını izlerken, ayaklarım onunkilere sürtünürken, onun sert, keskin gövdesine karşı ağırlaşıyorum. Sertçe yutkunarak içkimden bir yudum daha alıyorum. "Bunu kabul edemem." Ona onay vermemin hiçbir yolu yok. Beni neden terk ettiğini bile bile, bir gülümseme ve el sallamayla onu eski kasabasına uğurlayamam. Aklımı kaçıracam.

"Kavga etmeyelim," diye fısıldıyor, ağzını saçlarımdan arasından geçiriyor, söylemek istediği şeyi söylemeden söylüyor. Bunu kazanmayacağım. En azından şimdi değil. Ama kesinlikle savaş planımı yeniden değerlendirmeye niyetliyim.

"Sen oradayken ne oldu?" Ben sordum.

"Enigma ile tanışmadan önce mi sonra mı?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatarak suya bakıyorum.

"Enigma?" Kesinlikle ... hakkında konuşmuyor. Kucağından çekiliyorum, hissettiğim tüm endişeyle ona bakıyorum. "Ölmeni isteyen o mu?"

Gülümsüyor. "Hayır, bana ölmediğimi söyleyen oydu."

"Nereden biliyordu?" Tanrım, Enigma mı? Adını duymuştum. Kim duymadı ki? Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten var olup olmadığı konusunda büyük bir soru işareti vardı. Çünkü Danny Black, İngiliz, melek yüzlü

Suikastçı -AKA kocam- ününü hiç çekinmeden ortaya koyarken, Enigma lakaplı adam, malum nedenlerden dolayı, bunu yapmadı.

"Tükürük," diye hırılıyor Danny, içkisinin geri kalanını devirerek. "Ve The Enigma Miami'de mi?"

Danny bana bakıyor ve yüzündeki gergin gülümsemeden hoşlanmadığım için yavaşça arkama yaslanıyorum. "Hayır, Miami'de değil," diyor ve ben biraz rahatlıyorum. "O burada."

"Ne?"

"O burada."

"Burada nerede?"

Danny hiçbir şeyin olmadığı genel bir yönü işaret ediyor. "St. Lucia'da."

"Affedersiniz?" Gözlerim etrafımızda gezinirken sıçradım. "Evimize soğukkanlı bir katil mi getirdiniz?"

"Ve kız arkadaşı."

Gözümü kırpmıyorum, elim bardağımı kavramayı kaybediyor. Suyu düşüyor ve havuzun dibine batışını izliyorum. *Batıyor*. Sersemlemiş bir halde Danny'nin Keith'e seslendiğini duyuyorum ve ona baktığımda suyu işaret ettiğini görüyorum. İşaret parmağını takip ediyorum ve bardağımın dibe çöktüğünü görüyorum. "Enigma'nın kız arkadaşı mı var?" Gözlerimi kırpıştırarak soruyorum.

"Şey," diye burnunu çeker Danny, güneşe doğru somurtarak, "bu taş kalpli katilin bir karısı var."

Bunun komik olduğunu mu düşünüyor? Sinirlenerek ayağa kalkıyorum ve hemen pişman oluyorum. "Ah!" Kıçımın üstüne düşüp ayağımı kucağımda sıkıyorum ve topuğumdan yayılan keskin acıya kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?"

"Vera bir parçayı kaçırdı."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Danny, içkisini yere bırakıp bana dönüyor ve ayağımı tutup inceliyor. Ayağımı ağzına götürüyor ve kemerini yalıyor, katılaştığımda gülümsüyor. Sonra topuğumu sertçe emiyor, gözleri benimkilerde, durumumdan heyecan duyuyor.

"Enigma neden burada, Danny?" Sessizce soruyorum, ellerimin üzerine yaslanıp işini yapmasına izin veriyorum.

"Çünkü beni öldürmek isteyen öldürmek istiyor."

"Neden?"

"Çünkü ailesini diri diri yaktılar," diyor, o kadar kayıtsız ki ayağımın tabanına odaklanıyor. "Miami'ye doğru ilerleyen biri var. Spittle her zamanki gibi boğazına kadar batmış. Söylememesi gereken şeyleri söylememesi gereken insanlara söylüyor." Bana gözlerini çeviriyor ve ben onlarda gördüğüm şeyden kesinlikle nefret ediyorum. Cesaret. Nefret. "Enigma artık bir enigma değil. İngiliz artık ölü değil."

Tüylerim diken diken oldu. "Enigma kim?" "James Kelly." Gülümsüyor. "İngiliz."

Tipik. "Bütün iyi suikastçılar öyledir," diye takılıyorum ve o da gülüyor. O kadar sert gülüyor ki ayağımı bırakıp başını geriye atıyor. Bu öyle bir kahkaha ki kocamı yıkıcı yakışıklılıktan ölümcül yakışıklılığa taşıyor. Tamamen uygunsuz olmasına rağmen gülümsüyorum, sarsılan bedenini kontrol altına almasına izin veriyorum. Sonunda iç geçiriyor, ayağımı geri alıyor ve ağzına götürüp emiyor. Onun beni izlemesini izliyorum, sadece bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi bekliyorum. Milyonlarca sorum var. Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bilmiyorum. "Yani onu buraya savaş planınızı tasarlamak için mi getirdiniz?"

"Ve kız arkadaşı iyileşebilsin diye." "O hasta mı?"

"Hayır, o vuruldu." Ben geri çekilirken kaşlarını kaldırıyor. "O bir polis," diye ekliyor, sanki bu bilgi bombardımanı karşısında zihnimi toparlamakta yeterince zorlanmıyormuşum gibi.

"Bir polis," diye mırıldandım. "Bir polis ve bir katil." Şaka mı yapıyor?

"Kulağa peri masalı gibi geliyor, değil mi?" Eğildi ve şaşkın yüzümü öptü.

"Çarşamba akşamı onlarla yemek yiyeceğiz."

"Katil ve polisle akşam yemeği."

Hafifçe gülümseyerek geri çekiliyor. "İstiridyeleri atlayacağız," diyor ve ben kendi kendime başımı sallıyorum. Burada geçirdiğimiz üç yıl boyunca her akşam yemeğinde istiridye yedik. İkimiz de nasıl yutacağımızı öğrendik. Tadının nasıl çıkarılacağını. Afrodizyak özelliklerinden en iyi şekilde nasıl yararlanacağımızı. Danny ve benim bu konuda uyarılmaya ihtiyacımız olduğundan değil. Her karşılaşmamız patlayıcıdır. Sıcak. Baş döndürücü. Onun tutsağı olduğum zamanları anımsamayı basitçe ve hastalıklı bir şekilde seviyoruz. İsteğim dışında tutulduğum ama aynı zamanda tutulmadığım.

Kaşlarımı çatıyorum ve suya bakıyorum. "Onun adı ne?"

"Beau."

"Yaş?"

"Otuzlu yaşların başında
diyebilirim." "Ve o bir polis
mi?"

"Öyleydi. Kendisi gibi polis olan annesi James'in ailesini öldüren adam tarafından öldürüldükten sonra istifa etti."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Ben de hikâyemizin tamamen berbat olduğunu düşünüyordum."

Gülümsüyor ve beni tekrar kendine çekerek sarılıyor. "Bizim hikayemiz bizim hikayemiz. Onları de onları de onları de."

"Ama buradalar ve ikiniz de aynı adamın ölmesini istiyorsunuz."

Danny hiçbir şey söylemiyor ve ben de kendimi en kötüsüne hazırlamaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. "Miami'ye geri dönmüyorsun Danny," diye yineliyorum, otomatik olarak yüzüklerime uzanıp onları yavaşça parmağında çeviriyorum.

"Onları çıkarırsan ciddi konuşmalar yaparsın Rose," diye uyarıyor, sesi ölümcül, vücudu bana karşı gergin.

Parmağımı bırakıp suya bakıyorum ve uzun zamandır hissetmediğim çaresizlik duygusunun en derinimden yükselmesinden nefret ediyorum. Danny sevdiğim insanları korumak için *her şeyi* yapacağımı hatırlasa iyi olur. Bu da bunun ikimiz için de iyi sonuçlanmayacağı anlamına geliyor. "Eğer Miami'ye döneceksen, ben de seninle geliyorum."

"Biliyorum."

Şaşırarak geri çekildim. "Ne?"

"Seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun?" Gülüyor. "Hayır. Malikanede daha güvende olacaksın."

Ağzım açık kalıyor, gerçekliğim yüzüme daha sert çarpıyor. "Evden çıkmama izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır," diyor, dobra dobra ve hiç özür dilemeden.

Beni alt etmeden ve gerçekten aptalca bir şey yapmaya zorlamadan önce yükselen öfkeyi yutuyorum. Yüzüklerimi çıkarmak gibi. Üç yıldır özgürüm ve o beni tekrar mahkûm mu yapacak? Bunun beni ve oğlumu ne hale getireceğini hiç düşündü mü? Hilary ve Derek'e göre ben burada, St. Lucia'da, sadece "Danny" olarak bildikleri *normal* kocamla huzurlu ve karmaşık olmayan bir hayat yaşıyorum. Her sabah korkusuzca uyanıyorum. İncinmeden. Acı olmadan. Sonsuz ıstırap dolu yıllardan sonra hayatım çok basit. Olabileceğini hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şey. Sakin. Rahatsız edilmeden. *Güvende*. Miami'ye geri dönmek sadece Danny'nin ve muhtemelen benim hayatımı riske atmakla kalmaz, oğlumla birlikte inşa ettiğimiz her şeyi de yok edebilir.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve öfkeyle ayağa kalkıyorum. "Pislik herif," diye tükürdüm, hışımınla uzaklaşırken.

"Ben de senden nefret ediyorum

bebeğim," diye sesleniyor.

"Siktir git."

JAMES

Kana susamış olmasaydım, burada kalmaktan memnun olabilirdim. Hayatımın son zamanlardaki kaosundan çok uzak. Ayrıca şaşırtıcı bir şekilde buna ihtiyacım var. Kan dökmeye bir ara. Öldürmeye ara vermek. İhtiyacım olduğunu bilmediğim bir tatil.

Kibriti çıkıp arkama yaslanıyorum ve odunun parmak ucuma kadar yanmasını izliyorum. Tıslayıp kül olmuş çubuğu çıplak kalçamın üzerine bırakıyorum, yavaşça göz kırparak onu uzaklaştırıyorum ve parmak uçlarımı birleştirip derin bir iç çekerek suya bakıyorum. Okyanus sakin, güneş pırıl pırıl parlıyor ve durgun düzlemlerde göz kamaştırıcı yansımalar yaratıyor. Hiç esinti yok. Her şey o kadar ... durgun ki. Çok sessiz.

Fırtına öncesi sessizlik ama fırtınayı geciktirmeliyim. İçimde bu kadar dizginlenmiş nefret varken savaşa girmek akıllıca olmaz. Her zaman kızgınlıkla hareket ettim. Öfkem yakıtım olsun ama sadece ben zarar görme riskiyle karşı karşıyaydım. Şimdi Beau'ya sahibim ve vurulmasaydı bebeğimiz de olacaktı.

Sandalyemde kayıyor, öfkemi yutkunarak bastırıyor ve gücünü azaltıyorum. Ayı'nın ölümü her zaman tüyler ürpertici olacaktı.

Ailemi. Şimdi de geleceğimin bir parçasını aldı. Tenim, önceki tüm ihtiyaçlarımı utandıran bir ihtiyaçla karıncalanıyor. Onu nasıl öldüreceğimin sayısını unuttum.

Kim olduğunu öğrenir öğrenmez.

Cevabın kiralık kasada olduğundan emindim. Beau'nun annesinin bunu anladığından ve onun adını saklamak için bir kenara koyduğundan çok emindim. Benimkiyle birlikte. Kutu boştu. Ve tek anahtar bizdeydi.

Ayı neye benzediğimi biliyor -Enigma'nın arkasındaki ismi de biliyor- ama hâlâ gerçekte kim olduğumu ya da neden yıllarca onu ve adamlarını avladığımı bilmiyor. Gözlerinin içine bakabildiğim zaman onu aydınlatmak için sabırsızlanıyorum. Yoksa yanılıyor muyum? O zaten biliyor mu? *Kiralık kasa.*

Yakında öğreneceğiz.

Brit'in ölmediğini anladığımda, sonraki hamlelerim hızla yerine oturdu. Danny'yi mezardan çıkardığım için kendimi suçlu hissetmiyorum, çünkü onu ben çıkarmadım. Ortak bir düşman tarafından mezardan çıkarıldı. Öldürmeme yardım edeceği bir düşman.

İçimde heyecan verici bir ürperti dolaşıyor. *Kontrol et.*

Omzumun üzerinden yatak odasının kapısında asılı duran vual perdelere bakıyorum. Beau iyileşene kadar olmaz. Daha güçlü olana kadar. Bu biraz zaman alabilir. Fiziksel yaralarının iyileşmesi haftalar sürer, ama duygusal hasar? Bunu atlatabileceğinden emin değilim.

Sandalyemden kalkıp kapıya gidiyorum ve perdeleri kenara çekiyorum. Hâlâ yan tarafına kıvrılmış, uyukluyor. Her zaman çok yorgun. Bitkin. Tanıştığım kadının bir gölgesi, ki bu Beau'nun bir başarısı, çünkü o zamanlar kendini tamamen kaybetmekten bir fısıltı kadar uzaktaydı. Bizim fırtınalı ilişkimiz onu gün ışığına çıkardı. Gölgeyi bir ışık, ama yine de ışık. Şimdi, onu tekrar karanlığın eşiğine itmişim gibi hissediyorum. Onu tekrar bulmalıyım. Bu artık sadece benimle ve intikam ihtiyacım ile ilgili değil. Beau'nun intikamıyla ilgili. Annesini kaybettiği için.

Ailemi yok eden adamın elleri. Ve şeytanlarımız bizi boğmadan ilerleyebilmemizle ilgili.

Yatağa doğru ilerleyip arkasına geçiyorum, kolumu belinden geçiriyorum, yarasına ve kolundaki alçıya dikkat ediyorum. Rahat edebileceğim kadar yaklaşıyorum, ki bu yeterince yakın değil. Ağzımı başının arkasına dayayıp nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sakinliğimi buluyorum.

"Karar verdim," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde. "Neye karar verdin?"

"Senden nefret etsem de, seni becermek istesem de."

Gözlerimi açtığımda hafifçe gülümsüyorum ve o yavaşça ve dikkatlice hareket ederek bana doğru dönüyor. Öne uzanıp burnunu öpüyorum. "Söyle bana," diye emrediyorum usulca. Gözleri. Ağzımı üzerine koyduğumda bir zamanlar olduğu gibi yoğun bir şekilde yanmalarını ne kadar isterdim. Herhangi bir yerini.

"İkisi de değil." Eli saçlarıma gidiyor ve dalgaların arasında sürükleniyor. "Sadece seni sevmek ve bu sevgiyi geri hissetmek istiyorum."

"Anlaştık."

"Öyle mi?" diye soruyor ve kaşlarını çatıyorum. "Çünkü mesafeli görünüyorsun."

"Sana olan aşkımı sorgulama Beau," diye uyarıyorum. "Bunu kesinlikle yapma." Ayrılırken, onu dikkatlice sırt üstü yatırıyorum. Uyluklarının üzerine oturuyorum ve karnındaki sargının köşesini nazikçe karıştırmaya başlıyorum. Nasıl var olacağımı bilmekte zorlandığım bu dünyada kendimi işe yarar hissetmeye ihtiyacım var. Ona iyi bak. Ona odaklan. Kan ve ölüm beklemek zorunda.

Gazlı bezi sıyrıyorum, yüzünde bir rahatsızlık olup olmadığını kontrol etmek için sık sık gözlerimi ona çeviriyorum. Hiçbir şey yok. Sadece beni izliyor, sessiz ve sakin.

Yarası ortaya çıktığında, ortaya çıkardığı öfkeyi onunla boğmak zorunda kalıyorum. Komodinin üzerindeki antiseptik mendillere uzandığımda sessizce "Ben iyiyim," diyor. Aşağı bakıyor. "Daha iyi görünüyor."

Orada olduğu sürece asla daha iyi görünmeyecek. Homurdanıyorum ve şefkatle etrafı temizlemeye başlıyorum, o da yastığın üzerinde rahatlıyor ve

beni inceliyor. "Ne planlıyorsun?" diye soruyor.

Başımı kaldırıp ona bakmıyorum, işime odaklanıyorum. "Sormana gerek var mı?" "Hayır. Ama duymak istiyorum."

"Tüm kanlı detayları mı?" Mendili bir kenara attım. "Evet."

"Vahşi," diye mırıldanıyorum yeni bir giysi alırken. Her ayrıntıya karar vermedim. Daha korkunç yöntemler düşünüp duruyorum. "Nasıl hissettiriyor?"

Yorgun bir şekilde iç çekerek sıkıntısını belli ediyor. Hoşnutsuzluğunu istediği kadar ifade edebilir. Şu andan itibaren ateş hattının dışında. "Vurulmuş gibi hissediyorum."

Ona uyarıcı bir bakış fırlatarak sargının kenarlarını bantlıyorum. "Bu akşam yemeğe gidiyoruz."

"Birlikte mi?" diye soruyor ama ikimiz de buna ihtiyacı olmadığını biliyoruz. Onunla dalga geçiyorum. "Danny ve Rose."

"Melek yüzlü suikastçı ve karısı." Tavana bakıyor. "Peki yemekte ne konuşacağız? Toplu olarak kaç kişiyi öldürdüğünüzü mü? Kaç kişiyi daha öldüreceğinizi mi?"

Yumruklarımı şilteye bastırıyorum ve ağzım onunkinin üzerinde gezinene kadar kendimi alçaltıyorum. "İğnelemeye devam etmek ister misin?" Kaşlarımı çatıyorum, o da gözlerini deviriyor ve beni aşağı çekiyor. Kalçalarımı yukarıda tutuyorum, yarasına yaslanmaktan kaçınıyorum. "Hayır Beau," diye fısıldıyorum kısık sesle, bedenim canlanıyor, cızırdıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve bu onu kahrediyor. Yakınlığımızın ona yardımcı olduğunu biliyorum ama o çok kırılmış durumda. "Sadece biraz normal hissetmeye ihtiyacım var." Aramıza uzanıp sikimi tutuyor ve ben inleyerek sarsılıyorum, başım düşüyor, nefesim azalıyor.

"Seni incitmek istemiyorum." "O zaman yapma," diye fısıldıyor. *Hay sikeyim.*

Kendimi geriye itip diz çöküyorum ve komodinin üzerindeki ağı kesicilere uzanıp iki tane çıkarıyorum. Ağzını açıyor, ilaçları dilinin üzerine koymama izin veriyor ve suya ihtiyaç duymadan yutuyor. Sağlam eli külotuna gidiyor ve aşağı doğru itmeye başlıyor. Doyumsuz. Bu biraz yaratıcı düşünme gerektirecek.

Dizlerine ulaştıklarında, zorlanmasını istemediğimden, boxer'larımı indirmeden önce onları sürükleyip bir kenara atıyorum. Onu yan çeviriyorum, bir yastık alıp karnının önüne koyuyorum, arkasına yerleşip kolumu vücudunun üzerine koymadan önce koruma yastığını test ediyorum. "Tamam mı?" Boxerlarımdan kurtulmak için ayaklarımı tekmeleyerek soruyorum.

Kıçını kasıklarına doğru iterek cevap veriyor. Bu yaratıcı değil. Bu bir gereklilik. Aletime uzanıyorum ve bir avucumu çevresine sarıyorum, birkaç harika vuruş yapıyorum, her kasım beklentiyle uğulduyor. Onun içine girmeyeli haftalar olmuştu. Kontrolümü korumam gerekiyor.

Kendimi amına doğru yönlendiriyorum, hava alıyorum, hazırlanıyorum, sonra yavaşça, kolayca, nazıkçe içeri giriyorum. İç çekiyor, hafifçe eğiliyor. "İyi misin?" Ses tellerim gergin, kıpırdamadan, bekleyerek soruyorum.

Cevap olarak mırıldanıyor, kürek kemikleri içeri çekiliyor. Yüzümü aralarına sokmadan önce eğilip her birini öpüyorum, yavaş yavaş gevşiyorum, sürtünme akıllara durgunluk veriyor. "Tanrım, Beau," diye boğuluyorum, arka dişlerimi ısırıyorum. "Tamam mı?" Tekrar soruyorum, bedenimi geri çekiyorum, içgüdüsel olanı yapmasını engelliyorum.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor, sinirli bir şekilde, eli benimkiyle yastıkta birleşiyor ve baskı uyguluyor, kendini tutuyor ve acıyı durdurmaya çalıştığını biliyorum. Sinirleri öldürmek için oradaki kan akışını durdurmak. "Hareket et," diye emrediyor.

"Canın yanıyor," diye mırıldanıyorum tenine doğru.

"Kıınılda artık," diye tersliyor sabırsızca, geri çekiliyor. "Beni normal hissettiren tek şey bu."

Sözleri içimde bir şeyleri tetikliyor. Görev. Aşk. Tenini yalıyorum, sonunda kalçalarımın sabit ve yavaş bir şekilde pompalanmasına izin veriyorum. Ortak iniltimiz

bozuk ve uzun. "İyi mi?"

"İşe yarar," diye fısıldıyor ve ben
gülümsüyorum. Olur. Olacak.
Yapacak.

Sabit bir tempo tutturuyorum, vücudum yavaş hareket ediyor, böylece o da benimle birlikte hareket edebiliyor. Elini yastığa bastırıp elimi sıkıca kavradıkça yaklaştığını anlıyorum. Boşalırken kendine zarar vermediğinden emin olmalıyım. Kontrolünü kaybetmemeli. Sarsıntılı, ani hareketler yapmamalı. Bu garanti değil. Tutkunun sancıları içinde hepimiz kontrolümüzü kaybederiz.

Kollarımızı yavaşça yastığın üzerine daha sıkı kilitliyorum, gücü korumak için zorlanıyorum, kaslarım ağrıyor, dikkatimi onun zevkini korumak ve acısından kaçınmak arasında bölüyorum.

"Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyor.

"Tamam mı?" Acilen soruyorum, kalçalarım notu almıyor, öğütüyor.

"Oh Tanrım," diye bağırıyor. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım. Geliyorum. Geliyorum."

Sadece sesler. Kelimeler. Gözlerim doluyor, sikim kalkıyor ve ona sımsıkı tutunuyorum, vücudum kasılıyor, içine akıyorum, açgözlü amının duvarlarının onu kavradığını ve daraldığını hissediyorum.

"Siktir," diye bağırıyorum, sarsılıyorum. "Kahretsin."

"Ben iyiyim," diye haykırıyor, kıcını bana doğru yuvarlıyor, başı yastığa çarpıyor. Sırtını ısıriyorum, salıverilmem için mücadele ediyorum. "Ben iyiyim," diye tekrarlıyor, bu sefer sakince. "Ben iyiyim." Sakinleşiyor, derin nefes alıyor ve etini bırakıp öpüyorum, ağzımı yavaşça sırtında gezdiriyorum. Bu çok iyiydi. Sakin. Yavaş. Ama her zamanki gibi muazzamdı.

Mırıldanıyor, sırtı ağzımın dikkati altında geriliyor ve gevşiyor. "Lawrence'la konuştun mu?" diye sorarak anı öldürüyor. Hayır, konuşmadım ama Otto'yla her gün konuşup her konuda bilgi alıyorum, Lawrence da bunlardan biri. Danny Black'in Miami'deki malikânesindeki odasından hâlâ çıkmadı. Doktorları gönderdim. Depresyon

bahsettim. Keder yüzünden depresyon. Beau'nun amcası kocasını kaybettiğini biliyor. Dexter Beau'yu rehin aldıktan ve ona bir kurşun sıktıktan sonra bu bir veriydi. Kasıtlı olup olmadığı umurumda bile değildi. Ama Beau ve Lawrence'ın bilmediği şey Dexter'ın öldüğü. Ve asla bilemezler. Beau benimle evlenmeyi kabul edip bir şart koştuğunda bu kararı vermek zorunda kaldım: Amcasının kocasının, Beau'ya ihanet eden adamın yaşamasına izin vermeliydim. Kabul ettim ama artık çok geçti. Onu çoktan öldürmüştüm ve Beau'nun şart koştuğu sırada hayatta olsaydı her şeyin farklı olacağını garanti edemem. İçeride Ayı'ya sadece Beau'nun annesinin değil, bebeğimizin de ölümüne neden olan bilgileri verenin o olduğunu öğrendiğim an ölmüştü. Neredeyse Beau'yu da benden alıyordu. Yani, evet. Bu mezara götüreceğim bir sır. Beau ve amcası söz konusu olduğunda, Dexter saklanmaya başladı ve peşinde öfkeli bir suikastçı olduğu düşünüldüğünde bu son derece makul bir açıklama. "O iyi," diyorum laf olsun diye. Beau Lawrence'ın iyi olmaktan çok uzak olduğunu biliyor. "Neden yemeğe çıkmadan önce onu aramayı denemiyorsun?"

Bir an sessiz kalır, düşünür. "Enigma ve Brit yürüyüşü Bir bara," diye mırıldanıyor, yüzünde ironik bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Onu nazıkçe öperim. "Çok komik."

"Bu bir şaka değil, değil mi? Sen ve Danny Black güçlerinizi birleştiriyorsunuz."

Hayır, bu bir şaka değil. Aslında dahil olan herkes için dehşet verici ve *olmayan* herkes için daha da dehşet verici. "Bu bir amaç için bir araç," diyorum, ondan dikkatlice uzaklaşarak. "Ben duşu açayım." Yataktan kalkıyorum ve beyaz badanalı dalgaların karaya attığı odunların her santimetrekareye hakim olduğu banyoya giriyorum. Makyaj masası, açık duş, duvarlar. Bulutlu ama berrak. Rustik ama temiz. *Cam yok*. Büyük boy duş başlığı tavandan sarkıyor ve düğmeyi çevirip yağmur yağıdırıyorum.

"Meşgul olacak mı?"

Dönüyorum ve Beau'yu kapının girişinde buluyorum, karnındaki sargı ve kolundaki alçı dışında çıplak. Gözlerimi hızla ondan kaçırıyorum, güzel vücudundaki sabit izler zihnimi tehlikeli yerlere götürüyor. "Hayır," diye cevap veriyorum, ona güven vererek. Black'in sessiz bir işyerinin zorunlu olduğunu bildiğinden emin oldum. Beau kaos korkusunu yenme konusunda çok iyi gidiyordu. Kalabalıktan. Operadan. Süpermarket. Ama ben onun yanında olduğum için hayatta kaldığının farkındayım. Onu sakinleştiriyordum. Onu korkutan şeylerden koruduğum için. Hayatının bu kısmında yirmi adım geriye gitmişiz gibi hissediyorum. Onun rahatlamasını istiyorum. Endişeye yer bırakmamasını istiyorum.

Yani onu İngiliz'le yemeğe mi götürüyorsun?

"Ne giyeceğim?" Yaralı kolunu kaldırıyor ve yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Kimse yemek yerken buna bakmak istemez." Diğer kolundaki alçının sorun olmadığını fark ettim. Sadece yara izleri.

"Kes şunu." Yanına gittim, bileğini tutup ağzıma götürdüm ve öptüm. Artık onun deformitesini görmüyorum bile. Umarım o da benimkini görmüyordur. Ondan uzaklaşıyorum, ona çıplak, hasarlı sırtımı veriyorum ve ikimizin de kusurlu olduğunu hatırlatıyorum.

"Yemeğe tişörsüz mü çıkacaksın?" diye soruyor, elini uzatıp pürüzsüz ama tümsekli etimi okşuyor. Omzumun üzerinden bakıp ona yorgun bir ifade veriyorum. "O zaman ne demek istediğin tartışmalı," diyor kolunu tekrar kaldırarak. "Uzun kollu bir şeyim yok." Kaşlarını çatıyor. "Ve hava hâlâ çok ama çok sıcak."

Omuzlarını tutarak onu makyaj ünitesine götürüyorum ve streç film rulosunu alıyorum. "Bunu saklamamı istemiyorum," diyorum ona, sudan korumak için karnını sarmaya başlıyorum. "Bu senin kim olduğunun bir parçası." Eğilip alnından öpüyorum ve su geçirmez kol koruyucusunu giymesine yardım ediyorum. "*Bizim* kim olduğumuzun bir parçası." Kusurlu olsak da birlikte gerçekten mükemmeliz.

"Bu çok tatlı." Dudaklarıma bastırıyor. "Suikastçı erkek arkadaşımın romantik bir çizgisi var."

Kaşlarımı çatıyorum ve geri çekiliyorum. "Nişanlım," diye düzeltiyorum. "Ben senin nişanlınım." Neden bunu ona sürekli hatırlatmak zorundayım? "Çünkü bu suikastçıyla evlenmeyi kabul ettin, unuttun mu?" Onun durumunu gündeme getirmeyeceğim. Umarım bunu bir daha konuşmak zorunda kalmayız. Beni bir kez reddetti. Bir daha olmaz.

"Hatırla."

Memnun bir şekilde başımı salladım ve onu sarmayı bitirdim. "İyisin." Poposunu okşayarak onu duşa gönderiyorum. "Yapmam gereken birkaç arama var."

Sessizce başını sallıyor ve ben de Black'i aramak için terasa dönüyorum. Alıştığım gibi sessizlikle cevap veriyor. Sonra sigarasından bir nefes çekme sesi geliyor. "Dexter'ın asla bulunamayacağına dair güvencene ihtiyacım var," diyorum sessizce ve teras kapılarını arkamdan kapatıyorum.

"Bana Beau'nun onu ne hale getirdiğini neden bilmemesi gerektiğini hiç söylemedin."

Hafifçe gülüyorum, rattan koltuğa oturuyorum ve hayatının aşkına yalan söyleyen bir adamın yapabileceği kadar rahatlıyorum. "Beau vicdan sahibi olmuşa benziyor," diyorum bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Onu öldürmeyeceğime söz verirsem benimle evlenmeyi kabul etti."

"Oh," diyor nefes verirken. "Bu çok talihsiz bir durum."

"Cesedinin asla bulunamayacağını garanti ederseniz, hayır."

Black görmezden gelemeyeceğim bir özgüvenle, "Sizi temin ederim," diyor. "Beau nasıl?"

Omzumun üzerinden kapıya bakıyorum. "Sessiz ol."

"Benimki de," diyor ve sonra biraz gülüyor. "Bana bağırmadığı ya da kafama ölümcül silahlar fırlatmadığı sürece."

"O kadar kötü,
ha?" "Onunla başa
çıkabilirim."

"En büyük hayranım olacağını sanmıyorum o zaman." Ayağa kalkıp kuma doğru yürüyorum, ayaklarımı sıcak, ipeksi taneciklere sürterek. "Seni mezarından çıkaran adam." Karısı beni böyle görecektir. Birini suçlamak isteyecek ve o kişi ben olacağım.

"Beni hiçbir yere sürüklemedin," diye düşünüyor düşünceli bir şekilde, ben de başımı sallıyorum. "Başka güçler beni ortaya çıkardı. Oturup geçmişimin beni yakalamasını bekleyemem. Eğer bu sana fayda sağlayacaksa, öyle olsun."

Danny Black'i anlamaya başlıyorum. Ondan sadakat beklemeyeceğim. Ona karşı her zaman temkinli olacağım ama onun bana karşı temkinli olmasına gerek yok ve bunu çok çabuk anladım. Onun eski oyun alanının kralı olmak gibi bir arzum yok. Brit'in keyfi için burada olmamın tek sebebi bu. Ben de onun için bir sonun aracıyım. İkimiz de aynı adamın ölmesini istiyoruz ve iki suikastçi her zaman bir suikastçiden iyidir.

"Çıplak mısın?" diye soruyor eğlenerek, kaşlarını çatarak etrafıma bakıyorum. Uzakta onu görüyorum, dalgıç kıyafetiyle kıyıda duruyor, yanında bir jet ski suyun üzerinde sallanıyor.

"Çok sıcak." Kendi kendime gözlerimi deviriyorum ve ben sahil evine doğru yürürken o gülüyor. "Restoranda görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum," diyor. "Ve, James?"

"Ne?"

"Biraz güneş kremi sür. Sırtını yakmak istemezsin." Telefonu kapattı ve ben omzumun üzerinden baktım. Hâlâ kıyıda duruyor, kolunu rahat bir şekilde kaldırmış. Ben de benimkini kaldırıyorum, yorumundan dolayı kendimi tehdit altında hissetmiyorum. O sadece aynı olduğumuzu işaret ediyor. Artık ölüm tarafından gizlenmiyoruz. Artık dokunulmaz değiliz. Uğruna yaşayacağımız biri var.

Ve dikkatli olmamız gerekiyor.

BEAU

Kol koruyucumu çıkarıyorum ve James'in karnımın etrafına özenle sardığı sargıyı çözmeye başlıyorum, doğal olarak gerginim. Ve sadece yaram yüzünden değil.

Akşam yemeği.

Ve sadece akşam yemeği değil, İngiliz'le akşam yemeği. Gerçekten bir hayaletle yemek yiyorum, öldüğü düşünülen bir adamla. *Ve* karısıyla. Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?

Sargıyı lavaboya bırakıyorum ve iç çekiyorum. Muhtemelen erkeklerimizin aralarında kaç can aldıklarını konuşacağız. Danny Black gibi bir adamla evli olduğu için nasıl bir kadın olduğunu ancak hayal edebilirim.

Ama Rose Black kafayı yemişse, ben de onun yanındayım. Eski polis, gangsterin mol'üne dönüştü. "Tanrım," diye nefes alıyorum, aynaya bakıyorum. Boş görünüyorum. Boş. Annem bana ne derdi? Ne düşünürdü? Yine de yardım edemiyorum ama beni teşvik edeceğini umuyorum. Beni cesaretlendirirdi. Bana başka hiçbir şeye benzemeyen bir moral konuşması yapıyor, onu benden alan piçi bulmamı ve onu bitirmemi istiyordu. Bunu tek başıma yapamayacağımı uzun zamandır kabullenmiştim.

kendi. Ölümü bir örtbasın çok ötesinde. Beni Miami yeraltı dünyasının en derinlerine götürdü. Beni James'e götürdü.

Ve James beni gerçeğe götürdü. İroninin en iyisi. *Ya da en kötüsü.*

Annem sadece yetenekli bir polis değildi, bunu bana da aktardı. Sezgileri güçlü bir kadındı. Güçlü. Kararlı. Ayı'nın kim olduğunu bulmaktan asla vazgeçmedi. Ya da James'in kim olduğunu. İlki onu havaya uçurdu. İkincisi onu kurtarmaya çalıştı. Başaramadı ama beni kurtardı ve bu süreçte neredeyse kendini canlı canlı yakıyordu.

Yara izlerime bakıyorum. Bazıları kolumun dağınıklığından *beni* patlamadan *kurtarmadığını* düşünebilir. Hiçbir şey beni o yıkımdan kurtaramazdı. Ama beni *kendi kendimi yok etmekten* kurtardı. James beni sahte bahanelerle ofisini boyamak için çağırdığı andan itibaren büyülenmişim. Büyülenmişim. İlgimi çekti. Meraklandım. Çekici.

Nefesimin altında gülüyorum. Berbat *gerçekten* bunu karşılamıyor. Belki Rose Black ve ben ortak bir nokta bulabiliriz.

Ama ben ne giyeceğim?

Dolaba gidip sınırlı seçenekleri tararken yüzüme biraz krem sürüyorum. Güneş elbiseleri. Saronglar. Şortlar. Omuzlarım çöküyor ve yatağa geri dönüp kenarına çöküyorum. Hiçbir şeyim yok. Miami'deki günlerimi yırtık kot pantolonlar ve hasarlı cildimi örten uzun kollu gömleklerle geçirdim. Bugünlerde sahip olduğum tek elbise James'in operadaki ilk randevumuz için aldığı elbise - orada rüşvetçi bir yargıca suikast düzenlemişti, ben de onun beni becermesinin ardından bir sandalyeye kelepçelenmişim.

Öfkeden sırtüstü düştüm. Rose Black'in benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve James boxer'ıyla beliriyor. Sadece birkaç gündür buradayız ve o şimdiden güneşte öpülmüş. Bronzlaşmış. En azından ön tarafı. Benim kolum gibi sürekli güneş kremine bulanmış olan sırtı değil. Saçları daha açık, mavi gözleri daha mavi. Önümdeki Adonis'e dudak büküyorum. Yakında giyinecek. Muhtemelen ilahi bir takım elbise giyecek. Saçlarını karıştırarak. Beni zevkten çıldırtacak bir parfüm sıkacak.

Ve ben ona atlayamıyorum bile.

Elim karnıma gidiyor ve beyaz gazlı bezi yokluyor. "Giyecek hiçbir şeyim yok," diye homurdanıyorum. "Bu berbat bir fikirdi."

Çarşafı göstererek, "Örtünün," diye emrediyor.

James geride durup yolu açarken kaşlarımı çatıyorum ve çıplak halimi gizlemek için onları etrafıma çekiyorum. Kolları kıyafetlerle dolu bir adam içeri giriyor ve parmaklarından askılı ayakkabılar sarkıyor. "Bu da ne?" Yavaşça doğrulup soruyorum.

"Onları Bayan Rose gönderdi," diyor adam, odanın ortasında durup talimat bekliyor. Şaşkınım, bu yüzden James onu dolaba yönlendiriyor, ben bakarken çeşitli elbiseleri asıyor. İşini bitirdikten sonra başını salladı ve odadan çıktı.

"Sorun çözüldü," diyor James, geniş seçkiyi gözden geçirirken.

Ayağa kalkıp çarşafı içeri çekiyorum, arkasından yaklaşıyorum. "Neden bana kıyafet göndersin ki?"

"Ona yemekte sorabilirsin." James altın dikişlerle süslenmiş krem rengi güzel bir elbise çıkarıyor. "Bu mu?"

Körlemesine askıyı alıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. "Yara izlerimi görmek istediğini sanıyordum?" Uzun kollara bakarak ona hatırlatıyorum.

"Rahat olmanı ve gevşemeni istiyorum." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve beni yalnız bırakarak banyoya gidiyor. Rahat mı? Bu gülünç. Şu anda Miami'nin dışında, kan ve ölümden uzakta olabiliriz, ama bunun bu kadar kolay kalacağına dair bir yanılsama içinde değilim. İyileşmem için buradayız. Ve James'in bir sonraki hamlesini planlaması için.

Kaşlarım havada elbiseye bakıyorum. Bu kadını tanımıyorum ama belli ki iyi bir zevki var. Elbiseyi yatağın üzerine bırakıp saçlarımı kurutmak için şifonyere gidiyorum ama cep telefonum çalmaya başlayınca başka yöne dönüyorum. Bir yanım Lawrence Amca'nın aramasını umuyor ama ona ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. Adam mahvolmuş. Perişan. Suçluluk duygusu içinde. Ayrıca yıllarca hepimizi kandırmış olan kocası için de yas tutuyor. Dexter'ın anlaşmaları

kaza olup olmaması önemli olmamalı. Annemin ölmesinin sebebi o.

Telefonuma uzanıyorum ve ekranı görünce hemen geri çekiliyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum. James kapı aralığında, ağzında kıpırdamayan bir diş fırçasıyla duruyor.

Odanın öbür ucundan gelen öfke kurşunlarından kaçınarak hızla başka tarafa bakıyorum ve aramayı reddediyorum. Eski nişanlığımın ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de delirip delirmediğimi sormak içindir. Her neyse, James iki yüz millik bir yarıçap içindeyken onunla konuşmak aptalca olurdu.

Dönüp ona bakıyorum. Diş fırçası hâlâ ağzında sabit duruyor. "Saçımı kurutmam gerek," diyerek şifonyere gidip saç kurutma makinesini alıyorum. James'in kapı aralığında beliren çerçevesini görmezden gelerek aynada kendime odaklanıyorum ve saçlarımı kurutmaya başlıyorum. Sonunda banyoya geri dönecek gücü kendinde bulduğunda, rahatlamış bir şekilde nefes alıyorum. Onun içindeki katili sadece birkaç kez görmüştüm. Korkutucu. Çirkin. Ollie'yi uzak durması için uyarmalıyım, yoksa James'in boktan listesine girebilir.

Eğer zaten orada değilse.

O zaten orada.

Debriyajımı alçımınla vücudumun arasına sıkıştırarak açık yaşam alanına giriyorum ve boş buluyorum. James yoktu. Beni yatak odasında makyaj yaparken bırakmıştı. Aynadan izledim, gözümün önünde bir rimel çubuğu duruyordu, pantolonunu ve gömleğini dolaptan çıkardı ve tek kelime etmeden çıktı, hala sessizce öfkeliydi. Bu akşam yemeğini dört gözle beklemiyorum. Ruh hali yardımcı olmuyor, ama bir içki yardımcı olabilir, bu yüzden iyi döşenmiş buzdolabına gidip kendime bir beyaz şarap dolduruyorum ve onu beklemek için terasa çıkarken yudumluyorum. Akşam güneşi hâlâ kavurucu sıcakta, ama neyse ki esinti artıyor ve sürekli sığağa karşı bir nefes alma imkânı sunuyor.

Çantamı masaya bırakıp bir sandalyeye uzanıyorum ve güneşin batışının, yavaşça okyanusa düşüşünün görkemli manzarasını seyrediyorum. Eğer içimde olsaydı gülümserdim. James eski sevgilim söz konusu olduğunda öfkesini kontrol etmeyi öğrenmeli, çünkü geçmişimi değiştiremem. Keşke değiştirebilseydim. Hem de çok isterdim. Ama eski sevgilim bunun sadece küçük bir nedeni.

Gözlerimi kıyıya dikip nereye gittiğini merak ederek yudumluyorum. Onu sahilde gördüğümde sorum cevaplandı.

Kafasının üzerinde duruyordu.

Bardağı dudaklarımdan indiriyorum. Dengede duruyor, ruh halini dengelemeye çalışıyor. Gri pantolonu ve bembeyaz gömleğiyle. Elimde şarap, ayağa kalkıp ona doğru yürümeden önce altın topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için uzanırken iç geçiriyorum. Sessizce yaklaşp onu tepeden tırnağa süzüyorum. Ayak parmaklarından başına kadar. Önüne geldiğimde çömeliyorum, şarap kadehimi kuma sıkıştırıyorum ve yavaşça karnıma doğru alçalıyorum, çenemi alçımın üzerine koyuyorum, yüzüm onunkiyle aynı seviyede. Burada olduğumu biliyor ama gözleri kapalı. Odaklanmış. İçindeki canavarı bastırıyor.

Onu izleyerek birkaç uzun dakika geçti, sonunda bir gözünü açıp bana bakana kadar. "Tartışmak istemiyorum," diyorum, ileri uzanıp saçının bir dalgasını kenara itiyorum.

"Ben de öyle." Yavaşça, hassas ve kontrollü bir şekilde kuma iniyor ve yüzüstü dönerek benimle burun buruna geliyor. Dudağı titriyor ve benimki de onunla birlikte titriyor. "Ne istedi?" diye soruyor.

"Onu geri aramadım." Neden arayayım ki? Ben aptal değilim. Ayrıca, ikimiz de Ollie'nin ne istediğini biliyoruz. Nedenini bilmiyorum; tanıştığı kadından çok uzağım ama bilinmeyen bir nedenden ötürü beni geri istiyor. Ve James'i öğrendiğinde, daha onun sıradan bir adam olmadığının farkına bile varmadan, Dexter'la birlikte beni ona karşı kıskırtmak için çok çalıştı. Sebepleri farklıydı ama aynı şeyi istiyorlardı. James'in hayatımdan çıkmasını.

"Onu öldüreceğim Beau," diyor sakince, ses tonunda hiçbir tehdit ya da tehdit yok. Sadece saf gerçek.

Nefes veriyorum, yanağına uzanıyorum ve yumuşakça okşuyorum, kirli sakalının çizikleri rahatlatıyor. "Yapacağını biliyorum." Gözlerini buluyorum. Karanlığın sonsuz çukurları. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, o da başını sallıyor, yutkunuyor, öne doğru eğiliyor ve beni şefkatle öpüyor.

"Geç kalacağız." Ayağa kalkıyor ve kalkmama yardım ediyor, şarabımı kumdan topluyor ve beni yanına yatırıp bizi sahil evine geri götürürken bir yudum alıyor. Beni oturtuyor, içkimi veriyor ve önümde çömelerek topuklu ayakkabılarımı topluyor. "Çok hoş görünüyorsun," diyor, ayağımın ucunu okşuyor ve sandalyede kaskatı kesildiğimde kendi kendine gülümsüyor. Bana bakıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. Kaşları çatılıyor. Bir vuruş daha.

Başımı sallıyorum. Yemeğe asla gidemeyeceğiz. Ama ben gerçekten yemeğe gitmek istemiyorum, yani . . .

Şarabımı masaya bırakıyorum ve sandalyeden kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Daha fazla," diye nefes alıyorum, güzel yüzünü sağlam elimle kavıyorum, içeri girip onu saygıyla öpüyorum. "Daha, daha, daha, daha." Elimi kasıklarının üzerine koyuyorum. Kilitlendi. Dolu. Hazır.

İniltisi sessiz ama hayal kırıklığıyla karışık bir istekle dolu. "Sana karşı yavaş ve dikkatli olmam gerekiyor ve bunun için zamanımız yok," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor, beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor, ağızlarımız hâlâ birbirine yapışık.

"Bitiremeyeceğin şeye başlama." Kolumu omzuna atıp onu kendime çekiyorum.

"Oh, bitirebilirim." Arkasına uzanarak kendini pençelerimden kurtardı. "Ama beni beklemen gerekecek."

Hoşnutsuzluğumu homurdanıyorum ve o da beni sandalyeye geri oturtup topuklu ayakkabılarımı giydirmeden önce kaşlarımı çatarak öpüyor. İçimde derin ve rahatsız edici bir şey bana onun ifadesinde daha fazlası olduğunu söylüyor.

Onu bekle.

Ayı'yı avlamaya ne kadar zaman ayıracak? O şeytanı yatağa atması için daha ne kadar beklemem gerekecek? İkimiz için de.

Peki ya Ayı'nın gerçek kimliğini asla öğrenemezse? O zaman ne olacak?

James meşgul olmayacağına dair bana güvence verdi. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Deniz kıyısındaki restoranın içi sessiz, dışarısı ise ferah ve huzurlu. Engebeli bir uçurumun tepesindeki eski, eğri büğrü bir tuğla duvarın yanında, sahile giden kumlu bir patikanın bulunduğu uzak taraftaki bir masaya yönlendirildik. Manzara nefes kesici, gün batımının turuncu ışıltısı altında parıldayan okyanus. Hafif bir esinti var. Şemsiyeler masaların arasına dağınık bir şekilde serpiştirilmiş ve iplerdeki peri ışıkları zikzaklar çizerek tüm güverte boyunca parlayan bir gölgelik oluşturuyor.

Garson benim için beyaz bir rattan sandalye çekiyor ve ben de bohem desenli minderlere uzanıyorum. James yanıma otururken bana bir şarap menüsü uzatmadan önce ortadaki kase mumu yakıyor.

"Henüz gelmediler mi?" Debriyajımı sandalyemin yanındaki duvara bırakarak soruyorum.

"Danny bana mesaj attı. Birkaç dakika gecikeceklermiş."

"Bir aşışın kavgası mı?" Merakla sordum. Danny Black'in karısının onun Miami'ye dönme ihtimali karşısında sevinçten havalara uçtuğunu düşünemiyorum. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz.

"Havada bir şey olmalı," diye düşünüyor James, elimden menüyü alırken. Suratımı asıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. "Şarap?"

"Lütfen." Arkama yaslanıp manzaramı seyrediyorum. Okyanusu değil. Gün batımı değil.

Beyaz kuma giden şirin dolambaçlı yol değil.

James'e bakıyorum. İnanılmaz yakışıklı görünüyor. Rahat. Rahat. Yakası açık, kolları ön kollarına kadar kıvrılmış. Ferahlatıcı. Bu James'in tatili. Bunu sevdim. Ancak neden burada olduğumuz pek hoş bir düşünce değil.

"Ne?" diye soruyor, şarap seçkisinden başını kaldırmadan.

"Hiçbir şey."

"Geç kalacaklarını bilseydim, sizi şımartırdım."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, eli bacağıma inip elbisemden kalçama doğru kayınca gözlerim açılıyor. Sırtışı çok gerçekçiydi. Benim uyarı bakışım da öyle. Hafifçe gülüyor ve uzaklaşıyor, dikkati yaklaşan garson tarafından çekiliyor. James şarap sipariş ediyor ve restorana doğru başını sallıyor.

"Buradalar." Sandalyesinden kalktı ve ben de onun gözlerini güverteden restoranın arka tarafına kadar takip ederek kalktım.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, ayağa kalkmama yardım etmesi için James'in elini tutuyorum.

Danny Black ölümcül görünüyor. Aslında öfkeli. Bir sevgili kavgası mı? Tanrım, öldürme görevindeymiş gibi görünüyor. Ve hatırlıyorum. Öldürüyor. Vücudu heybetli, gözleri soğuk ama ısıltılı. Tüm restoran onun varlığının farkında, her masadan dikkatler ona yönelmiş. Yüzündeki yara izi çok uğursuz görünüyor. Ve sonra bir kadın beliriyor, o yol gösterirken eline yapıyor. Uzun boylu. Söğüt gibi. Delici mavi gözler ve zengin, siyah saçlar. Çarpıcı, cildi kusursuz, elmacık kemikleri çirkin, dudakları dolgun. Hiç bu kadar zorlu bir çift görmemiştim.

"Bu onun karısı mı?" Şok olmuş bir halde fısıldadım. Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de savaş yorgunu, solgun, nefret dolu görünümlü bir kadın. Onun yerine karşımda parfüm reklamlarına layık bir kadın vardı.

Gözlerimi kırıştıırıp James'e bakıyorum ve onun bana baktığını hissediyorum. Başını eğiyor ve ben de kendiminkini sallıyorum.

"James," diyor Black masaya ulaştığında. "Beklettiğim için özür dilerim." Egzotik güzelliği kendine doğru çekiyor. "Bu benim karım Rose. Rose, James ve Beau."

Gülümsüyor ama zoraki, masanın etrafında dolaşıyor. Kesinlikle bir aşık kavgası. "Beau." Omuzlarımdan tutup bana sarılıyor, ama çok hafifçe, zorlamadan, baskı yapmadan. Omzunun üzerinden hâlâ elimi tutan James'e gülümsüyorum. Kendimi yavaşça onun elinden kurtarıyorum ve Rose'un kucaklamasına karşılık veriyorum.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyorum ve ayrılmasına izin veriyorum. Ön tarafıma bakıyor. "Krem rengi olanı seçmişsin."

Yer değiştiriyorum, çok rahatsızım. "Teşekkür ederim. Burada gerçekten hiç elbisem yok." "İyi seçim," diyor Danny Black ve ben Rose'un yanından geçip onu görüyorum

James'in elini sıkıyor. James'i bırakıp masanın etrafından dolanıyor ve Rose kenara çekilerek bana ulaşmasını sağlıyor. Yanaklarımın her birini öpüyor. "Daha iyi görünüyorsun," diyor sessizce. "Nasıl yerleştin?"

"Harika. Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim," diyorum, ancak bunun tamamen bencilce olduğundan şüpheleniyorum. Vurulmam Danny Black'in neden umurunda olsun ki? Onun James'e ihtiyacı var. James'in ona ihtiyacı var.

"Her zaman." Rose için bir sandalye çekerek yanımdan ayrılıyor. "Sevgilim," diyor, hafif bir gülümsemeyle sandalyeyi işaret ederek. Rose ona teşekkür etmiyor, sadece bilmiş, uyarıcı, yarı pis bir bakış atıyor. Sonra eğilip başının üstünü öpüyor, kulağına gidip bir şeyler fısıldamadan önce bir süre oyalanıyor. Gerginliği bıçakla kesebilirsiniz ve eminim ki bu cinsel türden bir gerginlik değildir.

James'e bakarak koltuğuma doğru alçalıyorum. Gülümsediğinde omuz silkiyorum.

"Demek etrafımız ölümcül katillerle çevrili," diyor Rose sessizce ve garsonun masaya koymasına fırsat vermeden şarap şişesini kapıyor. "Ateşli olmaları iyi bir şey, yoksa neden burada olalım ki?"

Gülmeme engel olamıyorum ve içimden bir ses gülmem gerektiğini söylüyor.

Danny Black karısına şansını zorladığını ima eden bir bakış atarken Rose şişeyi kaldırıyor ve başını bana doğru eğiyor. Başımı salladım. Evet, bütün alkolü bana ver. Bu yemekte hayatta kalmak için ona ihtiyacım olacak.

"Seni buraya getiren nedir Beau?" Rose ikimize de birer bardak doldurarak soruyor, erkeklere ikram etme zahmetine girmiyor. Şişeyi masanın ortasına bırakıyor, bardağını alıyor ve arkasına yaslanıp beklentiyle bana bakıyor. "Kocamın hizmetine ihtiyacım olması dışında."

Arkama yaslanıyorum, temkinli, acısı güçlü. Yani sorunu ben miyim? Gözlerimi James'e çeviriyorum ve onun gergin çerçevesini, Black'e lazer

bakışını fark ediyorum,

Sanki sessizce karısını dizginlemesini söylüyormuş gibi. Black, dudakları dimdik, eğilip şişeyi alıyor, kendisi ve James için doldurduktan sonra buz gibi bakışlarını Rose'un üzerine diyor. "Karımı affet," der, yavaşça bir yudum alır, çenesi yuvarlanır. "Genelde böyle kaltak değildir."

Ben tereddüt ediyorum, James rahatsız bir şekilde kayıyor, elimi masanın üzerinde tutuyor ve Rose'un burun delikleri alevleniyor. Şarap kadehinin tamamını geri fırlatıp masaya çarptı ve ayağa kalktı. "Affedersiniz ama kocamın kaçınılmaz ölümünü tartışmak beni pek heyecanlandırmıyor." Uzun saçlarını havada savurarak dönüyor ve restorana doğru yürüyor.

Kendimi hiç hissetmediğim kadar garip hissederek gözlerimi Danny Black'e çeviriyorum. Masaya bakıyor, belli ki sabrını toplamaya çalışıyor. Cidden sinirlenmişti.

"Karının harika bir sağ kroşesi olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun, değil mi?" James, Black'in şimdi hafifçe şişmiş olduğunu fark ettiğim burnunu başıyla işaret ediyor.

Black yavaşça göz kırpmıyor, köprüye uzanıp onu çimdikliyor. "Bana biraz müsaade edin," diyerek sandalyesinden kalktı. "Karım ve benim çözmemiz gereken bazı sorunlar var."

"Acele etme." James elimi sıkıyor ve Black giderken keten takım elbisesinin ceketini çekiştiriyor. Yumruklarını sıktığına da eminim.

James'e dönüyorum. "Sence o-"

"Bizi ilgilendirmez," diyor bana bakmadan.

"Affedersiniz?"

Bana doğru döndü, yakınımı eğildi. "Evlilik danışmanlığı yapmak için burada değiliz."

"Tabii ki değiliz." Gülüyorum. "Çünkü nasıl evleneceğimizi bilmiyoruz."

"Uzun sürmeyecek," diye düşünüyor, gözleri yüzümde geziniyor, başparmağı sol elimin işaret parmağında düz bir çizgi çiziyor. Sandalyemde kayıyorum ve o karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"Gidip onu kontrol edeyim mi?" Soruyorum, elimi ters çevirip onu

n. Başını sallıyor, arkasına yaslanıp şarabını yudumluyor. "Çok şey biliyorum Danny Black hakkında. Sorgulanamaz kesinlikte iki şey." "Ne?"

"O acımasız bir katil," diyor James, Black'in az önce ayrıldığı yöne bakarak. "Ve karısının üzerinde yürüdüğü toprağa tapıyor." İfadesiz yüzünü bana doğru çeviriyor. "Olmamızı istediğimden daha fazla birbirimize benziyoruz." Elimini bırakıp menüyü alıyor ve seçenekleri gözden geçiriyor, Danny ve Rose masadan kalkmış olsalar bile bu cümleyi hâlâ devam eden yoğun, gergin havada asılı bırakıyor. Restoranın kapısına bakıyorum, döndüklerinde bu konuya nasıl yaklaşacağımı düşünüyorum. *Dönerlerse* tabii. Bir arkadaş aramıyorum, ki bu muhtemelen iyi bir şey. James için buradayım. O kadar. James ve ben.

Onlar dönene kadar kadehimi bitirmiş oluyorum ve Rose'un masaları örüşünü izlerken yanaklarının belirgin bir şekilde kızardığını ve arkasındaki Black'in kendini gizlice ayarladığını fark ediyorum.

Yanımda oturuyor ve bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Özür dilerim, bunu içimden atmam gerekiyordu."

"Hangi kısmı?" Hiç düşünmeden sordum, kocasıyla birlikte bir şeyleri atlattıklarının işaretleri yüzüne yansımıştı.

Danny kıkırdar. Bir katil için oldukça sevimli. James de hafifçe gülümseyerek Eros'un yayını ovuşturuyor. Başka bir soğukkanlı katil için çok seksi. "Sipariş verelim mi?" Rose menüleri alıp dağıtıyor. "İstiridyeler harika."

"İstiridye?" Gözlerimi seçeneklere dikerek soruyorum. "Emeyim mi, çiğneyeyim mi, yutayım mı hiç bilemiyorum." Danny ve Rose hep birlikte kahkaha krizine girince yerimden sıçıyorum ve şaşkınlıkla onlara bakıyorum. Şaşkın. Sessiz. "Komik bir şey mi söyledim?" Onlar sakinleşirken soruyorum, Danny karısına sevgiyle gülümseyerek elini masaya koyuyor.

"Bu özel bir şaka." Rose elini onun parmaklarına dolayarak masanın karşısındaki James'e bakıyor. "Peki sana nasıl hitap edeyim?" diye sorar. "James mi? Kellen?" Şarabından bir yudum aldı, gülümsemesi küçüktü. "Enigma?"

James aşağı bakıyor, cevap vermiyor, gülümsüyor ve ben saçlarının öne doğru savruluşunu, kirpiklerinin yanaklarını havalandırışını görmekten zevk alıyorum. Garson tarafından kurtarıldı, kurtarılmaya ihtiyacı olduğundan değil. Onun cüretkâr sorusunu asla hoş karşılamayacaktı. Yine de çok garip. İnsanların onun kim olduğunu bildiğini bilmek, teknik olarak artık Enigma olmadığı anlamına geliyor.

Hepimiz sipariş veriyoruz ve garip bir şekilde sohbet koyulaşıyor. Cinayet ya da Miami hakkında değil, ada, yapılacak şeyler, nereye gitmemiz gerektiği hakkında.

Ana yemeğimizden sonra sandalyeme oturduğumda James'i izliyorum, onun ilgisini, konuşmasını, gülümsemesini görmek beni büyülüyor. Bu o kadar normal ki, kafam allak bullak oluyor. İki çift yemek yiyor. Sohbet ediyorlar, gülüyorlar, yemek yiyorlar. Birden fazla kez James'le göz göze geliyorum ve bana güven verici bir gülümseme veriyor, ya şarabımı tazeliyor ya da elimi tutup sıkıyor. Ne düşündüğümü biliyor. Bunun bizim hayatımız olabileceğini düşünüyorum. Sadece ikimizin. Burada. Normal olmak. Bırakın başka bir çifti, birlikte bir restoranda bile yemek yemedik. Yarın yerel markete gidip biraz yiyecek alacağız. Sonra Rose'un övgüyle bahsettiği adanın karşısındaki şelalelere bakacağız. James, Danny ile jet ski'lerine binecek. Rose ve ben, görünüşe göre, villalarının terasında dinlenip kokteyl içeceğiz. Hayır, bir arkadaş'a ihtiyacım yok. Ama belki bir tane istiyorum. Belki de bunu her zaman istiyorum ve burada bu yabancılarla ne kadar uzun süre oturursam, Rose'un daha önceki düşmanlığını o kadar çok anlayabiliyorum. Buraya geldik ve hayatını altüst ettik. Onun cennetini bozduk, Çünkü burası öyle bir yer. Burası cennet.

Cennetteki katiller.

"Demek polistin," diyor Rose, elinde bardakla sandalyesini itip bir bacağına diğerinin üzerine atarak.

"Önceki hayatımda, evet." James'e bakıyorum, benim hakkımda ne kadar şey paylaştığını merak ediyorum. Onun hakkında. Bizim hakkımızda.

Dirsekleri masanın üzerinde.

Elinden sarkan bardağı yavaşça çeviriyor, gözlerini sıvıya dikmiş, bana bakmayı reddediyor. Bir parça ekmek almak için masaya eğiliyorum, önceki hayatım hakkında konuşmaya pek hevesli değilim.

Bunu yaparken kolum yukarı kalkıyor ve tüm gözlerin krem rengi elbisemden dışarı fırlayan canavar yarasına dikildiğini hissederek donup kalıyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve ekmeği almadan geri çekiliyorum. Sessizlik korkunç ve o anda fark ediyorum ki bu yemek boyunca bir kez bile sohbetten korkmadım. Çünkü akılsızcaydı. Özgürdü. Kolaydı. Şimdi değişiyor gibi geliyor.

Şarabıma sığınıyorum, James'e bakıyorum ve onun bana üzgün gözlerle baktığını görünce başımı sallıyorum. *Kesin şunu!*

Rose hareket ediyor ve kolunu masanın üzerine koyduğunda kaşlarımı çatıyorum. Mum ışığının zayıf parıltısı altında onları hemen görüyorum. Yara izleri. Birçok kesik izi. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da gülümsüyor. Sonra Danny'nin kolu masanın üzerinde beliriyor ve kolunu yukarı çekiyor. Bronz teninin her tarafındaki canavar kesiklerini görünce nefes alıyorum ve ona bakıyorum. Gözünden dudağına kadar uzanan çirkin yara izini gererek sırtıyor.

Yutkunarak dikkatimi James'e çeviriyorum. "Gömleğimi çıkarmayacağım," diyor sessizce ve ses tonunda bir ironi var. Peki ben ne yapıyorum? Gülüyorum. O kadar çok gülüyorum ki masadaki herkes bana katılıyor. Yaralarım hakkında hiç gülmemiştim. Bu delilik de ne böyle? Ama Rose'un mesajı açıktı. Danny'ninki de öyle.

Birbirimize muhtemelen olmak istediğimizden daha çok benziyoruz.

Hiç bu kadar dolu hissettiğimi hatırlamıyorum. Yemekle dolu, içkiyle dolu ve kesinlikle ağzına kadar sevgiyle dolu. James'i izliyorum, ki sarsıntılı bir başlangıçtan sonra şaşırtıcı derecede keyifli bir akşam yemeği boyunca bunu çok yaptım. Çok rahatlamış görünüyordu. Daha da yakışıklı. Onu burada tutmak istiyorum. Biz burada normal davranırken içimde kaynayan misilleme arzusunu görmezden gelmek giderek kolaylaşıyor. Sanki gerçek kimliğinin ortaya çıkmasıyla birlikte bazı karanlıklar da ortadan kalktı.

"Neden Rose'la yürüyüşe çıkmıyorsunuz?" diyor ve bana dönüp anlık kaş çatmalarımı öpüyor.

"Evet, Beau'ya gün batımında okyanusu göster," diye ekliyor Danny, garsona elini sallayıp daha fazla içki sipariş ediyor.

"Gün batımında okyanusu görebiliyorum," diyorum, onun arkasından gün batımında okyanusa bakarak. Danny duraksıyor, gözlerini beni yakından izleyen James'e çeviriyor. Sessizce. Uyarırcasına. Kadınlar, öldürecekleri tüm yollar hakkında konuşabilmek için dağılıyorlar. Rahat adamımla mükemmel akşam yemeğimin sonu geldi. Karanlık yeniden ortaya çıktı. Suikastçı geri döndü. Yine de, gerçekten ne bekliyordum ki? Biraz güneş ışığı ve büyüğü pırıl pırıl okyanusun James'in içindeki katili çıkaracağını mı? Hayır, beklemiyordum ama bu akşam bana hayatın bizim için nasıl *olabileceğine* dair bir fikir verdi ve bu fikri benimsediğim kadar hızlı bir şekilde benden çalındı. Dişlerimin ağzımın köşesine battığını hissediyorum ve Rose'a bakıp tepkisini ölçüyorum. Düşünceli, gülümsüyor ama dudaklarını büzerek.

Bizden gelecek herhangi bir protestoya güç kullanarak karşılık verileceğini tahmin ediyorum. Rose'un da bunu anladığını tahmin ediyorum. Bu yüzden açıkça dilini ısırıyor.

Şarap kadehime bakıyorum, küçük bir kahkaha kaçıyor. Küçük kadınları yoldan çekin ki erkekler iş konuşabilsin. James bunun benim de savaşımla olduğunu unuttu mu? Kızgınlık midemde bir delik açmaya başlıyor. "Artık hamile değilim," diyorum düşünmeden, kararlı bakışlarımı ona çevirerek. "Artık kırılgan değilim James. Camdan değilim." Söylediğim anda pişman oluyorum, dünyaya ve kaybımıza duyduğum acı benim adıma konuşuyor.

Bana yapışan bakış tartışmasız bir öfke. Bir ton incinmeyle karışık bir öfke. "Bunun dikkatimden kaçtığını mı sanıyorsun?" diye soruyor sessizce, sanki şirketimiz duymayacakmış gibi. Belirgin tiksintisini içime çekiyorum. Hepsini al. Bunu hak ettiğimi biliyorum. "Hâlâ bebeğimi taşıyor olsaydın," diye tıslıyor sessizce, "içmiyor olurdun." Şişeyi alıyor ve bardağımı sonuna kadar dolduruyor.

bir nokta. "O yüzden iç, Beau. Tadını çıkar." Arkasına yaslanır, votkasını alır ve havaya kadeh kaldırır. "Şerefe, bebeğim." Ve soluk soluğa, neredeyse kulaklarından fişkıran buharla hepsini devirir. Bardağını yere çarparak çenesini kırar, koltuğunda vahşi bir hayvan gibi kabarır. "Yürüyüşe çık Beau," diye emrediyor soğuk ve sert bir şekilde.

Kolumun üzerinde bir el hissediyorum ve boş gözlerle soluma bakıyorum. Rose sandalyesinden kalkarak bana yalvarıyor. Danny'ye bakıyorum. Sessiz, beni inceliyor, sessizce sahneyi izliyor, yani benim kendimi kaybetmemi, saçma sapan konuşmamı ve olay çıkarmamı.

Kendime kızarak ayağa kalktım ve uzaklaştım. Rose hemen yanıma geliyor, elimden tutup beni terasın arka tarafına doğru çekiyor. "Ayakkabılarını çıkar," diyor, eski tuğla duvardaki bir açıklıkta bizi durduruyor, topuklu sandaletlerini açmak için eğiliyor.

Bana söyleneni yapıyorum, parmaklarım küçük tokayla oynarken arkama bakıyorum. Black James'e taze bir votka uzatıyor. İçimi çekiyorum, ayakkabılarımı çıkarıyorum ve Rose'un bizi kumsala götürecek olan kumlu patikaya yalınayak götürmesine izin veriyorum. Aramızdaki sessizlik garip ve bunu yarattığım için kendimden nefret ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. James bir katil olabilir ama o *benim katilim* ve benimle ilgilenmekten başka bir şey yapmadı. Beni şımart. Sonunda uğruna yaşayabileceğim bir şey ver bana.

"Birini aynı anda hem sevip hem de ondan nasıl nefret edebilirsin?" Dalgınca soruyorum, Rose'un yanındaki patikada attığım her adımda ayak parmaklarımın kuma batışını izliyorum.

Gülüyor ama alaycı bir şekilde. "Daha önce masada mıydın?" diye soruyor, nefes alıyor ve puslu gökyüzüne bakıp gülümsüyor. "Kocamdan nefret etmeyi seviyorum. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Sanırım anlatabilirim. James'in pek çok yanlış düzeltmek için ısrarlı tutkusunu seviyorum. Bunun bizi yıkmamasından nefret ediyorum. Zaten bir dereceye kadar kırdı. Yutkunuyorum, elim içgüdüsel olarak karnıma uzandığında onu uzaklaştırıyorum.

Bir kayanın üzerinden geçip sahile vuruyoruz ve Rose elbisesinin eteğini tutup kalçalarına kadar çekiyor. Bana doğru bir gülümseme attı ve

Daha önceki yarım yamalak girişimlerinden çok daha arkadaş canlısı. "Gel," diyor, kumda dans ederek kıyıya doğru ilerliyor, suya ulaştığında dönüyor ve geriye doğru yürüyor. "Burada dur ve yanan ufka bak. Dünyanın ucundaymışsın gibi hissediyorsun." Dönüp ayaklarına bakıyor, su ayak bileklerine vuruyor. Beni sakinleştirmeye çalışması takdire şayan. Bunların hiçbirini o istemedi ama bir dereceye kadar yerini biliyor gibi görünüyor. Onu sadece bir ya da iki saattir tanıyorum ve Danny Black'i diken üstünde tuttuğunu çabucak öğrendim. Ona bayılıyor. O da ona. Kiminle evli olduğunu kabul ediyor ve gerektiğinde geri adım atıyor. James'in Rose Black'ten bir iki şey öğrenebileceğimi umduğunu düşünmeden edemiyorum.

Aşağı inip ona katılıyorum, sessizce yanında duruyorum, okyanusun sesi beni sakinleştiriyor.

"Hamileydin," diyor Rose sonunda, elime uzanıp sıkıyor ve bakışlarını sudan ayırmıyor.

"Sadece birkaç hafta," diye mırıldanıyorum sessizce, midemde bir ağrı oluşuyor. "Tamamen plansız." Ona bakıyorum ve o da dikkatini okyanusa vermeden önce hafifçe gülümsüyor.

"Çünkü kim soğukkanlı bir katilden bebek sahibi olmak isteyebilir ki?" diye düşünüyor, saçları rüzgârda dalgalanıyor. Elimini bırakıyor ve saçlarını yüzünden çekerek neredeyse üzgün görünüyor. "Yapardım." Kollarını indiriyor, sanki okyanusun ifadesine tepki vermesini bekliyormuş gibi başını eğiyor.

"Ama yapamazsın," diye cevap veriyorum sessizce, tüm işaretleri okuyarak. Ve bundan da öte, yarı güçlü cephenin ardında yıkımdan başka bir şey görmüyorum.

Yavaşça nefes alıp veriyor, kendini toparlıyor ve bana doğru baktığında, çılgın mavi gözlerindeki kederi mükemmel bir netlikle görüyorum. Bu kadın vahşi. Güçlü. Danny Black gibi bir adamla birlikteyken nasıl başka bir şey olabilir ki? Kesinlikle benim tipim bir insan. Daha çok da zırhının ardına gizlenmiş kırılganlığı yüzünden. Güzelliği. Göz alıcı elbisesi ve kusursuz, kusursuz makyajı. "On beş yaşındayken bir bebeğim oldu," diyor.

"Benden çalındı. Oldukça stresli bir doğumdu ve ..." Yutkunuyor. "Şey. Hepsi bu kadar."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi. Daha önce hiç kimseyi teselli etmek zorunda hissetmemiştim. Ama son kaybım, beklenmedik bir şekilde bana hissettirdikleri, Rose'un her gün neyle yaşaması gerektiği konusunda bana iyi bir fikir veriyor. Benim anne olma şansım tamamen çalınmadı. Rose'un ki çalındı.

Yanına yaklaştım ve her şefkatli kadının yapacağı şeyi yaptım. Kolumu ona doladım ve o da bana yaslanarak rahatladı. Şimdi, burada, dünyanın kıyısında ayak parmaklarımızı okyanusa daldırırken, tamamen kırılmadığımı fark ediyorum. Başka bir kadının mücadelesini kavrayamayacak kadar soğuk ve hasarlı değilim. "Seni daha iyi hissettirmek için kelimeler uydurmaya çalışmayacağım," diyorum. "Bu saçmalık olur. Hayat sadece bir sürtük değil, değil mi?"

"Hayır, değil." Rose suyu tekmeliyor. "O aşağılanmış bir fahişe."

Gülüyorum, saf ve gerçek. "Danny yeterli mi?" diye soruyorum.

"Daha fazla." Parmaklarını benimkilere geçirip sertçe kavıyor ve beni suyun içine doğru çekiyor. "Peki ya James?" diye geri atıyor. "Öyle mi?"

"Fark eder mi?" Elbisemin alt kısmı kalçalarımaya yapışırken soruyorum. Ufkun düz çizgisine odaklanıyorum, temiz ve tuzlu havayı ciğerlerime çekiyorum. "Zaten onu terk etmeme asla izin vermezdi. Bu yüzden öyle olmak zorunda."

"Ama öyle mi?" Rose mırıldanıyor.

"Tabii ki öyle." Ben ona sırtıtıyorum, o da bana sırtıtıyor. "Kendimize katiller bulduk. Rüya gibi yaşıyoruz Rose."

Gülüyor, başını arkaya atıyor ve ben de onunla birlikte oradayım. Çünkü umutsuz gözyaşları dökmekten başka ne yapabiliriz ki?

Rose ve benim bir parçası olmayı seçtiğimiz dünyada anlamsız olan gözyaşları.

DANNY

"Görünüşe göre ikimiz de köpek kulübesindeyiz." Paketimden bir sigara çıkarıp yakıyorum ve James kadınların sahile inişini izlerken sandalyeye geri yaslanıp rahatlıyorum. Arkamızda bir solo şarkıcı sahne alıyor ve güneş okyanusta tamamen kaybolmak üzere. Aile içi tartışmalar bir yana, şaşırtıcı derecede hoş bir akşam oldu. Benimki ve Rose'un ki kadınlar tuvaletinde çabucak çözüldü. Bana tokat atma girişimi başarısız oldu. Lavabonun üzerinde onu sertçe becermek için başarılı bir girişim. Muhtemelen şu an hala içinden damlatıyorumdur. Gülümsüyorum, nefes veriyorum.

"Beau kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanacak türden bir kadın değil." James gözlerini sahilden ayırır ve garsonun az önce koyduğu votka bardağına diker.

"Peki neden kendine bir tane almıyorsun?" Soruyu bomba gibi patlatıyorum, nikotinden bir nefes daha alıp bardağımın üzerine boşaltıyorum. "Başka bir kadın yani."

James bardağını bir sağa, bir sola çeviriyor, sonra kaldırıp indiriyor. "Çünkü bu Beau olmazdı," diyor sert bir yüz ifadesiyle bana doğru dönerek. "Beni duyan bir adamla konuştuğumu biliyorum."

Hafifçe gülümsüyorum, hafifçe başımı sallıyorum. "Açık ve net," diye düşünüyorum, düşünceli. Bir zamanlar benim yürüdüğüm ayakkabılarla yürüyen bir adama bakıyorum. Ve görünüşe göre yakında yine aynı ayakkabılarla yürüyeceğim. Ama bu sefer ödülümü çoktan aldım. Tabii beni terk etmezse.

"Miami'de son durum nedir?" James soruyor, konuşmayı aslında ne için burada olduğumuza geri döndürüyor.

"Bilmiyorum," diye kül tablasına külümü savuruyorum. "Ama duyduğuma göre epik boyutlarda bir bok şovu gerçekleşmek üzereymiş." Bir yanımda geri dönmek zorunda kaldığım için içerliyor. Diğer bir yanımda, birkaç yıldır uykuda olan hasta orospu çocuğu, dirildiğimi öğrenen birçok erkeğin yüzünü görmek için sabırsızlanıyor.

"Bana bir şey söyle," diyor, garson tekrar doldururken bardağını izliyor. Devam etmesini sessizce bekliyorum. "Hayata geri dönmek istiyor musun?"

Gülümsüyorum. "Eğer karım sorarsa, hayır." "Karın sormuyor. Ben soruyorum."

"Seni asla terk etmiyorum," diyorum öne doğru eğilerek. "Düşmanlarını öldürüp gün batımında kaybolacağını ve Beau ile bir hayat kuracağını mı sanıyorsun?" Öfkeyle geriye yaslanıp sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. "Her zaman intikam almak isteyecek birileri vardır. Senin ölmeni isteyecek birileri. Ben bunun canlı kanıtıyım ve ölüp bu dünyadan gitmiş olmam gerekiyordu." Brad haklıydı. Bir keresinde bana bu hayattan çekip gidemeyeceğini söylemişti. Bırakamazsın. "Spittle en iyi arkadaşımı öldürmeye çalıştı. Kuzenimi. Bunu bir sebepten dolayı yaptı ve ikimiz de o sebebin ne olduğunu biliyoruz." Ona karanlık bir gülümseme veriyorum. "Ben tehlikenin beni bulmasını bekleyecek türden bir adam değilim." *Onu* bulacağım. Ve onu öldüreceğim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Başımı eğip sahile bakıyorum. Rose'u göremiyorum. Ama ben onu her zaman görüyorum. "Ortalık karışacak," diyorum, ona zaten bilmediği bir şey söylemiyorum. Ayrıca, onu bir adam öldürürken gördüm. İkimiz de

Ama ihtiyacımız olan kişiyi bulana kadar geçmemiz gereken çok adam olacak.

"Başka bir şey bilmiyorum," diyor James içkisini dudaklarına götürürken. "Başsağlığı dileklerimi hiç iletmedim."

"Ne için?" diye sorarken çenesinin titremeye başladığını fark ediyorum. "Ailemin katledilmesi mi? Bebeğimin mi? Ya da nişanlımı öldürmeye çalıştığın için mi?"

"Hepsi."

"Taziye istemiyorum." Bardağına dudak bükte. "İntikam istiyorum."

Bu adamdan gittikçe daha çok hoşlanıyorum ve ben bir erkekten *hoşlanacak* tipte bir adam değilim. Sadece çok azı benim onayımı alma şerefine erişebilmiştir. Ama James? O abartısız bir ahlaksız. Ve berbat bir kadına aşık.

Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyor.

Hala tanıyorum.

"Senin çocuğun olmadı." James bana bakıyor ve içkim dudaklarımda titriyor.

"Hayır." Ona Rose ve benim kim olduğumuzu göstermenin zamanı geldi. Yakında tekrar kim olabileceğimizi. "Rose eski bir düşman tarafından üzerime salındı. İsteddiği her şeyi yapması için şantaj yaptı, yoksa oğlu öldürülecekti. Muhtemelen o da."

"Çocuğu mu var?"

"Kendisini arzulayan her erkek tarafından defalarca tecavüze uğradıktan sonra on beş yaşındayken." Midem dönüyor, midemin çukurunda uyuyan öfke çalkalanıyor. "Bir erkek çocuğu oldu. Zor bir doğum oldu." Omuz silkiyorum, sanki hiçbir şey yokmuş gibi, oysa her şey berbat. "Artık taşıyamıyorum."

"Onu kurtardın," diyor James hiçbir duygu belirtisi göstermeden.

Bakışlarımı ona sabitliyorum. "Birbirimizi kurtardık. Tanıdık geldi mi?" Hafif de olsa gülümsüyor. "Peki ya çocuk?"

"Onu buldum. Şimdi on üç yaşında. *Ailesiyle* birlikte Miami'de yaşıyor. Ziyarete geliyor."

"Ve bunu sorun etmiyorlar mı?"

"Fazla seçenekleri yok. Çocuğu karaborsadan satın aldılar. Hayatta oldukları için şanslılar."

"Ben senden bahsediyordum. Seninle vakit geçirmesini sorun etmiyorlar mı?"

"Benim kim olduğumu bilmiyorlar. Ben Daniel'in biyolojik annesinin St Lucia'ya taşındıktan sonra tanıştığı kocasıyım."

"Peki sana ne diyor?"

"Bayım." Gülümsüyorum ve bunun sevgi dolu olduğunu biliyorum. Daniel iyi bir çocuk. Akıllı, kibar, kabullenici. Keşke Rose'a ondan daha fazla verebilseydim ama biz gerçeğiz. Ailesi onun bildiği tek şey. Eğitimi önemli. İstikrar da öyle. Hilary ve Derek ona bunu veriyor.

"Planınız nedir?" James işimize geri dönmemizi sağlayarak soruyor.

"Önce Byron's Reach'i alacağım. Miami'ye giden bir şey varsa, oradan geçecektir."

"Nasıl alacaksın?"

"Güç kullanarak."

"Peki ya Ayı? Ona nasıl ulaşmamızı öneriyorsun?"

"Göletine birkaç piranha koyduk." Sigaramın parlayan kırmızı ucunu kül tablasının kenarında yuvarlıyorum.

"Dumanla onu."

"Ve onu öldür," diye fısıldıyorum, ses tonum hissettiğim kadar ölümcül. "Bu son mu?"

"Bu dünyadayken sonu yoktur." "Yani?"

"Yani Miami'ye geri dönersek çıtayı yükseltmiş oluruz. Çıtayı bırakıp gidemezsiniz. Ya onu savunursunuz ya da ölürsünüz. Buna hazırlıklı olmalısınız. Üretken olursan böyle olur." Garson geldiğinde, onu göndermeden önce tepsisindeki iki şişeyi alıyorum ve ikimizi de dolduruyorum. "Asıl soru şu James, Miami'ye geri dönüyor muyuz?"

Gözleri kararıyor. "Miami'ye geri dönüyoruz." Bardağını masanın üzerinde tutarak bakışlarını bana çeviriyor. "Her şeye hazırlıklıyım."

Zamanında birçok katil gördüm. Bakışlarında en çok intikam olan kişi, her gün aynaya baktığım kişiydi. Şu anda aynaya baktığımda da aynı şekilde bir karanlık ve nefret girdabı görüyor olabilirdim.

"İntikam için." Bardağını onunkine vurup içkimi geri fırlatıyorum, çevresel görüşümde beyaz bir ışık belirliyor. Rose yaklaşıyor, ayakları çıplak, kuma bulanmış. Ama Beau yok.

Masaya ulaşıyor ve topuklu ayakkabılarını yere bırakıyor, ayaklarının tozunu almak için eğilirken kendini tutmak için bir elini omzuma koyuyor. Yüzümü ona çeviriyorum ve elimi onunkinin üzerine koymadan önce evlilik yüzüğünü öpüyorum. Rose, James'in sorgulayan yüzünü yakalar. "O-"

"Yüzündeki son güneş parçasını hissetmek istiyordu," diye fısıldıyor James, neredeyse üzgün bir şekilde, sandalyesine geri gömülerek. "Onu gördüğüm andan beri o kadının neye ihtiyacı olduğunu biliyordum," diyor Rose'a bakmadan, bakışları sahile inen duvardaki yarıktaki. "Şimdi ...?" Ayağa kalkıyor ve benim gözlerim de onunla birlikte kalkıyor. "Tuvalete gitmem gerek." Yürüyerek uzaklaşırken arka cebinden telefonunu çıkarıyor ve yolda çeviriyor. Kaybolmuş bir adam. Ve yine, nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Kadınlar bunu size yapar. Duyularınızı bulandırır. İçgüdülerinizi sorgulatır.

"Gitmeye hazır mısınız?" Rose'a hesap için el sallayarak soruyorum.

"Bayanlara ihtiyacım var." Eğilip alnıma bir öpücük konduruyor ve ben de gülümseyerek beni masada yalnız bırakıp gidişini izliyorum. Ta ki Beau sahilden görünene kadar.

Yavaşça yaklaşıyor, alçıyla süslü kolunun parmak uçlarından sandaletleri sarkıyor, oturmuş halimi inceliyor.

"Tuvaletler," diyorum o sormadan önce. "Otur." Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum ve Beau sandalyeye oturuyor, gözlerini benden ayırmıyor. Rose'da gördüğüm direncin aynısını onda da görüyorum. Aynı mücadeleyi. Sadece bir an için yolunu kaybetmiş. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

Beau'ya bunun karımın duymasını istediğim bir şey olmadığını gösterdim. Cevabın ne olduğunu öğrenene kadar olmaz, çünkü bu her şeyi önemli ölçüde değiştirebilir ve açıkçası Rose'a boşa giden bir umut vermek istemiyorum.

Beau cevap vermiyor, devam etmem için beni bırakıyor. "Eskiden polistin."

"Evet. Ve şimdi bir katilin kız arkadaşayım."

"Olabileceğin daha kötü şeyler de var." Dudaklarımın titrediğini hissediyorum ama Beau'nun yüzü sonsuza dek kayıtsız kalıyor.

"Ne gibi?"

"Düşmanlarından biri gibi."

Birkaç kez göz kırptırıyor, gözleri masaya kayıyor. "Bana ne sormak istiyordun Danny?" Şarabına uzanıyor ve gözlerimin içine bakmayı reddederek bir yudum alıyor.

"Ölü numarası yaptığım için yargılanabilir miyim?"

Bardağı yarı yolda donup masaya geri dönüyor ve yüzü kırılıp ağzının bir köşesi kalktığında afallıyorum. Sorumu komik mi buldu? "Karın senden önce davrandı," diyor sonunda bana bakarak.

Başımı yavaşça eğiyorum, onun eğlencesi şimdi anlam kazanıyor. Nefesimin altında gülüyorum, bardağımın kenarında gezinirken başımı hafifçe sallıyorum. "Rose sana çoktan sordu."

"Öyle."

"Ve?"

"Duruma göre değişir."

"Neye bağlı?"

"Faullü oyun." Şarabını masaya bırakıyor ve ben de kendimi masaya yaklaşırken buluyorum, ilgimi çekiyor. "Kendinize maddi bir kazanç sağlamadığınız sürece, örneğin hayat sigortası, o zaman aslında hayır. Eğer hayatınızdan nefret ediyorsanız, teknik olarak ondan bir çıkış planı yapmanıza izin verilir."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum ve bu haberin Rose'u çok kızdıracağını düşünüyorum. Bir çıkış yolu arıyordu. Miami'ye dönmemi engelleyecek herhangi bir sebep. "I

her şeyi Rose'a devretti. Hiçbir politika söz konusu değildi." "O zaman FBI güçsüz."

"Peki ya kuzenim? Beni teşhis etti." Her yere bakıyorum.

İhtiyacım olan son şey Miami'ye geri dönmek ve Brad ya da benim tutuklanmamız.

"Boğuldun." Bunu bir gerçek olarak ifade ediyor ve bana Beau'nun hikayemi bildiğini söylüyor, ki bu şaşırtıcı değil, çünkü o bir polisti. Başımı salladım, o da devam etti. "Çıkarılmadan önce ne kadar süre suda kaldın?"

"Üç gün."

Omuz silkiyor, hiç de endişeli görünmüyor. "Bir vücut genellikle üç gün sonra şişmeye başlar. Suda bu süre sıcaklığa bağlı olarak yavaşlayabilir. Ne olursa olsun, suda bu kadar uzun süre kalmak bir cesedin görünümünde ciddi değişiklikler yaratacaktır."

"Yani bana dokunamayacaklarını mı söylüyorsun?"

"FBI, hayatını terk etmek isteyen birini aramakla vakit kaybetmeyecektir."

"Ben herhangi biri değilim Beau," diye belirtiyorum. Yeterince adil, haksız kazanç elde etmeden hayatından ayrılmak isteyen bir kişinin FBI'ın vaktini almaya değmeyeceğini anlıyorum. Ama ben onların zamanına değerim. "Ve pek çok suç işledim."

"Bu suçların size ait olduğunu kanıtlayabilirler mi?" "Hayır."

Şarap kadehinin sapına dokunarak yavaşça başını sallıyor. "O zaman Miami için dua etmeye başlayacağım." Göz ucuyla yanımdan geçip gidiyor, ben de omzumun üzerinden bakınca James'in döndüğünü görüyorum, Rose da hemen arkasında. "Bir konuda söz vermeni istiyorum," diyor dikkatini James'ten ayırmadan.

"Ne?"

"Dexter'ı işine karıştırma."

"Dexter kim?" Ses tonum aynı, zihnim hızla bana sakın olmamı söylüyor.

Beau bana bakıyor, şarabından rahatlamış gibi görünen bir yudum alırken gözleri biraz kısılıyor. "Onun tam olarak kim olduğunu biliyorsun, ama açıklık getirmek için söylüyorum, o bebeğimizi öldüren adam."

"Ve neredeyse seni öldürüyordu," diye belirtiyorum. "Peki neden onun bu işin dışında kalmasını istedin ve neden James'e değil de *bana* söyledin?"

"Onun bu işin dışında kalmasını istiyorum çünkü deliliğinin bir yöntemi olduğuna inanmak zorundayım. O benim amcamın kocası. Ve bunu James'e değil sana söylüyorum çünkü onu sopayla dövmeye karşı koyabileceğine inanmıyorum." James masaya yaklaştıkça gözlerini kaldırıyor. Lanet olsun, adamını iyi tanıyor. Sorun şu ki, Dexter'ı çoktan sopaladı ve onu James'e getiren bendim.

Garson hesabı masanın üzerine bırakıyor. "Ben alırım," diyorum, hesabı sürükleyerek James'in cüzdanını çıkarmasını engelliyorum. "Bir sonrakini sen al."

Başını sallar ve Beau ayağa kalkarak Rose'un yanına gider ve ona sarılır. Kucaklaşmaları sağlamdır. Birbirlerine bağlandılar. Karımın hiç arkadaşı olmamıştı ve onu Beau'yla birlikte görmek, biraz huysuzca başlamış olsa da, içimdeki suçluluk duygusunu hafifletiyor. Bu iki kadının birbirlerine ihtiyacı olacak ve James'e baktığımda onun da onları izlediğini ve şüphesiz aynı şeyleri düşündüğünü fark ediyorum.

Gözüme takılıyor ve elimi uzatarak sertçe başımı sallıyorum. "Yarın jet ski mi?" diye soruyorum.

"Elbette." Elini sallıyor ve Beau bana yaklaştığında ayağa kalkıyorum. Uzanıp yanağımı öpüyor, uzun uzun. Ona söz vermemi bekliyor. *Hay sikeyim. Ben.*

Bir kolumu omzuna doluyor ve onu kendime çekiyorum. "Sende," diyorum kulağına sessizce, dişlerimin arasından yalan söyleyerek ve bundan kesinlikle zevk almıyorum.

"Teşekkür ederim." Rose ayrılıp James'e katılıyor ve James de hemen Rose'un narin bedenini kendi tarafına çekiyor. Rose'un bana katılması için kucağımı sıvazlayarak sandalyeye uzanırken onların dışarı çıkışını izliyorum.

"Sanırım ufukta biraz makyaj seksi var," diye fısıldıyor kollarını boynuma dolayarak yerleşirken.

"Onu eve getirene kadar beklediği için onu alkışlıyorum." Bir kolumu beline dolayarak onu tutuyorum, sigarama uzanıp dişlerimle bir tane çekiyorum. Rose masadan Zippo'mu alıyor ve benim için yakıyor.

"Sorunları var," diyor ben sandalyeye geri oturup rahatlarırken.

"Hepimizin

var." "Ama ben

ondan

hoşlanıyorum."

Kendi kendime gülümsüyorum, bu basit açıklama sonsuz bir memnuniyet sağlıyor. "Bu taşaklarımı çiğnemeyi bırakacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır," diye fısıldıyor, başını omzuma yaslıyor ve okyanusa bakıyor. "Hâlâ bundan hoşlanmıyorum."

Çenemin altına yerleştirdiği koluna bakıyorum, muhteşem bronz teninde parlak yara izleri var. Rose'un geçmişte kontrolü dışında gelişen olaylarla nasıl başa çıktığını biliyorum. Ona göz kulak olacağım. Her zaman. "Gel." Kıçına dokunuyorum, benimle birlikte ayağa kalkıyor ve pantolonumun cebinden birkaç banknot çıkarıp sayarak masanın üzerine atarken sigaramı dudaklarımın arasında tutuyorum.

Eğilip ayakkabılarını alıyorum, elini tutuyorum ve onu duvardaki açıklığa götürüyorum. Sahile giden kumlu patika artık karanlık, kayalar kumların arasından görünmeyecek şekilde yükseliyor. "Atla." Bir dizimin üzerine çöküyorum ve bacağı omzumun üzerinde beliriyor, sonra diğeri, elleri başımın üzerinde. Kolumu kaval kemiğine koyup ayağa kalkıyorum ve sahile giden yolun geri kalanında birlikte yürüyoruz. "Yukarıda her şey yolunda mı?" Sigaramdan bir nefes çekerek soruyorum.

"Dünyanın tepesinde," diyor hüznle, elleri başımdan ayrılıyor. Gökyüzüne doğru uzandıklarını biliyorum, gözleri kapalı, başı arkada. Rose. Huzurlu Rose. Beni gerçekten mutlu bir adam yapıyor, ama şu anda, bu mutluluk ileride olacaklar tarafından lekeleniyor.

Karımın omuzlarımda olmasının, dalgaların kıyıya hafifçe vurmasının, ayın hipnotize edici bir şekilde parlamasının tadını çıkararak yavaşça dolaşıyorum. Bunu özleyeceğim. Ama geri döneceğiz. Onsuz çok uzun süre dayanamazdım. Sigaramı söndürüyorum ve sandaletlerini tutması için kaldırıyorum, bir avucumu elbisesinin altındaki uyluklarının her birine koyuyorum. Bacaklarını hafifçe sıkıyor, ben de küçük bir gülümsemeyle yukarı bakıyorum.

"Evlenmek istiyorum," diyor birdenbire ve ben kaşlarımı çatarak kıyıya bakıyorum.

"Sen evlisin."

"Yine."

İlerideki sahil şeridi sola doğru kıvrılıyor, yol boyunca sıralanan barların ışık kümeleri göze çarpıyor. "Neden?"

"Çünkü teknik olarak evli değiliz, değil mi?" "Bana göre öyleyiz."

"Ama yasalara göre değil. Ölü bir adamla evlenmek oldukça imkânsız ve sen hayata döndüğüne göre, seninle evlenmek istiyorum."

"Büyük, süslü bir düğün mü istiyorsun bebeğim?" Ellerimi içeri doğru kaydırıp külotunun dikişini parmaklayarak soruyorum.

"Belki," diye nazlı nazlı cevap veriyor, geriliyor, başımı tutuyor. "Yapabilir miyim?"

"Ne istersen alabilirsin kraliçem." Bir sahil barının hemen önünde duruyorum, müzik sesini duyuyorum, teras partiye katılanlarla dolup taşıyor. Chainsmokers'ın *I Need You Right Now* şarkısı başlıyor ve Rose üstümde sallanmaya başlıyor, eli saçlarımda geziniyor.

Bir omzumu indiriyorum, uzanıp onu önümden aşağı çekiyorum ve ciyaklıyor, ayaklarını bulduğunda belli belirsiz sersemlemiş görünüyor. Topuklu ayakkabılarını alıp bir kenara fırlatıyorum ve onu bedenime çekiyorum. Avuç içleri göğsümle buluşuyor. Gözleri yara izime yapışıyor. "Seni seviyorum amına koyayım," diye fısıldıyorum, dikkatim karımın üzerindeyken bizi yavaşça uzaktaki piste doğru mükemmel bir zamanda hareket ettirmeye başlıyorum. Benim güzel, dirençli, savaşçı tanrıçam.

Elleri pazılarımın üzerine kayıyor ve beni tutuyor, yüzü yaklaşıyor, burnunu benimkine sürtüyor, teni her yerimi okşuyor.

Aydın altında dans ederken yüzüm, kalçalarımızın birbirine yapışmasını sağlamak için bacaklarım hafifçe bükülmüş, tembelce gıcırıyor, yavaşça sallanıyor.

Müzik kaybolana ve sadece biz, okyanus ve ihtiyaç kalana kadar böyle kalıyoruz. Çok fazla ihtiyaç. Nefes alıyor, elini kasıklarına götürüyor, beni kavlıyor, dudağını ısıyor. "Beni istiyor musun bebeğim?" Başını salladığında dokunuşuna doğru yuvarlanarak soruyorum. "Burada mı?" Bir kez daha başını sallıyor. "Şimdi mi?" Eli pantolonumun üzerinde geziniyor, beni tam sertliğe kadar ovalıyor, gözümünden dudağımın kenarına kadar iz sürerken dudakları aralanıyor. "Cevap ver Rose," diye emrediyorum nazikçe, hava elektrikleniyor, ona olan açlığım tavan yapıyor.

Ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor, bana yaptığı şeyi açıkça seviyor. Ama ben de ona yapıyorum. Çenesine uzanıyorum ve yüzünü sabit tutuyorum. "Söyle," diye fısıldıyorum, elbisesinin altına uzanıyorum ve parmağımı külotunun altından geçiriyorum, sıcak, zonklayan bir ıslaklıkla karşılaştığımda inliyorum. "Söyle, bebeğim."

"Evet," diye soluyor, sarsılıyor, elleri göğsüme doğru uçuyor, parmakları pençeliyor, gömleğimin kumaşını sıkılı yumruklarına sürüklüyor.

Karanlık bir şekilde gülümsüyorum, kulağına doğru ilerliyorum ve kulak memesine yapışıyorum, dişlerimle etini sıyrıyorum. "Tatlı amını dilimle sikmemi ister misin?" Vücudu bir kez daha kasıldı. "Dalmak. Yalama. Yuvarlayarak." Kulağının kabuğunun izini sürerken ağzım sulanıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor, kalçalarını döndürüyor, gömleğimi akılsızca çekiştiriyor, birkaç düğmesini koparıyor.

"Klitorisini titiriyor." Her santimi titiriyor. "Isırmamı ister misin? Isırmamı mı?" Parmak ucumu titreşen yumrunun etrafında yuvarlıyorum. "Emeyim mi?" Kısık sesle soruyorum, bastırılmış bir hırıltı boğazımın derinliklerinde gürliyor. Ellerini göğsümden çekip yanlarına doğru indiriyorum ve o da yol boyunca benimle mücadele ediyor, tutuşumla boğuşuyor, gözleri daralıyor ama yine de çaresizlikle dolup taşıyor. "Dokunma bana," diye soğukkanlılıkla uyarıyorum, elbisesinin alt kısmına uzanıp beline kadar çekerken alnım onunkine yaslanıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, başını benimkine daha sert bastırıyor, öfkeli ama yine de uysal.

"Öyle mi?" Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve ellerini tuttum, onu kıyıya doğru geriye doğru yürüttüm, içimde bir beklenti vardı. Okyanus. Rose'un amı. En sevdiğim iki şey. Suyu hissettiğim anda bizi durduruyorum, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu aşağı inmeye teşvik ediyorum. Kıcı ıslak kumun üzerine geldiğinde nefes alıyor ve ben dizlerimin üzerine çöküp onu sırtına doğru itiyorum ve külotunun yanlarından tutup bacaklarından aşağı çekerek arkamdaki suya atıyorum. Arkamızdan hafif bir dalga geliyor ve Rose nefes alıyor, su etrafında toplanıp göğsüne sıçrarken sırtı eğiliyor. Su. Elbisesinin beyaz kumaşı. Altındaki sütyensiz göğüsleri. Kurşuna dönüşen meme uçlarını, ıslak ipeğin arasından görünen koyu renkli areolaları görünce dudaklarımı yalıyorum. Bakışlarımı yukarı kaydırıyorum, ağzım açık, başım dönüyor. Sırtını bir kez daha kavislendirerek göğsünü yukarı kaldırıyor, elleri ıslak kuma batıyor.

O bir hayal. Ve benim de tadına bakmam gerek. Ellerimi dizlerinin altından geçirip onu ayırıyorum, bana doğru açıyorum ve karnıma doğru alçalıyorum, yalama mesafesinde yanan bir ateş varken soğuğa karşı bağışıklığım var.

Ağzımı tamamen onun etrafına kilitliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve etinin tuzlu tazeliğini içime çekiyorum. Ağlaması kesildi. İnlemelerim ilkel.

"Danny," diye fısıldıyor, kumun içinde kıvranıyor, vücudunu döndürüp duruyor. "Oh, Tanrım."

Dilimin ucunu girişinden geçirip yavaşça yalıyorum, klitorisinin ağzımda seğirdiğini hissediyorum. Şiddetle kasılıyor, onu tutmak için bir kolumu karnına koymaya zorluyor. Elleri saçlarımda, beni ona doğru itiyor, kavırıyor, daireler çiziyor, kum taneleri kafa derimde sert bir his uyandırıyor. Geri çekiliyorum, havayı doyumsuzca içime çekiyorum, bakışlarımı onun parlayan etine dikiyorum. Klitorisi gözle görülür şekilde seğiriyor. Dudakları şişmiş. Girişinin hemen arkasındaki kaslar yuvarlanıyor. Eğilip üzerine yumuşak bir öpücük konduruyorum, çok yumuşak bir şekilde, ama o hala siyah gökyüzüne doğru inliyor, daha fazlası için başımı aşağıya doğru zorlamaya çalışıyor. Ellerini kumun üzerine bırakarak onu silkeliyorum ve milyonlarca taneyi tutmaya çalışıyorum.

"Bunu görmek istiyorum." İçeri girdim ve tekrar yaladım, boğuk bir çığlık attım. Ve tekrar. Başka bir çığlık, vücudunun bir krikosu. Ve tekrar.

"Danny!"

Müstehcen bir şekilde sırtıyorum, dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, iki parmağımı içeri sokarken onun özünü yalıyorum. Başının çırpınışını izliyor, iç kaslarının beni daha derine çekmeye çalıştığını hissediyorum. Ona yeterince işkence ettim. Ve kendime. Arkama biraz ağırlık alıp derinlere iniyorum ve yumuşak duvarları beni evimde karşılıyor. Birkaç yalama, sert bir emme, hafif bir ısırık ve hassas bir girdap onu büküyor, kırıyor ve gevşemeden önce adımı ıssız bir mırıltıyla ağzımın her yerine boşalıyor, göğsü kabarıyor.

Tenin her santimini öpüyorum, onu rahatlatıyorum, vücudundan, çıkardığı seslerden büyüleniyorum, ta ki o rahatlayıp kuma gömülene kadar. Vücuduna sürünerek ağırlığımı yerleştiriyorum, başını ön kollarımla çerçeveliyorum. Gözleri kapalıydı. "Aç," diye nefes alıyorum, ne göreceğimi bilerek. Kirpikleri titriyor, nefes alıyor ve bana bakıyor.

Gözyaşları.

"Her şey yoluna girecek." Onu kaşlarının arasından öpüyorum. "Beni duyuyor musun Rose?" Onu buna inandırmak zorundayım, yoksa sürekli kavga edeceğiz. Kendimi yine sürekli omzumun üzerinden bakıyor olacağım gerçeğine çoktan teslim ettim. Tetikte olmama, karımın düzenli avuçlarını kollamama gerek yok. Çünkü onu kaçıran adama aşık olduğundan beri bu şekilde hareket ediyor. Kendini tehdit altında hissettiğinde, bir şeyin *bizi* tehdit edeceğinden korktuğunda, doğal olarak savaş moduna geçer. Hayal kırıklığı ve korku onun yakıtıdır. Onun fiziksel saldırılarına maruz kalmaktan her zaman geriye dönük bir zevk almışımdır. Bu dünyada onu kızdırabilecek tek erkek benim.

Bu dünyada onu sevebilecek tek erkek benim. Bu yüzden, bu dünyada ona zarar verebilecek tek erkek benim.

Çünkü gerçek acı sadece birini sevmekten gelir. Bu ikimizin de öğrendiği bir ders ve ikimiz de buna göre yaşıyoruz.

O benim başlangıcım. Ve
o benim sonum olacak.

Havaalanından Miami'deki malikâneme giderken sessizlik hissediliyordu. Yolculuk boyunca pencereden dışarı bakarken Rose'un elini kuvvetle tuttum, yaklaştıkça daha da gergin hissediyordum. Birkaç hafta önce Brad'den gelen ve St. Lucia'daki huzurlu hayatımı aniden sona erdiren bomba gibi telefonun ardından döndüğümde böyle hissetmemiştim. Ama şimdi? Gerginim ve Rose'un da bunu hissettiğini biliyorum çünkü elini benimkinden kurtarmaya çalışıp duruyor. İşte bu yüzden bu sefer farklı hissediyorum.

Rose.

Son ziyaretimde, St. Lucia'da, kilometrelerce uzakta, koruma altındaydı. Onu orada, tehlikeden uzak tutmanın uzun vadeli bir çözüm olmadığı çok çabuk anlaşıldı. Kiminle uğraştığımıza, tam olarak ne bildiklerine ve bununla nasıl başa çıkacağımıza dair hiçbir fikrimiz yokken olmaz. O yüzden benimle kalıyor. O burada olmaktan mutlu değil, ben de onu getirmeye zorlandığım için mutlu değilim. Yani bu duruma eşit derecede kızgınız. Rose, doğal olarak, benden daha fazla. Birden fazla nedenden dolayı hayatın çok stresli olacağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Karımın öfkesi acımasızdır. Şanssızlığım şu ki, bu dünyada o öfkeye sahip tek zavallı benim.

Ona zarar verebilecek tek erkek benim.

Arabanın diğer tarafına bakıyorum ve gözlerini yolcu koltuğundaki adama diktiğini görüyorum. Nolan'a. Brad'in yeni aksesuarı. Her şeye rağmen iyi bir çocuk. Ben henüz öğrenemedim. Neye baktığını görmek için başımı eğdiğimde gözleri adamın bacaklarına takılıyor. Kalçalarına bir makineli tüfek yayılmıştı.

"Bu bir önlem," diyorum, elini tuttuğum elimi kaydırarak parmaklarımı onunkilere geçiriyorum.

"Peki ya öndeki ve arkadaki iki araba ne olacak?" Bana bakmıyor, pencereye doğru dönüyor. "Onlar da bir önlem mi?"

"Başlama Rose," diye uyarıyorum. Karımın alaycılığının daha da ağırlaşmasına ihtiyacım yok. Bu sabah villadan ayrıldığımızdan beri giderek daha da gerginleşti. Gerçekten sohbet ettiği tek kişi Beau'ydu ve eminim güzel karım beni fena halde azarlıyordu.

"Siktir git," diye nefes alıyor ve elini tekrar benimkinden çekmeye çalışıyor. Belli ki buna izin vermiyorum. Nolan'ın aynaya dikkatli bir bakış fırlattığını görüyorum ve ona alaycı bir gülümseme gönderiyorum. Bu onun kafasını karıştırıyor, gözlerini hafifçe kısmasından anlıyorum, sonra dikkatini tekrar yola çeviriyor.

Kapıya yanaştığımızda sessizce "Evine hoş geldin," diyorum. Zahmetim için elinden bir kavanoz daha alıyorum. Şu anda karımı sakinleştiren tek şeyin sikimin onun içinde olması olduğu sonucuna varıyorum. İmkânsız olmasaydı, bu tatmin edici bir düşünce olurdu, tadını çıkarmak için. Meşgul bir adam olacağım ve belki de bu Rose'un ruh haline katkıda bulunan bir faktördür. Üç yıldır bana sahipti. Ben de ona sahip oldum. Her gün güneşin tadını çıkararak, yürüyüşler yaparak, keyifle yemek yiyerek geçti. Birbirimizi daha da şımartarak. Miami ilişkimizin dinamiğini değiştirecek. Bu hiç hoşuma gitmiyor ama belli ki benim ölmem bu dinamiği çok daha fazla değiştirecek. Rose bunu biliyor. Sadece kabullenmekte zorlanıyor.

Arabanın karşısından ona bakıyorum. Yatak odalarına açılan iki terasa bakıyor. Üç yıl önce Miami'den ayrıldığında sadece bir teras kalmıştı. Diğer paramparça olmuştu. Kanım donuyor ve gözlerim kenetleniyor, onun yan taraftan sarkan, sivri betona tutunmuş görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Bırakırken gözlerimin içine bakıyordu. Ölmek istiyordu. Yutkunuyorum, Miami'ye dönme kararımın sonuçları her geçen dakika daha da keskinleşiyor.

Araba yavaş yavaş durdu ve Rose hiç vakit kaybetmeden kapıyı açıp benden kaçmaya çalıştı. Üst kolundan tutup geriye çekiyorum ve eğilip kapıyı bir gümbürtüyle kapatarak dışarıdaki adamlardan birinin geri sıçramasına neden oluyorum. "Hadi masaya birkaç kart koyalım," diyorum, parmaklarım etine pençe atmış, bana karşı koymasını engelliyor.

Vahşi bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Pokerde berbatsın," diyor çenesi titreyerek. Haklıydı. Her zaman öyleydi. İçimden gülümsüyorum, Vegas'ta onu teminat olarak aldığım zamanı düşünüyorum. O da bunu düşünmek istiyor ama ruh hali buna izin vermiyor.

"Belki," diye düşünüyorum. "Ama ben ateşli karımı dize getirme konusunda bir şampiyonum." Kolunu bırakıp bir avucumu göğsüne koyuyorum ve başparmağımı ipek bluzunun şeffaf kumaşının üzerinde küçük daireler çizerek okşuyorum. Meme ucu sertleştiğinde kaşlarımı kaldırıyorum, elleri koltuğun derisini tırmalıyor. "Bu konuda da benimle tartışacak mısın?" Her şeyini ortaya koyabilir. Ben hazırım ve o da bunu biliyor.

"Muhtemelen karınla tartışacak vaktin yoktur." Avuç içimi önünden aşağı kaydırıp onu kavradığımda sözleri kesildi, sırtı koltuğa bastırdı. Sıcaklık. Kot pantolonundan hissedebiliyorum.

Eğilerek tehditkâr yüzümü onun hırlayan yüzüne yaklaştırıyorum. "Senin için her zaman vaktim olacak Rose." Öfkesini öpüp uzaklaştırıyorum, inleyerek sakinleştiğinde onu arabanın içinde kucağıma sürüklüyorum. Beni hissettiğinden emin olmak için esnetiyorum. Ve beni duyduğundan. "Sen benim önceliğimsin." Bu teknik olarak doğru değil. Önceliğim kendimi hayatta tutmak. Fiziksel olarak yapamazsam, birincisi işe yaramaz. Onu tekrar öperim. "Seninle başlıyor ve seninle bitiyor." Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp ona bakıyorum, bekliyorum. "Köşeye sıkışmış durumdayım bebeğim. Senin de bana alevler fırlatmana ihtiyacım yok." Onu kaldırıp yanımdaki koltuğa geri oturtuyorum. "Beni odamızda bekle," diye nazikçe emrediyorum, kendimi arabadan dışarı bırakıyorum, vücudumu yavaşça serbest bırakıyorum, bunu yaparken gözlerim konağın önünü kaldırıyor. Takım elbisemin ceketini çekiyorum ve

Gözlüğümü taktım, birçok erkeğin gözlerini üzerimde hissettim, bazıları eski yüzler, bazıları yeni.

İngiliz geri döndü.

Rose diğer taraftan atlayıp arabanın diğer tarafından bana bakarak, "Senin ev fahişen olmayacağım," diye bağıyor. "Öldürülmesi gereken kim varsa öldürdüğün zor bir günün ardından stres atmaya ihtiyacın olduğunda sikeceğin bir parça kışın." Hışımın merdivenlerden yukarı fırlıyor ve adamlar akıllıca onun yolundan çekiliyorlar.

"Siktir git," diye nefes alıyorum, kapıyı körlemesine iterek kapatıyorum. Evet, İngiliz geri döndü. Ve küstah kadını da yanında getirmiş. Bu dengeyi doğru kurmaya çalışmak beni stresten öldürebilir, tabii önce Rose beni öldürmezse.

Bir adım atıyorum ve etrafımdaki adamlar da hareketleniyor, daha uyanık, daha farkında hale geliyorlar, bazıları etraflarına bakmaya başlıyor, malikaneyi çevreleyen duvarları tarıyorlar. Donup kalıyorum ve onlara meraklı bir bakış fırlatıyorum. "Bir şey mi kaçırıyorum, yoksa ulusal haberler dirilişimi mi duyurdu?" diye soruyorum.

"İşimizi şansa bırakmayacağız." Ringo merdivenlerin başında belirir ve lanet olsun, onun çirkin suratını görmek güzeldir. "Evinize hoş geldiniz, Bay Black."

"Kapa şu lanet çeneni." Arabanın etrafında dönerken gülüyorum, bu sefer etrafımdaki adamların hareketlerini görmezden geliyorum, kollarımı kaldırıyorum, onu bana çağırıyorum. Göğsü benimkiyle sertçe buluşuyor ve büyük, öldürücü elleri sırtıma kuvvetle vuruyor. "Seni görmek güzel, seni çirkin pislik."

"Öyle mi?" diye homurdanıyor, beni itiyor, beni aşağı yukarı değerlendiriyor. "St.

Lucia sana yakışıyor."

Malikanenin merdivenlerini yan yana çıkmaya başlıyoruz ve içeri girdiğimizde Brad ofisime giden koridordan çıkıyor. Önce merdivenleri yarılamış olan Rose'u fark ediyor. "Rose," diye şarkı söylüyor.

"Siktir git Brad," diye tükürüyor omzunun

üzerinden. "*Ben* ne yaptım ki?"

"Nefes al," diye bağıyor ve adam geri çekilip bana doğru bakıyor.

Onu sakinleştirmeye hazır bir şekilde peşinden giderken başımı hafifçe sallıyorum. Bileğini yakaladım. Öğrenemedim mi? Etrafımda dönerek beni tam çeneme indiriyor ve adamların nefes alışlarını duyuyorum. Korkularını. Bu kadın hepsinden daha cesur.

Gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıyorum ve sakince nefes veriyorum. "Beni sabır uçurumundan aşağı itmeye kararlı mısın?"

Gözyaşlarını tutmak için çok çabalıyor, çenesi şiddetle kenetleniyor, azalan gücü onu zorluyor. Narin omuzları geriye doğru itiliyor, gözleri beni geçip seyircilerimizi süzüyor. *Gerçekten* kontrolden çıkmadan önce dizginleyecek kadar akıllı ve sofistike. Bakışları odayı dolaşp tekrar benimkine geliyor ve ben çeneme uzanıp onu kırmaya çalışıyorum, yanan bakışlarım ruh halimi ortaya koyuyor.

Fuming.

Tartışmalarımız, hepsi, sözlü, fiziksel ve cinsel, asla herkesin önünde yapılmamalı, özellikle de erkeklerimin önünde. "Bitti mi?" Sıkıca soruyorum. Gözlerini benden kaçırıyor, dönüyor ve merdivenden yukarı doğru aceleyle çıkıyor. *Ah Rose. Benim ateşli, vahşi, savunmasız Rose'um.*

Dönüp merdivenlerden aşağı inerken Esther'in antrede dolaştığını ve ellerini bir kurulama bezine sildiğini fark ediyorum. Burada değişen tek şey o gibi görünüyor, vücudu artık yavan gri bir üniforma taşıyor ve şimdi tenine harikalar katan parlak giysilerle süslenmiş. Onu ayrıldığımızdan beri görüyorum elbette, ama hep St. Lucia'yı ziyaret ettiğinde. Babamın yıllar önce bulduğu kadından ne kadar uzak görüldüğünü hiç fark etmemiştim. Ama şimdi burada, malikânede, geçmişim beni yakalamışken, arka plan her zaman olduğu gibi yerinde değil gibi görünüyor. "Danny," diye nefes alıyor ve bu yarım yamalak, neredeyse temkinli. Endişeli.

"Merhaba anne." Yanına gidiyorum, kollarını omuzlarıma atabilmesi için eğiliyorum ama elindeki havluyu alıp bir kenara atmadan önce değil. Şiddetle sarılıyor. "Eve dönmenin ne kadar güzel olduğunu söylemek istiyorum."

"O zaman söyle," diye cevap veriyorum ve beni kucaklamasına izin veriyorum. Onun tedirginliğini hissedebiliyorum. Yatıştırılmaya çalışmam gereken bir kadın daha. İçimden bir ses annemin Rose'dan daha kolay olacağını söylüyor. Ayrılıyor ve havluyu attığım yerden alıyor. Kaşlarımı çattım. Omzumun üzerinden adamlara, "Bana annemle biraz müsaade edin," diyorum ve hepsi dağılıp dışarıya yöneliyor. "Benimle gel." Ona yol göstermesi için bir kolumu uzatıyorum, o da merakla da olsa geliyor.

Ona ofisimin kapısını açıyorum ve doğruca masama gidiyor.

"Kanepe," diyorum ve durup arkasına bakıyor. "Bu bir iş toplantısı değil anne." Eski alışkanlıklar zor ölür derler. Gerçekten de öyle. Onun alışkanlığını kırmalıyım. Kanepeye doğru yönelerek eğiliyor. "Nedir bu?" Çay havlusunu tekrar ondan alıp kanepede ona katılırken havaya kaldırarak soruyorum.

"Carlo Black'in seni iyi eğittiğini şimdi anlıyorum Danny." Bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Hayatımdaki ukala kadınların nesi var böyle? "Sana hizmet etmeyi seviyorum," diyor sonunda.

Havluyu koltuğun koluna serip arkama yaslanıyorum. "Bana hizmet etmeni istemiyorum. O günler geride kaldı." Her isteğime boyun eğdiği, arkamı topladığı, pisliğimi temizlediği günler. Bu, Esther'in beni Carlo beni Londra sokaklarında bulmadan önce döven ve tecavüz eden boktan erkek arkadaşıyla terk etmesini telafi etme yoluydu. Bu benim onu cezalandırma ama aynı zamanda onu hayatımda tutma yolumdu.

"Öyle mi?" diye soruyor, elime uzanıp iki eliyle tutuyor. "Bundan hoşlanmıyorum Danny."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum, ona yaklaşıp elimi uzuvlarının arasına sokuyorum. "İyi olacağım." Ona çarpık bir sırıtış atıyorum. Bundan pek hoşlanmadı. "Miami'ye dönmüş olabilirim anne, öldürmeye hazır ve nazır olabilirim ama senin ya da bir başkasının beni beklemesine hazır değilim."

"Sevdim-"

"Bunu almayacağım." Bu pazarlığa açık değil. O burada bir köle olarak bulunmuyor, artık değil. Burada çünkü o benim annem. Onu çok sevdiğim için burada.

"Sana göz kulak olmak istiyorum," diyor sessizce, yalvaran gözlerle bana bakarak. "Son üç yıldır St. Lucia'ya yaptığım ziyaretler arasında buradaydım ve her şeyi pırıl pırıl ve temiz tutarak geçirdiğim zamandan keyif aldım. Bu bana bir amaç verdi, sen burada olmasan bile sana göz kulak olmak. Ama artık buradasın. Zamanımı başka ne için kullanabilirim ki?" Bir elini çekip vücudunun aşağısını gösteriyor. "Bir kadın ancak bu kadar yoga ve alışveriş yapabilir. Ben de ancak bu kadar kek pişirebilirim."

Bir amaca ihtiyacı var. Bir iş gerekli değildi ve ne kadar yalnız olduğunu daha yeni anladım. Parası ve zamanı bol ama inanılmaz yalnız. Bu da beni bok gibi hissettiriyor. Miami'ye döndüğüm için mutlu değil. Ama burada olduğum için memnun. İkimiz için bir denge bulmalıyım; vicdanımı rahatlatacak ve Esther'e ihtiyacı olan amacı verecek bir denge. "Bir temizlikçi bulayım," diyorum ve o da başını sallamaya başlıyor. "Beni dinle," diye emrediyorum. "Burada bitmek tükenmek bilmeyen erkeklerin pisliğini temizlemene izin vermeyeceğim. Ve ister inan ister inanma, son zamanlarda oldukça evcilleştim." Gülüyor, ben de alınganlıkla geri çekiliyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

Kıkırdayarak yaralı yanağıma uzanıyor ve onu kavırıyor, bana sevgiyle bakıyor. "Benim tatlı oğlum."

Tanrı aşkına, ben emekliye ayrılan bir mafya patronuyum. Ama ona fırsat verdim. "Hizmetçi pazarlık konusu olamaz." İtiraz etmesi için ona meydan okuyan bir bakış attım. "Yemek yapmak istiyorsan, yeterince adil. Bahçe işleriyle ilgilenmek istersen, harika. Köpeklerle ilgilen, onları besle ama çamaşır yıkamak ve banyo temizlemek konusunda sınırı çiziyorum." Dudaklarım düzeliyor, bir uyarı çizgisi oluşturuyor. "Bu tartışma burada bitmiştir." Elini yüzümden çekiyorum. "Devam edelim."

"Neye?"

"Rose."

"Oh," diye nefes alıyor, geri çekiliyor. "Mutlu değil."

"Yüzyılın yetersiz ifadesi." Çeneme uzanıyorum, kıllarımı okşuyorum.

Annemin dudakları büzülüyor ve ne söyleyeceğini yüzde yüz biliyorum. "Korkacaktır Danny. İkinizin yaşadığı onca şeyden sonra olmak isteyeceği son yer burasıdır. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Tabii ki anlıyorum." Ama aynı zamanda hasar kontrolü de yapmam gerekiyor. Kalkıp dolaba gidiyorum ve bir viski dolduruyorum. Bu içkiyle çıtayı yükselttiğimi hissediyorum. "Ben burada yokken ona göz kulak olmanı istiyorum." Esther neden bahsettiğini biliyor. "Tüm jiletleri, bıçakları, kendine zarar vermek için kullanabileceği her şeyi ortadan kaldırmanı istiyorum." İçkimi geri deviriyorum. Karımı çok iyi tanıyorum ve şu anda bu sahip olduğum talihsiz bir avantaj. Çünkü zihnimi eğip büküyor ve zihnimi düz tutmam gerekiyor. Cehalet gerçekten mutluluktur. Cahil olamam. Karım söz konusu olduğunda gözümü toptan ayırmamalıyım ve bunu yapmama yardım etmesi için anneme ihtiyacım var. Beau ile de konuşmalıyım. Bu ikisi şüphesiz birlikte çok zaman geçirecekler.

Annemin sessizliği çok şey anlatıyor ve döndüğümde onun artık ayakta olduğunu görüyorum. "Rose yeniden evlenmemizi istiyor."

Anlaşılır bir şekilde, kafası karışmış görünüyor. "Neden?"

"Bilmiyorum. Büyük, gösterişli bir düğün istiyor."

"Ne zaman?"

"Sana haber veririm," diye düşünüyorum. "Bu onu meşgul eder."

"Sen meşgulken," diyor, o lanet çay havlusunu topluyor, yüz ifadesi bilmiş.

"Madem malikâne konusunda bu kadar titizsin," diyorum boş elimi havada sallayarak. "Yardımcıyı işe almak isteyebileceğini düşündüm. Görüşmeyi sen yapabilirsin." *Çünkü bir sürü adam öldürmek ve iki kadını yatıştırmak arasında zamanım yok.*

"Elbette, ama sana şimdiden söylüyorum, hiçbir sifıra kadar olmayacak." Arkasında gülümseyen beni bırakarak kapıya doğru yürüdü. Bu kesin bir şey, gerçekten. "Akşam yemeği için güveç yaptım," diye devam etti. "Büyük bir tane. Yemeye hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Teşekkürler anne."

Kapıyı kapatıyor ve ben de masaya geçip sandalyeye oturuyorum. Ve böylece başlıyor. Yüzeyi tarıyorum. Hiçbir şey hareket etmemiş. Altın mektup açacağı hâlâ tam olarak sağda duruyor, deri ciltli yazı defteri solda. Bir çekmeceyi açıyorum. Nefes alıyorum. Yutkun.

Elimi içeri sokarak babamın çerçeveli fotoğrafını çıkardım ve mektup açacağının yanına yerleştirdim. Onu böyle hatırlıyorum. Benim kahramanım. Bronzlaşmış, gülümseyen, purosunu yakmaya hazır. Kalın, gümüş rengi saçları ve kurnaz gözlerinde kötü niyetli bir pırıltı. Üç yıl önce beni terk eden bir deri bir kemik kalmış, zayıf, çaresiz yaşlı adam değil. Şu anda gülümsediğini düşünmeden edemiyorum. Kendini beğenmiş. Beni neşelendiriyor. Burada, bu sandalyede, birliklerime komuta etmeye ve her zaman onun olanı geri almaya hazır olduğum için memnun.

Miami'y

e.

Saygılı

ol.

Korku.

Nefesimi verip arkama yaslanıyorum, Aşk Tanrısı'nın yayını okşuyorum, düşüncelere dalıyorum. Tam bir daire çizdim. Ve kalbimin derinliklerinde biliyorum ki artık geri döndüğüme göre, tüm tehditler, eski ve yeni tüm düşmanlar ortadan kaldırılana kadar çıkış olmayacak. Bu da zaman alacak. Yutkunuyorum, babama bakıyorum. Düşman asla ölmez. Bu da demek oluyor ki bu geçici bir yolculuk değil. Bunu içten içe biliyorum. Ve sanırım Rose da biliyor.

Ofisin kapısı açılıp Brad içeri girdiğinde ayılma kararlarımdan sıyrılıyorum. Kapıyı arkasından kapattı. Beni masada değerlendirdi. Sandalyede. Planın ne olduğunu sormadan önce, "Yeniden yapılanıyoruz," diyorum. Gerçi o biliyor. Tabii ki biliyor. Buraya geri dönmemin tek bir nedeni var.

Miami ve onu özlemek değil. Ama ben onu özledim. Sağ kolumu. En iyi arkadaşım. Kuzenim.

"Ve işte ben de sakın hayatın tadını çıkarıyorum," diye espri yapıyor, içki dolabına gidip iki bardakla bir şişe viski alıyor ve karşısındaki sandalyeyi çekip içine oturuyor.

"Sessiz mi? Hayatına kastedildi."

Gülümsüyor, bardakları yere koyuyor ve dolduruyor. "Benim için endişeleniyor musun?"

Masaya uzanıp bir içki alıyorum. "Belki." Sırıttıyor.

"Ve şimdi buradasın."

"Ve şimdi buradayım," diye düşünüyorum bardağı alt dudağımda gezdirirken. "Esther'e evdeki tüm bıçakların çıkarılmasını söyledim."

Gözleri kısılıyor ve ben kendi öfkemden bir parça görüyorum. "O kadar kötü mü?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama her ihtimale karşı önlemimi alıyorum."

"Erkeklerle ne diyeceğim?" Kirli sakalına uzanıyor ve pürüzleri düzeltiyor, bu da evde jilet olmamasının onun için sorun olmadığının bir işareti. "Tıraş olanlar," diye ekliyor.

"İtiraz ederlerse, seve seve onları tıraş edeceğimi söyle." Mektup açacağını elime alıyorum ve başımı eğerek avucumda çeviriyorum.

Brad hafifçe güler. "Siktir git, Danny. Ben de bir kadın ve sakın bir hayat seni evcilleştirdi sanıyordum."

"Canavarlar evcilleştirilemez, Brad." Uyuyan kötülüğün yükseldiğini hissedebiliyorum. "Ama kış uykusuna yatıp daha güçlü bir şekilde yeniden ortaya çıkabilirler." Bu kasabayı kasıp kavurmaya hazırım. Onu geri almaya ve konumumu korumaya hazırım, çünkü alternatifin ne olduğu konusunda hızlı bir ders aldım.

Ve ben ölmeye hazır değilim.

"Bana erkeklerden bahset," diyorum içkimi devirmek yerine yudumlarken. "Yeniler. Onlara güveniyor musun?"

"Nolan bir sokak çocuğu. Ya da öyleydi. Genç ama hevesli."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi bir. Belli ki kızgın ama bu sadece kana susamışlığını körüklüyor. İyi de bir içgüdü."

Gülümsüyorum. "Yirmi bir yaşında olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Brad homurdanıyor. "Fahişeleri ve Carlo Amca'nın kabul edilebilir hoşgörü seviyeleri hakkında hızlı bir ders verdiğini hatırlıyorum."

Gülüyorum, zengin ve mutlu bir kahkaha. Olayı mükemmel bir netlikle hatırlıyorum. Babam Brad'in yerini bulamamıştı. Onun tam olarak nerede olduğunu, iki gündür nerede olduğunu biliyordum. Babamın gazabı her erkeğin kaçınması gereken bir şeydi, oğlunun bile. Ayrıca, o adama asla yalan söyleyemezdim. Bu yüzden Brad'i ispiyonladım ve babam onu otel odasından sürükleyerek çıkardı ve kafasına bir silah dayayarak kadınların muhakeme yeteneğinizi gölgelediğini hatırlattı. Brad bunu bana karşı kullanmadı. Biliyorum ki o da aynısını yapardı. "Peki Nolan kulüpte senin için ne yapıyor?" diye sordum.

"Güvenliğe haber verin. Bir baş belası için iyi bir gözü var, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Yirmi bir yaşında bir delikanlı için hiç de fena bir pozisyon değil. "Peki sadakatini nasıl kanıtladı?"

Brad gülümsüyor. "Burada iyi içgüdüleri olan tek kişi sen değilsin."

"Soruma cevap ver," diye emrediyorum. Brad'e güveniyorum. O buradaki tek

Ama uzun zamandır yoktum ve içgüdülerim paslanmış gibi. "O bir yetim.

Kimseyi yok. Bu dünyada yeri yok." O geri vurur

İçkisini. "Artık bir yeri var ve bunu takdir eden bir adam tanıyorum." Bardağını bana doğrulttu. "Sen de öyle Danny."

Buna itiraz edemem. Ben bir yetimdim. Kimsem yoktu. Sonra Carlo Black geldi. "Diğerleri. Bana hepsinden bahset."

"Ringo, Len ve Bud telefonuma yeterince çabuk cevap veremediler. Zilleri takıp geri döndüler. Turner ve Dick Batı Yakası'nda bir hayat kurdular. İşleri bitti."

Onları suçlayamam. "Kesinlikle emekli mi?" diye sordum. Brad ne demek istediğimi çok iyi anlıyor. Kimseye güvenmeyin ve bu dünyada işinin bittiğini söyleyen bir adama da güvenmeyin.

"Kesinlikle. Len ve Bud'a bir süre onları takip ettirdim." "Peki ya diğer acemiler?"

Brad, hepsi yeni, hepsinin hikâyesi olan birkaç adamla daha çalışıyor. Ve hepsine güvenilecek. Sorun değil, şimdilik kabul ediyorum ama güven ancak hak edilerek kazanılır. Bu arada yargılamayı saklı tutacağım. "Tüm hassas bilgiler şimdilik benim, senin ve yaşlı adamların arasında kalacak. Yeni adamlar bilmeleri gerekeni biliyorlar. Anladınız mı?"

Başını sallıyor. "Peki ya Enigma?" İçkisini doldurur ve soğuk, rahat bir yudum alır.

"Peki ya o?"

"Neleri öğreniyor?" "Her şeyi."

"Ona güveniyor musun?"

"Ona güveniyorum," diye cevap veriyorum, adam içeri girerken başımı kaldırıp bakıyorum. "Kulakların yanıyor olmalı."

James kapıyı kapatır ve yanındaki sandalyeyi çekmeden önce Brad'in elini sıkar. "Bana güvenilip güvenilemeyeceğini mi merak ediyorsun? Seni ele verip vermeyeceğimi." Mavi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Beau konusunda sana ve adamlarına güveniyorum. Biz boogieman'ı avlarken o burada kalacak. Ben de aynı duyguları paylaşırsam memnun olurum."

Gülümsüyorum. Çok kötü. "O nasıl?" diye soruyorum.

"Karından daha sakın," diye ciddi bir şekilde karşılık veriyor ve Brad kıkırdıyor. Ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlatıyorum. Taşaklarımın karımın çantasında olmasına bayılıyor. "Bunu duydun mu, ha?" diye soruyorum.

"Bütün Miami duydu. Dönüşünüzü haber vermemize gerek kalmayabilir."

"Lafı açılmışken," diye araya giriyor Brad, kalkıp dolaba gidiyor, yeni bir bardak ve bir şişe votka alıyor. "Bu haberi nasıl vereceğiz?" Bardağı James'in önüne koyar ve doldurur.

Çok heyecanlı. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. "Zaten bildiklerini varsaymalıyız." Hayal görmüyorum. Eğer tahmin ettiğimiz kadar yetenekliyseler, kesinlikle zaten biliyorlardır. Bunu zaman gösterecek. Gözlerimi James'e çevirip karanlık bir şekilde gülümsüyorum. "Ama yeni acemimi bilmeyecekler."

"Ben acemi değilim," diye karşılık verir James, soğukkanlılıkla. "Senin için çalışmıyorum, Black. Kimse için çalışmıyorum. Seninle çalışıyorum."

Brad'in temkinli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, buna ne diyeceğimi merak ediyor. Black mirasında tarihi bir değişim. "Haber vermeden ofisime girmene izin vermemin bir nedeni var." Rahatça oturduğu sandalyeyi işaret ediyorum. "Şu sandalyeye otur." Gözlerim elindeki bardağa takılıyor. "Votkamı iç."

James uzun bir yudum alıyor, ağzının kenarından beni izliyor. "O zaman anlaştık."

Goldie, Otto ve Ringo'nun da katılmasıyla "Crystal," diyorum. "Şimdi, buradaki herkesin yararı için, bildiklerimizin bir özetini yapalım."

James başını sallar, ağzını daha fazla alkolle ıslatır ve bir sandalyeye çökmüş olan Otto'ya işaret eder. Şu lanet gizemi çözmeye başlayalım. Ve onu öldürelim.

"En başından beri mi?" Otto soruyor, bu ihtimal karşısında bunalmış görünüyor.

"Evet, en başından beri." Çok şey biliyorum; James ve ben St. Lucia'da birçok içki içerken konuştuk. Yani çok şey. Her seferinde beynimin kısa devre yaptığını hissettim, bilgi miktarı akıllara durgunluk veriyordu. Bildiğimiz her şeyi Brad ve Ringo'ya aktarmanın ve beni yenilemenin zamanı geldi.

"On yıl önce James ve ailesinin ölüm emrini onun verdiğini biliyoruz," diyor Otto, patronuna dikkatli bakışlar göndererek. James masamdaki sert bakışlarını koruyor.

"Neden?" Brad soruyor.

"James'in babası Spencer James, İngiltere'deki en büyük kokain sendikasının başındaydı." Otto sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor. "Son anlaşması çıkış planının bir parçasıydı. Ayı İngiltere'yi istiyordu."

"Ve anladı," diye düşünüyorum, gözüm James'in üzerinde.

"Orada Spencer'ın yerini Yılan'a bıraktı," diye devam ediyor Otto. "James, Yılan'dan iki yıl önce Miami'de, Beau'nun annesi FBI Ajanı Jaz Hayley'nin öldürüldüğü gece kurtuldu. Onu öldürme emrini Yılan'ın cep telefonundaki bir mesajda buldu. Başka bir kullan-at telefona gönderilmiş. Alıcı telefon kapalıydı, bu yüzden yerini tespit edemedik."

Gözlerimi yavaşça ona çevirdiğimde James, "Vuruşu engellemeye çalıştım," diyor. "Beau'yu kurtardım. Annesini kurtaramadım."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylememesine rağmen başımı sallıyorum. Sadece büyük, kanlı resmi yeniden inşa ediyor. Sırtının dağınıklığı düşüncelerimi işgal ediyor. Beau'nun kolunu. "Ayı'nın Jaz Hayley'nin ölmesini istemesinin tek nedeni-" diyorum, "çünkü-"

"Onun kim olduğunu anladı," diye bitiriyor Otto.

"Ve sen," diye işaret ediyorum James'e başımı sallayarak. "O da senin kim olduğunu anlamıştı."

"Ben *kimim*," diye karşılık verir James.

"Üzgünüm, evet." Hâlâ katil bir piç. "Ama artık bir paradoks değilsin."

James cebini karıştırıp bir anahtar çıkararak, "Beau'nun annesi takma bir isimle bir kiralık kasa tutuyordu," diyor. Dikkatimizi çekti ve bunu biliyor. Bir FBI ajanının sahte bir isimle kiralık kasa tutmasının tek bir nedeni olabilir. "Boştu."

"Peki orada ne olduğunu düşünüyordun?" James anahtarı masanın üzerine koyarken Brad soruyor. Hepimizin bakışları onun üzerinde toplanıyor. Çok küçüktü. Ama çok önemli.

"Gerçek adım. Kim olduğum. Babamın kim olduğu. Ve Ayı'nın kimliği."

Brad ve Ringo şaşkın bakışlarını ona doğru çevirdi. "Biz gelmeden önce boşaltılmış olabilir mi?" Ringo hepimizin merak ettiği şeyi soruyor.

"O bankanın başında kimin olduğunu öğren," diyorum viski şişesine bakan Brad'e. Bir şişede teselli bulmanın zamanı değil. Aklımızı başımıza toplamalıyız çünkü ağ giderek büyüyor.

"Beau, polis annesinin ölümüyle ilgili soruşturmayı kapattığında bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı," diye devam ediyor James. "Araştırmaya başladı. Tehlikede olduğunu biliyordum."

"Yani onu çalışma odana çektin ve Pazar gününe kadar yedi şekilde becerdin," diyor Brad, çok rahat. Aptal adam.

"Ölmek mi istiyorsun?" James ölümcül bakışlarını Brad'e çevirerek sorar ve Brad'in teslim olmak için ellerini kaldırmasını ister.

"Beau'nun arkadaşı ve Jaz'ın meslektaşı FBI Ajanı Nathan Butler," diye devam ediyor Otto, Brad'e başını sallayarak, "Beau'nun James'le görüştüğünü öğrenince etrafı araştırmaya başladı."

"Belli ki benden hoşlanmamış," diye mırıldanıyor James.

"Nedenini bilmiyorum." Brad gülüyor. "Yani, sen tanıdığım en dost canlısı adamlardan birisin."

Kesinlikle ölmek istiyor.

James'in çenesi seğirmeye başlar ama öfkesine hakim olarak devam eder. "Nathan Butler, Jaz'ın öldüğü geceye ait kamera kayıtlarını buldu. Görüntülerde ben de vardım. İkiyle ikiye topladı ve on etti. Jaz Hayley'i öldürenin ben olduğumu varsaydı."

"Nerede o?" Ringo sorar.

"Öldü. Onu öldüren ben değildim."

"Ayı mı?"

"Evet. İki memur onu kenara çekti. Arabada Beau vardı. Kız kaçtı. Onu vurdular. Daha sonra hastanede öldü. Sanırım daha fazlası var."

"Gibi mi?"

"Beau komadayken odasında vurduğum Rus hemşireye benzer bir şey gibi."

"Sanırım aslında bir hemşire değildi," diyor Brad, gerçeklerin saldırısından bunalmış görünmeye başlayarak.

"Doğru varsayıyorsunuz."

"Beau, amcasının kocası onu vurduğu için mi hastanedeydi?" diye sorar.

"Doğru," diye onaylıyor Otto. "Dexter Haynes. MPD. Ayı'nın talimatıyla Beau'nun annesine suikast düzenledi ve James'in Jaz'ı kurtarmaya çalıştığını gösteren o geceye ait kamera görüntüleri de dahil olmak üzere tüm kanıtlardan kurtuldu. Belli ki James'i Beau ile karşılaştığında görüntülerden tanımış."

"Ve diğer bir haber, Spittle Ayı'ya"- James bana bakınca elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum-"kasıtlı ya da değil, hayatta olduğumu söylemiş. Sonra yaptığı hatayı fark etti, panikledi ve hatasını öğrenmemi engellemek için Brad'i dışarı çıkarmaya karar verdi."

"Beynim ağrıyor," diye mırıldanıyor Ringo, kanepeye çöküp başını ovuşturarak. "Lanet olası beynim çok kötü ağrıyor."

"Yani bir tane mi var?" Goldie, sadece bir kadının başarabileceği alaycı bir şekilde başını sallayarak, "Yani bir tane mi var?" diyor.

"Ve şimdi de FBI Ajanı Jaz Hayley'nin kızına aşıksın," diye ekliyorum ve James'in etkilenmemiş gözleri bana dönüyor. "Kadınlar," diye mırıldanıyorum. "Babam ölmemiş olsaydı beni öldürürdü. Peki Ayı kim?"

"Üç kolu var," diyor James ve ben gülümsüyorum. Görmezden gelindi. "İlk kol, İrlandalılar. Uyuşturucu ticareti yapıyorlar. Otto'nun dediği gibi liderleri Yılan öldü. Kartal, ikinci adamı, o da öldü."

Brad kaşını kaldırıyor. Sormaya niyeti yok.

"Timsah," diye devam ediyor James, "onların üçüncü komutanı içeride yargılanmayı bekliyor. Adı Vince Roake. Eğilmiş bir yargıç onun davasına bakıyordu. O da öldü."

Brad inkar edilemeyecek kadar geniş gözlerle bana bakıyor. Ona küçük, alaycı bir gülümseme veriyorum. Evet. James çok meşgul bir çocuk oldu.

"Yani bana bir hayvanat bahçesiyle karşı karşıya olduğumuzu söylüyorsun," diyorum, eğlenerek ve James de dudağının kalkmasına bakılırsa öyle. "Hepsinin adını hayvanlardan alması ne kadar komik, ama yine de en büyük hayvan benim." Havaya kadeh kaldırıyorum. "Sen de ikinci sıradasın dostum."

James benimle dalga geçiyor, bizi tekrar yola sokuyor. "Polonyalılar kadın ticareti yapıyor. Köpekbalığı hâlâ dışarıda. İkincisi Tilki öldü. Üçüncüsü Tazı ise hayatta."

Uzun sürmeyecek. "Ve henüz yerlerini tespit edemediniz mi?" diye sordum.

"Yapacağım," diye beni temin ediyor ve bu konuda ona güveniyorum. "Dairem ele geçirildi. Sahip olduğum tüm bilgiler sunucudan silindi." James cebini karıştırıyor ve bir bellek çıkarıyor. "Bahse girerim ateşli silahlarla kimin ilgilendiğini tahmin edemezsin."

"Sana kimin *yaptığını* söyleyebilirim," diyorum, ölü gibi. "Ve ölümden döndü." "O zaman Ruslar korkmalı."

"Ruslar mı?" Taklit ediyorum, temkinli. "Onlar öldü."

"Bu değil. Sandy. O benim için bir bağlantı olarak tedarik edildi. Silahlar. "Ayı'nın altında olduğu ortaya çıktı."

"Siktir git," diyorum nefes verirken. "Neden Ayı? Yılanlarımız ve köpekbalıklarımız var, peki bu suç ve yolsuzluk ağının gizemli başı neden bu kadar pofuduk bir şey seçsin?"

Brad homurdanıyor. "Fluffy?"

Omuz silkiyorum. Herkese korku salmak için havadan bir hayvan ismi seçecek olsaydım, bu ayı olmazdı. "Sadece diyorum ki, çocuklar ayıları yatağa götürüp bütün gece onlara sarılırlar."

Brad bileğini dizine vurarak, "Bunu hiç anlamadım," diye düşündü. "Benim oyuncak ayım yoktu. Senin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Gelmiş geçmiş en aptalca soru. "Sen?" diye soruyor, James'e dönerek.

"Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyuz?" James öfkeyle aramıza bakarak soruyor.

İçimden gülümsüyorum. Onun bir ayısı vardı. James ve benim farklı olduğumuz nokta da bu. Ben on yaşıma kadar sürüklendim. James bir çocuğun hayal edebileceği her türlü lükse sahip olmalı, günlerini kır evinde tenis oynayarak, ata binerek ve İngiltere'de dönümlerce arazide yaşayan insanların yaptığı diğer tüm şeyleri yaparak geçirmeliydi. Babası bir uyuşturucu kralı olabilirdi ama cömert ve cesur bir adamdı. Biliyorum çünkü onu araştırdım. Tabii ki araştırdım. Spencer James ve ailesine düzenlenen suikastı okuyunca James'in içinde barındırdığı öfke ve nefreti anlamaktan başka bir şey yapamadığım için kanımın donduğunu da inkar edemem. Miami ikimiz için de hazır değil. Ama burada olduğumuza şükretmeli, çünkü alternatifi . . .

Dikkatimi Brad'e vererek, James kafasını masama çarpmadan önce aylar konusunu kapatıyorum. "Perry Adams'ın olayı nedir?" Onunla başlayalım.

"Belediye Başkanı mı?" Otto soruyor.

"Ve eski bir avukat." Kaşlarımı kaldırıyorum ve telefonumu alıyorum. "Uzun bir geçmişimiz var."

Brad, "Her şeyi kontrol ediyor." diyor. "Banka hesaplarının hepsi yasal, kırmızı bayrak yok, evlilik dışı ilişki yok. Sonunda iyi bir çocuk olmuş gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum ve babamın onunla ittifak kurduğu günden beri beynime kazınmış olan bir numarayı çeviriyorum. Görüşmeyeli üç yıl olmuştu. Tek kelime etmeden cevap veriyor ve ben de cep telefonumu masanın üzerine koyarak hoparlörü açıyorum. Konuşmamı bekliyor. Gerçekten ben miyim yoksa başka biri mi diye bekliyor. Muhtemelen ikincisini umuyor.

"Chaka," diyorum sessizce.

"Beni Miami'ye kadar becer ve geri dön," diye fısıldıyor ve ben gülümsüyorum. "Siktiğimin İngiliz'i mi?"

"Silaha ihtiyacım var." Her zaman yaptığım gibi doğrudan konuya giriyorum. "Ölü bir adamın neden cephaneliğe ihtiyacı olsun ki?"

"Çünkü o artık ölü değil."

Gülüyor ve bu derin, gürleyen, yeri yerinden oynatan bir şey. "Artık Amerika'da iş yapmıyorum."

"O zaman başla," diyorum kesin bir dille.

"Çok riskli, dostum. Benim güzel Afrika ülkemde işler çok iyi gidiyor."

"Bir keresinde bana adının anlamını söylemiştin, Chaka," diyorum, bu savaşı bana kazandıracak herhangi bir şey için derinlere iniyorum. Bu lanet silahlara ihtiyacım var ve onları başka hiçbir yerden alamam.

"Ve?"

"Ve bana bunun doğduğun kabile topluluğunda 'kral' anlamına geldiğini söylemiştin." Sessiz kaldı. Nereye varmak istediğimi biliyor. "Öyleyse lanet bir kral ol."

"Yoksa?"

"Yoksa aslanlar senin o huzurlu topluluğunu avlayabilir Chaka.

Bunu istemezsin, değil mi?"

Tekrar gülüyor, bu sefer hafifçe. "Büyük bir patlamayla döndün, ha, Siyah?"

"Evet ve patlamaya yakalanmanı hiç istemem. Anlaştık mı?"

"İrtibatta olacağım."

Telefonu kapattım. "Jepson malikanesi ne durumda?" Brad'e soruyorum, bu konuda da ödevini yapmış ve sorularıma hazır olduğunu biliyorum.

"Çocuk yirmi bir yaşına gelene kadar hâlâ emanet." "Bir vasisi olmalı. Kim olduğunu bulun." "Buldum."

"Ve bunu yaparken, güvenliğini sağladığımızda onu yönetecek birine ihtiyacımız var.

o."

"Sesin kendinden emin geliyor."

"Öyleyim." Gözlerimi kısarak düşünüyorum. "Neden Byron'ın Reach'i Başka bir suç lordu tarafından mı? Kıyıdaki mükemmel yer

Amerika'ya sıçayım."

"Sen öldükten sonra burası uzun bir süre FBI kaynadı, Danny," diyor Ringo kanepeden, hayata geri dönmüş, kocaman alnını kaplayan çizgilerden anlaşıldığı kadarıyla beyni hâlâ acıyormuş gibi görünüyor. "Akli başında hiç kimse bir daha oraya yaklaşmaz."

"O zaman belli ki aklım başımda değil." Bardağını Brad'e doğru itiyorum, o da dolduruyor. "Bilmek istediğim şey, tüm bu suçlular uyuşturucularını, kadınlarını ve silahlarını nereden kaçırıyor?" James'e bakıyorum, gergin sessizliğini fark ediyorum.

"Sadece her şeyi anlıyorum," diye düşünüyor düşünceli bir şekilde. "Ama birini unuttun." "Kimi?"

"Tükürük."

Tükürük. Bu isim tüylerimi diken diken ediyor. "Ne olmuş ona?"

"Brad'in ölüm emrini o verdi. Hâlâ hayatta olduğunu biliyor. Ayı'dan emir alıyordu ve artık benim kim olduğumu biliyor. Birilerine rapor verecektir."

Brad güler ve James ona doğru bakar. "Tükürük tek kelime bile etmeyecek."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Oh, eminim." Brad sırtarak telefonunun ekranını açtı ve masanın üzerine koydu. Hem James hem de ben gösterilen resmi görmek için öne doğru eğildik.

"Bir erkeğin konuşmasını engellemenin bir yolu da bu," diye düşünürken, Spittle'ın aletini ticari bir et dilimleme makinesine dayamış görüntüsüne bakıyorum.

"Dilini kesip atmalısın," diye tükürüyor James, hiç etkilenmeden. Ringo, Goldie ve Otto'ya bir an gözlerimi dikerek düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Sormaya gerek kalmadan hepsi mesajı alıyor, kalkıp ofisimden ayrılıyorlar.

"Adamlarına ne kadar güveniyorsun?" Kapı kapandığı anda James'e soruyorum.

Kaşları çatılıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Senin insanların," diye düzeltiyorum kendimi. Gerçi kadın Goldie'nin gözlerinde kesinlikle hayvani özellikler var. Bunu sonsuz erkekte gördüm.

"Onlara hayatım pahasına güveniyorum. Otto on beş yıl boyunca babamın ilk adamıydı. O benim hayatımı kurtardı. Kafamı kıcımdan çıkarıp mesleğimi bulana kadar beni korudu."

"Öldürmek." Bunu bildiğim bir gerçek olarak ifade ediyorum. "Adalet," diye düzeltiyor James beni soğuk bir şekilde.

Başımı sallıyorum. Aynı şey. "Peki ya kadın?"

"Onurlu. Sadık. Benim yanımdan asla ayrılmayacak. Bu konuda bana güvenin." Cebine geri döner ve başka bir şey çıkarır.

"Mary Poppins ceplerin var mı?" İkimizin de gözleri James'in yere bıraktığı fotoğrafa takılınca Brads kuru bir sesle soruyor.

"Bilmiyorum, öyle mi?" Tekrar cebine döndü ve bu sefer bir silah çıkardı.

Brad, "Hayal kırıklığına uğradım," diye mırıldanıyor. "Ben bir bazuka bekliyordum." Resme saygısızca bir parmak sallıyor. "Bu adam kim?"

"Brendon Brunelli. Onu canlı ya da cansız istiyorum. Bilinen son yeri: Wormwood Scrubs'dan serbest bırakıldıktan sonra Londra. Spittle'dan bunu araştırmasını istedim ama şu anda sikini tıraş ettirmekle meşgul."

Kıkırdıyorum ve bu durdurulamaz bir şey. "O ne yaptı?" Soruyorum, ama James'ten hiçbir şey duymuyorum, sadece onu bu konuda zorlamamam için beni uyaran bir bakış. "Bir şey çağrıştırdı mı?" Brad'e resmi bana doğru sürükleyerek soruyorum.

"Etrafa soracağım."

"Londra'daki Eugene Connor'la başla," diyorum. "Biri biliyorsa, o bilecektir."

"Teşekkürler." James gözlerini masamın üzerindeki babamın fotoğrafına çeviriyor, öne doğru uzanıp fotoğrafı ona bakacak şekilde çeviriyor.

"Benzerliği görebiliyorum."

Brad ve ben tutulamaz bir kakhaha atıyoruz ve James ikimize de aklımızı kaçırmışız gibi bakıyor. "O benim biyolojik babam değil," diyorum,

James'in genellikle kıpırdamayan yüzünün geri tepmesinden zevk alarak. "Belki bir gün bir ya da yirmi viskiden sonra sana hikâyeyi anlatırım." Çünkü bu hikâyeyi anlatmak için o kadar çok içkiye ihtiyacım olacak. Harika bir roman olurdu.

"Peki, plan ne?" diyor James, bizi işimize geri döndürerek.

"Byron's Reach'i satın alıyoruz. Chaka bize silahlarımızı getirir. Ayı'yı öldürürüz." Onun kim olduğunu öğrendiğimizde.

"Tüm bunları bir eş ve bir kız arkadaşı mutlu ederken mi yapacaksın?" Brad ciddi bir şekilde sorar. "O konuda iyi şanslar."

James sandalyesine daha da gömülüyor ve ben de onu takip ediyorum, ikimiz de bu düşünce karşısında küçülüyoruz. Brad haklı. Onun her zaman haklı olmasından nefret ediyorum. Muhtemelen şu an çocuklara Rose'la her zaman hayalini kurduğu gösterişli düğünü yapmasını sağlayacak bir anlaşma yaptığımı söylemek için doğru zaman değil. Miami parçalanmak üzereyken olmaz.

Tanrı yardımcımız olsun.

GÜL

Ağlamıyorum ama çok yakınım. Süitimdeyim, üç yıl önce beni Aria'dan teminat olarak aldıktan sonra beni yerleştirdiği odadayım. Ondan nefret etmek istedim. Bir dereceye kadar ettim. Sonra ölümcül dış görünüşünü kırmaya başladım ve bulduğum şey beni, beni bir kız olarak satın alan ve on yıl boyunca kontrol eden adamdan daha çok korkuttu. Umut buldum. Azılı bir katilde umut buldum. Ve sonra aşkı buldum.

Bana özgürlük verdi, şeytanlarımı öldürdü, oğlumu buldu ve hepsini elimden alacak. Onu seviyorum. Ondan nefret ediyorum. En başa döndüm. Gücsüzüm.

Ellerimi teras korkuluklarına dayayıp sağıma bakıyorum. Onun terasına. Benimkinin yanındaki odaya. O kadın, dirençli, güçlü, aşılmaz kadın, Danny Black'in tutsağı olmaktan kurtuldu. Ve sonra onunla evlendi. Onu tüm varlığımla seviyorum. Stresli olduğunu biliyorum. Bunu seçmeyeceğini biliyorum. Ona daha fazla sorun çıkarmamam gerektiğini biliyorum. Ama yine de her zaman nefret ettiğim bir dünyaya duyduğum derin kızgınlık, arkama yaslanıp kaçınılmaz olanı kabullenmeme izin vermiyor.

İç çekiyorum ve dikkatimi Danny'nin Miami'deki malikânesinin kusursuz bahçesine veriyorum. Çok mükemmel. Çok renkli. Ama bu duvarların dışında?

Yan odadan bir hareket duydum. Danny'nin odası. Duvardaki bir sinek olsaydım ne göreceğimi bildiğim için dudağımı ısıırıyorum. Kocam beni aramak için etrafta dolanıyordu.

Fransız kapılarına doğru sürünüyorum, gözlerim diğer terasa çivilenmiş, onun beni lanetlediğini duyuyorum. Duvara çarpan bir şeyin sesi duyuluyor ve ardından terasa fırlıyor. Yüzündeki korku ve öfke dolu ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onu terk edeceğimi düşündü.

Beni kapının eşiğinde buluyor, çerçeveyi tutuyor, çok gerginim ama bunu belli etmemeye çalışıyorum. Kahretsin, sinirli. Savaş yolunda. Bu sonucun bir sonucu olarak omuzlarımın geriye itildiğini fark ediyorum. Ben hazırım. Hadi bakalım, Black. Ama dövüştüğümüz ve zırhımı otomatik olarak yerine çektiğim zamanların aksine, artık bunu yapmama gerek yok. Açıklayım. Savunmasızım. Ama sadece ona karşı.

İki terası ayıran cama yaklaşıyor, siyah saçları nemli, ensesiyle buluştuğu yerde hafifçe kıvrılmış. Tanıştığımız zamanki kısa, düzenli kesimi değil. Ama hiç değişmeyen şey, buz gibi bakışlarındaki ateş. Bana öfkelenirse de, benim için yansa da, benimle gülse de, her zaman ateş var. O ateştir. Danny Black katıksız, kontrol edilemez bir cehennemdir. "Orada ne yapıyorsun?" diye soruyor, muhtemelen beni boğmamak için ellerini ceplerine sokarak.

"Burası benim odam." Duruşumdan emin bir şekilde çenemi kaldırıyorum.

"*Burası* senin odan," diye karşılık veriyor, başını arkasındaki boşluğa doğru sallayarak. "*Bizim odamız*. Seni geri götürmek zorunda bırakma beni Rose. Yoruldum. Moody. İyi bir sevişmeye, kucaklaşmaya ve annemin ev yapımı yahnisine ihtiyacım var."

"Aç değilim, azgın değilim ve kucaklaşmaya ihtiyacım yok." Onun düğmelerine bu şekilde basarak aklımı kaçırmış olmalıyım. Aklımı. Aklımı. Aklımı. Aklımı.

Yüzündeki yara derinleşiyor. Bu benim ölçütüm, ne düzeyde bir öfkeyle karşı karşıya olduğumu değerlendirme yöntemim. Şu anda, spektrumu kırıyor.

Vücudunun harekete geçtiğini görüyorum ve geri çekiliyorum, ama daha kapıyı geçmeden, terası ayıran parmaklıkları aşıyor, bir elini kaldıraç olarak kullanarak vücudunu fırlatıyor ve bir boğa gibi üzerime geliyor. Kaçmaya zahmet etmiyorum. Çok uzağa gidemeyeceğim.

Önümde aniden durup ayak parmaklarını yüzüme değdiriyor ve yüzüme öfkeli nefesler üflüyor. Gözlerim kısılıyor. Doğal olarak tenim karıncalanıyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor ve bunun onun öfkesinin sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yok. Hırlıyor, saçıma uzanıyor ve onu yumrukluyor. Kendi kendime sırtıyorum, başımı sallayarak onu kışkırtıyorum. Hırlaması kesiliyor. Yavaşça kirli, hınzır bir sırtış oluşuyor. "Bunu bana neden yaptın bebeğim?" Hızla eğiliyor ve beni omzunun üzerinden yukarı çekiyor. "Buna cevap verme. Ben zaten biliyorum." Kapıya doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. "İlgi istiyorsun, değil mi?"

Homurdanıyorum ve bu acınası bir durum çünkü doğru. Üç yıl boyunca şımartıldım, kocamın her şeyi ve sonu oldum ve şimdi Miami'nin yeraltı suç dünyasının yarısıyla onun ilgisi için rekabet etmek zorundayım. Böyle bir düşünceye sahip olmak bile oldukça acınası ama yine de bunu düşünüyorum. St. Lucia'ya geri dönmek ve mutluluğumuza devam etmek istiyorum, bizi ilk başta bir araya getiren kan, ölüm, korku ve çarpık çatışmalara geri dönmek değil.

"Affedersiniz," diyor Danny ve ellerimi sırtının alt kısmına sıkıştırıp yukarı bakarak yüzümü örten saçlarımın arasından görmeye çalışıyorum. Koridorda Beau ve James'i görüyorum, sırtlarını duvara dayamışlar ve Danny'ye omzunun üzerinden sarkarak geçmesi için yer açmışlar. "Acıktıysanız annem güveç pişirdi."

"Teşekkürler." James, Beau'nun elini tutup ona yol gösterirken Beau omzunun üzerinden küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle arkasına bakıyor. Tam olarak iyileşmemiş, midesi hâlâ hassas, ruhu hâlâ donuk. Bunu ne yakındığı ne de ağladığı için biliyorum. Ama onu birçok kez karnını tutarken, düşüncelere dalarken gözlemledim. Onun umutsuzluğu bana bir tekme atıyor

Göt. Hiçbir şey kaybetmedim ve kaybetmeyeceğim. Danny'yi tanıdığım kadarıyla değil. Ama Beau kaybetti. Çok şey kaybetti.

Lanet olsun bana.

Yutkunuyorum, başımı öne eğiyorum, kendimden utanıyorum. Kapının çarptığını duyuyorum. Ellerini kalçalarımnda hissediyorum. Kaldırılıp yatağa fırlatıldım ve dinlenip yüzümdeki saçları taradığımda onu yatağın ucunda, kolları iki yanında gevşek, yüzü ifadesiz bir şekilde dururken buldum. "Senin kum torban olacağım Rose. Vermek zorunda olduğun her şeyi alacağım. Özel olarak." Elini kaldırdı, parmağıyla beni işaret etti. "Ama herkesin içinde yumruklarını saklayacaksın, anladın mı?"

Kendimi çok iyi ve gerçekten yerimde hissediyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum sessizce, utancım artıyor. Tehditler karşısında gülen o kadın nerede? Onu bulmakta zorlanıyorum. Belki de o zamanlar zorla iş gördüğü içindir. Her şeyi kabulleniyor, gözyaşı dökmeden ya da şikâyet etmeden her şeyi sineye çekiyordu, çünkü hiçbir şey değişmeyecekti. Şimdi, hiçbir şey yapmaya zorlanmıyorum. Ve her şey değişebilir. "Seni kırmak istememiştim. Seni incitmek."

Danny, benim için hissettiğini bildiğim tüm endişenin ağırlığıyla iç çekerek yatağın ucunda tek dizinin üzerine çöküyor. "Bana zarar vermiyorsun. Fiziksel olarak değil. Ama bana her yumruk attığında Rose, bu kalbimi acıtıyor çünkü sadece tehdit altında hissettiğinde böyle saldırıyorsun. Bu acıtıyor."

Neden mesafesini koruyor? Her yerimde ona ihtiyacım var. Kollarımı kaldırıp onu kollarımın arasına çağırıyorum. Bir iç çekiş daha, ama o geliyor, yüzünü boynuma gömüyor, dudaklarını boğazıma yapıştırıyor. Artık buradayım. Bunu kabul edip devam edebilirim. Ona ne kadar az zorluk çıkarırsam, halledilmesi gerekenleri o kadar çabuk halleder ve eve gidebiliriz.

"Adamlarla ilk görüşmen nasıldı?" Kendi kendime gözlerimi devirerek soruyorum ama işteki gününün nasıl geçtiğini sormak dışında elimden gelen tek şey bu. Dudaklarının boynuma doğru gerildiğini hissediyorum. O da sorunun aptalca olduğunu düşünüyor.

"Bazı konularda anlaşılm," diyor ve öpücüklerini tenimde gezdirmeye başlıyor.

"Ne?"

"İş konuşmuyoruz."

Gülüyorum. Eğlenmek için değil. Makul, sakinleştirici ruh halim düşüncesiz, aptalca bir ifadeyle tersine döndü ve bu kez benden gelmiyor. "Evet, en son becerdiğin fahişeyle iş konuşmuyorsun." Göğsüne bastırıyorum. "Bırak beni."

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor, karşı koymuyor, yorgun bir şekilde sırt üstü dönüyor. Bu da bir başka hakaret. "Öyle demek istemedim. Bu kadar hassas olmayı bırak."

"Orada öylece yatıp aptal aptal şeyler mi söyleyeceksin? Ben senin *karınım*. Kocamın başına neler geldiğini bilmeye hakkım var, hele de kim bilir kiminle savaşa gitmek üzere olduğunu biliyorsam." Bir yastık alıp ona doğru fırlatıyorum ve o da yakalıyor, dizleri yukarı kalkıyor, vücudu korumacı bir şekilde katlanıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Sevişmek mi istiyorsun?" diye sesleniyor ben banyoya girerken. "Hayır. Cevap bu değil."

"O zaman bana cevabın ne olduğunu söyle, ben de yapayım."

"Miami'den ayrılıyoruz." Bu kadar basit olmadığını biliyorum. Lanet olsun, şu anda ondan nefret ettiğimi bildiğimden daha çok biliyorum. Öfkeyle kapıyı çarpıyorum ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum. Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum, stres, endişe, öfke, hepsi bir araya gelip yoğunlaşıyor. Hiç bu kadar tartışmamıştık.

Aynanın önünde durup, olduğum kadına bakıyorum. Eskiden olduğum kadını arıyorum.

Onu tekrar bul Rose. Ona ihtiyacın var.

Bağırıyorum ve elime geçirdiğim en yakın şeyi aynaya fırlatıp camı paramparça ediyorum. Ve jilet keskinliğindeki

Her biri onu almam ve üzerimdeki baskıyı azaltmak için kullanmam için yalvarıyor. Acıma sahip çıkmam için.

Danny kapıya hücum edip neredeyse menteşelerini sökecekken durduruldu.

"Yüzünden daha iyi," diyorum sakince, gözyaşlarım akarken başka bir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece soğukkanlılıkla bana doğru yürüyor ve beni sert, sıcak göğsüne çekiyor, kollarının arasına alıp sıkıca sarıyor. Sessizlik huzur vericiydi. Onun yakınlığına çok ihtiyacım vardı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum." Ona zaten bildiği şeyi söylüyorum ama hareketlerle değil sözlerle konuşmam gerekiyor.

"Her şeyi yapabilirsin, bebeğim." Boynumu sıkıca tutarak çekiliyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Tanıştığım kadın nerede?"

"Artık kaybedecek çok şeyi var."

"Hiçbir şey kaybetmeyeceksin." Alnımdan hafifçe öpüyor. "Eğer izin verirsen sadece aklını. Benim için güçlü olmana ihtiyacım var Rose."

"Böyle söyleme," diye yalvarıyorum, ellerimle her yerini yokluyorum. "Bunu en son söylediğinde ölmüştün."

"Bebeğim, beni hiç tanımıyor musun?" Burnu benimkiyle buluşuyor, elleri yanaklarıma kayıyor. "Ben yenilmezim."

Tartışmalıyım. Tartışmayacağım. Kocamı iş başında gördüm. Birçok adamı öldürüşünü izledim. Acımasızdır, her zaman bir adım öndedir. "Seni tanıyorum," diye nefes alıyorum, bileklerini tutarak. "Özür dilerim."

Beni susturuyor ve duşa doğru götürüyor, uzanıp açıyor. "Hadi birlikte uzun, sıcak, samimi bir duş alalım." Beni güvenli bir şekilde kenara yerleştiriyor ve makyaj masasındaki camları toplamaya başlıyor, duş ısınırken pürüzlü parçaları çöpe atıyor. Zemini kontrol ediyor. Lavaboyu. Bir el havlusu alıp tezgahı fırçalayarak camlardan arındırmadan önce gözden kaçırmış olabileceği parçaları temizlemek için musluğu çalıştırıyor. Ya da silahlar. Sonra beni s o y m a y a başlamadan önce yerleri bir kez daha kontrol etti, kot pantolonumdan başladı ve ben

Beni soymaya odaklanırken onu izleyeceğim. Bu süreçte onun soluğu olacağım. Onun gevşeme yolu. Neden bu yolda olduğunu hatırlatacağım. Bu çok ciddiye alacağım bir iş.

Çıplak kaldığımda siyah gömleğinden başlıyorum, düğmelerini açıp geniş omuzlarından itiyorum, ellerimi pantolonuna götürürken göğsünü öpüyorum ve o da ayakkabılarını çıkarıyor. İniltisinin titreşimini göğsündeki dudaklarımda hissedebiliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, pantolonunu boxer'ıyla birlikte aşağı çekiyorum ve ağlayan ereksiyonunun tam ucuna bir öpücük bırakıyorum. Seğiriyor, zonklıyor ve ayağa kalkıp düşün köşesine doğru geri çekiliyorum. Ölümcül, şaheser vücudu beni içine hapsediyor, üzerine su yağıyor. Ellerimi beline koyuyorum ve tembel, kapüşonlu gözlerine bakıyorum. "Bir daha kendine fahişe dersen," diye fısıldıyor kısık sesle, dudaklarımızı birbirine değdirip beni tahrik ederek, "Bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Uzanıp sikini kavıyorum ve gözleri kapanıyor, elimi iterken uzun uzun nefes alıyor. Derin bir inilti ve kalçalarının yuvarlanması onu içime sokuyor, sırtım duvara yapışıyor ve bacaklarımı sıkı beline dolamamı sağlıyor. Daha derine iniyor. Haykırıyorum. Homurdanıyor, geri çekilmeye ve sakın bir şekilde ilerlemeye başlıyor, hızı durgun. Her yavaş darbeye aşırı duyarlıyım, sırtım ıslak fayansların üzerinde kolaylıkla kayıyor ve yüzüne uzanıyorum, saçlarını itiyorum, onu tutuyorum, ifadesinin sadece benim verebileceğim bir zevkle ve sadece benim doyurabileceğim bir ihtiyaçla bükülmesini izliyorum. Bu güzel, tehlikeli adam. Benim mutlak kahramanım.

Eşsiz manzaramı koruyarak başımı arkaya yaslıyorum ve onun uzman yöntemlerinin bizi suyla birlikte temizlemesine izin veriyorum. Yüzündeki gerginlik her ilerlemeden sonra daha belirgin hale geliyor, giderek şişen uzunluğunun iç duvarlarıma yaptığı baskı daha da sertleşiyor. Ayrılmış dudakları ve uykulu gözleri, kocamın doruk öncesi halinin muhteşem bir resmiydi.

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum ve onu doğal bir tutkuyla öpüyorum, ikimizi de uçurumun kenarına götürüyorum.

"Rose," diye fısıldıyor tırtıklı bir şekilde, sarsılıyor, boşalıyor ve ben de onunla birlikte boşalıyorum, sağlam fiziğinin etrafındaki her uzvum geriliyor.

Vücudumdaki her sinir cızırdıyor, nabız atıyor, çığlık atıyor, zevki sürüklemek için zorlanıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum ağzına, kollarının arasında kaskatı kesilmiş, yoğunluğu kontrol altına almaya çalışıyorum. Aletinin her kasılması içimde başka bir spazmı tetikliyor, seğirmemi ve gerilmemi sağlıyor, hassasiyetle başa çıkmak için savaşıyorum.

Dilimi ısıyor, bana doğru gevşiyor ve yüzünü ıslak boynuma gömüyor. "Seninle sonsuza kadar tıkinabilirim ve asla doyduğumu hissetmem," diyor nefes nefese ve ben omzuna gülümseyerek etinden bir ısırık alıyorum. Bunu bir kez söyledim, bundan eminim. Ve hâlâ aynı şeyi hissediyorum. "Gel, seni temizleyeyim."

Bacaklarımı onun belinden kurtarıırken, ayaklarımı bulurken ve o beni büyük bir özenle yıkarken sessizce dururken bacaklarımdaki çekimden irkiliyorum. Sanki kırılғанmışım gibi. "Bazı konularda anlamak istediğini söylemiştin," diyorum.

Hareketleri duraksıyor, el bezi omzumda birkaç saniye duraklıyor. "Tamam."

"Bence bu iyi bir fikir." "Ne istiyorsun Rose?"

"Evden çıkarken yelek giymeni istiyorum." "Yelekten bahsetmediğini varsayıyorum."

"Hayır, yelek demek istemedim." İngiliz dili bazen aklımı karıştırıyor. Ne kadar ciddi olduğumu görebilsin diye dönüyorum. "Kurşun geçirmez yelek. Bir tane giymeni istiyorum. Cephaneliğini kimden tedarik ediyorsan, onları aramanı ve bunu alışveriş listene eklemeni istiyorum."

Gövdesini yavaşça sabunlarken gülümsemesi emin değil. Gereksiz olduğuna dair bir şeyler geveleyerek üzerime gelmeyi aklından bile geçirse çığlık atabilirim. "Kurşun geçirmez yelek mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Piyasadakilerin en iyisi, lütfen." "Tamam."

Geri tepmemi saklıyorum. Şoktayken bu çok zor.

"Şimdi başka şeylere geçelim." Bir havlu alıyor ve kendine bakmadan önce beni sarıyor.

Kahretsin. Her ne talep edecekse, artık hayır diyemiyorum. "Ne gibi şeyler?"

"Düğünümüz." Havluyu omuzlarına örtüyor ve bir o yana bir bu yana çekerek kurulanmaya başlıyor.

Oh? "Ne olmuş ona?"

"Çok önemli bir misafir olduğum için ne zaman orada olmam gerektiğini bilmek iyi olurdu."

"Üç hafta," dedim rahatça, kığım çıplak uzaklaşırken gülümseyerek.
Git

"Onaylandı."

"Hayır, ama olacak. Sınırlarım nedir?"

"Arkadaşlarımız dışında misafir yok. Ayini Peder McMahon yapacak. Ona üç hafta uyup uymadığını kontrol etsek iyi olur. Düğün organizatörü yok, yerel gazetede duyuru yok ve senin de bu konuda sızlanman yok."

Burnum kırışarak olduğum yerde duruyorum. "Bu şimdiye kadarki en sıkıcı düğün olacak... oh!" Çıplak, sert, muhteşem, yalanabilir, ıslak vücudu tarafından geri çekilip duvara doğru itiliyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum, kafam karışıyor, dikkatimi topluyorum. Deli gibi görünüyor. Ama değil. Yüzümü öne doğru itiyorum ve yara izinden gözüne doğru uzun bir çizgi yalıyorum. "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum.

"Beni öldürüyorsun." Ve beni vahşice öpüyor, göğüslerimi avuçluyor, beni duvara doğru itiyor. Saçlarını çekip çekiştiriyorum, onu teşvik ediyorum, aynı zamanda bu dünyada onu öldürebilecek tek kişi olduğum için dua ediyorum. Bu düşünce beni daha da çılgına çeviriyor. "Gitmem gerek," diye mırıldanıyor çılgınca öpüşürken. "Ve şu anda her ne düşünüyorsan, düşünmeyi bırak." Kendini ayırıyor, nefes nefese kalmış nefesleri yüzümde pathıyor. Beni yakaladı ve suçlulukla gözlerimi kaçırıyorum. Uzun sürmedi, çünkü beni geri dönmeye zorladı. "Anladın mı?" diye sertçe onaylıyor.

Uzun parmakları yüzümü kavrarken elimden geldiğince başımı sallıyorum ve beni bu kez yumuşak bir şekilde öpüyor.

"Gitme," diye yalvarıyorum, ses tonumdaki ihtiyaçtan nefret ederek. Yapışkan olmak istemiyorum. O kadın olmak istemiyorum. Yine de elim yumuşayan sikine uzanıyor, manipölasyon devreye giriyor.

"Daha sonra döneceğim." Hissettiğim elimi itip kot pantolonunu bulurken sesi gergindi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Karımla iş konuşmam." Bacaklarını yukarı çekerken dudaklarını büküyor, ben de kaşlarımı çatıyorum. "Her neyse, sen de meşgulsün."

"Ne yapıyorsun?"

"Düğünümüzü organize ediyorum." *Oh, evet. Bu.*

Başına siyah bir tişört geçirdikten sonra ıslak saçlarını okşuyor ve ben erkeğimin bu rahat görüntüsü karşısında salyalarımı akıtıyorum. Kendi kendime gülümsüyorum. Tabiri caizse öldürmek için giyinmemiş.

Banyoya gider ve birkaç saniye sonra elinde cam dolu çöp kutusuyla geri döner. "Peder McMahon'ı arayacağım."

"Ben yaparım." Tuvalet masasına gidip oturuyorum. "Miami'nin yarısını öldürmekle meşgulsün."

Küçük, uygunsuz, karanlık bir kahkaha ve kapının kapanma sesi. Aynada kızarmış yanaklarıma bakıyorum. "Ve böylece cezam başlıyor," diye fısıldıyorum, düşünürken kendimi inceliyorum. Ve düşünüyorum. Yapamayacağımdan hiç bahsetmedi, bu yüzden yapabileceğimi varsayacağım. Yatağa gidip rahatlıyorum ve oğlumu arıyorum.

"Anne?" diyor cevap olarak, sesi şaşırmış gibi. Sonra hemen kendini düzeltiyor ve bunun Hilary'nin yanında olmasından kaynaklandığını anlıyorum. "Rose demek istedim."

Tanrı onu sevsin. Lucia'yı ziyaret ettiğim son üç yıl boyunca annelik olayı doğal olarak gerçekleşti ve ben bunu bir kez bile sorgulamadım çünkü

Hilary duyguları incinsin diye etrafta değildi. Ama gerçek şu ki, ben onun annesiyim. Bu unvanı hak ediyorum.

"Hey, evlat," diye takılıyorum, tavana gülümsüyorum, arka planda itiş kakış ve patlama sesleri duyuyorum. "İyi misin?"

"Hayır, hamsterım kaçtı."

Başıboş bir kemirgen mi? Ürperdim. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Kafesinin kapısını kilitlemeye her zaman dikkat ederim." Daha fazla patlama sesi. "Mutfak dolaplarını kontrol ediyorum. Mısır gevreğini seviyor."

"Güzel." Yüzümü buruşturuyorum. "Okula geri mi döndün?" "Evet, iyi oldu."

"Sekizinci sınıfa geçtiğine inanamıyorum." Çok hızlı büyüyor, yıllar akıp gidiyor ve bu daha da berbat çünkü hayatımda sadece bir saniye varmış gibi hissediyorum.

Daniel hepsini atlıyor. "Tekrar ne zaman ziyarete gelebilirim?" diye soruyor ve ben de gülümsüyorum. Geçmişte onu sadece birkaç ayda bir görüyordum, ama her yıl ziyaretler daha sıklaşıyor, St. Lucia'da bizimle olabildiğince çok zaman geçirme hevesi, bunca yıldır hayatımda olmamasının en iyi ödülü. Beni reddedeceği korkum çok gerçekti. Beni gerçekten kucaklayacağını ummaya asla cesaret edemedim.

Nerede olduğumu hatırlayınca gülümsemem hemen kayboluyor. "Daha birkaç hafta önce eve döndün." Bunun Hilary ve Derek'e hissettirdiklerinden hiç zevk almıyorum. Hem de hiç. Ama benim için? Hayat bu.

"On beş yaşına gelmeden Mister'ı suda yenmeliyim yoksa bahsi kaybederim."

Gülüyorum. "Bay'ı asla yenemezsin." Danny on sekiz yıldır çoğu gün jet ski yapıyor. Eğer bir mafya babası olmasaydı, profesyonel olurdu. "Bana okuldan bahset," diye emrediyorum.

"Gerçekten mi, Mo-" bir çırpıda. "Rose."

"Gerçekten mi? Senin de bu sınıfın en iyisi olup olmayacağını duymak istiyorum." Atletik, tam bir beyin kutusu ve tabii ki çok güzel. Korkuyorum

Biriyle çıkmaya başladığında kıracağı kalpleri düşün. *Eğer çıkmaya başlarsa.* Çıkmaya başlamasını istemiyorum.

"Bunu söylemek için çok erken," diyor bıkkın bir ifadeyle. "Ama futbol takımı seçmelerinde başarılı oldum ve-"

Arka planda Hilary'nin ona seslendiğini duyuyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet, babam evde. Gitmem gerek." İç geçiriyor, pişmanmış gibi görünerek kesinlikle egomu okşuyor. "Haftaya seni FaceTime'dan ararım, tamam mı?"

"Tamam," diye ciyakladım, sinirlenerek. FaceTime. Kumsalda, villada ya da havuz başında olmadığımı görecektir. "Seni seviyorum oğlum."

"Evet, sen de. Beyefendiye hafta sonları sahilde jet ski dersleri alıp alamayacağımı sorduğumu söyle."

Gülüyorum. "Dalış kıyafetinin içinde titreyecek."

"Öyle olmalı." Sesini alçaltıyor. "Görüşürüz anne."

Parçalanmış kalbim onarılıyor. "Görüşürüz," diye fısıldıyorum.

İkimizin de giysilerini yerleştirip Peder McMahon'u aradıktan sonra mutfağa gidiyorum ve Esther'i ocakta büyük bir tencereyi karıştırırken buluyorum. "Yahni mi?" Bir tabureye tünerken sordum.

Arkasını dönüyor ve ellerinin tozunu alarak gülümsüyor. "Eve geldiğinden çok daha sakın görünüyorsun."

Danny'nin annesine üzgün bir bakış attım ve adanın ortasında, çantasının yanında duran el kreminde uzandım. "Geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim. Yutması zor bir hap." Elime biraz krem sıkıp masaj yaparak yedirmeye başlıyorum.

"Yakında halledecektir." Yanıma geliyor ve kollarını karşıma dayıyor, gözlerinde mutlu bir parıltı var. Bunu anlamıyorum. *Hiçbir şey* anlamıyorum. "Bu arada, sanırım organize etmemiz gereken bir düğün var."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyor." Ben aptal değilim.

"Yani Tanrı'nın gözünde oğlumla evli olmak istemiyor musun?"

Yorgun bir ifadeyle ona baktım. "Tabii ki istiyorum."

Ellerini çırpıyor ve ben zıplıyorum. "O zaman işe koyulalım." Esther nereden bulduğu belli olmayan bir dizüstü bilgisayarı sihirliyor ve yanıma oturup Google'ı açıyor. "Ne zaman?"

"Cumartesi günü üç hafta."

"Vay canına. Çok ciddisin. Düğün planlayıcısı."

"Düğün planlayıcısı almama izin yok," diye cevap veriyorum sıkılarak.

"Ben düğün planlayıcısı olacağım. Mekanlar," diye açıkladı. "İşte."

"Ne?"

"Burada olacak." Bunu biliyorum. Danny'nin bu evin sınırları dışında büyük bir ilişki yaşama riskini almasına imkân yok. Asla. Hayatta olmaz. Cehennemde.

Esther'in dudakları büzülür. "Tamam mı, misafirler?"

Çenemi ellerimin üzerine koyuyorum. "Danny, katiller ordusu, ben, sen, oğlum ve Beau." Bu kolaydı.

Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tamam o zaman." Dizüstü bilgisayarına geri dönüyor. "Davetiyeler."

"Esther, şu anda saati ve tarihi bağırabilirim ve gelebilen herkes duyabilir."

"Renk teması nedir?"

"Bilmiyorum."

"O zaman buna karar verelim." "Neye karar verelim?"

İkimiz de omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz ve Beau'yu mutfak kapısında buluyoruz. Dostça bir gülümsemeye zorluyorum, ama sadece biraz dostluğa ihtiyacı olduğu için. "Düğünümün renk teması, ki şu anda buna sahip olmaya değmez." Esther koluma tokat attığında irkiliyorum.

"Aşırı tepki veriyor," diyor Beau'ya. "Gel bize katıl."

"Evet, önemli değil." Kayıtsızca bir el sallıyorum ve Beau yanıma gelip bizimle birlikte adaya otururken bana yandan bir gülümseme veriyor. "James nerede?" Alçıdan çıkmış kolunu okşadığını fark ederek soruyorum.

Omuz silkiyor, sanki "*Sen söyle*" der gibi ellerini açıyor.

"Danny nerede?"

Burnum hemen kırılıyor. Bu alışmamız gereken bir şey. Onların yokluğuna. Adamlarımız dışarıda kim bilir ne haltlar karıştırırken sadece birbirimize eşlik ediyoruz.

"Tamam," diye cıvıldıyor Esther, dizüstü bilgisayarına geri dönüyor. "Bekârlığa veda partisi mi?"

"Danny'ye sorsan iyi olur." Tatlı tatlı gülümsüyorum. "Bir cinayetle çakışmasını istemeyiz."

Esther sabırsız gözlerini bana dikti. "Düğün için eğlence." "Muhtemelen yasak." İç çekiyorum. "Şarap için çok mu erken?" Bu iç karartıcı. Cevap beklemeden ayağa fırlayıp buzdolabına gidiyorum. Bir şişe Yeni Zelanda Sauvignon'u indirip kapağını kapatıyorum. "Bana katılıyor musun?"

Beau elini kaldırıyor, Esther gözlerini deviriyor ve ben sırtarak iki bardak alıyorum. Bolca doldurup dağıtıyorum ve tekrar yerime oturuyorum. Esther dizüstü bilgisayarını kapatarak, "Hizmetçiler için ayarlamam gereken görüşmeler var," diyor. "İyi eğlenceler." Odadan çıkıyor ve ben de dikkatimi Beau'ya veriyorum. Dinlenmiş görünüyor. Bunu görmek güzel. "Nedime kızım olur musun?"

Hızla göz kırptıyor, ben de nefesimi tutuyorum, vereceği cevap beni şaşırtıyor. Yeterince yakın olmadığımızı mı düşünüyor? "Ciddi misin?"

Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyorum, oysa her şey var. Hayatımda olduğu için ona minnettarım, sadece koşullar ve zamanlama nedeniyle değil. Umarım o da benim için minnettardır. "Ölümcül."

Gülüyor. "Elbette güleceğim."

Bedenim sönüyor, tuttuğumu fark etmediğim havayı serbest bırakıyorum. Rahatladım. "Güzel." *Kontrol edebildiğim tek şey bu.* "Elbise alışverişine gideceğiz." *Eğer*

İznimiz var. "Casa Black'e nasıl yerleştiniz?"

"Bunun gereksiz olduğunu söylemek istiyorum." Yüzünü buruşturuyor ve şarabından bir yudum alıyor. "Ama yapamam. Bu bir karmaşa Rose. Her şey karmakarışık. Amcam hâlâ şokta, kocasını bulamıyoruz, James savaş yolunda ve ben burada işe yaramazın tekiyim."

Sempatik bir şekilde gülümsüyorum. "Yaşadığın her şey için üzgünüm." Biraz ezik hissettiriyor ama başka ne diyebilirim ki? "Danny bana onun ölmesini isteyen adamın James'in de ölmesini istediğini söyledi. Bana annene ne olduğunu anlattı. James'in ailesine." Beau gerçekten çok şey yaşamış. James de öyle. Henüz şeytanlarını yenip çıkış yollarını bulamadılar. İstikrarlı dünyamız sarsılırken Danny ve benim onlara yardım edebileceğimizi kabul etmek zor.

"Ve tüm bunların ortasına sürüklendiğin için üzgünüm." Elini bana doğru itiyor, ben de tutup hafifçe sıkıyorum. Kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Dağ gibi dertlerine bir de suçluluk duygusu eklemek haksızlık olur.

"Üzülme." El salladım. "Kocam gibi bir adamla evlendiğinizde, sanırım beklenmedik şeyleri beklemeniz gerekiyor." Kadehini çalkalıyorum ve biraz şarap içiyorum. "Bana nasıl tanıştığınızı anlat."

Beau gülüyor ama bu rahatsız edici. "Benim deli olduğumu düşüneceksin."

"Beau," diyorum, taburemde dönüp ona doğru eğilerek. "Danny beni bir kumarhane katından tazminat poliçesi olarak aldı. Benimle tanıştıktan birkaç dakika sonra yüzümü tokatladı. Bilgi için onun kanını akıtmam ve beni bebeğimi alıp karaborsada satan adamdan satın alan Nox adında sevimli bir adam olan işleyicime geri vermem gerekiyordu. O adam Danny'nin amcasıydı." Söylediğim her inanılmaz kelimeyle gözleri açılıyor. "O canavara aşık oldum. Eğer sen deliysen, ben de seninleyim."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Biliyorum." Kaşlarımı çatarak biraz daha şarap içiyorum. Kulağa çılgınca geliyor. Tam bir delilik. Yine de hepsi doğru ve bu resmin tamamı bile değil. "Öyleyse söyle

Ben. Ya da canavarlarımızın nerede olduğu konusunda endişelenmeye devam edebiliriz." Başımı eğiyorum, o da gülüyor.

"Tamam, hazır mısın?"

"Hayır, bekle." Şarap şişesini alıyorum ve ikimizin kadehini de ağzına kadar dolduruyorum. "Şimdi hazırım." Beau'ya tüm dikkatimi vererek yerleşiyorum.

"Özetle mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyor. "Üç yıl önce bir annem, bir nişanlım ve polis olarak harika bir kariyerim vardı. Birinci Aşama FBI sınavında başarılı olmuştum, nişanlım Ollie ile güzel bir dairemiz vardı, o da bir polisti ve her şey harika görünüyordu. Babam hariç. O bir pislik."

Ben geri çekiliyorum, Beau da başını sallıyor.

"Annemi daha genç bir model için terk etti. Amber. Oldukça çekilmez biri. Her neyse, annem bir FBI ajanıydı. Harika bir ajandı. Aranan birçok suçluyu yakaladı, ama birdenbire ölü bulunmaya başladılar."

"Öldürülmüş ölü gibi mi?" "Evet."

Küçük bir parça yerine oturuyor. "Enigma," diye soluyorum, elimi hızla ağzıma kapatıyorum. "James," diye tıslıyorum.

"Evet. En çok aranan adamları annem onları parmaklıklar ardına gönderemedi öldürüyordu ve bu onu çıldırtıyordu."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, biraz daha şarap yudumluyorum, dinliyorum, hem kendinden geçmiş hem de şok olmuş bir halde. "Ve?"

"Üst düzey bir adam var. Ona Ayı diyorlar."

"James'in ailesinin ölümünden de mi o sorumlu?" Danny'nin bundan bahsettiğini hatırlayarak soruyorum. Ama . . . "Ayı mı?"

Başını sallıyor, ben daha fazla alkol höpürdetirken bana katılıyor. Bir şişenin yeterli olacağından emin değilim. "Kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Ama James annemin bildiğini düşünüyor."

"James neden böyle düşünsün ki?"

"Çünkü onun kim olduğunu anladı."

"Lanet olsun." Sanki bir suç gerilim filminden fırlamış gibi. "Küfredip durduğum için özür dilerim." Beau'nun devam etmesi için elimi sallıyorum, şimdiden havaya uçmuş durumdayım ve içimde henüz hiçbir şey duymadığıma dair bir his var. Hastalıklı bir şekilde tatmin edici. "İki insanın Danny ve benden daha berbat olabileceğini düşünmemiştim."

Beau gülüyor ama kısa süre sonra duruyor ve kadın dehşete düşmüş görünüyor. Sırada her ne varsa, ona sert bir şekilde çarpıyor. Gözlerim koluyla kapattığı yaralı koluna takılıyor. Her zaman öyledir.

"Amcamın kocası, başka bir polis olan Dexter, bir şekilde Ayı'ya bulaşmış. Dexter'a annemden kurtulmasını emretti çünkü annem Dexter'ın yozlaşmış olduğunu anladı. Sanırım Ayı'nın gerçek kimliğini de biliyordu. I . . ." Durdu ve boğazını temizledi. "Şarap almak için bir dükkâna girdim. Yeni dairesini boyuyorduk. Bu onu rahatlatmış." Yutkunarak kolunu kaldırıyor ve Beau'nun yaralı kolunu ilk kez tam olarak görebiliyorum. "Annem arabadaydı. Ben değildim."

"Oh Beau," diye nefes alıyorum, tabureme yaklaşıırken.

Başını kaldırıp bakıyor, gözleri sulanıyor ve bir kadında gördüğüm en hüznü gülümsemeyi takınıyor. "Polis davayı kapattı. Garip bir kaza olduğunu söylediler."

"Ne, bomba mı?"

"Annemin aracında sigara içtiğini söylediler. İçmiyordu. Yakıt sızıntısı olduğunu söylediler. Olamazdı çünkü aracı birkaç hafta önce bayiye gelmişti. Adalet için savaşmaya devam ettim ama sürekli bir duvarla karşılaştım. Artık Dexter'ın tüm kanıtları manipüle ettiğini ve bunun bir kaza olmadığını kanıtlayan görüntüleri yok ettiğini biliyorum. İşimden ayrıldım, nişanımı mihrapta bıraktım ve derin, çok derin bir depresyona girdim. Resim yaptım. Beni rahatlatıyor ve anneme yaklaştırıyordu. Sonra bir gün birinden bir telefon aldım. "Yanlış numara" dedi.

"James."

"James," diye karşı çıkıyor Beau. "O zamanlar sadece James'ti. Tam bir gizemdi, neredeyse soğuktu ama Tanrım, içinde bir şeyler kıpırdatıyordu ve öyle hissettiriyordu ki

sürekli nefret ve acıdan çok daha iyi. Yakınlaştık. Kafamı karıştıran şeyler söyledi ama her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Kim olduğunu. Ne yaptığını. Sanki bilmemi istiyordu. Araştırdığımı biliyordu ve bunun beni öldüreceğini de biliyordu."

"Parlayan zırhlı bir şövalye."

"Çaresiz bir adam." Gülümsüyor ve bu bilerek. "Annemin kim olduğunu bildiğini biliyordu. Polisin bir iç soruşturma açması halinde kimliğinin ortaya çıkma riski olduğunu biliyordu."

"Nasıl?"

"Beni kurtardı," diye fısıldıyor bardağını sapından çevirerek. "Annemi tehlikede olduğu konusunda uyarmaya çalıştı ama ona zamanında ulaşamadı. Beni uzaklaştırmayı başardı." Kolunu kaldırıyor, dudağının kenarını ısıyor ve kalbim onun için parçalanıyor. "Sırtını gördün mü?" diye soruyor bana bakarak.

"Sırtı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Sadece gülümsüyor. "O da benim kadar kırılmıştı. Ve sonra bir süreliğine düzelmiştik," diye mırıldanıyor, mutfığa boş boş bakarak. Gözlerim içgüdüsel olarak Beau'nun karnına kayıyor. "Ve şimdi hiç olmadığımız kadar kırılmışız gibi hissediyorum."

Tanrı yardımcım olsun, onun için ağlamamalıyım. Ne diyeceğim? Ne yapmalıyım? Hiçbir fikrim yok, bu yüzden şişeyi alıyorum ve bardaklarımızı tekrar dolduruyorum. "İç," diye emrediyorum, ben kendiminkinden biraz yudumlarken onun bardağını dudaklarına götürüyorum.

"Fındık kabuğundan çok bir dinozor kabuğuna benziyor, ha?"

Şaşırmış görünmemek için çok uğraşıyorum. Başarısız olduğumu biliyorum. İkimizin de tamamen yıkımla örtüldüğünü hissediyorum. Karanlık. Burada oturup üzerinde durulacak her küçük şeyin üzerinde durmamıza izin veremem ve çok şey var. "Tamam." Kendimi çok iddialı hissederek bardağımı yere bırakıyorum. "Bir şeyler yapalım."

"Gibi mi?"

"Bilmiyorum. Tenis mi?"

Beau karnına bakıyor ve ben aptalca önerimden dolayı irkiliyorum. "Özür dilerim," diye nefes alıyorum, kendime kızarak.

"Lütfen özür dilemeyi bırak Rose. Bir kişi dışında kimseyi suçlamıyorum ve James ile Danny onu öldürmek üzereler."

"Eğer kim olduğunu öğrenirlerse."

"Yapacaklar," diyor ve bunu yüzde yüz bir kesinlikle söylüyor. "Şu anda kesinlikle onun yerinde olmak istemezdim."

Gülüyorum, gerginim. Bunu düşünemiyorum bile. Sorun da bu zaten. Burada takılmak, yapacak bir şeyler aramak, bize düşünmek için çok fazla zaman veriyor. "Tamam," diyorum şarabımı bir kenara bırakarak. Danny'nin ofisine alkolle girmenin bana hiçbir faydası olmayacak. "Geri geleceğim. Kımıldama." Sessiz ve cesaretlendirici bir mantrayı tekrarlayarak yanından ayrıldım ve Danny'nin ofisine habersizce girdim. Hemen pişman oldum. Kapıyı çalmalıydım. Düşünceli olmak için biraz istek göstermeliydim. Yaltaklanıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıp geri çekiliyor ve kapıyı kapatıyorum. Sonra kapıyı çalıyorum ve bekliyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Danny kıkırdayarak. Oh güzel. Benim muhteşem, kıkırdayan tanrım. Hırlayan canavardan daha uysal ve şu anda uysallığa ihtiyacım var. Kendimi onun ofisine geri bıraktım. "N'aber bebeğim?" diye soruyor masasının arkasından, güçlü ve kral gibi görünüyor. Bu Danny'yi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sanki hiç gitmemiş gibi görünüyordu. Sanki rolüne sorunsuzca geri dönmüş gibi. Odadaki tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissederek kızgınlığımı üzerimden atıyorum. James kanepede, Ringo onun yanında. Brad masada, yanında genç bir adam, James ve Beau ile birlikte gelen kadın ve adam. Goldie ve Otto. Hepsi sessiz. Hepsi izliyor.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Danny'nin başını sallamasıyla herkes gitmeye başladı ve ben de gülümseyerek her birine teşekkür ettim, kendimi büyük bir rahatsızlık vermiş gibi hissediyordum.

Danny, "Leon denen çocukla buluşmam için gerekli ayarlamaları yap," der ve Brad başını sallar.

James'i durdurup koluna girdim. "Sen kalmalısın. Bu seni de ilgilendiriyor." Yüzü düştü, uzun bedeni gerildi. "Beau nerede?"

"O mutfakta. O iyi." Hemen onu rahatlatıyorum, kapıyı kapatıyorum, dikkatimi kocama veriyorum ve güven artırıcı birkaç nefes alıyorum. Ulaşmam gereken tek bir adam olmadığının farkındayım.

Danny sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarını birleştirmiş, gövdesine yaslanmış, yüzü beklenti içinde ve James masaya gidiyor, kenarına tünüyor, jean giymiş bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor, kollarını kavuşturuyor, yüzü ilgili. O anda, burada onların önünde dururken, kiminle karşı karşıya olduğumu anlıyorum. Gezegende yürüyen en ölümcül iki adam. Abartmıyorum bile. Bu bir gerçek.

Yutkunuyorum ve devam ediyorum. "Merak ettim ... belki ..." Yaklaştıkça yüzlerinin yumuşayacağını umarak masaya doğru ilerliyorum. Ama yumuşamadılar. "Belki de ... eğer ..." Beynim boş olduğu için doğru kelimeleri bulamıyorum. Danny'nin masasına bakıyorum, bir adamın görüntüsüne bakarken zihnimi yokluyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen sopayla dövecekleri biri. "Bu ... olabilir mi?" Yukarı bakıyorum. "Acaba-"

Danny kesin bir dille "Hayır,"
der. "Kesinlikle hayır," diye
ekliyor James.

Ölümcül bakışlarıyla beni yerimde tuttuklarında omuzlarım düşüyor. "Delirmemizi mi istiyorsun?" Yenilmiş hissederek ve onları ikna edebileceğime dair pek inancım olmadan soruyorum. "Gerekliyorsa bizimle gelin. Bir refakatçi gönderin. Bize kurşun geçirmez zırh giydirin. Ama lütfen, lütfen, lütfen, sadece bir yerlere gidebilir miyiz?"

"Nereye?" Danny anlamamış gibi şaşkın bir şekilde sorar.

"Alışveriş. Bilmiyorum, buradan başka bir yerde, yapılacak tek şeyin bir şeyler üzerinde durmak olduğu bir yerde." Gözlerimi James'e çeviriyorum, emin olmak için

Beni anlıyor.

Homurdanıyor. "Beau kalabalık yerlerde yapamaz."

"O zaman sahile gideriz. Sessiz kısım," diyorum, sesim fazla hevesli çıkıyor, çünkü henüz bir evet almadım ve alacağa da benzemiyorum.

Danny kararlı bir şekilde, "Cevabım hayır," diye tekrarlıyor. Ona bakıyorum, incinmiş bir halde ve çok iyi tanıdığım o tanıdık, kıpırtısız adamı görüyorum. "Hepsi bu kadar mıydı?"

Gözlerim halıya düşüyor, küçük kahkaham inançsızlığımdan kaynaklanıyor. "Hepsi bu kadardı," diyorum, gerçekten hissetmediğim bir güç gösterisiyle çenemi kaldırarak. Gözlerimi James'e çeviriyorum. O da Danny ile aynı sayfada. Aynı paragraf. Aynı cümle. Aynı lanet kelime.

Hayır.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Ona, James'e ve gözlerimdeki durdurulamaz acı için kendime kızarak arkamı dönüyorum. Ama en çok Danny'ye kızgıyım. Hiçbir esneklik yok. Kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Pislik herif," diye mırıldanıyorum, koridorda yürürken gözlerimi siliyorum ve fuayeye çıkıyorum. Mutfaktaki Beau'nun yanına dönmeden önce kendimi toparlamak için bir süre en alt basamakta oturuyorum. Bizim için kazanmaya çalıştığım ve başaramadığım şeyi ona söyleyemem. İkimizin de boktan hissetmesine gerek yok. Ya da daha boktan.

Danny'nin muhtemelen ofisinden duyabileceği bir iç çekişle kendimi toparlıyorum ve kendimi yukarı çekmek için altın rayı tutuyorum ama ofisinin kapısı açıldığında donup kalıyorum. Çizmelerinin halıya vurduğunu duydum. Sonra bir çift daha.

Yan yana beliriyorlar, kararlı adımlarla yürüyorlar ve gözlerim onları fuayede yakınımaya gelene kadar takip ediyor. Danny benden önce yavaş yavaş durdu. James merdivenleri geçip mutfaka doğru ilerlerken soru sorarcasına ona bakıyorum. *Oh, kahretsin.* Endişeyle ayağa kalkıyorum. "Beau'ya kızmış olamaz," diyorum peşinden gitmeye hazırlanarak. "Biraz özgürlük istediğimi bilmiyordu."

Danny bileğimi tutarak beni durduruyor ve James'i geri çağırmasını emretmeye hazır bir şekilde dönüyorum. "Otur," diyor usulca, alt basamağa iniyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. İç geçiriyor ve bu iç geçirme benimkini aratmıyor. "Senden çok şey istediğimin farkındayım Rose," diyor bana işkence çeker gibi bakarak. "Ama senin güvenliğin benim öncelik listemin başında geliyor."

"Biliyorum," diye nefes alıyorum, başımı kendime doğru sallayarak. Gerçekten geçerli bir argümanım yok. Bu konağın devasa, oymalı ahşap kapılarının dışındaki dünyayı biliyorum. İçinde çok uzun süre yaşadım. "Sadece oturdum ve Beau'nun hikayesini dinledim." Elini tutuyorum, sıkıyorum, ona tutunmam gerektiğini hissediyorum. "Neden burada olduklarını anlıyorum ve senin de neden burada olduğunu anlıyorum. Onlar için adalet istiyorum." Ona gülümsüyorum. "Ve bu dünyada bunu bulmalarına yardım edebilecek biri varsa, o da kocamdır." Ayağa kalkıp ona doğru dönüyorum ve merdivenlerde kucağına oturuyorum. Yanaklarını ellerimin arasına alıp yara izini öpüyorum ve o da nefes vererek belimin etrafında dönüyor.

"Malikaneden ayrılabilirsin," diyor neredeyse isteksizce ve ben şok olmuş bir şekilde geri çekiliyorum. "Kesin, tartışmaya açık olmayan kurallar var."

"Ne?" Her şeyi yaparım.

"Eğer benimle değilsen, tam hareketlerini biliyorum." "Tamamdır."

"Korunacaksın. Her zaman."

"Tamamdır."

"Ve bu." Elini arkasına götürüyor ve bana gümüş renkli, derli toplu bir tabanca uzatıyor. "Her zaman el çantanda olacak."

Güzel aksesuara bakıyorum. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Ve James'in bununla bir sorunu yok muydu?"

"Benim gibi James de sevdiği kadın tarafından gücendirilmek istemiyor. Bu konuda rahat olmadığımı biliyorsun Rose. Ama seni sonsuza kadar kilit altında tutamayacağımı da biliyorum." Dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. *Sonsuza kadar mı?* "Uyanık olacaksın. İçgüdülerinin rakipsiz olduğunu biliyorum. Bir şey ters giderse, hemen harekete geçersin. Yeterince açık olabildim mi?"

Ona kocaman, minnettar bir kucaklamayla cevap veriyorum. Ben aptal değilim. Tehlikede olduğumu bilirim. Hayatımın çoğunu hayatım için *savaşarak* geçirdikten sonra sahip olduğum avantaj bu. "Teşekkür ederim."

Ben hâlâ önüneyken merdivenlerden kalkıyor ve kollarımı çekmek için geriye uzanıyor. Elimi uzatıp silahı avucuma yerleştiriyor ve yüzünün buruşmasını izliyorum. Bundan nefret ediyor. Bu kadar ileri gitmek zorunda kalmaktan nefret ediyor. Fiziksel olarak acı çektiği gün gibi ortada. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Hiçbir erkek ölümcül bir silahı karısına teslim ederken böyle demez," diye hafifçe cevap veriyorum, ruh halini yumuşatmaya çalışarak.

Hafifçe ofluyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve ofisine geri dönüyor. Omuzlarında taşıdığı ağırlığı görerek gidişini izliyorum. "Çocuk on beş yaşına gelmeden seni yenebilmek için jet ski dersleri almak istediğini söyledi," diye sesleniyorum.

Hafifçe kıkırdıyor ama bu biraz çaba gerektiriyor. "Ben yenilmezim." Tanrım, bunun her şekilde doğru olmasını dilerdim.

JAMES

Mutfağın eşiğinde durup Beau'yu izliyorum. Tam bir hayal aleminde, varlığımın farkında değil ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Aklında çok şey olduğunu biliyorum. Görevimi, *görevimizi* yerine getirmek ve Beau için doğru olanı yapmak, *onun kayası* olmak arasında bir denge kurmaya çalışmak hala lanet bir kabus. Bir düşmanı yok etmiş olabiliriz ama nihai tehdidi ortadan kaldırmaya yaklaşamadık. Sadece Brit'i diriltmenin işe yaramasını umabilirim çünkü yirmi dört/yedi Beau'yu izlerken yapmam gereken şeyi yapamam.

Sonunda hafif bir öksürükle varlığımı belli ediyorum, şu anda duyularının körelmiş olduğu dayanılmaz gerçeğine kendimi kabul ettiriyorum. Varlığımı eskisi gibi hissetmiyor. Yakın olduğumu bilmeden yakın olduğumu bilmiyor. Bu güven verici değil, özellikle de isteksizce kabul ettiğim şeyden sonra. Ona formda ihtiyacım var. İçindeki içgüdünün derinliklerine inmesini istiyorum. Annesinden miras kalan içgüdü.

Bana bakıyor ve gülümsemesi gönülsüzce. Bu aynı zamanda bir hakaret. Bu kadının içini dışını biliyorum. Beni kandıramaz ve o da bunu biliyor. "Tekrar dene Beau," diye emrediyorum hafifçe, ona doğru giderek.

"Neyi tekrar deneyeyim?" diye soruyor onu tabureden kaldırıp yerine otururken ve kalçalarımın arasına çekerken.

"Beni iyi olduğuna ikna etmeye çalış." Uzanıp burnunun köprüsünü okşuyorum ve ucuna hafifçe dokunuyorum. Onu böyle görmek kalbimi kırıyor. O hep kırıktı. Onu gördüğüm anda anlamıştım. Ama bir şekilde, onu düzeltmeye çalışırken daha da kırmayı başardım. Tam bir akıl tutulması. Yenilgi. Ama bu acının beni yönetmesine izin vermemeliyim. Şimdiden katil gibi hissediyorum. Onun sonsuza dek mahvolabileceğini düşünmek, ben küle dönene kadar kan dolaşımımı yakabilir.

"Dexter'dan haber var mı?" diye sordu. Bunun geleceğini biliyordum. Danny, St. Lucia'daki ilk akşam yemeğimizde onunla yaptığı sessiz konuşmanın ipucunu vermişti. Beau onun ölmesini istemiyor. Danny'yi de bu konuda uyarmıştı. Hakkını vermeliyim, soğukkanlılığını koruyarak ve istemeden de olsa Beau'ya taşaklarımı parlak gümüş bir tepside sunmayarak iyi iş çıkardı. Keşke tüm bu karmaşanın o kısmını geri alabilseydim. Sadece o kısmını. Beau'nun nasıl hissettiğini bilseydim her şeyi çok farklı yapardım. Amcasının kocası söz konusu olduğunda onun merhametini anlamıyorum. Doğmamış çocuğumuzu öldürdü. Neredeyse Beau'yu da benden alıyordu. Annesini öldürdü ve bunu örtbas etti. Ölümü çok çirkindi. Bu, işleyip de aklımın başımda olmadığı tek cinayetti çünkü Danny Black bana Dexter'ı canlı teslim ettiğinde kendimi tamamen kaybettim. Ve bu süreçte Beau'yu onun karanlığından başka bir şey için kaybetme riskini aldım. Yani evet, amcasının kocasını dövdüğümü asla öğrenemeyecek. Beau'nun özünde iyi olduğunu düşündüğü aşağılık bir insan. Beau'nun çaresizlik içinde çürümesini izleyebilecek kadar hilekar bir hayvan, onun ıstırabının kaynağı olduğunu biliyordu. *Kınanacak* biri. Onu iyileştirmek için tüm cevaplara sahipti ama ona bu tedaviyi asla vermedi. Onun acı çekmesini izledi. Ağlamasını izledi. Kendine zarar vermesini izledi. *Alçak herif.*

Yalan söyledim. Hiçbir şeyi farklı yapmazdım. Şimdi bile, haftalar sonra, kafam yerine gelseydi, o ahlaksız pisliği doğrardım.

Nefes al, James.

"Tek kelime yok," diye fısıldıyorum, ensesinden tutup yüzünü omzuma bastırarak hüznü gözlerinden kaçınıyorum. Bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Her zaman soracak ve ben asla doğru cevap veremeyeceğim. Asla kapanış yapamayacak. Bu yüzden, asla Beau'ma sahip olamayacağım.

Sikeyim.

Ellerimi bol gömleğinin altından geçirip çıplak sırtına dokunuyorum.
"Rose ile çıkmak ister misin?"

"Ne?" Bana soru sorar gibi bakarak geri çekildi. "Nereye?"

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"St. Lucia'ya dönüyoruz."

"Makul ölçüde," diyorum yorgunca. "Sahil mi? Hırdavatçı dükkânı?" "Süsleyecek hiçbir şeyim yok."

Bu benim dikkat dağıtmak için geçici cevabım olabilir. Ona bir proje ver. Annesi öldüğünden beri bu onun rahatlatıcısıydı. Şimdi işe yarayabilir mi? Emin değilim, çok fazla şey oldu. "Sana süsleyecek bir şey bulursam, yapar mısın?"

Küçük bir gülümseme ve bu seferki gerçek. "Tüm ekipmanım hâlâ senin cam kutunda."

"Çözümlerimin hepsi için sorun mu buluyorsunuz?"

Evin geri kalanı gibi ıslık ıslık parlayan mutfığa göz gezdiriyor. "Burası mükemmel bir yer. Hiçbir şeyin boyanması gerekmiyor." İç çekiyor ve bu üzücü. "Dolly nerede?" Aklında annesi var. Boyamak. Dolly.

"Garaj yolunda," diyorum ve o da pencereye doğru bakıp başını sallıyor. "Peki ya anahtarlar?"

"Bir yerlerde." *Onları bulamayacağı bir yerde.* Dolly'yi isteyeceğini biliyordum. Ona sahip olabilir, ama onu sürmek? Hayır. "Dışarı çıkmam lazım." *Cam kutuma* geri dönüp bazı şeyler almam gerekiyor. Yani Danny'nin bağlantısı gelene kadar bizi idare edecek küçük silah cephaneliğimi.

"Nerede?"

"Benim
evimde."

"Seninle gelebilir miyim?" diye soruyor, gözlerindeki ışık yükseliyor.

"Neden? Bana aşık olduğun yere geri dönmek mi istiyorsun?" Oraya gittiğimde ne bulacağımı kim bilebilir ki? İşler sarpa sardığında evime, kaleme düşman sızmıştı. Suçluları öldürmüş olabilirim ama Ayı'nın daha çok adamı var. İki kişiyi öldürmek onu etkilemez.

"Belki." Omuz silkiyor, bakışlarında daha fazla ışık parlıyor. Ama ben onu sulandırmak üzereyim ve bundan nefret ediyorum.

"Bugün olmaz." Kürek kemiklerine masaj yapıyorum, ellerimi kaslarının derinliklerinde çalıştırıyorum. Bu kullanmaktan korkmadığım bir taktik. Onu yumuşatmak. Körleştirmek. "Ama bir gün," diye söz veriyorum. "Henüz ofisimi bitirmedin."

"Bana ayırdığım zamanın karşılığını henüz vermedin," diye takılıyor ve ben gülümseyerek bir öpücüğe dalıyorum, ikimizi de ihtiyaç duyduğumuz yakınlıkla yutuyor.

"Hayatımın geri kalanında her gün sana bol bol ödeme yapacağım." Bu asla bozmayacağım bir yemin.

Kapıda bir hareket duyduğumda Beau'nun omzunun üzerinden başımı kaldırıyorum ve Rose'u orada buluyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Geri gelebilirim."

"Sorun değil." Beau'yu kalçalarımın arasından Rose'a doğru çeviriyorum ve elindeki küçük tabancaya bakıp gülümsüyorum.

Ona bakıyor, dudaklarını büzüyor ve arkasına sıkıştırıyor. "Bunlar çok moda." Gözlerini deviriyor, bıkkın görünüyor. Beau'nun elimde hafifçe sarsılması, gülmesi kalbime açıklanamaz şeyler yapıyor.

"O zaman bir tane almalıyım," diye şaka yapıyor, kot pantolonumun arkasına uzanıp eşleşen bir silah çıkarırken.

Önünde tutuyorum ve başı öne düşüyor. "Kendini dışlanmış hissetmeni istemedim."

Bir kahkaha daha. "Oyun oynuyorsun sanırdım," diyor elimden alarak. "Ama ben seni tanıyorum." Şarjörü çıkarıyor ve inceledikten sonra tekrar fişek yatağına yerleştiriyor.

Rose'un gözleri büyür. "Tanrım, bahse girerim harika bir nişancısın, değil mi?" Yanına yaklaştı, silah elinde garip görünüyordu. "Polis olduğunu unutmuşum."

"Harika bir nişancıdır," diyorum ikimizi de tabureden kaldırarak. "Buna tanıklık edebilirim." Beau'ya kaşlarını kaldırarak bakıyorum ve dudakları düz bir çizgiye düşüyor. Başka bir erkeğin hiç şansı olmazdı. Şanslıyım ki, ben hızlı yutan biriyim. Ayrıca, kırık bileği nişan almasını engellediği için gerçek formunda değildi. Bu düşünceyle, şimdi çıplak olan kolunu kontrol ettim. Sürekli yumruğunu sıkıyor, Doktor'un talimatlarına göre bileğini sürekli çeviriyor, biraz güç ve hareket kazanmaya çalışıyor.

"Onu vurmaya mı çalıştın?" Rose soluk soluğa sordu. "Bana öğretmek zorundasın." Tekrar silaha bakıyor. "En son ateş ettiğimde bir alnı hedef aldım ve bir göz çukurunu çıkardım." Rose durur ve birkaç dakika boyunca kaşlarını çatarak silahına bakar. "Bayanlar yemeği mi?" diye nefes alıyor ve biraz şaşkın bir ifadeyle başını kaldırıyor. Beau'nun merakını yakalıyorum. Bahse girerim bu anlatılacak bir hikâye. Güzel. Tüm dikkat dağıtıcıları alacağım.

"Git hazırlan," diyorum Beau'nun kışını okşayarak. "Her saat başı kontrol edin ve kişisel koruma memurunuza karşı nazik olun."

Ben uzaklaşırken arkamdan "Benim kişisel koruma memurum kim?" diye soruyor.

"Yarım saat içinde sizinle fuayede buluşacaklar." Daha uzun da olabilir. Goldie ve Otto hâlâ kimin zevk alacağı konusunda tartışıyorlar.

Danny'nin ofisine döndüğümde, bulacağımı bildiğim şeyi buldum. Goldie, Otto'ya hırlıyordu. "İK ile konuşmak istiyorum," diye mırıldandı. "Bu ayrımcılıktır." Haklılığını kanıtlamak istercesine silahını hızla arkasından çıkarıyor, emniyetini daha hızlı açıyor ve daha da hızlı bir şekilde Otto'nun kafasına doğrultuyor.

Geri çekilir, elleri havadadır. "Biri şuna tasma takacak mı?" diye soruyor bıkkınlıkla. Danny'nin adamlarından biri, Ringo, odanın öbür ucundan kıkırdıyor. Goldie'nin nişan alışı hızla göğsüne yöneldiğinde bunun bedelini öder.

"Pardon?" diye soruyor, başını eğerek, onunla tekrar alay etmesi için cesaretlendiriyor. "Tek kelime etmedim." Elini kayıtsızca salladı ve koltuğa oturdu.

Nolan ve Brad'in yanındaki koltuk.

"Ben yokum," diyor Brad. "İşletmem gereken bir gece kulübü var."

Bir süre burada kalabileceğimizi hissederek rahat bir yere oturuyorum.

"Rose ve Beau'yu kim izliyor lan?" Danny soruyor, yüzü

Hissettiği tüm yorgunluğu göstererek. "Çünkü gitmeye hazırlanıyorlar ve eğer biz" -parmakları göğsüyle benimkiler arasında dalgalanıyor- "sözümüzden dönmek zorunda kalırsak çok sinirlenecekler."

Ringo iç çekerek odanın ortasına doğru ilerliyor, tıpkı Goldie'nin de yaptığı gibi. "Ben yaparım," diyorlar hep bir ağızdan, birbirlerine şaşkın bakışlar fırlatarak. Tekrar düşünmeleri ya da tartışmaya başlamaları için onlara bir an bile vermiyorum.

"Tamam." Ayağa kalkıp Otto'ya işaret ediyorum. "Yapmam gereken birkaç şey var." "Ne gibi?" Danny ilgilenerek soruyor.

"Eski gardırobumu temizlemek gibi."

"Brad tersaneyi işletecek biriyle görüşmemi ayarladı," diyor. "Bize katılmak isteyebileceğini düşündüm."

"Şu terk edilmiş boş araziyi mi kastediyorsun?" diye sordum. Sırıttı. "Uzun sürmeyecek."

"Görüşmeyi yapmanız için sizi yalnız bırakayım. Sonra görüşürüz." Kapıya doğru ilerlerken Goldie ve Ringo'ya bakıyorum. Tek kelime etmeme gerek yok. Gözlerimdeki bakışı görüyorlar, beni hayal kırıklığına uğratırlarsa öldürmekten çekinmeyeceğimi söyleyen bakış. İkisi de başını sallıyor. Neden herkesin bu konuda tartıştığını bilmiyorum. Şu anda en önemli rolü üstlenme fırsatını kaçırmamalıydılar.

Danny, "Benimle sonra kulüpte buluş," diye sesleniyor ve elimi onaylamak için kaldırıp dikkatimi Otto'ya veriyorum. St. Lucia'ya gittiğimden beri sakalları iki katına çıkmış. "Usturanı mı kaybettin?" diye sordum.

"Evet, aslında," diye mırıldanıyor, kaşlarını çatarak çenesini yokluyor. "Plan nedir?"

"Danny'nin bağlantısı teslim edene kadar silaha ihtiyacımız var." "*Eğer teslim ederse.*"

"Teslim edecek," diye cevap verdim, bundan emindim. "Ben sürerim."

Şehrin öbür ucundan benim binama doğru giderken sohbetimiz pek akıcı değil ama rahat. "Emanet kasası," diyor Otto kayıtsızca, klimayı açarak.

"Ne olmuş ona?"

"Ne zaman boşalttı ve bunu nasıl başardı?" Bana sormuyor, daha çok düşüncelerini dile getiriyor, bu yüzden sessiz kalıyorum ve devam etmesine izin veriyorum. "Senin gerçek kimliğini ne zamandır biliyor?"

"İçinde bilgi olduğuna dair varsayımlarımızda haklı olduğumuzu varsayıyorsun," diye belirtiyorum, ancak ikimiz de kutunun bir noktada bazı içeriklere sahip olduğundan şüpheleniyoruz ve Otto'nun yorgun gözlerini bana doğru çevirmesi bunu doğruluyor. Jaz Hayley akıllıydı ve bana bu bilgileri güvenlik için sakladığını açıkça söyledi. Diğer bazı ilginç bilgilerle birlikte. Eğer içeri girdilerse, bunu anahtar olmadan nasıl başardılar? "Sanırım Brad banka müdürünün izini sürdüğünde öğreneceğiz."

"Dexter'ın Beau'nun annesinin öldüğü olay yerinden aldığı görüntülerde, onca zaman peşinde olan adamın yüzünün olması sizce de komik değil mi?"

"Çok komik," diye mırıldandım. Ve eğer o kiralık kasaya gerçekten ulaşırsa ve içinde gerçekten benim adım varsa, açıkçası, Jaz Hayley'i kurtarmaya çalışan Enigma'nın Spencer James'in oğlu olduğunu fark ettiğinde yüzünü göremediğim için çok kızardım. Gerçekten çok sinirlenirdim ama Beau Hayley'e aşık olduğumu kabul etmenin yanı sıra *onu* ve sırrımı saklayamayacağımı da kabul ederdim. Hâlâ Enigma'yım. Ama artık *bir muamma* değilim.

Caddeye dönüyoruz ve bir ağırlık çöküyor, sessizlik temkinli bir sessizliğe dönüşüyor, benim gözlerim de Otto'nunkiler gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Yeraltı otoparkını terk edip caddede ilerlemeye devam ediyorum. "Bir şey görüyor musun?" Bir boşluğa doğru sallanarak soruyorum.

"Hiçbir şey."

İkimiz de inip Range Rover'ın etrafında dönüyoruz, bagajda buluşup açıyoruz ve silahlarımızı kuşanıyoruz. Otto'nun haftalardır güvenlik kameralarını sürekli taradığını biliyorum ama bugünlerde asla çok dikkatli olamazsın düsturuyla yaşıyorum. Silahlarımızı kot pantolonlarımızın arkasına sokarak binanın ana kapısına doğru ilerliyoruz - Butler binayı yağmaladıktan sonra pırıl pırıl yeni kapılar. Ben kapıların kilidini açıp camdan bakarken Otto güvenlik kameralarını açıyor.

"Her kat temiz," diye mırıldanarak silahını çıkardı.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ve içeri girip dinliyorum. Duyabildiğim tek şey elektrik kaynağının vınlaması, kaynağı ise masanın üzerindeki gözetleme ekranları. Onları geçiyoruz ve Otto asansörü çağırmak için kodu giriyor ve mekanizmaların uzaktan gelen sesi devreye giriyor. Otto'ya sorgulayıcı bir bakış fırlatıyorum. Konuşmama gerek yok. O da benim düşündüğümü düşünüyor. Haftalar önce çıktığımız asansör hâlâ birinci katta *olmalıydı*.

"Kapıları değiştiren adamlara yardım etmek için geri döndüğünüzde mi?" Sessizce sordum.

"Asansör buradaydı."

Şifre gerektiriyor, o zaman asansörü kim nasıl kullandı? Mükemmel bir uyum içinde, her birimiz iki yana doğru hareket ediyoruz, sırtımızı duvara dayıyoruz, silahlarımız hazır. Benim gözlerim Otto'da, onunkiler benimkilerde, asansörün sesi gittikçe yükseliyor ve sonunda varış sinyalini veriyor. Kapılar kayarak açıldı. Beklemeye başladık.

Hiçbir şey.

Otto'ya başımı sallıyorum, o da dönüp kapı aralığını dolduruyor. "Temiz," diye homurdanıyor ve içeride kayboluyor.

"Kuyu mu?" Onu takip edip yukarı bakarak soruyorum.

"Temiz." Bana telefonunun ekranını gösteriyor.

"Burada bulunduğumuz yıllar boyunca, asansörün biri şifreyi kullanmadan yukarı ve aşağı hareket ettiğini hiç gördünüz mü?" diye sordum.

"Asla."

"Ben de öyle." Ama neden biri bu kadar aptal olsun ki? "Gözetimin temiz olduğunu söylemişsiniz."

"Öyle." Asansör durdu ve ikimiz de kenara çekildik. Otto bana doğru baktı. "Canlı izliyorum."

"Ve sensörlerin hiçbiri tetiklenmedi mi?"

Kapılar açılırken başını sallıyor ve ben yavaşça başımı eğiyorum, temkinliyim, kalbim güm güm atıyor. Dairem gözümün önüne geliyor ve her santimetrekaresini tarayarak bir şey arıyorum, yerinde olmayan herhangi bir şey. Otto'ya temiz olduğunu söylemedim. İçimde bir his var. Korkunç bir his. Dışarı çıkıyorum.

"Bekle," diye bağılıyor Otto, ayağım havada yere basmaya hazırlarken beni durduruyor. "Sakın kıpırdama."

Otto telefonuyla uğraşırken olduğum yerde donup kalıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?" Dikkatimi onunla önümdeki açık alan arasında bölüştürerek soruyorum.

Gözleri telefonunun ekranına çivilenmiş halde yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor. "Olduğun yerde kal," diye fısıldıyor, gözlerini çizmelerimin tam önündeki boşluğa çevirerek. Daha aşağıya, ön kollarının üzerine iniyor ve işte o zaman görüyorum. Bir tel. Asansör kapılarının hemen dışında havayı kesen incecik bir tel.

"Siktir," diye nefes alıyorum, ayağımı yavaşça geri çekiyorum. "Trip?"

"Kesinlikle." Otto ayağa kalkmaya başlıyor, yavaşça yükseliyor ve ince havayı tarıyor. "Bak." Telefonu önüme uzatıyor ve ben de büyüttüğü görüntüye bakıyorum. Bir asansörden canlı görüntü.

Bu asansör. Ve
boş.

"Orospu çocukları," diyorum nefes verirken, bir ayağımı kaldırıp teli temizliyorum. "Silahları alırsınız, gideriz."

"Yavaş ol," diye uyarıyor Otto, hattın uzunluğunu takip ederek yakındaki bir dolaba giriyor. "Lanet olası bubi tuzakları," diye mırıldanıyor ve bir yığın C-4 bloğu ortaya çıkıyor. "Gitmemiz gerek. Uzaktan tetikleyicileri olabilir; bizi izliyor olabilirler."

"Silahlarımı almadan olmaz." Cephanem olmadan lanet olası bir savaşta savaşmam ve Danny'nin adamının bizi öldüreceğinden emin olmama rağmen, bunun ne zaman olacağını kim bilebilir ki? Açık alanda adım atıyorum, gözlerim bir yukarıda bir aşağıda, kısık, tetikte.

"Tanrı aşkına Kel," diye mırıldanıyor Otto, peşimden geliyor. Merdivenlerin dibinde duruyorum ve ikişer ikişer çıkmadan önce tetikleyicileri kontrol ediyorum. Yatak odamın girişinde bir kez daha kontrol ediyorum. Ve bir tane de giyinme odasında.

Gardırobumun arkasını karıştırıp devasa kasayı açmadan önce birkaç çanta çıkarıp Otto'nun ayaklarının dibine bırakıyorum. Anahtar ya da kod olmadan erişmek için onu havaya uçurmanız gerekirdi ve o lanet şeyi kaldırmak için bir vinç gerekirdi, bu yüzden zulamın hala burada olacağına dair hiçbir endişem yoktu. Otto Glock'ları, VP9'ları, Beretta'ları, makineli tüfekleri, mermileri, el bombalarını, sahip olduğum her şeyi elden ele geçirmeye başladım. Otto onları çantalara atarken birbirlerine çarpma sesleri kulakları sağır ediyor. "Tamamdır. Hadi gidelim." Çantalardan birini omzuma atıyorum, Otto diğerini alıyor ve aynı rotayı izleyerek ayrılıyoruz.

Merdivenlerin başında aniden duruyorum ve Otto da temkinli bir şekilde kayarak duruyor, bana soruyla bakıyor. Geri çekilip ofisimin kapısında durarak girişi kontrol ediyorum. Hiçbir şey yoktu. Döndüğümde dairemde *kesinlikle* gideceğim bir yer varsa, o da ofisim olurdu. Öyleyse neden tetik yok? Gözlerimi yavaşça duvara hakim olan ekranlara kaldırıyorum, her birinin aydınlatılmış olduğunu ve birçok erkeğin yüzünü gösterdiğini görüyorum. Ama öldüreceğim adamların değil.

Gülümsüyorum. Bükülmüş. Karanlık. Brad'i görüyorum. Otto'yu görüyorum. Goldie'yi, Nolan'ı, Ringo'yu ve Danny Black'i mezarından çıkardığımdan beri göz göze geldiğim diğer tüm erkekleri görüyorum. Ve tabii ki ana ekranda, en büyük ekranda, sahnenin ortasındaki ekranda Danny ile benim bir resmimiz var. Birlikte değil, ama ... birlikte. İki ana hedef.

"Sikeyim . . beni," diye nefes alıyor Otto arkasından.

Yavaşça başımı sallıyorum, fotoğraf çekmeden önce bakışlarımı bir kez daha bankanın üzerinde gezdiriyorum. "Binanın elektriğini kesin," diye emrediyorum. "Hemen yap."

Doğruca telefonuna gider ve birkaç saniye sonra bir güç dalgası yükselir ve sonra ölür.

"Asansör mü?" Ben soruyorum.

"Yedek kaynağa bağlı olan tek şey bu."

Otto'nun yanından geçip merdivenleri hızlıca çıkıyorum, odak noktam belli ve asansörün dışındaki tetik hattına doğru yürüyorum. "O ekranları görmemizi istediler. Bu hat bombayı tetiklemek için değil. Burada olduğumuzu bilmelerini sağlamak için." Otto arabanın içine düşerken asansörün düğmesine vuruyorum. "Uzaktan kumandalı bir tetikleyicileri olacak." Kapılar kapanıyor ve hareket etmeye başlıyoruz, gözlerim katların acı verecek kadar yavaş bir hızla inişini izliyor. "Her an arayabilir," diyorum, bakışlarım ışıklı rakamlara sabitlenmiş halde. "Ve bana bıraktığı hediyeye baktığımı düşünürken patlamayı dinleyecek." Asansör birinci katta durduğunda kendi kendime gülümsüyorum. Yapacağı ayrıntılı gösteriyi hayal edebiliyorum. Ben, ortadaki ekranda onun bilinmeyen yüzünün olması gereken yerde kendi yüzüme bakıyorum.

Asansörden inerken çalan telefonuma bakıyorum. Cevap veriyorum ve tarihi taktığımı benimseyerek hoparlörü açıyorum. Sessizlik. "Kellan James," diye mırıldanıyor, gerçek adımı bir silah gibi kullanıyor. Ve hepimizin şüphelendiği şeyi pekiştirdi. Kimliğim o kiralık kasadaydı. Şimdi benim sorum şu.

Onunki miydi?

Peki anahtar bendeysen nasıl girebildi?

"Seni özledim," diyorum lobiye doğru adım atarken. "Yalan mı söylüyorsun?" Gülüyor ve bu gerçekten neşeli. "Arkadaş edindiğini duydum." "Güzel fotoğraf koleksiyonu." Kapıdan çıkıyorum, Otto peşimde,

ve onları tekrar kilitle. Elektriği tekrar açması için ona başımla işaret ediyorum. "Ah, evet. Şimdi onlara mı bakıyorsun?"

"Öyleyim," diye mırıldanıyorum, bir sonraki ekranda tam olarak bunun görüneceğini bilerek. "Öldü," diye mırıldanıyorum. "Güzel dokunuş."

"Beğendin mi?"

Otto'ya bakıyorum, o da inanmayarak başını sallıyor. Birini avlamak için yıllarını harcarsan böyle olur. Onlar gibi düşünmeye başlarsınız. "Çok güzel," diyorum Range Rover'in yanında durup bagajı açarken.

"Baban için verdiğim partiyi kaçırdığın için, gecikmiş bir parti verebileceğimizi düşündüm, sadece senin için."

"Çok nazıksınız."

"Güle güle, Kellen." Hat kesiliyor ve ben binamın tepesine bakıyorum.

Pencerelerden çıkan yangın camları havaya savurur.

"Kahretsin," diye bağıyor Otto, sestten irkilerek. Sonra ikimiz de siniyoruz, kırıklar sokağa yağmaya başlıyor. Çantamı hızla arkaya atıyorum ve sürücü koltuğuna atıyorum. "Tanrım," diye bağıyor Otto, kapısını çarpıyor, ön cam yağmur altında kalırken koltuğunda büzüşüyor.

"Görünüşe göre ben de ölümden döndüm," diyorum ve hızla uzaklaşıyorum, keşke onu geri arayabilsem ve hâlâ nefes aldığımı söyleyebilsem. Ama oyunu oynamaya devam etmek zorundayım.

"Ömrün tükeniyor, Kel," diye sessizce karşılık veriyor Otto, ruh hali karanlık. "Hadi şu lanet işi bitirelim."

Goldie'yi çağırarak Brad'in kulübüne doğru gidiyorum. "Gözlerimi ondan ayırmadım," diyor cevap olarak. "Bir saniye bile."

Daha azını beklemezdim. "Neredesin?"

"Black'in istediği tersaneden çok uzak olmayan bir koyda küçük bir plaj. Aslında güzel bir yer. Huzurlu bir yer. Güneş parlıyor, su durgun."

Otto'nun karanlık havasının dağıldığını hissederek, "Kızlara katılmaya çok yakın gibisin," diyorum. Gözlerimi ona çevirdiğimde onu oldukça eğlenmiş buluyorum.

"Bikininiz var mı?" diye soruyor.

"Siktir git," diye tükürür Goldie. "Hâlâ seninle konuşmuyorum."

"Beau ne yapıyor?" Bu ikisi yine çocuklar gibi didişmeye başlamadan önce konuşmayı ilerletiyorum. Bilmesem aralarında çarpık bir çekim olduğunu düşünürdüm, çünkü yaşlı evli çiftler gibi didişiyorlar.

"Kıyıda duruyorum."

"Yüzü güneşe dönük," diye ekliyorum, zihnimde onu her gün St. Lucia'da bunu yaparken görüyorum. *Işığın içinde kalmak için savaşıyor.* Kalbim göğsümde dönüp duruyor ve bir gün savaşmasına gerek kalmaması için dua ediyorum. "Üzerinde güneş kremi var mı?" Boğazımı temizleyerek soruyorum. "Kolunda tam blok var mı?" Çünkü unutuyor. Her zaman narin cildini korumayı unutuyor. Bunun sadece güneş ışığından etkilendiği için olduğunu biliyorum ve bu hiçbir zaman gerçekten bir sorun olmadı çünkü unuttuğunda sürmek için her zaman yanında oldum. Artık güneş ışığında değilim. Işığın içinde değilim. Arkamızdaki apartmandan yükselen ateş topunu saymazsak tabii.

"Kolları aşağıda," diyor Goldie ve sanki bunun ne anlama geldiğini biliyormuş gibi sessiz. Biliyor. Adalet mücadelemiz sırasında bile pek çok adım ilerledik. Şimdi mi? Şimdi geri dönüşü olmayan noktaya çok yaklaşmış olmasından korkuyorum. Otto'nun sempatik ifadesinin bana doğru yöneldiğini hissediyorum. "Sorun nedir?" Goldie soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evim şu anda cayır cayır yanıyor." "Ne?"

"Bir bomba. İçeride olduğumu düşünerek tetikledi." Otto'nun küfürler mırıldandığını duyarak Miami Beach'e doğru sola döndüm.

Goldie'nin tek başarabildiği "Siktir," oldu. "Senin öldüğünü mü düşünüyor?"

"Uzun sürmeyecek." Bir muamma olmaya asla geri dönemem. Bizi Miami yeraltı dünyasının kalbine, o kalbin dirilmiş patronuyla birlikte yerleştirdikten sonra olmaz. "Kulübe gidiyoruz. Kızları oraya getirmeni istiyorum." Beau'ya hemen ihtiyacım var. "Arka girişı kullan. Nolan'a haber veririm."

"Tamamdır. Orada görüşürüz."

Telefonu kapatıyorum ve bir itfaiye aracı bize doğru hızla gelirken nefes alıyorum.

Geçerken ikimiz de sessiziz ve ben güneşe bakıyorum, Beau için parlamaya devam etmesini diliyorum.

BEAU

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim," diyor Rose Mercedes'in arkasında yanımdaki koltuktan.

Keşke ona inanabilseydim. Ama Goldie'nin yüz ifadelerini oldukça iyi tanıyorum ve bize *artık* sahilden ayrılacağımızı söylediğinde yüz ifadesi çok ciddiye. Zayıf da olsa gülümsemek için enerji topluyorum ve Rose'un elini aramıza koyduğunda kabul ediyorum. Bugün bana yardım etmek için elinden geleni yaptı. Adamlarımızın kim olduğunu düşününce, geçici evim olan özenle hazırlanmış Miami kompleksinden kolayca ayrılabilmemiz için kelimenin tam anlamıyla dağları yerinden oynattı. Beni ışığa getirdi ve tek kelime etmeden sessizce içime çekmeme izin verdi. Ona oldukça bağlanmaya başladım. James'e bağlı olduğum gibi bağımlı değil ama bağılıyım. "Eminim," diye mırıldanıyorum, çaldığında kucağımdaki telefonuma bakıyorum. "Aman Tanrım."

"Ne? Kim o?" Rose'un sesi endişeli geliyordu, ben de hemen onu rahatlattım. Telefonu elime alıp ona ekranı gösteriyorum. "Oh," diye nefes alıyor, dudakları büzülüyor. Babam hakkında her şeyi biliyor. Aslında Rose şu anda benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Annemi kaybetmemin yarattığı boşluğu kimse dolduramayacak. Açık, yargılamayan dostluk. Dürüstlük. Ama buna rağmen

Rose'la geçirdiğim zamanın miktarı, sanırım onun kuralsız kabullenişine yaklaşabilir. Her şeyi bilen ve beni yine de seven bir arkadaş. Tıpkı bir annenin yapacağı gibi. "Kontrol ediyor musun?" diye soruyor.

Gölüyorum. "Babam kontrol etmez. Bir şey istediğinde arar." Ama artık ondan nefret edecek enerjim yok. Bu garip bir duygu. Çok garip. Ama bugünlerde öfkemi tekeline alan başka güçler var ve bunlar egomanyak babamdan çok daha büyük güçler. Kendimi tutuyorum ve kıcıımı yırtarcasına telefonu açıyorum. Ona ülkeye döndüğümü bile söylememiştim. "Baba."

"Sevgilim," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Tepkim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Belki de beni hastanede yarı ölü görünce kafasını kıcıından çıkarmıştır. Bu gerçekten ironik. Annem öldüğünden beri yarı ölüyüm. Ve şimdi umursuyor mu? Kendime haftalar önce ondan gelen sözde gerçek yemek davetini hatırlatıyorum. *Arkadaşı* Frazer Cartwright'ın da katılacağı, usta işadamı Tom Hayley'in başarısı üzerine bir yazı kaleme alan bir gazeteci olan davet. Orada dekor olarak bulunacaktım. Daha fazlası değil. Ve son zamanlarda beni daha istikrarlı bulduğu için davet edildiğimi de biliyorum. İçimden gülüyorum. Hiç bu kadar *dengesiz* hissetmemiştim. James'in artık hayatımda olduğu gerçeğini de ekleyince, babamdan kaçmak her zamankinden daha zorunlu geliyor. James hakkında bilinmesi gereken en ufak şeyi bile bilmek isteyecektir. Köklerini. İşini. Tutkularını. Ona ne söyleyeceğim?

"Nasılsın?" Ben soruyorum. Boş muhabbet. Hep öyleydi, hep öyle olacak. "Meşgulüm. Sen nasılsın?"

Oturduğum yerde geri çekildim, gerçekten şaşırdım. Hiç sormuyor.

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Akşam yemeği hakkında."

Rose'a bakıyorum, yüzüm çarpılmış. "Akşam yemeği," diye taklit ediyorum. "Seninle akşam yemeği mi, yoksa senin ne kadar başarılı ve alçakgönüllü olduğun hakkında övgü dolu bir makale yazacak olan bir gazeteciyle akşam yemeği mi? Ve kızınızla ne kadar harika bir ilişkiniz var."

"Şimdi, Beau," diye iç geçirdi.

Geri çekiliyorum ama bunun tek sebebi onunla kapışamayacak kadar yorgun olmam. Ve hâlâ Brad Black'in kulübüne gidiyor olmamız ve nedenini bilmediğim bir şekilde dikkatimin dağılmış olması. "Elbette," diyorum iç çekerek.

"Yarın mı?"

Sadece "*Tanrım, hayır*" demekten kendimi alıkoyabiliyorum. Onunla tartışamayacak kadar bitkinim ama babamla akşam yemeğine katlanamayacak kadar da bitkinim. "Belki gelecek hafta?" Bunun için biraz enerji toplamaya ihtiyacım var.

"Gelecek hafta mı? Meşgul müsün?"

Hayır, asla meşgul olmaz. O da bunu biliyor. "Ben sadece İlgilenmem gereken birkaç şey var." Bu korkunç. Düpedüz korkunç.

"O zaman Lawrence'ın evine uğrayıp seni ziyaret edeceğim."

Başım geriye düşüyor, gözlerim kapanıyor ve Rose'un bir elini koluma koyduğunu hissediyorum. Babamın ne kadar çok şey bildiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı neden daha yeni aklıma geldi? James'le konuşmam gerek. "Lawrence'la kalmıyorum." Aslında ev boş duruyor, Dexter kayıp ve amcam, babamın asi, utanç verici kardeşi, Danny Black'in malikânesindeki odasından henüz çıkmadı. Konuşmuyor. Onu kontrol ettiğimde yüzüme bile bakmadı. "Orada değilim baba."

"Oh?" diyor, merakla. Ve sonra, "Ohhhhh. O."

Onu. Tek ihtiyacı olan bu, gerçekten. *Onun*. Babamın onayına ihtiyacım yok. Bunu gerçekten istemiyorum da. Ama eğer ölüme yakın deneyimim onun içindeki bu uzun zamandır kayıp, ilgili, şefkatli figürü ortaya çıkardıysa, buna sahip olmak çok daha kolay olurdu. "James." Adını açıkça söyledim. "Onun adı James."

"Ve sen onun evinde mi kalıyorsun? Taşındın mı? Biraz erken değil mi Beau? Ne zamandır onunla çıkıyorsun? Ne iş yapıyor? Bunları bilmeliyim."

Tanrı aşkına. Hiçbir şey bilmemeyi hak ediyor. Ve eğer hayatım hakkında bilgi edinmeyi hak etseydi, ona şu anki adresimin sözde ölü bir suikastçının malikanesi olduğunu söyleyemezdim. Sakın beni

sadece birkaç haftadır görüştüğüm erkek arkadaşımın işgali. Ya hamile olduğumu biliyorsa? *Öyleydi.* Rose'u bulmak için başımı yana eğdim ve hissettiğim büyük rahatsızlığı ona gösterdim. "James'le kalıyorum, evet." Teknik olarak yalan sayılmaz. James'le kalıyorum. Ama onun evinde değil.

"Belki seni ziyaret etmek için oraya uğrayabilirim?"

Gülüyorum ve bu durdurulamaz. "Hiç sanmıyorum." Başım ellerimi buluyor.

"O zaman onu yemeğe getir," diye öneride bulunarak beni tereddüde düşürdü. "Sanırım bu adamı tanımam gerekiyor."

Yüce İsa. "Bak, baba, yemek yiyeceğiz." *Yakında.* "Seni arayacağım, tamam mı?" Koşmadan önce yürüyelim. Yıllarımı bu adamdan nefret ederek geçirdim. Bu adamı suçlayarak. Annem yerine onun ölmesini dileyerek.

"Tamam," diye isteksizce de olsa kabul ediyor. "Ama bilmelisin ki, son yatırımlarımdan biri South Beach'te güzel ve lüks bir apartman bloğu. Sana da bir tane alayım. Çatı katı belki?"

Bu kadarı da fazla. "Bunu konuşacağız. Gitmem gerek baba."

"Tamam-"

Yüzümü buruşturdum ve telefonu kapattım. "Aman Tanrım."

"Senin için gerçekten endişeleniyor gibi görünüyor."

"Öyle," diye itiraf ediyorum. Ve bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Babamı yatıştırmakla o kadar meşguldüm ki, Miami Sahili'ndeki ana şeridin köşesindeki kaldırımda rölantide olduğumuzu fark etmedim. Goldie ve Ringo etraflarına bakıyorlar, Ringo elini havaya kaldırmış beklememizi işaret ediyor, Goldie ise telefonunu kulağına dayamış. "Arka tarafta," diyor, yolun çok aşağısında olmayan bir yan sokağı işaret ederek. Ringo uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra bir ara sokakta, bir çift siyah demir kapının önündeyiz. Elini tekrar kaldırıyor, telefonuna cevap verirken bizi yerimizde tutuyor.

"Evet," diyor kapılar açılıp Brad Black için çalışan genç delikanlı görüldüğünde. "Nolan geldi," diyor Ringo aşağıdan. "Rose'la ne yapmamı istiyorsun?"

Rose koltuğunda hızla öne doğru fırlar. "Ciddi misin Ringo?" diye soruyor, öfke ve mizah arasında gidip geliyor. Ringo'nun koltuğunda irkildiğini görüyorum ve dikiz aynasından gözlerini yakalıyorum. "Artık onun lanet olası tutsağı değilim," diye devam ediyor. "Ben onun karısıyım." Arabanın kolunu çekerek dışarı çıkıyor ve çantasını omzuna atıyor. "Bana ne yapacak?" diye mırıldanıyor, ben eğlenmiş görünen Goldie ve iyice küçümsenmiş görünen Ringo'yla birlikte inerken kulübün arka girişine doğru yürüyor.

"Bu sana söylemişti," diye alay ediyor Goldie, arkamdan yaklaşıyor, yaklaşıyor ama fiziksel olarak beni hareket ettirmiyor.

Ringo arabanın etrafında dönerken "Siktir git, sürtük," diye tükürür ve Goldie'nin gülerek kulübe girmesine neden olur.

"İkinizin iyi anlaşmasına sevindim," diyorum kuru bir sesle, beni yutan çökmekte olan mekâna bakarken midemin döndüğünü hissediyorum. James başa çıkamayacağımı bildiği bir yere beni getirmelerini emretmezdi. Bu beni rahatlatıyor.

Zengin mavi ahşap paneller koridorda sıralanıyor ve her biri Miami'nin eski bir fotoğrafını sergileyen altın çerçeveli portreler birkaç bölüme yerleştirilmiş. Ayaklarımın altındaki hırpalanmış ahşap kalaslar cilalanmış, tavana serpiştirilmiş altın spot ışıkları üzerimize puslu, loş bir ışık saçıyor.

Rose kararlı adımlarla önde yürüyor, parlak siyah saçları sırtında dalgalanıyor, mücevherli düz sandaletleri ritmik bir şekilde tahtaya vuruyor. Güzel mercan rengi güneş elbisesi güneşte kızarmış tenini parlatıyor. Onunla tanıştığım andan beri bunu düşünüyorum. Mükemmellik. Bu kadının bir zamanlar hasarlı olduğuna inanmak benim için çok zor. Önüme, yırtık kot şortuma ve kuyruklarını düğümleyerek güzelleştirmeye çalıştığım büyük boy gömleğime bakıyorum. Rose'un yanında kendimi yetersiz hissetmiyorum. Aslında umutlu hissediyorum. O bir işaret gibi, nasıl hissedebileceğimin bir örneği.

Eğer bu karmaşayı atlatabilirim.

Ringo arkasından, "Sıradaki solda," diye seslenince Rose kararlı adımlarını yavaşlattı. Üzerinde OFİS yazan bir odanın önünde durur ve

kapıyı iterek açtı.

"Boş." Beni geçip Ringo'ya baktı. "Neredeler?"

Ringo sessizce yanımdan geçiyor, nazıkçe ama kararlı bir şekilde Rose'u kenara çekip odaya giriyor. Kapıyı tutarak hepimizi içeri davet ediyor ve ardından kapıyı kapatıp arkamızdan kilitliyor. Kaşlarımı çatarak ofis alanının etrafına bakıyorum. Bir masa. Arkasında bir kitaplık. Bir kanepe. Bir dosya dolabı. "Bu taraftan," diye homurdanıyor Ringo, kitaplığın bir bölümünü iterek. Kapı açılıp başka bir oda ortaya çıkınca geri çekiliyorum. Hepimizi içeri sokuyor, kapıyı kapatıyor ve duvara monte edilmiş bir kontrol paneline uzun bir kod giriyor. Odanın diğer tarafındaki demir kapı bir klik sesiyle açılıyor ve Ringo içeri doğru iterek bir merdiveni ortaya çıkarıyor.

Hepimiz sessizce merdivenleri tırmanıp kocaman bir odaya giriyoruz. "Vay canına," diye nefes alıyorum, olduğum yerde kıpırdamadan dururken, Rose da içeri giriyor ve oldukça şaşkın görünüyor. Bu ofiste dört masa, iki köşe koltuk, özel bir bar, bir poker masası, çok sayıda adam var ve bir baştan diğer başa uzanan arka duvar, aşağıdaki kulübün rakipsiz manzarasına sahip camdan. İçimde bir gülümseme beliriyor. Cam.

Sonra odanın ölümcül bir sessizliğe büründüğünü fark ediyorum ve tüm dikkatlerin bana ve Rose'a çevrildiğini görerek etrafıma bakıyorum. Tüm konuşmalar kesilmişti. James koltuklardan birinden kalkıp yanıma geliyor. "Selam," diyor sessizce, beni tepeden tırnağa süzüyor. Rahatladığı her halinden belliydi. Ama neden burada olduğum belli değil.

"Neler oluyor?" Bütün erkeklerin bakışları altında rahatsız olmuş bir şekilde soruyorum.

Arkasındaki fıstık galerisine aldırmadan çömeliyor ve yanağımı okşuyor. "Birinin beni havaya uçurmaya çalışması dışında mı?"

Geri çekiliyorum. "Şaka yapmıyorsun, değil mi?" İri gövdesinin arkasını görebilmek için başımı eğiyorum ve herkesin, en çok da Otto'nun yüzündeki ciddi ifadeye dikkat ediyorum. Elinde bir viski var. Büyük bir tane. Ve şimdi her birinin önündeki iki devasa sehpaye dağılmış küçük ateşli silah cephaneliğini fark ediyorum

Köşe koltuğu. El bombaları, tabancalar, makineli tüfekler. "Bu bir zıpkın mı?" Rose masaya yaklaşıp koleksiyona şaşkın bakışlar fırlattıktan sonra cam duvarın dibine gidip kulübün içine bakıyor. Neden şaşırdığını bilmiyorum. James'in Black'le işbirliğinin ne anlama geldiğini biliyordum ama masalara yayıldığını görmek, James'in ölümden kıl payı kurtulduğunu duymak ve bu odadaki pek çok erkeği gözlemlemek, birdenbire her şeyi yerli yerine oturttu.

Miami'de Savaş.

Ve erkek arkadaşımın başına büyük bir ödül konu. Danny Black'e bakıyorum. Düşünceli yüzü, masada rahat ama gergin oturuşu, önündeki viski de bana bunun farkında olduğunu söylüyor. Tabii ki farkında.

Danny yanaklarını üflüyor ve gözlerini kırıştırıyor, sandalyesinden kalkıp cam duvarın yanında Rose'a katılıyor. Omzunun üzerinden "İşimiz bitti," diyor ve adamlar dağılıyor, sadece biz kalıyoruz.

James'e baktım. "Ne oldu?" Otto'ya güçlü, büyük bir içkiyle katılmayı ciddi ciddi düşünerek soruyorum.

"Günün iyi geçti mi?" diye soruyor, sorumu tamamen geçiştirerek. O gerçek değil.

"Bana neredeyse havaya uçacağınızı söylüyorsunuz ve sonra da normal çift sohbetine mi geçiyorsunuz?"

Rose, Danny'nin kolunu çekerek ve ona bakarak, "İkinizi biraz yalnız bırakalım," dedi.

"Mahremiyete ihtiyacım yok. Cevaplara ihtiyacım var."

"Cevaplara ihtiyacın yok Beau," diyor James sessizce. "Senin huzura ihtiyacın var."

Nefes alıyorum, uzun ve derin. O gerçek. Kendisi patlamalara yakalanırken beni kız kıza günlere gönderecek. Arkamızdan bir kapının kapandığını duyarak irkildim. Oda boştu, bizim dışımızda.

James hasarlı koluma uzanıyor ve gömleğimin kolunu okşuyor, gözleri çok fazla sempati barındırıyor. "Yapma bunu," diye uyarıyorum,

omuz silkip pencereye doğru yürüdü. "Bana kırıkmişim gibi bakmayı kes." Cama uzandım. Kulübün dans pisti temiz, bar sessiz ve Danny'nin Rose'u piste doğru götürdüğünü görüyorum.

"Seni bulduğum andan beri kırgınsın Beau," diye karşılık veriyor, sözlerinde kızgınlık var. "Sana farklı bir gözle bakmıyorum."

"Asıl mesele de bu zaten," diye bağırıyorum, arkamı dönerek. "Evet, kırılmıştım ama seninleyken bunu hissetmedim. Her şeyi yok ettiğinde, beni her zaman yakınlaştığımızda yaptığın o yere götürdüğünde, kırılmamıştım." Bir hıçkırığı geri çekiyorum, sesim sinir bozucu bir şekilde titriyor. "Şimdi her zamankinden daha kırılmış hissediyorum." Yığına eklenecek çok daha fazla bok var. İhtiyacım olan o kadar çok cevap var ki ve en korkunç olanı da bu cevapları alabilmek için James'in dışarı çıkıp bizim için onları bulmasına izin vermem gerekiyor. Bana umut veren tek şeyi kaybetme riskini göze almam gerekiyor. Sırtımı bir duvara dayamış gibi hissediyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun Beau?" diye soruyor, ısırığın şiddetinden yanakları çukurlaşmış. "Seni bağlamamı mı? Kışına bir şeyler sokmamı mı?"

"Evet," diye hıçkırıklara boğuluyorum. "Ne gerekiyorsa yap, ama lütfen bana cam gibi davranmayı bırak."

"Sen camdansın," diye mırıldanıyor. "Çünkü her şeyden daha iyi biliyorum ki, eğer bu seni kırarsa, seni tekrar bir araya getiremem."

Dudağımı ısırıyorum, ellerim titriyor ve kolum yanıyormuş gibi hissediyorum. Yüzü bana acı veriyor. Öfke ve kederin karışımı. Ve ben ona yardım etmiyorum. Böyle boş ve üzgün durarak James'in görevini daha da zorlaştırıyorum ama başka nasıl olabilirim bilmiyorum. "Sanırım bir terapistle görünmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum, kelimelerimi düzgün ve güçlü tutmaya çalışarak. "Sanırım yardıma ihtiyacım var." Güçlü olmalıyım. Daha çok Rose gibi olmalıyım. "Özür dilerim."

James bir elini dalgalarında gezdiriyor, sessizce küfrediyor, mavi gözleri işkence görüyor. Niyetli bir şekilde bana doğru yaklaşıyor ve beni haftalardır olduğundan çok daha sert bir şekilde göğsüne çekiyor. Ama bu, onun bu parçasına sahip olmamaktan çok daha az acı veriyor. Emin kısmı. Baskın kısmı. Onun en çok ihtiyaç duyduğum

çoğu. Göğsü, beni saran sert kolları, onlar evim. "Ne pahasına olursa olsun," diyor, ağzı kulağımda ve sonra kopuyor. Gömleğimin önünü tutup hayvani bir hırıltıyla yırtarak açıyor. Hava, sıkıntılarımınla birlikte acele ve şok bir nefesle beni terk ediyor. Şu anda bana bakışı, beni ilk bağladığı zamanki bakışının aynısı. Niyetle. İşte bu. İhtiyacım olan şey bu. Bana vermeyi reddettiği şey bu çünkü kırık bedenim buna izin vermiyor.

Bedenimi sikeyim.

Sütyenimin kupları aşağı çekildi. Şortumu çekip açıyor, sonra dizlerime kadar indiriyor ve beni hızla döndürerek cama doğru itiyor. Ağrıyan ve ağırlaşan göğüslerim soğuk cama çarpıyor ve nefesim camı buharlaştırıyor. Nefesim kesiliyor, gözlerim kulübün içinde geziniyor. Ama onu durdurmuyorum. Kimse bizi göremez. Bu oda gizli, gangsterlerin, suçluların ve suikastçıların işlerini yürüttükleri ve aşağıdaki insanları gözetledikleri gizli bir alan. "Biraz daha," diye mırıldanıyorum, ona ruh halimi belli eden o tek kelimeyi söylüyorum. Buna ihtiyacı olduğundan değil.

Bileklerimi kavıyor ve kemerinin kotundan hızla kaydığını duyuyorum. "Daha fazla mı?" diye soruyor, deriyi bileklerime dolayarak. "Daha fazlasını mı istiyorsun, Beau?" Külotumu aşağı itiyor, eli kalçalarımın arasında, beni şefkatle okşuyor. Bu, olacakların bir işareti değil. Gözlerimi kapatıyorum, yanağımı soğuk cama dayıyorum, vücudumun yumuşamasına ve onun oynamasını, uyarmasını, okşamasını hissetmesine izin veriyorum. Bunu özlemiştim. *Onu* özledim.

Avuç içleri boynumu sarıyor, ön kısmı sırtıma bastırıyor ve yanağıma sürtünerek kaşınıyor. Karanlığımda kalıyorum, sadece onu hissediyorum. "Durmamı istiyorsan adımlı söyle," diye mırıldanıyor, alev alev yanan sıcak diliyle yanağımı yalıyor.

"Hangi isim?" Fısıldıyorum. "James mi? Kellen? Enigma?"

"Ne düşünüyorsun?" Bağları çekerek test ediyor. Sürtünme anlık. İyileşen bileğim sarsılıyor ve acıyı içime çekiyorum. "Yapma.

Bağla savaş." Bu bir mesaj. Yüksek sesle ve net olarak duyduğum bir mesaj.

"Yapmayacağım," diyorum, ellerimi kısıp, derimi kırmak ve tatlı yanığı, acıyı, diğer acıyı maskeleyecek herhangi bir şeyi elde etmek için çaresizce. Hiçliğe giden o yolun başındayım. "Seni seviyorum."

"Şimdi bunun zamanı değil Beau," diyor soğuk bir şekilde ve sonra hiçbir uyarı ya da merhamet kısıpı olmadan içime giriyor. Haykırıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılıyor, bedenim geriliyor, bu acımasız istilayı engellemeye çalışıyorum. Zihnim anında karışıyor ve onun adı, tüm adları dilimin ucunda, haykırılmayı bekliyor. Ve aklıma onun istediğı şeyin bu olduğı geliyor. Onun adı. Bunu durdurmamı.

Bu düşünce kısıpını ona doğru itmemi sağlıyor, onu kışkırtıyor ve inliyor, bir eliyle bileklerimin etrafındaki bağları tutuyor, yedeğı kalçamda. "Siktir Beau," diye nefes alıyor. Bundan zevk almak istemiyor. *Benim* bundan zevk almamı istemiyor.

Dişlerim gıcırıyor, kalçalarım dönüyor ve onları öne doğru esneterek içimden kaymasını sağlıyorum, sonra tekrar geri çekilip darbeyi emiyorum. Ama onun gücüne ihtiyacım var. Onun gücüne. Ağrı, yanma, derin, rahatsız edici acı. "Daha fazla," diye tısılıyorum, nemli yanağımyı camdan sıyrıp daha geniş bir adım atıyorum. "Bana daha fazlasını ver."

"Hayır," diye soluk soluğa bağılıyor, arkamda titriyor.

"Evet!" Cama doğru bağırarak ona geri döndüm ve camı tamamen buğulandırdım. "Allah belanı versin, Beau."

"Daha fazla," diye kışkırtıyorum. "Daha fazla." Umutsuz bir çarpma daha. "Daha fazla, James."

"Siktir!" diye kükrüyor, beni pencereye sıkıştırıyor, kalçaları çılğınca ileri geri hareket etmeye başlıyor. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" diye bağılıyor, gücü acımasız, hızı akıl almaz. Çaresizim ve tam da böyle hissetmeye ihtiyacım var, çünkü doğru nedenlerden dolayı çaresizim.

"Daha fazla," diye sakince nefes veriyorum, bedenim kontrolden çıkmış, sarsılıyor, cama çarpıyor, içim kaos içinde, ama zihnim inanılmaz derecede sakin. Gözlerimi kapatıyorum ve James'in kuduz bir hayvan gibi içime girmesiyle süzülüyorum.

zevk ve umutsuzluk karışımı ilkel çığlıklar atıyor. "Daha fazla," diye fısıldıyorum, coşkunun beni iyileştirici pençelerine almasına ve beni şımartmasına izin veriyorum. "Daha fazla."

Yanağımın cama çarpma kuvveti acıtmıyor. Kurşun yaramın olduğu bölge acımiyor. Bileğim acımiyor. Boş rahmim artık acımiyor. Kalbim acımiyor. Her zaman yanan yaralı kolum, James'in cezalandırıcı almasını kabul ettiğimde, diğer her molekülümle birlikte başka bir nedenden dolayı kavruluyor. Gözlerimi açıyorum ve odanın karşısındaki silah dolu masaya bakıyorum. Ve gülümsüyorum. Çünkü hiçbiri şu anda beni bir hayvan gibi beceren adam kadar ölümcül değil.

Tutku dolu salıverme çılgılığı boğuklaşıyor, döllerinin içime doluşunun verdiği his beni kavuruyor. Nefes verip nefesimi tutuyorum, orgazmımı yakalamaya ve beni mahvetmesine izin vermeye hazırım, ama fırsat bulamadan çekildi, dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü bacaklarımın arasına itti. "Kahretsin." Yutkunuyorum, beni saran ağzının hissi dizlerimi titretiyor. Bağlarla mücadele ediyorum, kalp atışlarım çılgınca, göğüslerim camın üzerinde kayıyor. Bir yıkım topu gibi çarpıyor bana, zevk içimi acımasızca parçalıyor ve cama yığılmama neden oluyor. "Daha fazla," diye mırıldanıyorum, çılgın dilinin beni açgözlülükle yaladığını hissetmek başımı döndürüyor. Bu çok fazla, sinirlerim vurulmuş ve hassas. "James," diye mırıldanıyorum, sesim kesik kesik. "James, dur."

Ama o devam ediyor, aç ve dengesiz.

"James!" Bağırıyorum, kıpırdanıyorum, beni sabitleyen deriyle savaşıyorum. "Kellen, dur!"

Ama yapmıyor.

Ve fark ettim.

"Enigma!" Bağırıyorum ve beni hemen işkencesinden kurtarıyor, kalçalarımı tutuyor ve yere katlandığımda beni yakalıyor. İkimiz de nefessiz kaldık, ikimizin de vücudu kontrolsüzce yuvarlanıyor ve ben acı çekiyorum. Ama zihnim? O temiz. Bu geçici bir çözüm, bunu ikimiz de biliyoruz ama şimdilik bir çözüm.

Enigma.

Onun hala, aslında, tanıştığım adam olduğunu hatırlatan bir şey.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor James kısık sesle, beni bağlardan kurtarıyor ve sırtını cama yaslamak için kayıyor. Ve sonra onun yeni bir yönü ortaya çıktı. Yumuşak tarafı. Beni kucağına çekti. "Sahip olduğum her şeyle seni seviyorum Beau." Yüzümü yüzüne doğru zorluyor ve onun ıstırabını görünce içim parçalanıyor. "Kırık, onarılmış, mutlu, üzgün, seni seviyorum. Bir şey yaparsan bunu unutma."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, avuç içimi kaygan göğsünde gezdiriyorum, bakışlarım onu takip ediyor, bu kadar umutsuzken gözlerine dayanamıyorum. "Senin için daha güçlü olmalıyım. Rose gibi."

"İyileşmesi çok daha uzun sürdü, Beau."

"Bunu biliyorum. Ama onu birkaç yıl geriye götürmüşüm gibi hissediyorum." Ona bakıyorum. "O hala güçlü."

Sanki bir şey kaçıırıyormuşum gibi gülümsüyor ve bu da benim bilmediğim şeyleri bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor. Danny onunla böyle şeyler hakkında konuşuyor mu? Ben sadece savaşçı kraliçenin dış görünüşünü mü görüyorum? "Babam beni yine aradı." Başımı onun göğsüne yaslayıp bana sarılmasına izin veriyorum. "Bana yeni inşa ettiği blokta bir daire teklif etti."

"Bu onun için iyi oldu." James'in içindeki düşmanlık giderek artıyor. "Kim olduğumu bile bilmiyor ve seni benden uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. Yaşamak için öldürdüğümü öğrendiğini düşünsene."

Yersiz şakasına gülümseyerek omzumla onu dürtüyorum. "Eğer ben babama katlanmak zorunda kalacaksam, sen de benimle birlikte ona katlanmak zorundasın." James'in vücudunun altımda sertleştiğini hissediyorum ve yüz ifadesini ölçmek için geri çekiliyorum. Gülümsemekle yüzünü buruşturmak arasında bir yerdeydi. Dudaklarımı gülümsememin üzerine bastırıyorum. "Ben hastanedeyken ikinizin arasında ne oldu?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Eski sevgilin bazı dikkatsiz ifadeler kullandı ve şimdi baban benim seninle bağlar ve aletim dışında fiziksel ilişkiye girdiğimi düşünüyor."

Kıkırdıyorum. Bu da yersiz. James'in o dikkatsiz ifadelere verdiği tepkiyi gördüm. Gülünecek bir şey değildi. "Kolumu kırdığım zaman değil. I

baygın olduğum zamanı kastetmiştim." *Vurulduğumda. Bebeğimizi kaybettiğimde.*

"Hiçbir şey olmadı." Başka tarafa bakıyor ve bu beni ondan şüphe etmeye itiyor. "Geldi, medeni bir şekilde konuştuk ve gitti."

Ben baygınken James'i görmedim ama kimseye karşı nazik olduğunu sanmıyorum. "Onunla dalga geçmeni istiyorum."

"Öpeceğim." Alnımdan iffetli bir şekilde öpüyor. "Enerjimi sadece buna yönlendirebildiğimde, kesinlikle yapacağım." Elini kalçama koyup ovuşturuyor, sanki gerçeklerden başka bir şey söylemediğine dair beni rahatlatmak istercesine. İtiraz edemiyorum. James'in şu anda aklında çok şey olduğunu söylemek, hafife alma tarihindeki en büyük hafife alma olurdu. "O zamana kadar onunla köprülerini kurmaya başlamalısın. İlk akşam yemeği randevunuza benim gelmem bir fincan kustumuk kadar iyi gider."

Bir kahkaha patlatıyorum ve bunun sonucunda sahip olduğum her kas çekiliyor. Vücudum gevşemeden ve göğsüne yaslanmadan önce onun memnun gülümsemesini yakalıyorum. "Teklif etti aslında. Bizi ziyaret etmek istedi."

Sertleşiyor.

"Merak etme, onu erteledim."

Rahatlıyor.

Sonra James beni bir süre rahat bırakıyor, yerleşiyor, doyuyor ve kalçamın içini okşarken kahkahalarımın sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışıyor.

"Beau," diyor bir süre sonra, elini çekip önümde ters çevirerek avucunu gösteriyor.

Avuç içi kanla kaplıydı.

"Bebeğim, kanaman var." Hareket etmeye başladı, ben de elini tutup sallanmasını engelleyerek kendimi ağırlaştırdım.

"Regl dönemim," diyorum sessizce. "Adet dönemim." Sisli görüşümü kırıştırarak temizliyorum ve göğsüne daha da sokuluyorum, kollarının beni sıkıca sardığını, ağzının başımın üstünde durduğunu hissediyorum.

Bebeğimizi kaybettiğimden beri ilk kez.

Ve boş olduğumu hatırlatan bir şey daha.

DANNY

İssız kıyıda duruyorum, ayaklarım dalgalı sudan birkaç santim uzakta, koyu seyrediyorum. Miami'ye döneli iki haftadan fazla oldu ve hâlâ nefes alıyorum. Ayrıca hâlâ evliyim, işlerin nasıl ilerlediğini düşünürsek bu da bir başka başarı. Rose'a bu işin çabucak halledileceğini ve o farkına varmadan buradan gitmiş olacağımızı söyledim. Ama gerçekten de Miami'ye dönmeyi kabul ettiğim anda geri dönüş olmayacağını kabul etmiştim, tüm düşmanları öldürmeden olmazdı. Yine de öldürülen her adamla bir başkası doğuyor. Bunu neredeyse kabullendim.

Bu yüzden burada, Byron's Reach'te, tüm üslerimi koruyarak, planlarımızın James'le ilk tanıştığım da tahmin etmediğim bir bölgeye doğru ilerlemesini izliyorum. Ayrıca, Ayı'dan hiç haber yok. Onun tarafından bir hareket yok. Sadece Enigma'yı ortadan kaldırdıktan sonra tozun yatışmasına izin verdiğini tahmin edebilirim. Ya da en azından Muamma'yı ortadan kaldırdığını *düşünüyor*. Zamanında ölümle *oynadığımı* sanıyordum. James, Azrail'den kaçma çabalarımı utandırıyor.

Suyun karşısında, uzakta, bir zamanlar Winstable Kayıkhanesi'nin bulunduğu yerde bir şantiye var; vinçler ve iskeleler benim bulunduğum alana hükmediyor.

bir zamanlar işletilen. Babamı orada görüyorum. Onu bir zamanlar boş duran metruk arazide dolaşırken görüyorum. Ve ben on beş yaşındayken inşa ettiği abartılı kulübeyi görüyorum. Jet skiler. Güzel günler.

Silahlar.

Henüz karıma bu araziye satın almak üzere olduğumuzu söylemedim. Ya da Miami'yi geri alma planlarımızdan. Rose'dan, onun tepkisinden ve misillemesinden, beni avlamaya çalışan bir seri katilden daha çok çekiniyorum.

Uzaklaşan eski bir cipin gürültüsünü duyuyorum. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Brad sahilde bana katılarak soruyor.

"Buraya uyum sağladı." Leon adındaki çocuk sarı bukleli, bandanalı, sortlu ve esrarlı. Ama zeki. Bu çok çabuk anlaşıldı.

Brad başını sallar. "Peki ya bu?" diye soruyor, her şeyin genel yönünü işaret ederek.

"Mükemmel." Üç yıl önce tam da bu yüzden satın almaya çalışmıştık. Byron's Reach ülkeye yasadışı bir şey sokmak için en uygun yer. Gözlerden uzak. Eşsiz erişim. Daha iyi bilmesem, neden bir rakip tarafından kapılmadığını sorardım. Yani, Ayı. Uyuşturucu, kadın ve silah ticareti yapıyor. Ya da yordakçılar yapıyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Üç yıl önce ruhumu Ruslara sattığımda ve onlar da bana sırt çevirdiğinde geride kalan katliamdan sonra, bu bölgeye bağlı anlaşılabilir bir damga var. Son ceset sadece birkaç ay önce sudan çıkarıldı. Tanımlanamıyor. Suçlular buranın FBI'ın radarında olduğunu biliyor. Buradan vebadan kaçır gibi kaçmalıyım.

Yapmal

ısın.

Yapma

yacağı

m.

James'in araziye kiralama teklifi, Jepson'ların mülkünü yöneten hukuk ekibi tarafından kabul edildi. Şimdi satın almak için görüşmeler yapıyor.

Gözlerimi durgun okyanusa dikip gülümsüyorum, güneşin yüzeyden yansıyan tüm gücünü görebilmek için gözlüklerimi çıkarıyorum. Bu suyun üzerinde jet skiler uçuyor olacak. Hareketli bir kabin. Bir dünya savaşını başlatmaya uygun bir cephanelik.

Omzumun üzerinden, yerde kocaman bir delik olan yere bakıyorum. Çok kullanışlı ve zorunlu bir sığınak olarak şekilleniyor. Ya da silah deposu. "Yolda mıyız?" Kablolara ve boru hatlarına bakarak Brad'e soruyorum. Chaka'nın başarısı şaşırtıcı değil. Sevkiyat bu hafta sonu geliyor.

"Programın ilerisinde. Yarın bitmiş olacaklar."

"Etkileyici."

"Bunun bir bedeli var."

"Ama kaybetmekten daha ucuz, değil mi?" Bir ordu adam gece boyunca çalışıyor ve emeklerinin meyveleri açıkça görülüyor. Pops'un suyun karşısında inşa ettiğinin bir benzeri olan ama iki kat daha büyük olan abartılı kulübe hizmet veriyor ve rıhtım tamamlandı. Pops'un Winstable'ı inşa etmesi iki ay sürdü. Byron's Reach'i iki hafta içinde tamamlamış olacağız. Zor bir iş ama çok önemli, çünkü hem yasal hem de yasadışı stoklarımız yakında gelecek. MPD ya da Federaller gibi beklenmedik misafirlerimiz olmadan önce bu sığınağı gizlememiz gerekiyor. İki haftadan fazla bir süredir ortalıkta görünmeyerek, yeniden dirilişime dair fısıltılara izin verdim. Polisin bu fısıltıları duyması an meselesi. Lafı açılmışken.

"Arkadaşımız Spittle neyin peşinde?" Gözlüğümü tekrar takıp dönüyorum ve Brad yanımda olduğu halde sitede rahat bir gezintiye çıkıyorum. "Aleti hâlâ sağlam mı?"

"Len yedi gün yirmi dört saat onun peşinde. Evi satılık ve karısı Batı Yakası'ndaki bir emlakçıyla temas halinde. Görünüşe göre onu taşınmaya zorladık."

Bir sigara çıkardım ve Brad'e uzattım. Bana el salladı. "Bırakman gerek."

Sigarayı yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. "Bariz olanın ifade edilmesinden nefret eden bir adam için bunu çok fazla yapıyorsun."

"Siktir git," diye mırıldanıyor ve ben gülerek dilimin ucundan bir parça tütün koparıyorum. "Rose nasıl?" Bariz bir şekilde burnumu kontrol ediyor.

"Rose, Rose'dur." Muhteşem. Aynı anda hem kırılgan hem de sert.

"Ona burayı anlattın mı?"

"Dikkati dağınık."

"Düğün," diye iç geçirerek bir kez daha onaylamadığını gösterdi. "Kötü fikir."

"Ona bir şey vermek zorundaydım Brad. Ayrıca, bunun lojistiği içinde boğulurken, benim davamla ilgilenmiyor. Hiatus nasıl?" Brad'in apaçık ortada olan şeyi söylediği bir başka durumdan uzaklaşarak soruyorum. Elbette düğün kötü bir fikirdi ama onu reddedemezdim. Ver ve al ve tüm bu saçmalıklar. "Bu arada bir kulüp için ironik bir isim. Özellikle de *senin kulübün için*."

Gözlerini devirerek gülüyor. "Sorun yok. Çatışma yok, düşman yok. Şimdilik."

"Arkanı kolluyor musun?" İkimizin de ender olduğunu bildiğimiz bir endişe göstererek soruyorum. Brad'in Spittle'in kurşunlarından kurtulması tamamen şans. Ne eksik ne fazla. Biz şansa göre çalışmayız.

"Lanet bir şahin gibi, dostum." Elini uzattı. "Bana şu sigaralardan bir tane ver."

Gülümsüyorum ve onları uzatıyorum, James'in geldiğini görünce omzunun üzerinden bakıyorum. Brad ışıkları yakarken dönüyor ve memnun bir iç çekişle nefes veriyor. "Tam anlamıyla etrafım yürüyen ölü adamlarla çevrili."

"Kendini dışlanmış hissediyor musun?" Sırıtarak soruyorum. "Çünkü bunu düzeltebilirim."

Gülüyor. "Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur Danny. Ama beni asla öldürmeyeceğini garanti edebilirim. Öte yandan karınız tamamen farklı bir konu. Bu durumu öğrendiğinde tam bir şeytani moda girecek.

bu yer hakkında." Sigarasından bir nefes daha çeker, sanki bir miktar nikotin düşüncenin tırmandırdığı sınırları yatıştırabilirmiş gibi. "Ve senin ve onun nedenlerini belirtmeme gerek var mı?"-yaklaşmakta olan James'i işaret ediyor -"yürüyen ölülersiniz çünkü kendinize biraz kış bulmuşsunuz."

"Eğer ondan bu şekilde bahsettiğini duyarsa, Rose seni kesinlikle öldürür. Sözlerine dikkat et."

"Rose kimi öldürecek?" James soruyor, belli ki konuşmamızın sonunu duymuş.

"O cesur orospu çocuğu." James'e dikkatimi vermeden önce sigaramı Brad'e doğrultuyorum. "Sen ne bilirsin ki?"

"Kimsenin yeni bir cephanelik tedarikçisi arayışında olmadığını biliyorum." James telefonunu çıkarır ve ekrana bakarak kaşlarını çatır.

"Ne var ne yok?" Ben soruyorum.

"Kadın sorunu," diye mırıldanıyor James ve Brad kıkırdıyor, ikimizden de ona doğru fırlatılan karanlık bakışları alıyor. "Seni öldürecek insanlar listesine beni de eklemek ister misin?"

"Sikeyim," diye nefes alıyor Brad. "Bugün ikiniz de çok huysuzsunuz. Yani yeni bir tedarikçi için kimse oyunda değil mi?"

"Silahlar için değil, uyuşturucu için değil ve kadınlar için değil." James bana bir bakış atıyor, o bakış ve ben kendi kendime somurtuyorum.

Görünüşe göre Ayı suç faaliyetlerinin tüm alanlarını kapsıyor. "Peki bunu nasıl öğrendin?"

"Vince Roake."

"Vince Roake?" Brads kaşlarını çattığımda soruyor, isim tanıdık geliyor. Ve aklıma geldi. "Timsah dedikleri kişi mi?"

"İşte o. Küçük yaşta başladı." James'in mavi gözlerinde bir kötülük telaşı dolaşıyor. "Ben onu doğrayamadan Jaz Hayley onu tutukladı. O zamandan beri tutuklu."

"Ah, ölü yargıç," diyor Brad ve sonra kaşlarını çatıyor. "Neden ona Timsah adını takmışlar?"

"Kendini kaybetmesiyle bilinirdi."

"Bu hayvan isimleri de neyin nesi?" diye sordum. "Sanki Susam Sokağı'nın seti gibi." Kendilerini hayvan mı sanıyorlar? İçimden gülüyorum. Henüz benimle tanışmadılar.

James sırtıyor ve Brad gülmekten öksürüyor. "Yani Vince Roake bu bilgiyi sana gönüllü olarak verdi, öyle mi?"

"Hayır, bir sonraki komutanı yaptı." "Bunu neden yapsın ki?"

James kolunu uzatıyor, tüm şövalyeliği ve hastalıklı gülümsemesiyle. "Önden buyurun beyler," diyor sakince ve ben de ona bakıyorum, talimatına uyarak Range Rover'ına doğru yürüyorum. Biz oraya varmadan bagaj açılmaya başlıyor ve ben de arabanın etrafında dönüp sigaramı bitiriyorum.

James'in aracının arkasına geçtik ve gördüğüm şey karşısında irkildim.

"Sen. Bir. Hastasın. Orospu çocuğu," diye nefes alıyor Brad, James'in arabasının yan tarafına rahatça yaslandığı manzarayı izlerken kelimeleri ağzımdan alıyor. Başımı eğip, eksik vücut parçalarının sayısını sayarak başımı sallıyorum. Parmaklar yok. Kulak yok. Yarım bir burun.

"Güzel," diye düşündüm.

James bize katılıyor, arabaya doğru eğiliyor ve adamın göz bağına çözüyor. Zorlukla nefes alıyor, ama gözleri çalışıyor ve beni gördüğünde gözleri açılıyor. "Merhaba," diyorum neşeyle, gözlüklerimi alnıma kaldırarak. "Bir şey mi kaybettin?"

Ağzından kan fışkırırken kim bilir neler geveliyor. Dili yok. James'e baktım. "Artık konuşamaz, değil mi?" Ve ayrıca daha fazla dayanamayacak.

James bir bacağından tutup onu Menzil'in dışına sürükler ve bedeni bir gümbürtüyle çakıllara çarpar. "Anlatacak başka bir şeyi yok." Arabasından bir balta alan James, yarı ölü adamın üzerinde dururken baltayı gelişigüzel sallıyor. "Yoksa senin var mı?"

Bir inilti. Zayıf bir çığlık.

Brad, ellerini ceplerine sokmadan önce sigarasını adama doğru sallayarak, "Sanırım bu bir hayır," diye takılıyor.

"O da bende," diyor James, baltayı kaldırıp savurarak adamın sağ kolunu koparırken bir salatalık kadar soğukkanlı. Yüzümü buruşturup bir adım geri çekiliyorum ama Brad neredeyse sıçrayan kanın önünden atlayacak.

"Siktir git James," diye mırıldanıyor, takım elbisesinin ceketini fırçalayarak. "Bu ısmarlama."

"Ne kaçırıyorum?" Ringo, Brad'le benim aramda beliriyor ve manzarayı inceliyor. Çirkin yüzü daha da bükülüyor, kocaman burnu kırışıyor. Sonra Otto da ortaya çıktı, cesedin etrafında bir akbaba gibi dönüyordu.

James adamın üzerinden geçerek bir sonraki vuruşu için pozisyon alıyor. "Benim adım ne?" diye sorar, hafifçe eğilir ve kendini kesinlikle bulanık olan görüş alanına sokar. "Bana adımı söyle."

Birkaç karışıklık var, ama kesinlikle sonunu yakaladım ve "ma" olarak deşifre ettim. *Enigma*.

"Bunu Beau'yu becerirken mi söylüyorsun?" Brad sorar, James bir sonraki saldırısı için kollarını kaldırırken.

"Sıra sende Brad," diye homurdanıyor ve Ringo, Otto ve Brad'in kendisiyle birlikte ben de kıkırdıyorum. Ama balta tekrar inip adamın sol kolunu kopardığında hepimiz susuyor ve irkiliyoruz. James nefes veriyor ve bize bakıyor. "Bana psikopat göndermeyin." Adamın bacaklarına doğru ilerliyor.

"Şimdi değil misin?" Brad önümüzde duran parçalanmış cesede çılgınca bir el sallayarak ağzından kaçırıyor. "Bu arada sanırım o öldü." Artık hiç ses yok. Ama çok sayıda kasılma var, adamın vücudu tozlu taşların üzerinde sarsılıyor.

"Bir dodo kadar," diye ekliyor Ringo, yüzü hâlâ iğreniyor. "Kesinlikle bir dodo kadar ölü."

Ama James'in işi bitmedi ve biz orada öylece duruyoruz, sessizce, o bacaklarını da almaya devam ediyor, ta ki baktığımız tek şey bir gövde olana kadar. Tıpkı şu ucubelerden biri gibi.

İnsanların üzerinde kalp masajı yaptığı mankenler. Ama daha dağınık. James, işini bitirdi, geri çekildi ve ellerinin tozunu aldı.

Otto, "Kafasını unuttun," diye takılıyor ve James hemen kot pantolonunun arkasından silahını çıkarıp nişan alıyor ve ateş ederek adamın beynini uzaklara fırlatıyor. Hepimiz tekrar geriye, kan ve vahşetin ateş hattının dışına sığıyoruz.

"Peki buna ne diyorlardı?" Kaşlarımı çatarak gömleğimin koluna bakıyorum ve bir parça beyin dokusu olduğunu tahmin ettiğim şeyi silkeliyorum. "Solucan mı? Denizanası mı?"

"Dodo," diye yanıtlıyor James hızlı ve soğukkanlı bir şekilde ve diğer herkesle birlikte benim de gözlerim ona kayıyor. James omuz silkiliyor. *Benimle dalga mı geçiyor?* "Doğruca." Baltasını kalıntılara doğrultuyor. "Ona Dodo diyorlardı."

Etrafımızdaki birkaç şaşkın bakıştan sonra hepimiz gülmekten kırılıyoruz ve bu mide bulandırıcı türden. Eğilip bükülen, sayıklayan, gözleri sulanan, kontrol edilemeyen, vücudu çalkalayan türden. "Eğer bana Rex diye biri olduğunu söylersen, hayatı bırakırım." Kıkırdıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Kurtul ondan."

"Siktir," diye fısıldıyor Brad ve ben dönüp onu görüş alanıma alıyorum. Çarpılmış ve kafası karışmış görünüyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Ne?" Rahatsız ifadesinin kaynağını görene kadar görüş alanını takip ediyorum. "Siktir," diye taklit ediyorum, çevresel görüşümdeki tüm adamların geri çekildiğini görüyorum. Arkama. Ateş hattının dışına.

Yakalandın.

Kahretsin, bugün elbise provası var sanıyordum. "Hey, bebeğim." Sevimsiz bir gülümseme takınıyorum ve ondan saklayabilecekmişim gibi cesedin önüne geçiyorum. Kızacağı için değil, açıkçası bu ona kâbuslar yaşatacağı için. Karım beni birçok adam öldürürken gördü. Yıllarca onu satın alan ve idare eden Rumen amcığın kafasını kesişimi izledi. Babamın kuzeninin dilini kesip ona zorla yedirirken beni izledi.

bebeğini alıp satan adam olduğunu öğrendi. Bazı rahatsız edici şeyler görmüş. Ama bu yıllar önceydi. Ve onun bu saçmalığa alışmasını istemiyorum.

"Hey," diyor yavaşça, inceleyen gözleri adamların ve bizim bulunduğumuz yerin etrafında dönüyor.

Kendimi patlamalara hazırlıyorum. Buraya nasıl geldiğini, burada olduğumu nereden bildiğini bilmiyorum ama bu beklenmedik durumla başa çıktıktan sonra öğreneceğim. *Ve* eğer canlı çıkarsam. Parçalanmış cesedi gösteriyorum. "O ben değildim. Bunu ben yapmadım."

Başını eğiyor, kaşlarını kaldırıyor, dudaklarını büzüyor. "Bana standart bir Melek yüzlü Suikastçı cinayeti gibi geldi."

"James'ti." Bir kolumu ona doğru uzatıyorum, hiç tereddüt etmeden ve utanmadan onu otobüsün altına atıyorum.

"Beau nerede?" diye soruyor, bir adım öne çıkarak, gergin.

"Arabada." James baltayı bir kenara fırlatıp uzaklaşırken Rose yanık mavileriyle beni yerimde tutuyor. "Kim o?" diye soruyor, gevşek bir elini kaldırıp James'in son avından geriye kalanları göstererek.

"Dodo." Düşünmeden söylüyorum ve arkamdan kahkahalar patlıyor.

Hayır. Kahretsin, hayır, gülme.

Yanaklarım patlıyor ve beni hayal kırıklığına uğratabilecek herhangi bir deliği kapatmak için çok uğraşıyorum. Arkamdaki mankafalar da bana yardımcı olmuyor, homurdanıyor ve arkamdan gıdaktıyorlar. *Ölüm dilekleri var.* Bu hiç iyi değil. Mücadelemini kaybettim ve belimden eğildim, kendimi tutmak için ellerimi dizlerime desteklemek zorunda kaldım. St. Lucia'dan ayrıldığımdan beri böyle gülmemiştim, hayatımız kaygısız ve kolaydan ciddiye ve açıkçası lanet olasıca yorucuya hızlı bir dönüş yaptı. Bu rahatlamaya ihtiyacım var. Rose ise suratıma yumruk atacakmış gibi görünüyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyor, duruşu tehditkâr.

Hayatım buna bağlıymış gibi kendimi bestelemeye odaklanıyorum, çünkü muhtemelen öyle. "Bitti." Ciddi işlere dönelim. Elimi kaldırıyorum

Herkesin defolup gitmesi ve bu işi tek başıma halletmeme izin vermesi için bir gösterge. "Burada ne yapıyorsun Rose?"

"Ben mi?" Bana boynuzlarım çıkmış gibi bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Kazıcıları, vinçleri ve malzeme yığınlarını işaret ediyor. Neler olduğunu biliyor.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde ve kızgınlıkla geri çekiliyor. "Açıklayacaksın. Buraya nasıl geldin?"

"Ben sürdüm."

"Goldie'yi atlattın mı?" "Kimse Goldie'yi atlatamaz."

Oh, Tanrı aşkına. "Ona silah doğrulttun, değil mi?" Dudaklarım sinirli bir şekilde düzeliyor. "Sana o silahı kendini koruyasın diye verdim, canın istediğinde adamlarıma/kadınlarıma doğrultasın diye değil." Bu ilk kez olmuyor. Ama sonuncusu olacak. İleriye doğru yürüyorum ve çantasını omzundan alıp köküne kadar inceliyorum. "Nerede o?" Cevap almak için yukarı bakarak soruyorum. Cevaba ihtiyacım yok. Burnumun ucunda. Gerçekten. Gözlerim namludan yukarı, eline, koluna, omzuna, yüzüne ve gözlerine doğru ilerliyor. Kötücül parıltı, memnuniyetin kişileşmiş hali.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor sakince, silahın ucunu etime bastırarak.

Hızlı hareket ediyorum, çantasını bırakıp silahı alıyorum ve göğsüme doğru dönmesi için onu döndürüyorum. Kollarını kilitledim, elini bırakana kadar sıktım. Ondan silahı isteyebilirdim; o da bana verirdi. Ama bunun neresi eğlenceli? Ağzımı kulağına dayayıp homurdanıyorum, "Nerede olduğumu nereden biliyorsun?" Kadın beni çileden çıkarıyor.

"Seni takip ettim."

"Ne?" Sesinin bu kadar kendini beğenmiş çıkmasından hoşlanmadım. Hiç de değil. Beni takip mi etti? "Dün gece sen uyurken, telefonunun konumunu benim."

"Ne yaptın?"

"Duydun. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum, Black."

Onu serbest bırakıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum, sabrım tükeniyor. "Bana akıllıca davranacağına söz vermiştin." Malikaneyi korumasız terk etmek akıllıca değil. "Çok kızgınım Rose."

"Ve bana kurşun geçirmez yelek giyeceğine söz vermiştin." Gömleğime uzandı ve yırtarak açtı, ortaya ...

Kurşun geçirmez yelek.

Piyasadakilerin en iyisi değil ama Chaka teslim edene kadar idare etmek zorunda. Rose nefesini tutup geri çekildi, ben de başımı eğdim, bakışlarım beklenti içindeydi. *Seni boğmadan önce bana bir özür dile.*

Bana bakıyor. Dudakları titriyor. "Beni dinledin."

"Tabii ki seni dinledim." Ben cesur bir adamım, ama karım bazen beni gerçekten korkutuyor. Beni patlatmasından korktuğum için değil. Beni yumruklamasından. Üzerimden bir şerit koparmasından. Ama beni terk edebileceği için. Boynundan tutup kendime doğru çekiyorum. "Bunu bir af olarak algılama. Hâlâ çok kızgınım Rose."

"Ben de öyle. Neden buradasın Danny?"

"Babamın yaptığı şeyi yeniden yaratıyorum." Onu geçiştirmeye çalışmıyorum. Bilmesi gerekiyor ve umarım ben ona Miami'den hızlı bir şekilde ayrılmanın her geçen gün daha az olası görüldüğünü söylemek zorunda kalmadan kısa sürede toparlanır.

O çekiliyor ve ben hızla çarpık yüzümü düzeltiyorum. Böyle zamanlarda keşke poker oynayabilseydim diyorum. O zaman belki poker suratımı çivileme pratiğim olurdu. "Tersane mi?"

Başımı salladım.

"Jet ski

mi?" Tekrar

başımı

salladım.

Başını eğiyor. "Anlaşma mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. İhtiyacı olan tek cevap bu ama şaşırtıcı bir şekilde sinirlenmiyor.

"Geçici olarak burada olduğumuzu söylemiştiniz."

"Bir savaşta silahsız savaşmam Rose. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. James'in öldüğünü ve Miami'nin sessizliğe gömüldüğünü düşünüyorlar."

"O zaman gidelim," diye yalvarıyor, gömleğini yumrukluyor ve yüzümü kendi yüzüne doğru çekiyor. "St. Lucia'ya geri döneceğiz. Beau ve James, sen ve ben. James'in öldüğünü düşünüyorlarsa, bu iyi bir şey, değil mi?"

Ellerini gömleğimden çekip pençeli parmaklarını sıyrıyorum ve usulca gülümsüyorum. Rose, Beau ile bolca vakit geçirdi. Çiftler olarak, haftalar boyunca birkaç akşam yemeği yedik, kadınlar için işleri nispeten normal tutmaya çalıştık. Rose, James ve Beau'nun sorunlarının kökünü kurutmadan Miami'den ayrılmanın bir seçenek olmadığını biliyor. Ayı'nın hayatta olduğumu bildiğini unutuyor mu? Boşuna çabalıyor.

"Beni dinle," diye emrediyorum, ensesinden tutup onu yakındaki cesetten uzaklaştırıyorum. "Tersaneyi ne kadar çok sevdiğini hatırlıyor musun?"

"Bunu benim için yaptığına beni ikna etmeye çalışma," diye mırıldanıyor.

"Yapmayacaktım." Bizi kıyıda durdurdum ve suyu işaret ettim. "İlk düzgün öpüşmemizi şurada bir yerde yaptık."

"Ve romantik olmaya çalışma. Ayrıca jet ski'nin patladığı yer de orası."

"Güzel zamanlar, ha?" Elini tutuyorum, yüzüklerini dudaklarıma götürüp öpüyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Yumuşuyor. Derin maviliklerinin ardında bunu görebiliyorum. "Daniel'ın burayı seveceğini düşünmüyor musun?"

Omzunun üzerinden James'in el işçiliğine bir bakış atıyor. "Elbette," diyor alaycı bir tavırla. "Ona göstermek için sabırsızlanıyorum."

"FaceTime yapalım o zaman." Çantasını alıp telefonunu çıkardım ve ona uzattım. "Haftalardır ona döndüğümüzü söylemekten kaçınıyorsun, telefonunun kamerasının bozuk olduğu ve bu yüzden onunla FaceTime yapamayacağın hakkında bir şeyler geveliyorsun." Ona söylemek zorunda kalmamayı umduğunu biliyorum. İş i halledeceğimi ve Daniel burada olduğumuzu öğrenmeden St. Lucia'ya dönmüş olacağımızı. "Yakın zamanda eve dönmeyeceğiz, bebeğim." Bundan nefret ediyorum ama onun beklentilerini yönetiyorum. "Daniel'ın

on milden daha az. En iyi şekilde değerlendir." Bu onun için başka bir dikkat dağıtıcı olacak. Hepsine sarılıyorum çünkü gerçekten endişelenmesini ya da strese girmesini istemiyorum.

Narin omuzları dūřuyor, eli telefonunu almak için bana doğru geliyor, aynı zamanda haklı olduğumu kabul ediyor. Kabullenme onda hala harika görünüyor. Telefonu çeviriyor ve yakındaki bir kayanın üzerine çıkıp tünüyor, telefonu havaya kaldırıyor ve çantasından bir gülümseme çıkartıyor. "Hey!" diye sesleniyor ve çok hızlı bir şekilde mutluluğunu zorlamıyor. Kalbinde Daniel'in bulunduğu o yere geri dönmem gerekiyor. Sadece gerçek gülümsemeler ve gerçek memnuniyet için ayrılmış olan yere. Rose'un üzüntüsü dışında hiçbir řey beni incitmiyor.

"Neredesin?" diye soruyor hemen, belli ki arka planı değerlendiriyor.

"Miami'deyim."

"Ne?"

"Küçük bir tatile çıktık. Bir kez olsun *sizi* ziyaret edelim dedik."

"Beyefendi burada mı?"

"Evet, o burada." Kolu havada, kameranın görüş alanının dışında beliriyor ve çılgınca bana el sallıyor. Çünkü kamerayı geri eviremiyor. Dğmesiz gömleğimi elimden geldiğince toparlayıp yanına gidiyorum ve yanındaki kayaya yerleşiyorum.

"Hey, evlat."

"Hey, Bayım." Bana gülümsüyor ve bu yüzde yüz hayat. Bu ocuğa her baktığımda, annesinde sevdiğim her niteliği görüyorum. Yumuşaklık. ldrmek için bakıyor. Kabullenme. Kocaman bir kalp ve olağanüstü bir direnç. Çünkü bu ocuk bomba gibi bir şey yaşadı ve her şeyi göze aldı. Rose'a onay ve sevgiden başka bir şey göstermedi. Onu görmek beni de üzüyor çünkü ona asla ocuk veremem. Ona umutsuzluk ya da korku olmadan hamilelik yaşatamam. Bir bebek, yürümeye başlayan bir ocuk, okul öncesi bir ocuk. Bunların hepsini kaçırdı.

Daniel aniden suratını astı ve bu Rose'un konuşmasına neden oldu. "Ne oldu? Hamster'ını buldun mu?"

"Hayır. Ayrıca jet ski dersleri almama da izin verilmiyor" diyor, son derece ciddi bir ifadeyle.

Homurdanıyorum. Kim demiş? Onu karaborsadan satın alan çift mi? "Sana bir sürprizim var," diyorum gözlüklerimi kaldırarak.

"Ne? Söyle bana." Çocuk her an donuna işeyecekmiş gibi bakıyor ve Rose bana şüpheli bir bakış atıyor, telefonum cebimde çalarken görmezden geliyorum.

"Ziyarete geldiğinde sana gösteririm." Ayağa kalkıyorum, cep telefonumu çıkarırken Rose'un başına bir öpücük bırakıyorum. "Buna bakmam gerek. Yakında görüşürüz, evlat."

"Ne zaman?"

"Bırakayım da annem halletsin." Esther'in telefonunu alarak uzaklaşıyorum. "O burada," diyorum hemen, endişeleneceğini bildiğim için.

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyor annem, sarsılmış bir halde. "Bu kadın ölmek mi istiyor? Goldie çıldırıyor."

"Nerede o?"

"Sanırım sana doğru yaklaşıyor." Annem konuşmasını bitirir bitirmez, pistte kayan lastiklerin inkar edilemez öfkeli gıcirtısını duyuyorum.

"O burada. Teşekkürler anne." Telefonu kapatıyorum ve Daniel'la vedalaşmanın ortasında olan Rose'a bakıyorum. Telefonu kapatıyor. "Başın büyük belada," diyorum başımı sallayarak.

"Kurtar beni," diye şarkı söylüyor, elinin tersini alnına götürüyor, başı dertte bir genç kız gibi. Sırıttıyorum. Ama arkamda yürüdüğünü duyabildiğim Goldie'yle yüzleştiğimde bunun yok olduğundan emin olacağım. Dönüyorum.

Ve neredeyse işaret parmağıyla gözümü çıkaracaktım. "Bir daha sakın benden onları izlememi isteme," diye öfkelenildi, burun delikleri alevlendi.

Gözlerimi kapatıp biraz sabır topluyorum. Karımın ne kadar kurnaz olduğunu biliyorum. Goldie'nin ruh hali, sonuç olarak uğraşmak zorunda olduğum şeylerin bir hatırlatıcısı. Omzumun üzerinden baktığımda, aradığım nesneyi buluyorum.

En derin şefkatimi ve en derin hayal kırıklıklarımı, gergin bir şekilde dudağını kemirerek. "Ne yaptığını gördün mü?"

"Benim hatamdı," diye sesleniyor Beau, aceleyle gelip kayanın üzerinde Rose'a katılıyor ve bir kolunu koruyucu bir şekilde arkadaşına doluyor. Bu ikisi suç ortağı. Hırsızlar kadar yakınlar. Bana tıslayan şeyin adet öncesi bir karadul olduğundan emin olduğum şu anda, sadece marjinal olarak minnettarım.

James bana katılıyor. En az Goldie kadar mutlu görünüyor. "Bir daha asla," diye neredeyse hırılıyor Beau'ya. "Anlaşıldı mı?"

Kahkahalarını mı tutuyorlar? Tanrı yardımcıları olsun.

"Bir kelime," diyor James, uyarı dolu gözlerini Beau'dan ayırıp uzaklaşırken. Rose'a, hareket ederse Goldie'yi üzerine salacağımı ima eden bir bakış atıyorum. Sonra James'i takip ediyorum, yanından geçerken Goldie'ye üzgün bir bakış atıyorum. Mutlu değildi. Onu suçlayamam.

"Sadece bir kişi olduklarında yeterince kötüydü," diye homurdanarak arabasına geri dönüyor. Beau'nun ona da sorun çıkarmasına neden şaşırmadım? Özür dilerdim ama Goldie muhtemelen bunun için de beni vururdu.

"Ne var ne yok?" Kıyıya doğru yürüyen James'in yanında adımlarımı hızlandırarak soruyorum.

Bir elini saçlarının arasında gezdirerek belli bir düzeyde stres yaşadığını gösteriyor. James'i uzun zamandır tanımıyorum ama bu süre zarfında şüphe götürmez birkaç şey öğrendim. Başlangıç olarak, ondan hoşlanıyorum. Bu nadir bir durum. O da benim gibi şiddetle seviyor. Kadınının huzuru onun son oyunudur. Avını avlar ve kelimenin tam anlamıyla lime lime eder. Ama aynı zamanda stres göstermediğini de öğrendim. Yerle bir olmuş dairesinden hiç etkilenmeden çıktı, yani aklında ne varsa ağır. "Beau bunun peşini bırakmıyor." Bana doğru dönüyor, gözlerini hâlâ kayanın üzerine tünemiş, inşaat alanı ve mezarlığın ortasında çok güzel görünen kızlara çeviriyor.

"Dexter," diyorum, anladığımı göstererek. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Cesedini bana ver."

Ona şaşkın bir bakış attım. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Belki de benden Rose'la konuşmamı isteyeceğini düşünmüştüm. Beau'yla konuşmasını isteyeceğini. Bilmiyorum ama çürümekte olan cesedinin çıkarılmasını mı? "Ciddi misin?"

"Kapanışa ihtiyacı var. Bunun için onun bedenine ihtiyacım var."

"Sik beni," diye nefes alıyorum ve elimi saçlarımda gezdirerek ona katılıyorum. Ne büyük bir hediye. "Ne yapabileceğime bakacağım. Amcası nasıl?" Adam malikâneye geldiğinden beri neredeyse kendini odasına kapatmış. Doktor geldi ve gitti. İlaçlar yuvarlandı.

"İyi değil. Onun en büyük hayranı değilim ama Beau için çok şey ifade ediyor, bu yüzden bunu düzeltebilirim düzelteceğim."

Yanaklarımı üfleyerek başka bir sigaraya uzanıyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var." Bu sefer kabul etme ihtimaline karşı James'e bir tane uzatıyorum; ihtiyacı varmış gibi görünüyor ama başını sallıyor ve ben de dudaklarımla bir tane çekiyorum. "*Texas Chainsaw Massacre*'ın küçük yorumundan sonra muhtemelen erkeklerin de ihtiyacı vardır." Cesedi başımla işaret ediyorum. "Siktiğimin Dodo'su," diye mırıldanıyorum, sigaramı yakarken uzaklaşıyorum. Miami'ye döneli sadece birkaç hafta oldu ve şimdiden biraz ara versem iyi olacak.

James sığınağı işaret ediyor. "Beni gezdirmeye hazır mısın?"

Gülümseyerek yerdeki devasa deliğe doğru ilerliyorum. "Su geçirmez, yanmaz ve bomba geçirmez," diyorum gururla, basamakları inerken James de peşimden geliyor. Duvarları Chaka'dan gelen cephaneliği tutmak için bir raf sistemiyle kaplı geniş odaya girdiğimizde, merdivenlerin tepesini işaret ediyorum. "Orada bir kapak olacak. Yeşil konteyner bunun üzerine oturacak. Bahçedeki diğer konteynerler gibi görünecek."

Yavaşça başını sallıyor, alanı inceliyor. "İyi görünüyor."

Öyle. "Hiatus'a geliyor musun? Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Merdivenlerden çıkıyorum ve adamlar konteyneri vinçle sığınağın üzerine indiriyorlar.

"Kim?"

Dönüyorum, geriye doğru yürüyorum, gözlüklerimi kaldırıyorum, alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Miami Belediye Başkanı ile özel bir görüşmem var." Perry Adams'ın yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Bekleyemem. Bekleyemem. Bekle. Perili ve taşlaşmış arasında bir yerde olduğunu hayal ediyorum.

Yeni tersane neredeyse bitti. Silahlar yakında burada olacak. Miami'nin fısıldaşmak yerine konuşmasının zamanı geldi.

Kulüp sessiz, Rose'un burada olmasının *tek* sebebi de bu. Barda oturup bir kadeh şarap içmesine bile izin verdim. Etrafı erkeklerle çevrili tabii ama yine de. Nispeten normal. Barmen, yüzü de dahil olmak üzere her santimetrekaresi dövmele eşsiz bir insan, Brad'e yeni bir şişe Black Label uzatmadan önce Rose'un önüne buzlu bir şişe beyaz şarap koyuyor. Brad, Nolan'a gelmesi için el sallayarak, "Hesapta," diyor.

Takım elbiseli ağır adamlardan oluşan kalabalıktan ayrılır ve yaklaşır. "Evet, patron," diyor, her zamanki gibi hevesli.

"Bu adamlar" -barda Rose'un etrafında yarım daire oluşturan her birini gösteriyor- "kımıldamayın. Kapılar kapalı mı?"

"Anlaşıldı."

"Ofis kapandı mı?"

"Kapalı."

"İyi adam." Brad, Nolan'ın omzuna bir tokat atar ve şişeyi kulübün diğer ucuna doğrultur. "Biz ofiste olacağız. Misafirimiz geldiğinde onu da getir." Brad gidiyor ve ben Rose'a giden yolumu kapatan adama bakıyorum. Benden en az bir karış daha uzun ve on kat daha geniş, sakallı ve muhtemelen kurşun geçirmez bir dev. *Vikinger*'in setinde olsa hiç yadırganmazdı. Beklentiyle başımı eğiyorum. Hareket etmiyor.

"Adın ne senin?" diye sordum. "Tank."

Hafifçe gülüyorum. Mantıklı. "Arkanızdaki kadın, benim karım. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyin."

"O güvende olacak, Bay Black." Ceketinin bir tarafını tutup geriye doğru sıyrıyor ve bir Glock ortaya çıkıyor.

Gülümsüyorum. "İyi adam." Bir dilim banknot çıkarıp cebine koyuyorum. "İyi maaşlı bir pozisyon. Büyük ikramiyeler. İşini iyi yaparsan avantajlar."

"Avantajları neler?" diye soruyor, gözlerinde ince bir parıltıyla. "Ölmüyorsun."

Biraz solgunlaşıyor. "Anlaşıldı."

"Güzel." Asla yıkılmayacak bir baraj gibi kıpırdamadan duruyor. "Ona kimseyi yaklaştırmayın dediğimde, ben bir istisnayım," diyorum ve o da başını sallayarak geçmeme izin vermek için bir adım yana kayıyor. İri bedeni yoldan çekilince Rose'u bir taburede, elinde bir kadeh şarap, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, yüzünde bilmiş bir ifade buluyorum.

Meraklı bakışlarına aldırmadan yanındaki tabureye yerleşiyorum. "Şarabınızı beğendiniz mi?" Kadehi elinden alıp bir yudum içerek soruyorum.

"Evet, öyleydim." Onu geri istiyor. "Beau nerede?"

"James onu doktor kontrolünden geçirmesi için eve geri götürdü." "Neden? O iyi mi?"

"O iyi," diyerek onu rahatlatmak için yanağını okşuyorum. "Siz ikiniz düğün alışverişinde olduğunuz için dün rutin kontrolünü kaçırdı. James bugün için yeniden ayarlama yaptı ve geldiğinden emin olmak istedi."

Rose'un dudakları büzülür. "O iyi. Çok fazla yüzünü buruşturmuyor, sık sık düşüncelere dalmıyor."

Gülümsüyorum, eğilip onu öpüyorum. "Yardım ettin."

Omuz silkiyor, umursamaz. "İyi anlaşıyor olmamız güzel bir şey. Her neyse, seninle düğün hakkında konuşmak istiyordum."

Düğün. "Ne olmuş düğüne? Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır." Beni dürtüyor ama içini bir hüznün kaplıyor. "Benimle koridorda kim yürüyecek?"

Geri çekildim, şaşırdım. *Bunu* beklemiyordum. "Koridorda yürümek ister misin?"

"Bu geleneksel."

"Biz geleneksel değiliz," diye belirttim. Geleneksel olarak bir baba kızını bir erkeğe teslim eder. Mülkiyet devri gibi bir şey. "Koridorda kendin yürüyeceksin. Artık kimse sana sahip değil Rose. Mesele de bu zaten. Ben bile." Eğilip onu derinden öpüyorum ve dudaklarımda gülümsediğini hissediyorum. "Ama hata yapma bebeğim, sen kesinlikle benimsin." Şarabına uzanıyorum ve onu kucağıma çekmeden önce barın üzerine koyuyorum. "Anlaştık mı?" Boynuna doğru soruyorum, etine saldırıyorum, emiyorum, öpüyorum ve ısırıyorum.

"Temiz." Kıkırdıyor, kıpırdanıyor ve sonuç olarak sikim kıcına sert bir şekilde sürtünüyor. İnledim. "Bekârlığa veda partim hakkında konuşmalıyız."

Donuyorum. Kesinlikle yapmayacağız. Hızla boynunun altından çekilerek onu tekrar tabureye yerleştiriyorum. "Bana ihtiyaç var." Ayağa kalkıyorum, alnına onu sakinleştirmeyeceğini bildiğim kısa, sakinleştirici bir öpücük konduruyorum ve beni sıkıştıramadan uzaklaşıyorum. Tank kenara çekiliyor, ben onun yanından geçiyorum ve o da kayan otomatik kurşun geçirmez bir kapı gibi hızla yerine geri dönüyor.

Ona minnettar bir şekilde başımı salladım. Sanki hızlı bir kaçışa ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi.

"Ben bir tane içeceğim," diye sesleniyor Rose arkasından. "O yüzden bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulsan iyi olur."

Tank'ın dudakları bükülüyor, kaşları kalkıyor. Neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu bilmiyorum. Onun iyi bir insan olduğunu öğrenir öğrenmez, onunla da uğraşmak zorunda kalacak. "Seni klonlayabilir miyim?" James'in de benimle aynı fikirde olacağını bildiğimden, yarım dairedeki diğer adamları ölçüp biçerek soruyorum. Hepsi yetenekli görünüyor, hepsi soğukkanlı, hepsi kıpırdamıyor. Ama Tank? O tam anlamıyla öyle.

Kısık, zor duyulan bir kahkaha atıyor ama cevap vermiyor, ben de Nolan'a gözlerimi kaçırarak kulübün arka tarafına doğru yöneliyorum. Bir kalp atışı içinde bana katıldı. "Tank," diyorum, omzunun üzerinden bakmasını sağlayarak. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Eski profesyonel kafes dövüşçüsü. Suç geçmişi var. Babası ölmüş, annesi bakım evinde."

"Geçmişi nedir?"

"Babasını öldüren adamın başını kesti."

Bir merhamet cinayeti. *Kesinlikle* benim tarzımda bir insan. "Ona güveniyor musun?" "Elbette güveniyorum. O onurlu biri, Bay Black. Buradaki tüm adamlarımız sertifikalı sadık."

Ofise giden koridora ulaşıyorum. "Ama onlara sertifika vermedim," diye belirtiyorum ve o da başını sallayarak geri çekiliyor. "Bazı çalışanlarınız geliyor." Onun yanından geçip soyunma odalarının bulunduğu balkondaki bara giden metal merdivenlerden çıkan uzun bacaklı kadınlara doğru başımı sallıyorum. "Zor iş, ha?"

Gülüyor ve yoluna devam ediyor, ben de Rose'a bakıyorum, bir striptizci ordusunun ortaya çıkmasının tepki çekeceğini biliyorum. Sorun şu ki, onu koruyan dağ gibi adamın arkasından onu göremiyorum. Bu bir güvence ve şu anda güvenceye ihtiyacım var.

Sahnelenmiş ofise giriyorum ve kitaplığa gidip beni adamlara götürecek merdivenin yolunu açıyorum. Şifreyi girip merdivenleri çıkıyorum ve içeri girdiğimde herkes sessizliğe gömülüyor. Her zaman sessizliğin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğunu söylemişimdir, ama şimdi? Şimdi, bu sessizliğin ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Kapıyı yavaşça kapatıyorum, gözlerimi buradaki herkesin üzerinde gezdiriyorum - Brad, Ringo, Otto, Goldie ve Bud. "Konuşacak kimse var mı, yoksa hepiniz orada öylece oturup neden bir sorunumuz varmış gibi göründüğünüzü merak etmemi mi bekleyeceksiniz?"

Brad bir viski doldururken, "Çünkü bir sorunumuz olabilir," diyor. İçimde benim için olduğuna dair bir his var.

"Olabilir mi?"

"İyimser olmaya çalışıyorum." İçkimi masanın diğer tarafına kaydırıyor ve kendi içkisini yudumluyor. "Bir sorunumuz var."

"Ne-"

Kapı arkamdan açılıyor ve James içeri giriyor, hepimizin ona doğru baktığını görünce temkinli bir şekilde duruyor. Sessiz. "Ne?" diye sordu.

"Güzel soru amına koyayım." Rose'u mükemmel bir şekilde görebildiğim cam duvarın yanına gidiyorum, Tank bu kadar yüksekte değil. Beau şimdi onunla birlikte, kızlar içiyor ve sohbet ediyorlar. Bu lanet sorunun ne olduğunu merak etmekle ve endişelenmekle meşgul olmasaydım gülümserdim. "Konuş," diye emrediyorum, masalardan birine gidip bir sandalye çekiyorum, alçalmış, beklenti dolu gözlerle Brad'i izliyorum.

"Beau'nun annesinin kiralık kasasının bulunduğu bankanın başındaki adam..."

"Peki ya o?" James yanıma yerleşip soruyor, gözleri Brad'in üzerinde, bekliyor. "Konuşsana Brad."

"Adı Kenny." Brad bir votka doldurur ve James'e doğru iter. Almıyor, dikkati başka yerde. "Kenny Spittle."

Sersemlemiş bir halde geri çekiliyorum, gözlerimi hemen sandalyesinde arkasına yaslanmış olan James'e çeviriyorum, bardak şimdi elinde. Yüz ifadesi. Psikopatça bir hal almıştı.

"Kardeşim?" Otto doğruca telefonuna giderek sorar.

"Oğlum," diye onaylıyor Brad, deniz kenarında çok mutlu bir ailenin resmini gösteren bir fotoğrafı kaldırarak. Spittle'lar. Baba, anne, oğul ve sanırım oğlunun kız arkadaşı ya da karısı.

"Yani sözde bir anahtarı olan kiralık kasa," diyor Ringo, "James'ten Brad'i öldürmesini isteyen ve Danny'yi ispiyonlayan yozlaşmış, emekli bir FBI ajanının oğlu tarafından yönetilen bir bankada mı tutuluyor?" Kelimeleri ağzımdan aldı. Tesadüf olamayacak kadar uygun.

Brad başını sallıyor, ben de James'e bakıyorum. Sandalyesinde sessizce oturuyor, parmakları elindeki bardağı sıkıca kavırıyor. "Paramparça etmeden iç şunu," diyorum şişeye uzanıp kendiminkini doldurmak için. "O kutuya girenin anahtarı olup olmaması önemli değil. Ya Spittle'ın oğlu onlara kasaya giriş izni verdi ya da o kutunun içindekileri onlara götürdü." Spittle yavru kedi doğuruyor olmalı. Bu pek çok şeyi açıklıyor. Üç yıl önce benimle yaptığı işten sonra, tekrar tuzağa düşmekten kaçınırdı. Ben sözümün eriyimdir. Son siparişimi yerine getirdiğinde, onu yıllarca fidye için tutan resimlerden kurtuldum. Artık onlara ihtiyacım yoktu, çünkü ölmüştüm. Ama şimdi Spittle'ın başka bir oyuncuyla ilişkisi var ve diğer oyuncu -hepimiz kim olduğunu biliyoruz- Spittle'ın oğlunu da işin içine çekti. Bu ironinin en kötüsü. Ölmeme yardım eden adam beni hayata döndürdü. Sırf beni öldürtmek için. Ve şimdi ona karşı kullanabileceğim hiçbir cephanem yok.

"Spittle'ın oğlunu bul ve bana getir," diye emrediyorum. Tam *olarak* cephane değil. "Ve Len'i ara. Gelişmelerden haberdar et ve gözlerini Spittle'dan ayırmamasını söyle. Bir saniye bile."

Ringo hemen telefonunun başına geçer ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başlar. James hâlâ sessiz. "Bir içki daha?" Hiç şüphesiz Spittle'ın uzuvlarını hangi sırayla alacağını planlamasını bölerek soruyorum.

James hiçbir şey söylemiyor ve bardağını hemen dolduran Brad'e doğru tutuyor. "Kiralık kasaya ne zaman girildiğini öğrenmemiz gerekiyor." Bana bakıyor ve ben de onun çarpık zihninde dönen soruları görüyorum. Kasaya ne zaman girildiğini öğrenmek, Ayı'nın, düzinelerce adamını katleden Enigma James'in aslında Spencer James'in sözde ölmüş oğlu olduğunu ne zamandır bildiğini de gösterecek. Ya da *öyleydi*, çünkü James'in tekrar ölmüş olması gerekiyordu. İki patlamadan sağ kurtuldu. Bu adam kaç kez ölüp hayata geri dönebilir?

"Eminim Spittle'ın oğlu kibarca sorarsan sana söyleyecektir," diye düşünüyorum, James'in kişiliğini değerlendiriyor ve her saniye daha da gerginleşmesini izliyorum.

"Beau nasıl?" Patlayıp ofisi de beraberinde götürmeden önce dikkatini dağıtmalıyım.

James kaşlarını çattı ve bana baktı. "Ne?"

"Beau. Doktorla nasıl gitti?"

"İyi. O iyi." Dikkatini tekrar masaya verir, yeniden öfkelenmeye başlar.

"Ona ulaşmadan önce kaç adam öldürmem gerekiyor?"

Yanaklarımı şişiriyorum ve Otto'ya bakıyorum. O da benimle aynı şeyi düşünüyor, yani Miami sıkı dursa iyi olur. "İç," diye emrediyorum, ayağa kalkıyorum, bacaklarımı esnetmem gerektiğini hissediyorum. Cam duvara gidip Rose'u tekrar kontrol ediyorum. Tank bir milim bile kıpırdamadı, dolayısıyla Rose da kıpırdamadı. Barın üzerinde bir dergi var. Buradan göremiyorum ama ne olduğunu biliyorum. Yatak odamızın her yerine dağılmışlar. "Adams ne zaman geliyor?" Ringo cep telefonundan Len'le konuşmasını bitirdiğinde sordum.

"Şimdi geldim."

Başımı sallıyorum, gözlerim hâlâ Rose'da, kulübe sırtını dönmemesini umuyorum. Onu Adams'ın yakınında istemiyorum. Bu önemsiz bir şey, özellikle de hem bu dünyada hem de karımın dünyasında benim statümde olan bir adam için. Benim rakibim yok. Yine de, daha önce bükülmüş politikacının aleti karımın içindeydi ve bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın, bu berbat bir şey. Onun içinde olmak cennetten başka bir şey değil. Buna tanıklık edebilirim. Hiçbir erkek bunu unutamaz. Akli başında her erkek daha fazlasını ister. Gözlerim kısılıyor, dişlerim doğal olarak sıkılıyor ve kulübün girişine doğru bakarken göz ucuyla birinin içeri girdiğini görüyorum. Perry Adams'ın elinde evrak çantası, elinde ağır *silahlarla*, kendini kral sanan biri gibi kulübün zemininde yürümesini izlerken küçük bir kahkaha patlattım. Ölümle bir fırça

-AKA ben- *belli* ki onu çok uzun süre yere sermemiş.

Onu yakından izliyorum, sadece Rose'u barda yakalayıp yakalamadığını görmek için değil, aynı zamanda o meşhur gezgin gözlerinin etrafta yarı çıplak dolaşan dansçılardan herhangi birine bakıp bakmadığını görmek için. Odağı hep ileride. Onaylarcasına başımı sallıyorum, biraz viski alıyorum. Perry Adams sakın görünüyor.

Uzun sürmez.

Dönüyorum ve James'i hâlâ sandalyede sallanırken buluyorum, önündeki masa onun konsantre bakışları altında kül olmaya hazır. "Hazır mısın?"

Nefes alıyor, yavaşça yükseliyor. Adam öfke saçıyor. "Hazır." İçkisinden uzun bir yudum daha aldıktan sonra kapıya doğru adım atıyor, Otto da çok geride değil.

"Biz alt kattaki ofise geçene kadar onu kulüpte tutun," diyor Brad biz takip ederken. "Bu son aydınlanmaya rağmen hâlâ Spittle'ın Ayı'nın kim olduğunu bilmediğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Onu göremiyorum. Görünüşe göre bu kasabada onun kim olduğunu bilen kimse yok." En çıldırtıcı şey de bu değil mi? "Ağzının içine bakan emekli bir FBI ajanına kimliğini açıklayacağını düşünemiyorum."

"Oğlu mu?"

Başımı hafifçe sallıyorum, gözlerim James'in sırtında. "Bilmiyorum ama kimin öğreneceğini garanti ederim," diyorum merdivenleri çıkarken.

"Ön sıradan bir koltuk istiyorum," diye homurdanıyor

Brad, dudağı kıvrılıyor. "Hâlâ kin mi tutuyorsun?"

"Tükürük denen herif, o deli heriften" -Brad'in parmağı kalkıp James'in sırtını göstererek- "beni indirmesini istedi. Yani evet, ben de patlamış mısır istiyorum."

Gülüyorum, gözlerim hâlâ deli herifin üzerinde. James yanımdayken muhtemelen bir daha ellerimi kirletmeme gerek kalmayacaktı. Ama ben ellerimi kirletmeyi seviyorum. "Üçüncü kez şanslıyım," diyorum sessizce, ofise girerken.

"Daha güvenli insanlarla ilişki kurmam gerekiyor," diye mırıldandı Brad, raf ünitesini arkamızdan iterek kapattı ve telefonuna gitti. "Biz iyiyiz."

Brad'in masasının karşı tarafında James'e katılıyorum, sırtımız kapıya dönük ve sigaralarımı çıkarıyorum. "Seni kafeslememe gerek var mı?" James'e paketi uzatarak jest olsun diye soruyorum. Gözleri yavaşça bana dönüyor. Şaka yapacak durumda değil. "Bırak bunu ben yöneteyim, tamam mı?" O bir sigara yakarken ben devam ediyorum. "Adams'ı tanıyorum. Onu neyin harekete geçirdiğini biliyorum." Kendi sigaramı yakmadan önce ona zippomu uzatıyorum.

"Keyfine bak," diye **homurdanıyor** ve rahatlarlarken nefes veriyor.

Bırakmaya mı çalışıyorsun? Miami'deyken olmaz.

Brad önümde belirip sandalyesine oturuyor, ben de omzumun üzerinden bakıp Otto ve Ringo'nun kanepede rahatça oturduklarını görüyorum. Kapı açıldığında dikkatimi ileriye veriyorum ve Brad'in gözlerinin yanımdan geçip gittiğini, gülümsemesinin yavaşça oluştuğunu izliyorum.

"Onur duydum," diye cilveleniyor. "Miami Belediye Başkanı kulübüme özel bir ziyarette bulundu."

"Beni çağırdığınızdan beri nedenini merak ediyordum," diye yanıtlıyor Perry. "Eski gangster, şimdi gece kulübü sahibi olan Brad Black neden belediye başkanını ziyaret etmek istesin ki?"

"Peki ne sonuca vardınız?" Brad surat asıyor. "Bir şey istiyor."

Brad, "Uzatılmış bir lisans harika olurdu," diyor ve ben gülümsüyorum. "Teşekkürler, Perry."

"Başvurmak zorundasınız."

"Ama ben belediye başkanının arkadaşıyım."

"Ben heteroyum, Brad. Ve biz arkadaş değiliz."

"Tamam, ben senin arkadaşın değilim." Bardağını tutan eli masanın üzerinden uzanıyor ve beni işaret ediyor. "Ama o öyle."

"O mu? Kim o?"

Yavaşça ayağa kalkıp dönüyorum, sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırıp bir firt nikotin çekiyorum ve gözlerimi yukarı kaldırıyorum. Onun yüzüne. Altın gibi. "Merhaba Perry," diyorum nefesimi verirken, duman odaya yayılıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, donmuş bir halde. Daha fazla kelime bulması birkaç dakikasını alıyor ve ben de bu süreyi iyice eğlenerek geçirmesine izin veriyorum. "Artık tamamen yasalım Danny. Öyle olmak zorundayım. Kasaba düzene girdi. Siktir, anarşi yaratmaya başlama."

"Ben mi?" diye soruyorum gülerek. "Ben öleli üç yıl oldu Perry ve anlatılanlara bakılırsa buralarda pek huzur yok."

"Hallediliyor." "Ne hallediliyor?"

"Çete cinayetleri. Suçlular her yerde ölü bulunuyor. Polis her şeyi kontrol altına aldı. Ortalık sakinleşti."

Sustu mu? *Evet, çünkü The Enigma St. Lucia'da tatildaydı ve birkaç hafta önce döndüğünde havaya uçuruldu.* Tanrı aşkına. "Yani uyuşturucuyla ilgili bir sorun yok mu? Kadınlarla? Silahlar?"

"Burası Amerika. Her zaman sorunlar olur ama dışarıda düpedüz bir savaş yok."

Henüz değil, hayır. Ama Perry kendini hazırlasa iyi olur. Ayrıca James'in daha önce öğrendiklerini destekleyen bir şey ima etti. Miami'yi kontrol eden bir kişi var ve bu kişi halkın belediye başkanı olarak seçtiği kişi değil. Ayı oldukça sağlam bir suç ağı örmüş, bir şekilde bu şehirdeki her dolandırıcının ona hesap vermesini sağlamış. Kim bu herif? "Otur Perry," diye emrediyorum ve o da koşarak boş bir sandalyeye gidip oturuyor. Hatırladığım Perry Adams bu işte. Sürekli altına sığıyor.

"Rose'dan beri karımı aldatmadım," diye mırıldanıyor endişeyle. Duyabileceğim kadar yüksek sesle nefes alan James ve Otto'yu görmezden geliyorum.

"Onun adını asla ağzına alma, Adams," diye uyarıyorum. "Bu ilk yeni kuralımız."

"Bana söz vermiştin. O avukatla ilgili her türlü bilgiyi sana verdim, Green," diye devam ediyor, yaptığı iyilikleri detaylandırmaya hevesli. "Kendime çeki düzen verdim. Dedin ki-"

"Bana borçlu olduğun otuz beş milyonu senden istedim mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Rose'la olan fotoğrafların gitti." Karımın içinde başka bir adamın sikini gördüğümde öfkeden titrerken onları yaktım. "Ve seni öldürmeyi planlamıyorum." Ona doğru yürüdüm, önünde durdum. "Yani sözümü tuttum."

"Bana şantaj yapmayacaksın değil mi?"

Lanet olsun, böyle acınası bir pislik bu şehri nasıl yönetiyor? Erkekler için bir utanç kaynağı. "Hayır, sana şantaj yapmayacağım, Perry." Gülümsüyorum ve karanlık. "Senden zaman zaman kibarca birkaç şey isteyeceğim ve sen de onları bana vereceksin çünkü ben senin arkadaşınım ve arkadaşlar birbirleri için bunu yapar."

"Ne gibi?" diye soruyor, şaşkın ama temkinli.

"Öncelikle, Byron's Reach'te yaptırdığım iş için bir izne ihtiyacım var."

"Yaptığın iş? Şimdiden mi? İzin almadan mı?"

"Başvurmak için zaman yoktu. Eminim geriye dönük bir şeyler ayarlayabilirsin, değil mi Perry?"

"Orada ne inşa ettiniz?"

"Sadece bir kulübe. Birkaç konteyner var." *Ateşli silahlarla dolu devasa bir yeraltı sığınağı.* "Ve yeni jet ski işim."

Adams neredeyse isteksizce, "Bunun için de izin almanız gerekiyor," diyor.

"O zaman bana bir tane getir," diye karşılık verdim, yüzüm ciddiydi. "Şimdilik bu kadar." Oradan uzaklaşıyorum ve üst kattaki gizli ofisteki iyi stoklanmış vitrine göre çok kötü bir alternatif olan bardan kendime bir içki alıyorum.

"Ama sen ölüsün. Ölü bir adama nasıl resmi belge verebilirim?"

Dönüp içkimi, sırtı Perry'ye dönük duran James'e doğrultuyorum. "Onun adına koy."

"Kim o?"

"Danny James." Adamın İngiltere Kraliçesi'nden daha fazla ismi var ama bize hızlıca yeni bir kimlik bulabilecek bir kaynağı vardı ve bizim de hızlıca yeni bir kimliğe ihtiyacımız vardı.

"Ama *kim* o?" Perry zorlar.

"Bilmek istemezsin. Hepsi bu mu?" Yorgunca sordum.

Aslında bu soruyu merak eden kişinin Perry Adams olduğunu biliyorum. Ondan tek istediğim bu mu? Birkaç belge ve yasal olmak için kolay bir yol. Ya da yasal görünmek. Perry sığınaktan asla haberdar olmayacak. Kimse sığınaktan haberdar olmayacak.

Adams biraz telaşlı bir şekilde ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor, sanki herhangi birimizin her an silah çekeceğinden endişeleniyormuş gibi odadaki herkese bakıyor.

"Seni görmek güzeldi, Perry." Brad ışınlıyor. "Hazır olduğunda ruhsatı ilet."

"Oh." Ringo alnına bir avuç içi vurdu. "Park cezalarını ödemeyi unuttum." Adams, Otto'ya bakarak, "Ben hallederim," diyor ve onun talebini bekliyor. "Bir çizburger ve patates kızartması alayım lütfen," der, deadpan ve

James tersaneden ayrıldığıımızdan beri ilk kez eğlenme belirtisi gösteriyor.

Gülümsememi gizleyip kapıya gidiyorum ve Adams için açıyorum. "Seni görmek güzeldi, Perry." Şok tabancasıyla vurulmuş gibi görünüyor. Danny Black, İngiliz, ona kapıyı açıyor.

Adamları diğer tarafta bekliyor ve dikkatleri bu tarafa yöneldiği anda omuzları yükseliyor, göğsü genişliyor ve çenesi kalkıyor. Sık kafalı. Kapıyı çarpıyorum ve nefes veriyorum. "Ondan hâlâ hoşlanmıyorum."

Brad ayağa kalkarak, "Karını becerdiği gerçeğiyle hiçbir ilgisi yok," diyor.

"Bu da ne böyle?" Otto elleri tavana dönük bir şekilde sorar. "Bağışlayın ama o biraz avam biri ve karınız da ..." Daha iyi düşünerek duraksıyor.

"Çok ateşli, biliyorum." Kıllı, piercingli herifin omzuna bir tokat attım. "Senden hoşlanıyorum Otto. Bunu değiştirmeyelim."

"Kim bu avukat? Green mi?" James sorar.

"Derek Green. Rose'un çocuğunu karaborsadan satın alan adam."

"Adams bunu biliyor mu?"

"Tabii ki bunu bilmiyor." Beni aptal mı sanıyor? "Adams'a göre, ben öldükten sonra Rose'un yasal temsilciliğe ihtiyacı olmuş. Bildiği şey bu." Kafa masajına ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Ve açlıktan ölüyorum.

"Teslimat için hazır mıyız?" James kulübe bakarak soruyor, izliyor.

Silahlar. Yeni sığınağı doldurmak ve kendi dirilişini ilan etmek için sabırsızlanıyor. "Chaka aradı. Yarın sabah. Hazır ol." Ofisten çıkıyorum, yönüm otomatik.

Rose.

Bara ulaştığımda Tank diğer adamlarla birlikte hâlâ yerinde duruyordu. "Diğer adamlardan kurtulabilir miyiz?" diye soruyorum, o da kısa ve keskin bir baş sallamasıyla cevap veriyor. "Fark etmiş olabilirsin ama şu anda arkanda bir kadın daha var. Kime ihtiyacım var?"

Kulübün diğer tarafını işaret ederek dönmemi istedi. Ve gülmemi.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, her yönden Tank'ın tıpatıp aynısı olan ama biraz daha küçük yapılı adamı gözümün önüne getiriyorum. Sadece birazcık. "Sen ikiz misin?" Ona tekrar dikkatimi vererek soruyorum. O da başını sallıyor. "Kardeşine ne diyorlar?"

"Öfke."

"Nedenini sormama gerek var mı?"

Tank başını sallıyor ve yana çekilerek karıma ulaşmamı sağlıyor. Varlığımdan habersiz, pastalar, masa düzenleri, balonlar ve daha fazlasıyla ilgili makalelerde kaybolmuş durumda. Ne isterse alabilir, ama ben bekârlığa veda partisinde sınırı çiziyorum, çünkü beni davet etmeyi reddediyor.

Düşüncelerim dağılıyor ve başımı arkaya eğip en değerli varlığımı koruyan adamın birimine bakıyorum, kendi kendime gülümsüyorum. "Artık benim için çalışıyorsun," diyorum ve o da sertçe başını sallıyor. "Karımın iyiliği senin tek

ve tek endişem." Bir kez daha başını salladı. "Onun yanında olmadığım her saniye, sen olacaksın." Başını salla. Her emrime itaat etmeye programlanmış bir robot gibi.

"Peki ya onunla birlikteyken?" diye soruyor, gözleri ileride.

"Senden hoşlanmaya başlıyorum Tank, ama seni asla sarılmak için yatağımıza davet etmeyeceğim. Onunla birlikteyken sana ihtiyaç olup olmadığını anlayacaksın. Sen ve kardeşin için evimde bir oda ayarlayacağım. Araba kullanıyor musun?" Başını salla. "Kardeşin mi?" Bir baş sallama daha. "Araba ayarlayacağım." Yanından geçip Rose'un sırtına yaklaşıyorum, çenemi omzuna koyuyorum. Çok uzun bir gün oldu ve bu günün yemek ve sevişmeyle bitmesini istiyorum. "Bekârlığa veda partisi verebilirsin," diye fısıldıyorum, o da kıpırdamadan duruyor, parmakları sayfanın köşesinde, çevirmeye hazır.

"Neden sanki iznine ihtiyacım varmış gibi konuşuyorsun?" diye soruyor, ses tonu eşit. Sayfayı tekrar çeviriyor, tamamen rahat ve telaşsız. Göz ucuyla Beau'ya bakıyorum. Gülümsemesini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor, bardağını yaklaştırıyor ve eğlencesini gizlemek için kenarını dudaklarına doğru itiyor.

Biraz minnettarlık bekliyordum. Daha iyi bilmeliydim. "Çünkü benim iznime ihtiyacın var, ama izinsiz gitmeyi tercih edersen ..." Önümü onun sırtından ayırıyorum ve boş bardağını dövmeli barmene doğru itiyorum.

"Yapmazdım," diye geveliyor, taburesinin üzerinde uçuyor ve kollarıyla göbeğimin etrafında dönerek başını göğsüme sıkıştırıyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Beau şarap kadehinin üzerinden homurdanıyor ve ben de ona o güzel sarışın kafasının üzerinden geçen bir uyarı bakışı atıyorum. Neden bu kadar gıdıklandığını anlamıyorum. Ben bir parti vermeyi kabul etmiş olabilirim ama James onun kutlamalara katılmasına izin vermedi. "Beni zorlama Rose."

Bana bakıyor, yüzü suçlayıcı. Bu beni şaşırtıyor. "Hiatus'un yarı çıplak kadınlarla dolu olduğunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Hiatus bir striptiz kulübü," diyorum soğukkanlılıkla. "Bekârlığa veda partisi için mükemmel bir yer."

"Ne?"

"Cuma gecesi uygun olur diye düşündüm."

"Düğünümüzden önceki gece mi?" Bana karşı çıkıyor. "Büyük günümde akşamdan kalma olmak istemiyorum."

"O zaman sarhoş olma."

"Danny-"

"Ya bu ya da hiçbir şey Rose," diyorum ve burun deliklerinin alevlenmesine neden oluyorum. Anlaşmayı biliyor. Gece dışarı çıktığında şehirde dolaşamayacağını biliyor. Benden ne bekliyor ki?

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Peki ya ben?"

"Bekarlığa veda partisi mi veriyorsun?"

Omuz silkiyorum, umursamıyorum. "Çocuklarla birkaç kadeh içeceğim."

Omuzları düşer, tüm mücadelesi onu terk eder. "İşte. Cuma gecesi de."

"Evet. Hadi, yemeğe gidiyoruz." Beau'ya doğru başımı sallayarak dördümüzü kastettiğimi belirtiyorum.

"Nerede?"

"Miami'nin merkezinde küçük bir İtalyan lokantası." Rose'a kaşlarımı çatıyorum ve onun da çenesi açılıyor. "Rose ve ben ilk randevularımızdan birini orada yaptık."

"Awww," Beau coos.

"Evet," diye nefes alıyor Rose, yüzünde alaycı bir ifade var. Bir sonraki adımın ne olacağının işaretiydi bu. "Danny aperatifler için bir adam öldürdü, ana yemek sırasında beni öldürmekle tehdit etti ve sonra tatlı için eski bir düşmanı doğradı. Çok romantikti."

Beau hiç şaşırmadan gülerken ben de sırtıyorum. "James'le ilk randevum operadaydı. Beni bir kutudaki sandalyeye kelepçeledi ve rüşvetçi bir yargıcı öldürmek için ortadan kaybolurken beni orada bıraktı." Havaya kadeh kaldırıyor ve şarabının son santimini bitiriyor. "Neyse, nerede o?"

Omzumun üzerinden baktığımda bu tarafa doğru yürüdüğünü görüyorum ve onu karşılamak için kızlardan ayrılıyorum. "Sakinleştin mi?" diye soruyorum.

"Baba *ya da* oğul, Spittle'ı canlı istiyorsanız, size getirildiklerinde etrafta olmadığımın emin olmanızı öneririm."

"Not edildi. Arkamdaki adamı görüyor musun?"

James boynunu büküp omzumun üzerinden bakıyor. "Bar kadar geniş olan mı?"

"İşte o. Tank. Goldie'nin onları izlemek için daha fazla talepte bulunmasının sorun yaratabileceğini düşündüm, bu yüzden dış kaynak kullandım. Senin için de bir tane var." Odanın öbür ucundaki Fury'yi gösteriyorum ve James bakıyor.

"Onlara güveniyor musun?"

Brad'in Nolan'la birlikte koridordan çıktığını görüyorum ve onlara el sallıyorum. "Kontrol ediyor." Diğerleri de geldi. "Tank'ı ben alıyorum," diye Brad'e bilgi veriyorum. "Peki kardeşi hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Kaya gibi yumrukları var ve kurşun geçirmez olduğu iddia ediliyor." "Hikayesi mi?"

"Kardeşiyle birlikte hapis yattı."

"Rahat," diye mırıldanıyorum, James'e dönmeden önce birimi inceliyorum. "İyi misin?"

"Güzel."

Nolan, "Onları değiştirmem gerekecek," diye söze girdi.

"O zaman değiştir onları," diyor Brad, Nolan'ı bara doğru çekerek ve sessizce konuşarak.

James beni bırakıp Fury'nin yanına gidiyor ve konuşmak için onu yakındaki bir kabine yönlendiriyor. Bu bir sorunu çözdü. Karımın nerede ve ne zaman ortaya çıkabileceği konusunda kesinlikle endişelenemem. Telefonumu çıkarıp ayarlara giriyorum, konum paylaşma özelliğini kapatırken onun sinsiliğine karşı kendi kendime başımı sallıyorum, bunu yaparken ona bakıyorum, telefonuna bildirim düşmesini bekliyorum. Tek görebildiğim Tank. Ama sonra Rose'un kafası yavaşça

koca gövdesinin etrafında dönerek görünür. Yüzü. Gök gürlüyor. Ona bir öpücük veriyorum, kendimden memnunum ve ona katılmak için bir ayağımı kaldırıyorum-

Ne oluyor lan?

Bir grup adamın bara girişini izlerken zaman neredeyse sıfıra iniyor, tıpkı sizi orada tutarak sürükleyen ve işkence eden o kötü rüyalardan biri gibi, hepsi sıraya dizilmiş, hepsi alaycı, hepsi güçten pompalanmış görünüyor. *Hay sikeyim!* Ellerindeki silahların hepsi havaya kalkıyor ve ben de gözlerimi bara çevirip Tank'tan gelen ilk gerçek hareket belirtilerini görüyorum.

"Geliyor!" Bağırıyorum, pantolonumun arkasına uzanıp silahımı çekiyorum ve ilk silah sesinde eğiliyorum. Benden gelmedi.

"Lanet olsun!" Brad siper almak için barın üzerine atlar, silahının burnunu tahtaya dayar, optiklerin üzerindeki şişeler paramparça olurken sürekli ateş eder.

"Yüce Tanrım." Nişan alıp ateş ediyorum, adamlardan birini indiriyorum, nişan alıp ateş ediyorum, bir saniye sürüyor, dikkatim çete ve bar arasında bölünüyor.

"Yere yatın," diye bağırıyor Tank kadınlara, hızla hareket ederek yakındaki bir masayı kavrayıp yerden söküyor, masayı yerinde tutan cıvatalar bir ping sesiyle kolayca teslim oluyor. Kendini tekrar kadınların önüne koyuyor, metal masayı önünde kocaman bir kalkan gibi tutuyor.

Teşekkürler.

"Danny!"

Adımın kükremesiyle içgüdüsel olarak yere düşüyorum ve tam adamlardan biri daha indirilirken yukarı bakıyorum. Geri uçup güverteye çarptı.

"Yerde kal!" James bağırıyor ve onu görüş alanıma almak için sırt üstü dönüyorum. Bana doğru yaklaşıyor, sağa sola ateş ediyor, utangaç bir hindistan cevizi gibi adamları patlatıyor. Ringo'yu bir masanın altında görüyorum, ateş ederken dudağı kıvrılmış ve Otto sırtını hoparlöre dayamış, yeniden dolduruyor.

James benden birkaç adım ötede durdu, silahı hâlâ hazırda, gözleri dalgındı. Dönüp sopayı kontrol ettim. Ve sonra onu gördüm. Kapıdan geri geri çıkıyor, Miami'den daha büyük bir alaycılık tanıdık yüzünü kaplıyor.

"Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum, ayağa kalkmaya başlıyorum, kaynayan kanım damarlarımı kızartmaya başlıyor. Girişe baktım, çarpılmışım.

Hayır. Olamaz.

"Beau hangi cehennemde?" James kükreyerek beni transımdan çıkardı.

Gözlerimi yavaşça kalkanını indirmekte olan Tank'a çeviriyorum. Rose ve Beau'yu barın üstündeki taburelerinde, kollarını başlarının üzerinde kavuşturmuş halde gördüğünde içimi bir rahatlama kaplıyor. Rose dönüyor ve dikkatlice başını kaldırıp bana bakıyor. Bana başını sallayıp nefes veriyor ve Beau'nun koluna girip onu sarsıyor. "Beau?"

Kıpırdamıyor ve James ona doğru koşarken kalbim hızla çarpıyor, vücudunu nazikçe ve sıkıca kavıyor. "Beau?"

Başını kaldırıp adama bakıyor, gözleri kocaman. "Ben iyiyim," diyor, sesi titrek. Sözleri James'i tatmin etmiyor ve James onun her yerini okşamaya başlıyor, tişörtünü kaldırıyor, bacaklarını kontrol ediyor. "James, ben iyiyim."

"*Lanet* olsun!" diye bağırarak onu göğsüne doğru çekti. "Kimdi o?" Çılgına dönmüş. Bu anlaşılabilir bir şey. Beau ormandan çıkalı çok olmamıştı ve o burada kurşunlardan kaçıyordu.

Tank'i beyaz gömleğinin kolunda kanla buldum. "İyi misin?" "Sadece bir sıyrık." Kürek büyüklüğündeki elini sallayarak beni başından savdı. Yakındaki bir tabureye oturdu.

Silahımı kaldırıyorum, kulübün içinde volta atıyorum ve girişe geldiğimde nefes nefese, sağa sola bakıyorum, dışarıdaki sokağı araştırıyorum. Hiçbir şey yoktu. Ama onu gördüm. Ve bana pek ölü gibi görünmedi.

"İçeri gir," diye tıslıyor Brad, beni kulübe geri çekiyor ve kapıları çarpıyor. İki cesedin üzerinden geçip doğruca Rose'a dönerken aklım başımdan gidiyor. Onu tabureden çekiyorum. James hâlâ Beau'yu göğsünde tutuyor, hâlâ zapt edilmiş bir canavar gibi görünüyor.

"Volodya'ydı," diyorum ve Rose'u kulübün içine doğru çekmeye başlayıp Mercedes'imın anahtarlarını Tank'e atıyorum. "Hadi gidelim." Bu nasıl olabilir? Spittle bana onun öldüğünü söylemişti. Söyledi amına koyayım!

"Ne?" Brad sorar, duyulabilir bir şekilde afallamıştır.

"Aynı Volodya'dan bahsediyoruz, değil mi?" Ringo bizi takip ederek soruyor. "Winstable katliamında sizi vuran Volodya'dan mı?"

"Evet," diye homurdanıyorum, boncuk gözleri hâlâ zihnimde canlanıyor. "O öldü," diyorlar hep bir ağızdan.

"Ben de öyle," diye hatırlatıyorum onlara, silahımın başıyla arka sokağın kapısını iterek açıyorum. Tank yanımızdan geçip Mercedes'in arka kapısını açıyor, ben de Rose'u içeri sokuyorum.

"Emin misin Danny?" James, Beau'yu arkasından çekerek görüldüğünde Brad sorar.

Onu Range'inin arkasına bindiriyor ve bize katılıyor. "Volodya?" diye soruyor, kafamdaki baskı arttıkça artıyor. "Rus mafyası mı? Bana öldüğünü söylemiştin."

"Belli ki öyle değil!" Kendimi kaybederek patlıyorum ve yakındaki bir duvarın üzerindeki güvercine nişan alıp onu havaya uçuruyorum. Öldürmem lazım. Ne olursa olsun, sadece öldürmem gerek. Bu düşünceyle kulübe geri dönüyorum ve cesetlerin etrafında dolaşıp her birini tekmeliyorum. Sonunda aradığım şeyi buldum. Bir mırıltı. Yanına diz çöküyorum, gözlerini kısarken yüzüne hırlıyorum, ağzının kenarından kan damlıyor. "Volodya'yı nerede bulacağım?" Homurdanıyorum.

Yüzüme tükürmek için acınası bir girişimde bulunuyor, tükürük ve kan çenesine sıçırıyor. Kurşun yaralarını tespit ediyorum; biri kalçasında, biri karnında. "Konuş," diyorum, başparmağımı alıp karnındaki deliğe sokuyorum ve ciyaklamasına neden oluyorum. Dönüp duruyorum, gıcırdama sesi iğrenç. "Konuşmak yok mu?"

Silahımı yere bırakıyorum ve diğer başparmağımı bacağındaki kurşun deliğine sokup birkaç tur attırıyorum. Kasılmaya ve sarsılmaya başlıyor, gözleri dönüyor. Başparmağımı çekiyorum, omuzlarım hayal kırıklığı içinde düşüyor. Bayılmıştı. Utanç verici. Doc'un onu kurtarabileceğini düşünseydim, işkence için malikaneye geri götürürdüm. Ama biliyorum ki ölü bir adam

Birini gördüğümde. Silahımı alıp göz çukuruna dayadım ve beynini patlattım. "Spittle'ı getirin," diye bağıyorum, ayağa kalkıp kulüpten dışarı çıkıyorum. "Şimdi!" Mercedes'in etrafında dönüp arka tarafa geçtim ve kapıyı sertçe kapattım.

Rose'un endişeli gözlerini hemen üzerimde hissediyorum, eli uyluğuma gidiyor ve sıkıyor. Ve hiç düşünmeden gömleğime uzanıp köprücük kemiğimin altında, o Rus orospu çocuğunun üç yıl önce beni vurduğu yerde bulunan eski kurşun yarasına baskı uyguluyorum.

Miami'de savaş yok mu?

GÜL

Esther etrafımızda bir tavuk gibi telaşla dolaşıyor, çadırlar, süs ağaçları ve Tanrı bilir daha nelerle ilgili konuşmalarla zihnimizi meşgul etmeye çalışıyor. Beau oldukça dalmış görünüyor. Ben mi? Ne anlamı var diye merak ediyorum, çünkü eğer bugün bir şeyleri ölçmek için bir şeyse, evlenecek lanet bir kocam olmayacak.

Malikâneye döner dönmez Danny, Tank'ın kolunu kontrol etmesi için Doktor'u çağırdı, James vücudunun her santimini iki kez kontrol etmek için Beau'yu odalarına götürdü ve adamların hepsi Danny'nin ofisine gitti. Zavallı Tank. İlk sakatlığını yaşamadan önce yarım saat bile çalışmamıştı. Ve zavallı Beau da. James onun zarar görmediğine dair sözüne inanmıyordu. Görsel kanıt istiyordu. Kız sinirlenmişti ve James bir boğaydı, onunla kavga ettiğinde onu fiziksel olarak uzaklaştırıyordu.

Esther'in bana yaptığı çay bardağına bakıyorum. Bu onun vazgeçilmezi. Üzgün müsün? Biraz çay iç. Stresli misin? Biraz çay iç. Kızgın mı? Biraz çay için.

"Sen ne düşünüyorsun?" Beau cevap almak için bana bakarak soruyor. "Ne hakkında?"

Esther iç geçiriyor, ben de omuz silkiyorum. "Ben duymadım."

"Gel bakalım." Danny'nin annesi adanın etrafında dönüp bana katılıyor ve bana bir katalog sunuyor. "İstiridye mi, allık mı?"

Her ikisi de çarpıcı, her ikisi de ipek, her ikisi de inkar edilemez Esther elbiselerini düşünüyorum. Son yıllarda Danny'nin annesi hakkında pek çok şey öğrendim. İnanılmaz derecede yumuşak ama bir o kadar da sert. Şefkatli ve sabırlı. Ayrıca Danny'nin hizmetçisi değil de annesi olarak burada yaşamaya başladığından beri kusursuz bir giyim anlayışına sahip olduğunu da keşfettim. "İkisini de seviyorum," diyorum mutfak kapısına bakarak. "Ne zamandır oradalar?" Mutfaktaki saate bakıyorum. Döneli iki saat oldu, dışarısı karanlık, çok yorgunum ama uyuyamayacağım. Ufukta ne tür bir katliam olduğunu hayal bile edemiyorum. Aslında ben edebilirim. İşte bu yüzden taş kesildim.

Esther, "Ben çay yapayım," diyor.

"Biliyor musun, sanırım ben yatmaya gidiyorum." Daha fazla çay içmeyi ya da iyiymişim gibi davranmayı kaldıramıyorum. Taburemden kayarak iniyorum ve Beau'nun yanağına bir öpücük bırakıyorum, sonra da Esther'in. "İyi geceler."

"İyi geceler," diye mırıldanıyorlar ben ağır adımlarla uzaklaşırken, Tank peşimden geliyor. Giriş holüne geldiğimde durup dinliyorum, Danny'nin ofisinden bir şey duyup duyamayacağıma bakıyorum. Hiçbir şey duymadım.

İçimi çekiyorum ve kendimi yukarı çekebilmek için altın parmaklıklara tutunarak merdivenleri güçlükle çıkıyorum. Topuklu ayakkabılarım mermer basamaklarda şingırdıyor, ıssız mekânda yankılanıyor. Yatak odamıza girdiğimde ayakkabılarımı çıkarıp elbisemi başımın üzerine çekiyorum ve halının üzerinden banyoya doğru ilerliyorum. Elbisemi çamaşır sepetine atıyorum ve yeni değiştirilmiş aynanın karşısına geçip sütyenimi çözüyorum. Aynayı makyaj masasının üzerine koyup ellerimi kenarına koyuyorum, eğilip tükenmiş tenimi inceliyorum, beni burada zorla tuttuğu zamanki kadar lanetli görünen gözlerime bakıyorum. Şimdi de aynı türden bir boğulma ve çaresizlik hissediyorum. Ama bu sefer gerçekten bir çıkış yolu olmadığını hissediyorum. Sadece ölümle.

Diş fırçamı düşünüyorum. Yüzümü temizlemek ve makyajımı çıkarmak için sahip olduğum bir dizi kozmetik ürünü. Ama enerjim yok. Üniteden uzaklaşıyorum ve yatağa gidip yorganın altına giriyorum. Ama gözümü bile kırpmadım.

Yatak hareket ettiğinde gözlerimi açıp komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. Saatlerdir adamlarıyla birlikte ofisinde saklanıyor. Göğsü sırtıma bastırıyor, eli kalçamı okşuyor ve sonra dudakları kürek kemiğimde, yavaş, yumuşak daireler çizerek öpüyor. Vücudum aydınlanıyor. Hep öyle olur. Onun yakınlığına verdiğim doğal tepkiyi asla durduramayacağım, ama yanıt vermiyorum, aklımın başka fikirleri var. "Hayır," diyorum sessizce ve bacağımı okşaması duruyor, dudakları tenimde kıpırdamıyor.

"Rose?"

"Hayır dedim."

Ağır, yüksek sesli bir iç çekiş ve hızla bana dokunmamaya başlıyor. Yatak tekrar eğiliyor ve birkaç saniye sonra silüetinin yatağın altından geçerek terasa açılan kapıya doğru ilerlediğini görüyorum. Gözlerim onu takip ediyor ve perdeleri çekip ay ışığının içeri girmesine izin verdiğinde, gözlerimin çıplak vücudunun her etkileyici santimini içine çekmesine izin veriyorum. Ayaklarından başlıyorum, sağlam baldırlarına, bacaklarına, dolgun kalçalarına, sırtına, omuzlarına ve en sonunda saçlarının ensesinde dalgalandığı boynuna süzülüyorum. O bir Adonis. Bir başyapıt. Hâlâ ölümcül ama aynı zamanda sadık, şiddetle koruyucu.

Danny Black. İngiliz. Melek yüzlü suikastçı.

Ama hepsinden öte, kocam. Sevgilim. Arkadaşım.

Kapıyı itip açıyor ve terasa çıkıyor, ben de sırt üstü dönüp karanlığa bakıyorum. Zihnim dönüyor.

Biraz uyu Rose. Bana direnmeye devam etmek için biraz enerjiye ihtiyacın olacak.

Ona karşı koy. O zaman da yapamadım, şimdi de yapamam. *Allah kahretsin beni.* Ayağa kalkıp balkona gidiyorum, onu rattan bir sandalyeye yığılmış, dirseğini koluna sıkıştırmış, başının yan tarafını eline dayamış halde buluyorum. Parmaklarının arasında bir sigara duruyor, ucu saçlarından birkaç santim ötede yanıyor. Dertli. Çok sıkıntılı görünüyor.

Buna katkıda bulunmak istemiyorum. Bu çarpık, geri kalmış, çılgınca ama bunu çözerken onun yanında olmalıyım. O tanıdık huzura ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var ve ihtiyacı olan şeyi ondan esirgeyemem, özellikle de bu berbat dünyada bunu ona verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorken. Bu bir lütuf. Bu bir lanet. Bu bir baskı.

Ona doğru gidiyorum, vücudumu onunkinin önüne koyuyorum ve o da yavaşça gözlerini benimkilere diyor, yüzü dimdik. Külotumu aşağı itiyorum ve kucağına tırmanıyorum, ona biniyorum, üzerine inerken horozunu tutmak için biraz kaldırıyorum, her mükemmel santimini yavaşça alıyorum, yaptığım gibi nefes veriyorum. O kayıtsız kalıyor, sigarasını bırakıyor, elleri kalçalarını hafifçe kavıyor. Göz temasımız bozulmuyor. Ama nefes alış verişimiz kesiliyor. Düzensiz, kırık, gergin. Hareket etmeye başlıyorum, daireler çiziyorum, destek için omuzlarını tutarken dudağımı ısırıyorum ve başı geriye düşüyor, gözleri kapanıyor, ihtiyaçtan uyuşuyor, ama buz gibi mavilerinde sevdiğim her şey korunuyor. Ateş. Tutku. Aşk.

Üzerinde sallanmaya başlıyorum, her sürtünmede hava alıyorum, sürtünme fena halde iyi. Konuşmama gerek yok. Özür dilememe. Ona nasıl hissettiğimi ve endişeden ne kadar hasta olduğumu söylememe. Bu adam, bu hasta, katil, sapkın adam, beni içten dışa tanıyor. En az benim onu tanıdığım kadar. Şu anda buna ihtiyacımız var. Bu yakınlığa. Aramızdaki çılgın bağa.

Elimi yara izinin üzerine götürüyorum, hafifçe kaldırıp indirirken ona odaklanıyorum, başım zevkten dönüyor.

"Benim en önemli işim seni korumak," diye fısıldıyor ve yüzünü elime çevirip öpüyor.

"Hayır." Öne düştüm ve ağzını aldım. Onun muhteşem, emici, bağımlılık yapan ağzını. "Senin en önemli işin hayatta kalmak." Öpücüğüm sert. Sahiplenici. Tüketen, tutkulu ve sert. Onu temsil ediyor. Viski tadı alıyorum. Nikotin tadı alıyorum. Göğsümü hafifçe esnetiyorum, inliyorum, karıncalanmalar artıyor, ama Danny önce davranıyor ve vücudunu bana doğru gererek serbest kaldığını inliyor. Bu sefer beni tatminsiz bırakacak ama sorun değil. Bu onun içindi. Serbest kalması için. *Onun* ihtiyaçları. *Onun* huzuru. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, yüzünü görüş alanıma almak için uzaklaşıyorum, yanaklarını nazikçe okşuyor ve hissediyorum.

Alnı omzuma düşüyor, iç çekişi yorgun. "Ben de seni seviyorum bebeğim."

Ellerimle saçlarını okşayarak onu kendime çekiyorum ve konağın arazisine bakıyorum. Ve merak ediyorum, bu sefer bu dünyanın ağırlığına daha ne kadar dayanabilecek?

Ertesi sabah uyandığımda yatakta yalnızdım. Ağzım kuru ve karnımda korkunç bir endişe hissi var. Komodinin üzerinde telefonumu arıyorum, bir yandan da avucumla karnımın etrafında dönüyorum. Saat 10:30. En son ne zaman sekizden sonra uyuduğumu hatırlamıyorum. Danny'den bir mesaj var.

Günaydın, bebeğim. Tersanede halletmem gereken işler var. Öğleden sonra dönerim. Bu akşam yemek yiyelim. Sadece biz.

Sözleri uykulu yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor ve sonra telefonum çalıyor ve ekranımı bir görüntü dolduruyor. Onun görüntüsü. Benim güzel, katil kocamın.

Kurşun geçirmez yeleklerin Rolls-Royce'u. Mutlu musun?

Gülümsemem kayboluyor. Tersanede yapılacak şeyler. Bir teslimat al. İç çekiyorum. Kocamı kurşun geçirmez yelek giymeye zorladığım için asla mutlu olamayacağım. Ve dün gece kulüpteki pusu, uzak ve geniş düşmanların teyidi, bunun nedeni. Bizi bir araya getiren tehlikeli dünyaya veda ettiğimizi sanmıştım. Zar zor hayatta kaldığımız dünyaya.

Midem çalkalanıyor ve inleyerek yatağın kenarına çekiliyor ve ihtiyacım olursa kusabileceğim bir tuvaletin menzilinde olduğum banyoya gidiyorum. Duşu soğutmak için açıyorum ve spreyin altına giriyorum, bu korkunç mide bulantısı hissinin geçmesini istiyorum.

Saçımı yıkadığımda kendimi daha iyi hissetmiyorum. Anksiyete hayatımda hiç yer almadı. Buna izin veremezdim. Duvarlarım yüksek, tuğlalarım sağlamdı ama Danny Black'le tanıştığım anda çatlaklar oluşmaya başladı ve duvar yavaş yavaş yıkılarak beni ortaya çıkardı. Onu seviyorum. Nefret ediyorum.

Yatak odasının kapısının çalındığını duyuyorum, ardından Beau adımı sesleniyor. "İçeri gel," diye bağıryorum, havluyu indirip üzerime sarıyorum. O odaya doğru ilerlerken ben de yatak odasına giriyorum. Koridorda Tank ve Fury'nin neredeyse koridoru doldurduğunu görüyorum. "Hey," diyorum, tuvalet masamdan bir fırça alıp ıslak saçlarımı düzeltmeye başlıyorum. "Spor salonuna gittin mi?" Beau'nun spor giyimli vücuduna bakıyorum. Muhteşem görünüyor. Biçimli bacaklarını güzelleştiren dar siyah taytlar, göğüslerini olağanüstü gösteren spor sütyeni ve tırnaklarımı geçirebileceğim bir karın. Sarı saçları kabarık, yüzü taze, gözleri canlı ve ıslık ıslık. Her ne içtiyse, ben de biraz istiyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, spor yaparak, daha çok sohbet ederek ve daha çok gülümseyerek kendini geliştirdi. Ancak bu sabahki muhteşem görüntüsünden ve son zamanlarda kaydettiği ilerlemeden daha şaşırtıcı olan şey, kollarının olmaması. Acımasızca yaralanmış kolu herkesin görebileceği şekilde ortada. Ve sanki fark ettiğimi fark etmiş gibi -nasıl fark etmem? -Sanki narin eli yarayı gizleyebilirmiş gibi avucunu ön kolunun üzerine koyuyor.

"Çok mu fazla?" diye soruyor ve hemen kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. Şok olduğum için bakmıyorum.

"Tanrım, hayır." Başımı sallıyorum, elimi fırçadan kurtarıyorum. "Seninle gurur duyuyorum." Çok gururluyum. Beau ileriye doğru adımlar atarken, ben geriye doğru gidiyorum. "Güneş kremi sürdün mü?"

Gözlerini deviriyor, gardırobuma gidiyor. "Evet, güneş kremi sürdüm." Kıyafetlerimi karıştırıyor. "Hadi, yoğun bir günümüz var."

"Ne yapıyor?" Yatağın ucuna tüneyerek soruyorum, şüpheleniyorum, Danny'nin kulağına beni meşgul etmesini söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Kuşkusuz.

"Önce atış talimi yapacağız," diyor oflayarak. "Senin hayatında egzersiz kıyafetleri var mı?"

Atış talimi mi? "Ben spor salonu fanatığı değilim, Beau. Spor kıyafetine en yakın şeyim bir dalgıç kıyafeti ve o da St. Lucia'da."

"O zaman bu iş görür." Yoga pantolonu ve bol bir tişört çıkardı. "Giyin ve silahını al." Kıyafetlerimi yanıma atıyor ve telefon çaldığında taytının arkasından telefonunu çıkarıp ekrana bakarak iç çekiyor.

"Yine mi baban?" Giyinmeye başlarken sordum. "Şimdiye kadar kaç telefondan kaçtın?" Onu görmemek için elinden geleni yapıyor ve biliyorum ki bunun nedeni babasının onu birkaç adım geriye atacağından endişelenmesi.

"Her gün arıyor." Ekrana bakarken gözle görülür bir şekilde nefes alıyor ve cevap veriyor. "Baba." A r a d a bir tavana bakarak volta atmaya başlıyor.

"Özür dilerim, meşguldüm." Bana doğru dönüyor ve bir avucunu tavana göstererek yüzünü buruşturuyor. "Evet, ben iyiyim. Hayır, ben iyiyim." Eli alniyla buluşuyor. "Evet," diye iç geçiriyor. "Bu gece. Tamam." Telefonunu yatağa fırlatıyor ve yüzünü buruşturuyor. "S a b ı r s ı z l a n ı y o r u m," diye ekliyor kendi kendine, yalvaran gözlerle bana bakarak. Nedenini bilmiyorum.

Onu bu durumdan kurtarmak için yapabileceğim pek bir şey yok.

o.

"Ondan sonsuza dek kaçamazsın."

Birkaç kez göz kırpmıyor, son zamanlarda kazandığı parlaklığı tamamen kaybetmiş gibi görünüyor.

"Beau?"

Başını sallayarak, ben tişörtümü çekerken yatakta bana katılıyor. "Annem öldüğü gece bana bunu söylemişti." Bana bakıp hüzünle gülümsüyor. "Onunla aramı düzeltmemi çok istiyordu."

Elini uzatıp sıkıca tutuyorum. Kendine bunu annesi için yaptığını söylüyor olabilir ama içindeki kayıp küçük kızı görebiliyorum. Sert bir polis ve savaşçı bir kadının ardında saklı olanı. "Amcan nasıl?" Onunla hâlâ tanışmadım. Daha iyi bilmesem, Beau'nun hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünürdüm.

"Doktor daha sonra gelecek." Elini benimkinden çekip cep telefonuna uzanıyor, ekrana dokunuyor ve sonra tekrar tozluğunun içine sokuyor. "Gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum. O bir kabuk. Sanki roller tersine dönmüş gibi. Her zaman yanımda oldu, beni meditasyona zorladı, dibe vurduğunda beni ayağa kaldırmaya çalıştı, ki bu çok oldu." Omuz silkiyor. Bu, hazırlıksız olmaktan çok uzak bir hareket. "Belli ki şokta ama bence bilinmezlik de var, anlıyor musun? Dexter'dan hiçbir açıklama almadı. Anlamaya çalışmak için hiçbir fırsatı olmadı. Bir kapanışa ihtiyacı var."

Beau da öyle. Sevdiği, güvendiği biri ona sadece ihanet etmekle kalmamış, aynı zamanda doğmamış çocuğunu öldüren ve Beau'yu hastanelik eden bir darbe indirmiştir. Bunu kafasından atabilirse şanslı olacak. "Umarım ikiniz de bu kapanışı bulursunuz." Islak saçlarımı at kuyruğu yapıyorum, fön çekmeye kıyamıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana kaşlarını çatarak.

"Ben iyiyim." Gülümsüyorum, sıkıntılarımla arkadaşımın üzerine yıkmak istemesem de bunu yapamıyorum. Onun gücü benimkini utandırıyor. "Sen iyi misin?" Soruyu saptırarak karşılık veriyorum.

Bana şüphyle bakıyor. "Ben iyiyim. Doktor bu sabah beni kontrol etti."

"Ama dün doktor kontrolünden geçtin." İki kez. Hiatus'taki çatışmadan önce ve sonra. Kendi kendime başımı sallıyorum. Çatışma. *Tanrı aşkına*.

"James sadece paranoyaklaşıyor." Ayağa kalkıyor ve taytının belini biraz aşağı çekerek yarasını ortaya çıkarıyor. Artık kızgın değil, morluklar tamamen solmuş. "Pek fark edilmiyor," diye mırıldanıyor. Ben olsam öyle demezdim ve görünen yara izleri yok olsa bile gizli izlerin hep orada kalacağını biliyorum.

Çantamı buluyorum, silahımı çıkarıyorum ve ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçiriyorum. "Hazırım," diyorum, tabancamı havaya kaldırıp Charlie'nin Melekleri tarzında poz vererek.

Beau beni taklit ederek gülüyor. "Bir kadının işini yapması için asla bir erkeği gönderme," diyor ve bana göz kırıyor. Ve bir anda hiç çaba sarf etmeden gülümsemeye başlıyorum. Beau hayatımda kelimenin tam anlamıyla bir nimet ve onun da benim için aynı şeyi hissettiğini biliyorum. İçimden çok güçlü bir istek geliyor ve onu ne kadar takdir ettiğimi anlamasını umarak kollarımı arkadaşşıma doluyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum," diyor sessizce, beni kucaklıyor, ikimizin de ellerinde tabancalar var.

"O silahı nereye doğrulttuğuna dikkat et," diyorum, kelimelerim kalınlaşıyor, boğazımdaki yumru büyüyor.

Bana daha sıkı sarılıyor. "Ağlamaya iznimiz yok."

"Biliyorum."

"O zaman kes şunu," diye emrediyor, geri çekiliyor ve yanağımdan aşağı süzülen gözyaşımı yakalıyor.

"Özür dilerim." Hızla yüzümü fırçalıyorum. "Kendini neye bulaştırdığını biliyorsun, değil mi? Ben berbat bir nişancıyım. Danny'ye sor." Kapıya yöneliyoruz ve ben kapıyı açıyorum. Tank ve Fury dönüyorlar ve elimizdeki silahları görünce ikisi de duvara doğru geri çekiliyorlar. "Oh, kahretsin." Teslim olmak için elimi kaldırarak başımı sallıyorum. "Sizi vurmayacağım," diye onları temin ediyorum, ancak bir kurşunun onların silahlarını delip geçmeyeceğini ciddi olarak merak ediyorum.

devasa çerçeveler. İkisi de rahatlar. "Kolun nasıl?" Silahımla Tank'ın pazusunu işaret ederek soruyorum.

Ellerini kaldırıyor. "Bayan Black," diyor, yalvaran bir sesle. "Hadi."

"Kahretsin, özür dilerim." Silahımı indiriyorum ve Tank bir kez daha rahatlıyor. "Ateş etmeye gidiyoruz."

"Nerede?"

"Bilmiyorum." Beau'ya döndüm. "Nerede?"

"Arazide bir yerde. Yeterince büyük." Merdivenlere doğru yöneldi. "Malikâneden ayrılmayacağız, o yüzden eskorta gerek yok."

Tank ve Fury gibi ben de onu görmezden gelerek takip ediyorum. "Kesin emirler," diye homurdanıyor. "Burada olduğumuzu bilmeyeceksiniz."

Onlar bizi koridordan merdivenlere kadar takip ederken omzumun üzerinden bakıyorum. O kadar genişler ki yan yana bile yürüyemiyorlar. "Bundan şüpheliyim," diye mırıldanıyorum.

Mutfağı atlayıp birer kahve aldıktan sonra bahçelere doğru ilerliyoruz. Esther yollardan birinde, tanımadığım bir kadınla konuşuyor. Resmi bir şekilde elini sıkıyor ve Bud görevi devralıyor, kadına kapılara kadar eşlik ediyor. "Bu kim?" İşaret ederek soruyorum. Silahımla.

Beau kolumu geri iterek, "Sana cidden biraz silah görgü kuralları öğretmemiz gerekiyor," diye küçümsüyor. "Peki, kimdi o?"

"Temizlikçi pozisyonu için onunla görüşüyordum."

"Ohhhh," diyoruz ikimiz de, uzun uzun. Bir şey bana bunun başka bir hayır olduğunu söylüyor.

"Şimdi kaç oldu?" Esther gözlerini bana diktiğinde gülümseyerek soruyorum.

"Mızımızlandığımı düşünüyorsun."

Gülüyorum. "Mızımızlandığımı sanmıyorum." *Çok* telaşlı davranıyor. "Bunda yanlış olan neydi?" Kol kaslarım işaret etmek için tekrar devreye giriyor,

ama onları kontrol altında tutmayı

başarıyorum. "Henüz bir şey
bulamadım."

"Pekala," diyor Beau. "Parmağını çeksen iyi olur, çünkü çekmezsen Danny seni işe alacak."

Omuzları düşüyor. "Ondan işini yapması için birini tutmasını istemezdin." "Ne, insan öldürmek mi?" Danny'nin annesinin hiç de hoşuna gitmeyen bir kahkaha atarak soruyorum. Ben kahvemi yudumlayıp, Danny'nin annesine destek olurken, onun uyarıcı bakışı çok sertti.

Beau ile birlikte.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor, önce silahlı ellerimize, sonra da iki kişisel koruma memurumuza bakarak.

"Atış talimi."

"Çadır şirketinin daha sonra nereye kurulacağını konuşmak üzere burada olacağını unutmayın."

"Yapmayacağım."

"Erkek takımları da hazır." "Harika."

"Ve elbiseleriniz yarın teslim edilecek."

"Süper." Bir düğün, bir kutlama şu anda pek uygun görünmüyor. Suratımı asıyorum, midem tekrar dönüyor, bu endişeyi yerinden oynatıyor. Ben de onu kahveyle boğuyorum.

"Rose," diyor Beau, kolumu tutarak. "Ne?"

Gözleri yuvarlak, geri geri gitmeye başladı.

Kafam karışmış bir halde, onun tedirginliğinin kaynağını buluyorum ve Danny'nin iki Doberman'ını, Barbie ve Cindy'yi, kalın boyunlarını uzatmış, gözlerini dikmiş bir halde karşımızda buluyorum. Hırlamıyorlar. Havlamıyorlar. Ama temkinliler, duruşları tehditkâr. Şaşkınlığımı katlanıyor. Artık bana alıştılar ve Beau'ya da alıştılar, o halde sorunları ne? "Selam kızlar," diye cıvıldıyorum, koklamaları için elimi uzatıyorum.

Hırlıyorlar ve ben de teklifimi çabucak geri çekiyorum. "Tamam, kıpırdama," diye uyarıyorum Beau'yu, onları yakından izliyor ve seçeneklerimizi hızla değerlendiriyor.

"Burada durup beni yemelerini beklememi mi istiyorsun?" "Seni yemeyecekler."

"Emin misin? Resmen dudaklarını yalıyorlar Rose. Ve salyalarını akıtıyorlar."

Öyleler ve bu çok garip. Ve sonra aklıma geldi. Yavaşça omzumun üzerinden bakıyorum. Tank ve Fury arkamızda kıpırdamadan duruyor, altlarına sıçıyorlar. "Kımıldamayın," diye sessizce uyarıyorum onları.

Hareket etmiyorlar. Ne gözleri, ne de devasa vücutlarındaki hiçbir şey fısıltıyı hareket ettirmiyor. Kahretsin, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. "Oturun," diye emrediyorum ama oturmuyorlar. Onun yerine hırlamaya ve hırlamaya başladılar. "Kahretsin, sanırım sadece Danny'yi dinliyorlar."

"Danny nerede?" Fury arkasından soruyor, sesi titriyor.

"Tersanede."

"Harika."

"Otur," diye geveledim. "Yat!" Ama kıpırdamadan duruyorlar, tüyleri diken diken, bakışları Tank ve Fury'de. Allah kahretsin.

Haftanın her günü itleri sana tercih ederim. Akıllıca.

Benden daha az ölümcüller.

Bu anıya gülümsüyorum. "Topuklayın," diye emrediyorum ve köpekler şimşek gibi ayağa kalkıyor, bana doğru koşuyor ve uslu küçük kızlar gibi ayaklarının dibine oturuyorlar. Tank ve Fury'nin rahatladıklarını duyarak onlara hak ettikleri tüm telaşı veriyorum. "Uzaklaşın!" Havlayarak uzaklaşıyorlar ve ben gülümsüyorum. Danny'den çok daha az ölümcüller ama yine de ısırtıklarına maruz kalmak istemezdim.

"İyi misin?" Beau'ya sordum.

"Ben iyiyim. Ama onların iyi olduğunu sanmıyorum." Tank ve Fury'ye doğru başını sallıyor.

İkizler çok korkmuş görünüyor.

"Bizi korumanın senin işin olduğunu sanıyordum," diyorum, gülümseyerek ve dönerek, silahım ve kahvemle birlikte uzaklaşıyorum.

Beau'nun benim için hazırladığı teneke kutuların her birinin hâlâ durduğu duvara bir adım daha yaklaşıarak, "Nişan alman tamamen saçma," diye homurdanıyorum. Her biri. Tek tek. Bir tanesi. Duvarın Beau'nun tarafına bakıyorum. Teneke kutu yok. Çünkü hepsi yirmi metre yarıçaplı bir alana dağılmış ve üzerlerinde delikler var.

"Tutuşunu gevşet. Çok gerginsin." Nişan aldı ve ateş etti, atışını zar zor hizaladı. "Çok gerginsin, şok seni sarsar ve hedefin şaşar."

Tank ve Fury başlarını sallayarak onaylıyorlar. Seyircilerimin yakın gözlemlerinin baskısını hissederek tekrar deniyorum, bir gözümü kapatıyorum, kollarımı dik tutuyorum ama kaskatı değil.

"Ve tetiği çek," diyor Beau sessizce.

"Tetiğe bas," diye mırıldanıyorum, tam da bunu yapıyorum. Bir patlama sesi geliyor, ardından tiz bir ping sesi geliyor ve bir kutu duvardan havaya uçuyor. "Ha!"

"Gördün mü?" Beau yanıma gelip silahı benden aldı. "Mermimiz bitti." Sessiz bir soruyla Vikinglere bakıyor.

İkisi de mükemmel bir senkronizasyon içinde başlarını sallıyorlar. "Spoilsports." Suratımı asıyorum, sonra Esther'in bana seslendiğini duyuyorum. Gözlerimi kısarak onu görmeye çalışıyorum. Görüş alanıma girdiğinde nefesim kesildi. "Aman Tanrım."

"Ne?" Beau da hızla gözlerini güneşten koruyor ve beni neyin paniklettiğini anlamaya çalışıyor.

"Oğlum." Burada ne işi var? *Nasıl* burada? Onu içime çekerek eve doğru aceleyle yürümeye başladım. Tanrım, onu görmediğim haftalarda daha da büyümüş.

"Rose!" Beau bağırıyor ve ben aniden sarsılarak duruyorum, geri sürükleniyorum. Beni Daniel'dan uzaklaştırdı ve silahı elimden aldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Şimdi gidebilirsin," diyerek beni uzaklaştırdı ve iki silahı da taytının arkasına soktu.

Ona doğru devam ediyorum, onu tepeden tırnağa içine alıyorum. Bunu her seferinde yapıyorum. Her güzel santimini, kafasındaki her saç telini, mavi gözlerindeki her beneği değerlendiriyorum. "Hey." Bana onun yaşındaki çocukların yaptığı yarım sarılmalardan birini yapıyor, bir tür vücuda doğru itme ve bir kolun alıcının sırtına dolanması. Boyu daha da uzamış. "Lütfen büyümeyi keser misin? Yetişemiyorum." Neredeyse beni sollayacak.

Konağı işaret ediyor. "Kimin evi bu?" diye soruyor, şaşkın bir ifadeyle.

Dudaklarım birbirine yapışıyor ve yardım için Esther'e bakıyorum. Danny öldüğünde her şeyi bana devrettiği için aslında benim. Ama belli ki bunu ona söyleyemem. "Kiralıyoruz."

"Her yerdeki adamlar kim?" Tank ve Fury'yi görünce başını geri çekerek bana bakıyor.

"Danny için çalışıyorlar." Kahretsin, bu kötü bir fikirdi. Sorular gelmeye devam edecek. "Buraya nasıl geldin?"

"Esther beni okuldan aldı." "O mu aldı?"

Esther gülümsüyor, başını bana doğru eğiyor. Bu da ne demek oluyor? Neler oluyor ve neden benim bundan haberim yok, özellikle de oğlumla ilgiliyken? "Akşam yemeği için hamburger yapıyorum," diyor soru soran yüzümü görmezden gelerek. "Sen de ister misin, Daniel?" Elinde değil. Yeni bir hizmetçi olmayacak. Ne diyordu buna? Çok fazla oyalanıyor.

"Tabii," diyor, dikkati malikaneye kaymış bir halde. "Çok büyük, dostum." "Daniel, bu Beau, arkadaşım."

"Selam, Daniel."

"Merhaba," diyor ona bakmadan, donup kalmış bir halde.

"Hey." Omzunu dürtüyorum. "Bu benim arkadaşım Beau."

Dikkatini evden ayırıp beceriksizce gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de." Beau geri çekiliyor, iki silahımızın saklandığı sırtını görüş alanının dışında tutuyor. "Seni sonra yakalarım. Amcamı kontrol etmeye gidiyorum." Arkasına uzanıyor ve silahları gizleyerek sinsice dönüyor.

Fury, Beau'nun gölgesinde yanımızdan geçerken "Umarım iyidir," diye sesleniyorum.

"Size bir teslimat var," diyor Esther, arabaya doğru işaret ederek.

"Benim için mi?" diye soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve eve doğru ilerliyor, ben de kolumu Daniel'ın omzuna atıp onu geri götürmeye başlıyorum. Burada olması çok güzel, onu görmek çok güzel ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Dudaklarımı başının yan tarafına bastırıp onu içime çekiyorum.

"Beyefendi nerede?" diye soruyor, şefkatim karşısında hafifçe gerilerek.

"Sadece bazı işlerle uğraşıyorum." Gökyüzüne acı dolu bir bakış atıyorum.

"Jet ski mi?" diye soruyor, umutlu bir şekilde.

"Evet, jet ski," diye cıvıldadım. "Jet ski ticareti yapıyor."

"Lafı açılmışken." Esther ileride durur, kollarını kaldırır, *ta- dah!*

Arkasında iki jet ski ile uzun araba yolunda römork çeken bir Jeep'e bakarken şaşkınlıkla olduğum yerde duruyorum.

"Hasta!" Daniel soluk soluğa onlara doğru koşuyor. "Aman Tanrım, bu iğrenç!"

Bacaklarımı hayata döndürürken iki pırıl pırıl makineye bakıyorum, yavaş yavaş dururken römorka yaklaşıyorum, Daniel yan tarafta dans ediyor, her yerde "oh my goshing". İkisi de siyah, ikisi de Sea-Doos. Arkaya dolanıp aradığım şeyi buluyorum ve kalbim sıkışıyor. Birinin arkasında "Mister" yazıyor. Diğerinde "Kid."

Adamım ve oğlum için eşleşen jet skiler.

Esther'e bakıyorum ve o da eve girmeden önce usulca gülümsüyor. "Sürpriz," diye mırıldanıyorum, tamamen sarsılmış bir halde.

"Bu destansı!" Daniel karavanın kenarında zıplamaya devam ediyor ve altına işemeye hazır görünüyor. "Ne zaman çıkarabilirim? Aman Tanrım, şimdi kesinlikle Bay'ı yeneceğim." Üzerime atlıyor ve kollarını işe yaramaz halime doluyor. "Sağ ol anne."

"Hoş geldiniz." Tek düşünebildiğim silahlar. Kan dökmek. Cinayet. Ayrılıyorum. "Git Esther'e yardım et, tamam mı? Ben birazdan gelirim."

Genç bir delikanlı sürücü tarafından atlarken, uzun saçları bir bandana ile geride tutulmuş, şortu kışının yarısına kadar inmiş. "Sanırım hoşuna gitti," diyor bir avucunu jet skilerden birinin yan tarafında gezdirerek.

"Kimsin sen?"

"Leon." Sırıttıyor. "Sen Rose olmalısın."

"Öyleyim. Kocam için ne yapıyorsun?"

"Jet ski işini yürütmesine yardım ediyorum tabii ki." Bir sigara çıkarıp yakıyor, kirli Converse'ini arkaya atıp Jeep'e yaslanıyor. Tabii ki. *Jet ski* işi.

Jet ski'lerden birinin yanına eğilip yan tarafına vuruyorum. İçi boş gibi gelmiyor. Bu iyi bir başlangıç. Düşünerek ayağa kalkıyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Sağıma bakıyorum ve Tank'in beni yakından izlediğini görüyorum. "Ne düşünüyorsun?" Makineyi işaret ederek soruyorum.

"Hasta," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum, sonra kapıların açılma sesini duyuyorum. Bir araba konvoyu teker teker içeri giriyor, Danny'nin Merc'i ve James'in Range Rover'ı uzun sıranın ortasında.

"Hiç de dikkat çekici değil," diye homurdanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Arabalar durdu ve Danny ortaya çıktı, tam bir tanrı gibi görünüyordu. Güçlü. Güçlü. Saygın. Gözlüğünü takarken onu tepeden tırnağa süzüyorum; bej rengi chino pantolonu, bembeyaz gömleği.

Beni gördüğünde hareketlerinde bocalıyor. "Başım belada mı?" diye soruyor, tüm adamlar dağılırken.

Karavanı işaret ediyorum. Eve. Başkana eşlik etmek için bir filo oluşturacak kadar gösterişli arabanın yanında duran Danny'ye. "Daniel burada."

"Biliyorum."

"Ve bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onu görmemenin senin için kötü bir fikir olduğunu biliyorum." Yavaşça yaklaşıyor, belki de biraz temkinli. "Kötü görünüyorsun." Avucunu alınma koyuyor, yüzü endişeli.

"Biraz midem bulanıyor," diye itiraf ediyorum. "Sonsuz sayıda adamın kocamın ölmesini ya da ... ölmesini istemesiyle bir ilgisi olabilir."

"Sana daha önce de söyledim, ben yenilmezim." Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Leon'la tanıştın o zaman."

Boho çocuğa kaşlarımı kaldırıyorum. "Tam uyum sağlayacak gibi görünüyor," diye mırıldanıyorum ve Danny gülüyor, işinin silah yönünden bahsetmediğimi biliyor, Leon'un işe alınma nedeni de tam olarak bu. İşin dış görünüşüne tam uyuyor. Ama sorum şu: Leon tersanede başka neler döndüğünü biliyor mu? Tabii ki biliyor. Bugün Danny'nin teslimatı geldiğinde orada olmalıydı.

"Bunları avluya geri götüreceğim, D-patron," diyor Leon, bir başka küstah gülümsemeyle bana doğru dönüp eğilerek. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Black."

"Sen de Leon," diyorum, onu fasulyelerle dolu bir halde kamyonu atlayıp uzaklaşırken izliyorum.

Danny bizi malikaneye doğru yürütmeye başladı, Tank de peşimizden. "Bu sabah ne yapıyordun?"

"*Sen* ne yapıyordun?" Omzumun üzerinden sarkan elini tutarak karşılık veriyorum.

"Ne yaptığımı biliyorsun." Gözlüklerini çıkarıyor ve yüksek, uyarıcı kaşlarıyla bana bakıyor. "Şimdi soruma cevap ver."

Surat astım. "Beau bana atış konusunda ustalık dersi veriyor." "Öyle mi?"

"Hâlâ bok gibiyim."

Gülüyor ve bu onun en sevdiğim gülüşü. Saf. Gerçek. Mutfağa girdiğimizde Daniel'ı kollarını sıvamış, ellerini bir kase kıymaya daldırmaya hazır halde buluyoruz. "Hey, bayım," diye cıvıldıyor, Danny'yi görünce gözleri parlıyor.

"Hey, evlat." Danny bir tabure çıkarıp beni üzerine itiyor ve buzdolabına gidip bir şişe su getiriyor. Geçerken Daniel'ın saçlarını karıştırıyor ve soğan doğrayan Esther'in yanağına bir öpücük bırakıyor. "Kayaklar hakkında ne düşünüyorsun?" Danny oğlumun karşısındaki tabureye yerleşiyor, bir eliyle kalçamı tutarken diğer eliyle suyunu içiyor.

"Bu çok hasta, dostum." Daniel'in elleri ete dalıyor ve Esther doğrama tahtasından kaseye sıyrırken soğanları karıştırmaya başlıyor. "Teşekkürler bayım."

"Hoş geldiniz. Kızlık yolculuğu yakında mı?"

"Ne zaman?" diye soruyor, olacağını bildiğim kadar hevesli. "Şimdi mi?"

Danny gülüyor, ben ise ter içinde kalıyorum. Daniel tersanede mi? "Belki gelecek hafta," diyorum onu yatıştırmak için, Danny'nin eğlenen bakışlarının profilimde sabitlendiğini hissederek. Bunu komik bulmasına sevindim. "Danny meşgul." *Ölüm planları yapıyor.*

Esther'e bakıyorum. Soğanlarına gülümsüyor. Bu berbat bir fikirdi. Neden buralarda bunu fark eden tek kişi benim? Hilary ve Derek kayınvalidemin Daniel'ı almaya gelmesi hakkında ne düşündüler? Soru işaretleriyle dolu olmalılar. Tabii . . .

Yanımdaki Danny'ye bakıyorum, gözlerim kısılıyor. Biraz daha su içerken göz ucuyla bakıyor. Belli ki silah kaçakçılığı ve cinayet susatıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Onu sen kaçırmadın, değil mi?" Fısıldıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Hayır, oğlumuzu ben kaçırmadım."

Oğlumuz. Daniel'ın geliş koşulları bir anda unutuldu. O *bizim oğlumuz*. Kalbim sıkışıyor, mutlu ve üzgün. Onu burada istiyorum.

Tabii ki. Her zaman onu burada istiyorum ama bunun imkansız olduğunu da biliyorum.

Telefonum çalıyor ve Danny ekrana bakıyor. "Kapı mı?" diye soruyor.

"Çadır şirketi olacak." Cevap veriyorum ve Bud'a onları ana eve yönlendirmesini söylüyorum. "Onlarla yolda buluşacağım." Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kocama dikiyorum. "Döndüğüne sevindim," diyorum ve o da biraz korkuyla bana bakıyor.

"Neden?"

"Çadırın nerede olacağına karar vermek için yardıma ihtiyacım var." Omuzlarında minicik bir düşüş seziyorum. "Hadi," diyorum o itiraz edemedi, ayağa kalkıp mutfak kapısına yöneliyorum. Ringo ve Otto beni karşılıyor, çerçeveleri kapı aralığını dolduruyor ve kaçışımı durduruyor. Beni geçip Danny'ye bakıyorlar, ben de omzumun üzerinden bakıyorum, Danny'nin hafifçe başını salladığını ve ayağa kalktığını görüyorum. "Yardım edeceğini söylemiştin," diye mızızlanıyorum.

"Hayır, yardım edeceğimi söylemiştin."

"Yardım edeceğim," diye cıvıldıyor Daniel, parmakları yapışkan ete bulanmış.

"Ve ben," diye söze giriyor Esther, beni yatıştırmak için bariz bir hamle. Her şey iyi güzel de Esther'le evlenmiyorum ve kocamın da planlamanın bir yerinde yer alması oldukça hoş olurdu.

Danny yaklaşırken, "Gördün mü?" diye mırıldanıyor, parmaklarını saçlarıma batırıyor ve beni de yatıştırmaya çalışarak alnımdan öpüyor. "Örtülü." Geri çekiliyor ve ben yutkunuyorum, gözlerinin içine bakamıyorum. Ağlayacakmışım gibi hissediyorum. Ne kadar aptalca.

"Tamam," diye yumuşuyorum ve yüzümü saklayarak dönüyorum, ama sadece bir adım atabildim, sonra çekiştirilerek durduruldu. Ön koluma sarılmış büyük, ölümcül eline bakıyorum. "Tamam dedim."

Hızlı bir çekişle yüzümü ona dönüyorum ama gözlerimi kaçıyorum, sırların kaybolmasını istiyorum. Bir çadır, Tanrı aşkına. Bana ne oldu? Uçları

Parmaklarım çenemi kavırıyor ve kaldırıyor ama ben direniyorum, ona bakmamı mümkün olduğunca zorlaştırıyorum.

"Rose," diyor alçak sesle ve tehditkâr bir şekilde. Yutkunuyorum ve başımı kaldırıyorum. Buz gibi gözleri rahatsız edici yarıklar halinde, ama kısa süre sonra tutuşu da bakışları gibi yumuşuyor. Başını sallayarak derin bir nefes alıyor. "*Bana* yarım saat ver," diyor, gözleri gözlerimde ve bir an için ona zaman vermemi söylediğini düşünüyorum, ama sonra Ringo ve Otto mutfaktan çıkıyorlar ve onlarla konuştuğunu fark ediyorum. Eğiliyor ve yanağını ısırtıyor. "Hadi," diye fısıldıyor, bir kolunu boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Gidip çadırlardan konuşalım."

Gülümsüyorum, onun yanına yerleşiyorum. O beni seçti. "Uzun sürmeyecek, Daniel," diyorum oğluma dönüp bakarak. Beni fark etmiyor bile, hamburger karışımına odaklanmış durumda. Belli ki Esther'le birlikte olmayı çok seviyor, kendisi de büyükannelik görevinin tam içinde.

Arabanın önüne geldiğimizde, konağın ön tarafına bakan bir adamla selamlaşıyorum. "Sen Franz olmalısın."

"Rose," diyor elimi tutarak.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sorun değil. İptal olduğu için şanslısınız." "Bu benim kocam, Danny."

Franz elini uzatarak, "Memnun oldum," diyor. "Müstakbel kocasın, değil mi?"

"Doğru," diye yanıtlıyor Danny, kabul ediyor ve titreyerek Franz'ı süzüyor. "Buralı mısın?"

"Napoli, aslında."

"Oldukça uzun bir yol." Danny ellerini bırakır ve ceplerine sokar. "Gidelim mi?" Evin yan tarafında dolaşmaya başlar. "Ben havuz kenarını düşünüyordum."

"Bunu mu düşünüyordun?" Franz'ı takip ederek soruyorum.

"Ana avlunun dışında. Mantıklı." Bana baktı. "Aklında başka bir yer var mıydı?"

"Hayır."

"O zaman ana avludan çıkalım." Yavaşça durur ve çimenliği işaret eder.
"İşte orada."

"Harika." Franz bir mezura çıkarır ve not almaya başlar. "Elektriğin erişilebilir olduğunu varsayıyorum."

"Şurada," diyorum, dışarıdaki bir prizi göstererek.

"Mükemmel. Her şeyi hazırlamak için bir gün öncesinden giriş izni almamız gerekecek." "Sorun değil." Danny verandayı çevreleyen alçak duvarın üzerine tünedi. "Ne tür bir ışıklandırma düşünüyordun?"

"Karımın üzerine," diyor.

Franz onu "Müstakbel eşim," diye düzeltiyor ve Danny dudaklarının kenarını gıdıklayan küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Doğru," diye sessizce kabul etti Danny, zorlukla duyuldu. "Müstakbel eş." Bileklerini çaprazlayıp rahatlıyor ve ben de harekete geçip tüm planları onaylıyorum -ışıklandırma, masa düzenlemeleri, sandalye giydirmeleri, her şey, Danny köpeklere biraz telaş verirken.

"En azından ilgileniyormuş gibi yapabilirsin," diye mırıldanarak Barbie ve Cindy'nin arasına giriyorum.

Onları gönderiyor ve Ringo arkamızdan yaklaştığında omzunun üzerinden bakıyor. "Artık gerçekten gitmem gerekiyor." Ayağa kalkıyor ve yanağımdan öpüyor. "Bu iş sende." Giderken Ringo ile sessizce konuşarak uzaklaşıyor.

Ben hallederim. Başardım mı? *Gerçekten* anladım mı, çünkü her geçen gün kontrolümü daha da kaybediyorum. Takip etmeden önce köşede kaybolmalarını bekliyorum, oraya vardığımda evin etrafına göz atıyorum. Bir araba yanaşır ve Brad inip doğruca arka tarafa gidiyor. Ve birkaç saniye sonra, arka koltuktan bir adam sürükleniyor, protestolarını haykırıyor. Danny kaybolduğunda buraya gelen dedektif. Cesedini teşhis etmemizi isteyen kişi. Spattle. Spittle. Danny ile aralarının iyi olduğunu sanıyordum.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, adamın şakağına bir silah dayamış olan Brad tarafından eve doğru götürülüşünü izlerken. "Hiç hoş değil." Daniel görmemesi gereken bir şey görürse Tanrı yardımcısı olsun.

"Rose?"

Dişlerimi sıkıyorum ve nereden geldiği belli olmayan bir gülümseme koparıp Tank'e dönüyorum. "Evet, tamam," diye mırıldanıyorum. "Kocamı gözetliyorum."

Franz'a geri dönüyorum ve aklım başka yerde, midem yeniden korkunç bir şekilde çalkalanırken planların geri kalanını gözden geçiriyorum. İşimiz bittiğinde ve onu dışarı çıkması için Bud'a teslim ettiğimde, Esther ve Daniel'den kaçınmak için mutfağı atlayarak aceleyle eve geri dönüyorum. Midem bulanıyor. "Ben iyiyim," diye sesleniyorum aceleci adımlarımı takip eden Tank'e. Odamıza dalıp halının üzerinden hızla geçiyorum ve banyoya girer girmez gürültülü, vücudu sarsan sefillerin üzerine kusuyorum. "Tanrım," diye soluyorum kusmuklarımın arasında, ağzımı silmek için tuvalet kâğıdı çekiyorum.

"Hâlâ iyi misin?"

Arkamı döndüğümde Tank'i kapının girişinde, tuvalete bakarken yüzünü buruştururken buluyorum. "Bunu kendine sakla," diye sertçe emrediyorum. İhtiyacım olan son şey Danny'nin her şeyle başa çıkacak kadar güçlü olmadığını düşünmesi. *Bundan nefret ediyorum* ama buna katlanmak zorundayım. Güçlü kalmak zorundayım. "Lanet olsun bana," diye fısıldıyorum, kendimi banyoya kilitliyorum ve Daniel'la birlikte olmak için aşağı inmeden önce kendimi toparlamak için tüm gücümü kullanıyorum.

İyi görünmem gerekiyor, sadece kocamın iyiliği için değil.

JAMES

"Onu nerede tutuyorsun?" Danny'nin ofisine kadar onu takip ederken Brad'e soruyorum, öldürme arzusu beni ele geçiriyor.

Gülümseyerek içki dolabına doğru ilerliyor ve ben kapıyı kapatırken kendine bir viski dolduruyor, yüzümde sabitlenmiş kıpırtısız bir alay. "Sana söylemeyeceğim." Dönüyor ve zorlukla bastırdığım öfkeme gülümsüyor. "Belki de biraz enerjini spor salonunda atmalısın."

Bir sandalyeye çöküyorum. "Spittle için biraz enerji harcamayı tercih ederim. Neden hâlâ hayatta?"

"Tükürük hayatta herkesin nefret ettiği ama bir amaca hizmet eden şeylerden biridir, bu yüzden onu saklamak zorundayız." Brad içkisini geri atıyor. "Ayak parmakları gibi. Hepimiz onlardan nefret ederiz ama onlara ihtiyacımız vardır."

Parmak uçlarım jean giymiş kalçama vurmaya başlıyor, zihnim Spittle'ı öldürmenin tüm yollarını planlıyor, çünkü öyle ya da böyle, bugün ya da yarın, o ölecek. Brad yanıma oturuyor ve bana bir bardak uzatıyor. Ufukta bazı sakinleştirici sözler seziyorum. Brad Black hakkında bildiğim üç şey var: hastalıklı bir mizah anlayışı var, soğukkanlı bir katil ve cinayetleri hakkında gerçekten çok düşünüyor. Danny Black gibi. Ve

Ben. Düşünceli bir katil en ölümcül katildir. Avıyla oynayan bir katil. İşkencelerini uzatır. Heyecanı uzatır. Düşünmek şu anda beni aşıyor gibi görünse de. Beau son oyun olduğundan beri öyle. Sadece tehdit oluşturan her pisliği öldürmek ve bu işi bitirmek istiyorum. Hayatıma devam etmek. Beau ve benden kaçan barışı mühürlemek. Teknik olarak hâlâ ölüyüm. Danny yeraltı dünyasında dalgalanmalar yaratırken uzun süre böyle kalmayacak.

Votkayı boğazımdan aşağı atarken Brad sessizce, "Nefes al," diyor. "Ya da bir içki."

Kapı arkamızdan açılıyor ve ikimiz de boynumuzu eğdiğimizde Goldie'nin eşikte beklediğini görüyoruz. "Ne oldu?" Soruyorum ve o da yolu açarak Beau'yu ortaya çıkarıyor. Onun görüntüsü beni dengeliyor ve likrayla kaplanmış kıvrak vücuduna bakarak nefes veriyorum. Onu nazikçe egzersize alıştırdım, buna önem verdim ve iyi kondisyonlu vücudu bunu iyi idare etti, kas hafızası da yardımcı oldu.

Ayağa kalkarken içeri girmesi için başımı sallıyorum ve onu odanın ortasında karşılıyorum. "Ne var ne yok?" Başını ellerimin arasına alıp dudaklarımı başının tepesine bastırarak soruyorum, içime çekiyorum, gözlerimi kapatıp rahatlıyorum. Ter kokusunu bekliyordum. Ter yok, sadece onun sarhoş edici meyve kokusu. *Sakin*.

"Biraz daha mermiye ihtiyacım var," diyor, bu kadar basit, doğrudan, tereddütsüz.

Kıpırdamıyorum ve gözlerim hızla açılıyor. Goldie'nin Fury ile birlikte ofisin kenarında durduğunu görüyorum, ikisi de eğlencelerini gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor ve arkamdaki Brad'in kıkırdadığını duyuyorum. Evet. Çok komik.

Belli ki isteksiz olmama rağmen geri çekiliyorum ve dikkatlice ona bakıyorum. O da gülümsemesini saklamakta berbat bir iş çıkarıyor. Bileklerimden tutarak ellerimi yüzünden aşağı doğru çekiyor. "İyi bir gün müydü?" diye soruyor.

Ben mi? "Ben daha çok seninkiyle ilgileniyorum." "Rose ve ben atış talimi yaptık."

Tüm varlığım sönmüş gibi görünüyor ve Beau onun bileğine masaj yapmaya başlıyor. "S a k i n ol," diye uyarıyorum, onun çalışan ellerini

kendi ellerimle değiştiriyorum,

Onu kanepeye götürüp oturması için başımı sallarken nazikçe ovalıyorum.

Otto ve Ringo içeri girer ve Brad ayağa kalkar. "Bahçeye sürüklenmiş," diye homurdanıyor Ringo. "Düğünle ilgili bir şey."

"Lanet olası düğün," diye mırıldandı Brad. "Aklına gelen en kötü fikir."

"Görünüşe göre takım elbiseler hazır," diyor Otto ve Ringo'nun önünden aşağı.

"Bunun nesi var anlamıyorum." "Bu bir smokin değil."

Ringo Goldie'ye bakar. "Yeni bir takım mı aldın?"

Ona ve onun bitmek bilmeyen, açıklanamayan kızdırma ihtiyacına karşı psikopata bağlamasını beklerken Goldie bunun yerine çenesini kaldırıyor. "Hayır, aslında. Bir elbisem var." Gözleri hızla yarıklara dönüşüyor ve odadaki herhangi bir erkeğin onu sorgulamasına cesaret ediyor. Tabii ki sorgulamazlar. Ringo dersini almıştır. Neredeyse.

Ama . . . bir elbise? Goldie?

Beau yanımda gülüyor ve ben de ona ilgiyle bakıyorum. Omuz silkti. "Şu kurşunlar hakkında."

"Lanet olası Kırdağı Küçük Ev'in sıkık bir versiyonunda yaşıyorum," diye tersliyor Brad. "Ağın üzerinden birkaç topa vuracağım. Romeo, Juliet'i yatıştırmayı bitirdiğinde bana haber ver."

Beau gülerek, "Bunu Rose'a söyle," diye bağırır.

"Hayatta olmaz," diye seslenerek erkeklerin arasından ilerliyor. Ve kadınların.

"Yani, kurşunlar."

O mermileri gerçekten istiyor. Bu üçüncü isteği ve ben endişeliyim, özellikle de annesinin öldüğü gece orada olduğumu öğrendiğinde neredeyse beni vuracaktı. *Neredeyse*, burada önemli olan kelime. Beau'nun bileği kırık olmasaydı, şu anda burada oturuyor olmazdım. Ve bana karşı tetikte olmaktan çekinmediği için, belki de kendini koruyabilmesini sağlama arzumu yeniden düşünmeliyim. Bir ilişki içinde olmak

Beau Hayley ile birlikte olmak her açıdan tehlikelidir. "Kurşun yok," diyorum, başımı kaldırıp Goldie ve Fury'ye selam veriyorum. Şimdilik bu iş bende.

Goldie kapıyı kapatıyor ve ben de dikkatimi Beau'ya veriyorum. "Lawrence nasıl?"

Gözlerimin önünde soluyor, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Beau'nun tepkisine ihtiyacım olduğundan değil. İyi bir kaynaktan -yani Doktor'dan- Lawrence'ın hâlâ Black'in malikânesindeki odasında olduğunu öğrendim. Yemek yemiyor. Konuşmuyor. "Bilmiyorum," diyor iç çekerek. "Bugün odasına girmeme izin vermiyor. Kendini içeri kilitledi. Doktorun verdiği ilaçları alıp almadığını bile bilmiyorum."

"Öğreneceğiz. Gel o-" Yüzünden bir belirsizlik dalgasının geçtiğini fark ediyorum.

"Bu akşam babamla yemek yemeyi kabul ettim."

Bundan korkacağını bildiğim için yüz ifademi gizlediğimden emin oluyorum. Benden hoşlanmıyor ve onun en büyük hayranı olduğumu söyleyemem. Beau'nun hayatında çok uzun zamandır yok, ona ihtiyacı olduğunda yanında değil. Beau vurulduğunda hastaneye gelip ağırlığını koyarak, taleplerde bulunarak eksikliğini hissettiği yılları iyileştireceğini mi sanıyor? İyileştirmeyecek. Şimdi Beau için sadece başka bir stres nedeni ve bu ego manyağından daha da nefret etmeme neden oluyor. Duygularımız karşılıklı tabii ki. Ama istesem de hastanedeki olayları farklı şekilde ele alamazdım. Medeni davranamazdım. Ne ona karşı, ne de başkasına karşı.

"Nerede, ne zaman ve kimlerin orada olacağını bilmek istiyorum." Taleplerimi duyunca şaşırmadı. "Bana mesaj atıyor."

"Güzel. Gidip Lawrence'ı kontrol edelim." Ayağa kalkmaya gidiyorum, ama beni kanepeye geri itiyor ve kucağıma tırmanıp üstüme çıkıyor. "Beau," diye kabaca uyarıyorum. Bunun ne yeri ne de zamanı. Danny savaş yolunda, Brad surat asıyor, Lawrence saklanıyor, Spittle onu parçalamamı bekliyor.

"Ne?" diye fısıldıyor, gövde mi kot pantolonuma kadar yokluyor ve fermuarımı açıyor.

Nefesimi tutuyorum, ona karşı koyacak iradeyi bulmaya çalışıyorum. "Uğraşmam gereken şeyler var-" Bir elini boxer'ıma sokup beni kavrayınca sırtım çatırdıyor, kamburlaşıyorum. "Siktir." Bacaklarım düzeliyor, siyah noktalar görüşümü engelliyor. Tabii ki onu reddedemem, asla reddedemem. Son günlerde çok iyi gidiyor. Ben kimim ki onun ilerlemesini engelleyeyim?

Ben de bu değerli anı ona yakın olmak için kullanıyorum, parmağımın ucu egzersiz taytının bel bandında geziniyor. Elleri göğsümde, bana doğru eğiliyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Sana bir dakika bakmak istiyorum." Ağzımın köşesini öpüyor ve içindeki her damla kan cızırdıyor. "Seni hissetmek."

"Spor yapmak sana yakışıyor."

Bana hınzırca sırıtıyor. Anlamlı bir sırıtış. Beni yakaladı ve bunu biliyor. "Seninle çalışmayı tercih ederim." Pürüzsüz avuç içi güzel bir rahatlıkla şaftımdan aşağı kayıyor.

Beau'nun Hiatus'taki destansı çöküşünden bu yana, seks kesinlikle bir ya da yirmi çentik arttı. Ama hala dikkatliyim. Hala temkinliyim. Uzun vadede vereceği zarardan hâlâ endişeliyim. Yine de bana şu anda baktığı gibi baktığında -gözleri tembel, seks dolu, vücudu kelimenin tam anlamıyla aklımı başımdan alıyor- içimdeki hayvan isteklerini haykırıyor. "Egzersiz yapmak ister misin?" Beau önüme yapışmış halde koltuktan kalkarak soruyorum. Bir elimle onu poposunun altından tutup Danny'nin masasına götürüyorum -Tanrı beni affetsin- kenara oturtmadan önce birkaç şey siliyorum. "Buraya mı?" Göğsüne bastırıp onu tahtaya doğru iterek soruyorum. Nefes nefese, çaresizce "evet" demesi, yoğun nefes alış verişlerimiz arasında güçlkle anlaşılıyor. "Ama daha bu sabah bana sahip oldun." Spor sütyenini alıp yukarı itiyorum, sıkı lastiği kollarını kulaklarından tutana kadar başının üzerinden geçiriyorum. "Aç," diye emrediyorum, dudakları aralandığında gülümsüyorum. Kumaşı ağzına doğru itiyorum. "Isır."

Yumuşak, muhteşem göğüslerini avuçladığımda gözleri memnuniyetten çılgına dönmüş bir şekilde sıkıyor. Sırtını eğerek onları sunuyor, ben de alçalıp bir meme ucunu dişlerimin arasına alıyorum, etini sıkıp şekillendirirken hafifçe ısırıyorum. Boğuk iniltisi odayı doyuruyor, ihtiyaç sesleri benimkini körüklüyor. Taytını kavrayıp baldırlarına kadar indiriyorum, sonra bacaklarını yukarı itip bağlı ayaklarını başımın üzerine sarkıtıyorum. Her şeyini içime çekiyorum, çarpıcı vücudunun akıl almaz her gözeneğini, ağzım tat almak için sulanıyor, tenim dokunmak için şarkı söylüyor, gözlerim onun kıvranmasını ve kıvranmasını izlemek için aç, kulaklarım o inlemelerden daha fazlası için çaresiz. Ve burnum onun arzusunun baş döndürücü kokusuyla bombardımana tutuldu. Aletimi çıkarıyorum, her iki kalçasına birer avuç koyuyorum ve uyarılmamın ağrıyan, şişmiş başı amının sıcak, nabız gibi atan etiyle buluşana kadar onu masadan aşağı çekiyorum. Sarsılıyor ve ben titreyerek yavaşça içine giriyorum. "Kahretsin," diye tıslıyorum, gözleri genişliyor, spor sütyeninin malzemesi bağla savaşırken ondan yayılıyor. "İnanılmaz hissediyorsun." Bacaklarının arkası göğsümle aynı hizada, kolları bağlı, benim merhametime kalmış durumda ve tam da olmak istediği yerde. Kaybolmuş. Hatırlamak. Karanlığı geri itiyor. Bu düşünce kalçalarımı hareket ettiriyor, itiyor, pompalıyor, aklım sadece Beau'da kalana kadar tekrar tekrar içine dalıyorum. Bu daha güvenli. Herkes için. Gözlerimi kapatıyorum, başımı tavana doğru eğiyorum ve doğanın kontrolü ele almasına izin veriyorum, vücudumu onunkine doğru savuruyorum, yükseklerle ve derinlere sürüyorum, tekrar tekrar hava emiyorum. Kendimden geçtim. Aklımı kaçırdım. Vücudum otomatik pilota, serbest kalmayı arıyor, nefes alışlarım sabit.

Gergin bir çığlık atıyorum, kasıklarım onun sırtına çarpıyor. Gözlerimi açıp tekrar tekrar kırıştırıyorum, karın kaslarım kasılıyor. Boğuk çığlığı Beau'nun da sonunun geldiğini işaret ediyor ve öne doğru yığılıyorum, neredeyse onu ikiye büküyorum, hava almak için savaşıyorum. "Tanrım," diye fısıldıyorum, yüzüm onun terli boynunda yerini buluyor. "İyi misin?"

Doymuş ve mutlu bir sesle mırıldanıyor, kalçaları gövdemden etrafında gevşiyor. "Birinin bizi basmasını mı umuyordun?"

Kaldırıp onu görüş alanıma alıyorum. Tavana bakıyor, nefes nefese, ben de dikkatini çekmek için yanağını okşuyorum. Çok uykulu görünüyor. Tükenmiş. "Artık görünme ihtiyacı hissetmiyorum." Onu sert ve derin bir şekilde öpüyorum, sadece ona karşı hissettiğim tüm tutkuyla. "Beni gördüğün sürece."

"Seni görüyorum." Dudağımı sertçe ısıırıyor, dişlerinin arasında sürüklüyor ve ben mırıldanıyorum, etim serbest kalana kadar gözlerim onunkilerde. "Dexter'dan haber var mı?"

En büyük tutku katili, eğer varsa. "Hayır." Bacaklarının arasından sıyrılıp Danny'nin masasındaki kutudan bir selpak çıkardım ve tayıtı tekrar yukarı çekmeden önce onu silerek temizledim. "Hiçbir gelişme olmadı." Zihnim kelimeleri ağzıma yolluyor ve onlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Dexter'ın bedenini geri almak öncelikliydi. Sonra Spittle'ın oğlunun Beau'nun annesinin kiralık kasayı tuttuğu bankanın başında olduğunu ve Rusların Hiatus'u pusuya düşürdüğünü öğrendik. Doğal olarak, son ikisi öncelik listemizin başına geçti.

Beau'yu yukarı çekip spor sütyenini indirmesine yardım ediyorum. "Hadi gel." Eğilip Danny'nin masasından aşırđığım birkaç şeyi toplamaya başlıyorum ve Beau da bana katılıyor.

"Bu kim?" diye soruyor, Spittle ve ailesinin fotoğrafını toplayıp inceliyor.

"Bu kimse değıl." Elinden alıp masanın üzerine bırakıyorum, sonra da elini tutup onu ofisten çıkarıyorum.

"Elbette öyle," diye mırıldanıyor.

Onu görmezden geliyorum ve Esther'den ana anahtarı almak için mutfağı geçiyorum ve Lawrence'ın odasına vardığımızda Beau sessizce endişeleniyor. Kapının kilidini açıyorum ama açmaya çalıştığımda yerinden oynamıyor. "Lawrence?" Arkama biraz ağırlık vererek sesleniyorum. "Kapıya bir şey itti."

"Ne?"

Omzumu tahtaya bastırarak geriniyorum. "Tanrı aşkına."

"Lawrence!" Beau bağılıyor, paniklemeye başlıyor. "Lawrence, bizi içeri al!" Başımın yanındaki tahtaya vurmaya başladı. "Lawrence!"

Onun acelesi benimkini körüklüyor, ama lanet kapıyı bir türlü hareket ettiremiyorum. Arkasına ne koymuş böyle? "Doktor ne zaman buradaydı?" Ona soruyorum.

"Daha önce."

"Yardıma
ihtiyacın var
mı?"

Koridora bakıyorum ve Fury'nin odasından çıktığını görüyorum. "Evet, şu kapıyı aç." Çizmelerimle tekmeleyerek Beau'yu saldırmak üzere olan boğanın önünden çekiyorum.

"Çabuk ol," diye emrediyor Beau, telaşla, sesi çatlayarak. "Lütfen, acele edin."

"Hey." Onu göğsüme doğru döndürüp yakınımnda tutuyorum. Beau'nun başının üzerinden Fury'ye bakıyorum, gözlerim ona bu işi halletmesini ve çabuk halletmesini söylüyor. Doğru olmayan bir şeyler var. "Sorun yok. Eminim iyidir."

Fury koridorun izin verdiği kadar geri çekiliyor ve hızla ilerliyor, omzu kulakları sağır eden bir gürültüyle tahtaya çarpıyor. Kapı yerinden oynamıyor ve ne kadar uygunsuz olsa da rahatlıyorum çünkü Fury denen birim mücadele ediyorsa, düşündüğüm gibi fazladan ağırlık kaldırmama gerek yok. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, belli ki benimle aynı şeyleri düşünüyor. Kapının arkasında ne var?

"Abi?" Tank gürleyerek koridorun sonunda beliriyor.

Evet. İki koçbaşı. Ve eğer kapıyı yerinden oynatamazlarsa, bir pencereyi kırmak ve evin yüzüne tırmanmak zorunda kalacağım.

"Bana yardım edin," diye emrediyor Fury, kardeşinin de ona katılmasını bekleyerek. Gergedanlar gibi koşarak kapıya çarpıp menteşelerini kırıyorlar. Fury kapıyı tutup kapı aralığından kaldırarak duvara dayadığında odanın içinden bir dizi patlama sesi geliyor. Bizi bir yığın mobilya karşılıyor, gardıroplar, sandıklar, sandalyeler.

"Ne oluyor lan?" Tank mırıldanıyor, yığının içinde yürüyor, tıkanmış bir yolu açan kar küreme aracı gibi yığını kenara itiyor.

"Aman Tanrım, ne?" Beau nefes alıyor. "Ne oldu?" Onun peşinden gitmeye çalışıyor ama ben onu tutuyorum, içime kötü bir his düşüyor.

"Beau." Onu geri çekip Fury'ye bakıyorum. "Doktor'u çağır," diye emrediyorum ve o da düzenli bir koşuyla uzaklaşıyor. "Burada bekle." Beau'ya beni görmezden gelirse sonuçlarının korkunç olacağını ima eden bakışlar atıyorum.

"Siktir git, James." Uzattığım elimden kaçarak odanın içinde kayboldu. "Aman Tanrım, hayır!"

"Lanet olsun," diye soluduğunu duyuyorum Tank'ın.

Bir kurşun gibi odaya daldım ve Lawrence'ı yatağın üzerinde, kafasına plastik bir torba geçirilmiş, cansız bedeni ilaç kutularıyla çevrilmiş halde buldum.

"Hayır!" Beau çığlık atıyor.

"Kahretsin. Çıkar şu çantayı!" Onu tuttum ve odadan dışarı çıkardım. "Rose!" Beau'nun çırpınan kollarını ve bacaklarını zapt ederek bağıriyorum. Rose'un burada olup olmadığını bile bilmiyorum. "Rose! Beau, sakın ol." İleride ayak sesleri duyuyorum ve Rose, Esther'le birlikte beliriyor, ikisi de nefes nefese. "Rose, lütfen onu al," diye yalvarıyorum, Beau kollarımda feryat edip çığlık atıyor ve defalarca göğsüme vuruyor.

"Ne oldu?" diye sorar, koridorda hızla ilerlerken Beau'nun durumu karşısında yüzü dehşete düşmüştür. "Beau, bebeğim, hadi. Benimle gel." Rose telaşla bana bakıyor, gözleri sorguluyor ve ben de bakışlarımı Lawrence'ın yatak odasına çeviriyorum. Beau'nun amcasını gören Rose'un nefesi kesildi. "Kahretsin, lanet olsun. Tamam. Beau, benimle gelmen gerek." Rose, Beau'nun dövüşen vücudunun onu caydırmasına izin vermiyor, kollarıyla boğuşuyor, sürekli, dengesiz vuruşlara dayanıyor. "Beau, beni dinle," diye bağıriyor Rose ve Beau sakinleşiyor ama nefes alış veriş kesiliyor. Umutsuz bir hıçkırıkla arkadaşına bakıyor. "O iyi olacak," diyor Rose, artık uysal olan Beau'yu odasına götürürken. "Söz veriyorum." Şaşkınlıkla onu izleyen Esther'e bakıyor. "Daniel'in iyi olduğundan emin olur musun?"

Tercüme edildi: Çocuğu bu evin her yerinde olan lanet katliamdan uzak tut.

Yanaklarımı üflüyorum, avuçlarımı yüzümde gezdiriyorum. *O iyi olacak.* Sanırım Rose az önce tutamayacağı bir söz verdi. "Siktir," diye bağıryorum ve ikizlerin az önce saldırdığı kapıyı yumruklayarak yere düşürüyorum. Kafamı toparlamaya çalışarak kendimi destekliyorum. Beau'nun icabına bakıldı. Şimdi . . .

Yatağa doğru ilerliyorum, Tank'ın kulağını Lawrence'ın ağzına dayadığını, parmak uçlarının bileğinde olduğunu görüyorum. "Eee?"

"Nefes alıyor ama nabızı zayıf."

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum, etrafı tarıyorum ve tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Bitmek bilmeyen hap kutuları. Her yere saçılmış fotoğraflar. "Geldim," diye anons ediyor Doktor, çantasıyla hızla içeri giriyor, Fury de iki ağır ekipman çantasıyla onu takip ediyor. "Aman Tanrım." O hemen işe koyulurken Tank ve ben arkada, işe yaramaz bir halde duruyoruz. Lawrence'ı haftalardır görmemiştim. Zayıf bir adamdı, kolları ve bacakları vardı ama kilo kaybı dramatikti, uzuvları artık kemikliydi. Şok edici bir manzara ve bundan hiç zevk almıyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum ve odada volta atmaya başlıyorum, Beau'ya dönmeyi çok istiyorum ama ihtiyacı olacağını bildiğim haberleri almadan olmaz. Doktor hastane konusunda ısrar etmeyecek. Bunun mümkün olmadığını biliyor, Danny ve ben emekli doktoru dünyamıza getirdiğimizde bunu açıkça belirtmiştik ve o da her olasılık için ihtiyaç duyabileceği her şeyi sağlamamız koşuluyla kabul etti. Anladı da.

"Midesini yıkamam gerekecek," diyor Doktor, bir torba sıvıyı yatak başlığına asarken.

"Yaşayacak mı? Ses tonum da kelimelerim kadar açık.

"Yaşayacak," diye yanıtlıyor Doktor, çantalarından birinden uzun bir lastik boru çıkarıp üzerine bir tür jel sürerek. "Onu sadece birkaç saat önce gördüm." Kapının yanındaki mobilya yığınlarına başıyla işaret ediyor. "Bu barikatı inşa etmesi biraz zaman almış olmalı ve henüz kusmadı."

Başımı sallayıp odadan çıkıyorum. "Siz ikiniz için sakıncası var mı?" Lawrence'ın barikatının geniş alana yayılmış kalıntılarını göstererek Tank ve Fury'ye söylüyorum. Başlarını salladılar ve işe koyuldular. "Beni bilgilendirin." Rose ve Danny'nin odasına doğru ilerleyip kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Beau yatağa çökmüş hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu, Rose'un kolu onun etrafındaydı. Cam gibi gözlerle bana bakıyor. "İyileşecek," diyorum çabucak, endişesini hafifletmeyi umarak. Ama Lawrence'ı sürekli gözetim altında tutmadan ilerlemenin bir yolunu göremiyorum ve Beau'nun o kişi olmasına izin vermeyeceğim.

Acı dolu bir inilti çıkarıyor ve yataktan kalkıp bana doğru geliyor ve vücudunu benimkine doğru itiyor. Ona sarılıyorum, rahatladığını ve gözyaşlarının tişörtümü ıslattığını hissediyorum. Onu zamanında bulduğumuz için Tanrı'ya şükredebiliyorum ve Beau'nun bu yüzden kendini çarmıha gereceğini biliyorum. Onu en az on dakika Danny'nin masasında tuttum. İkimiz de kaybettik.

Lawrence intihara teşebbüs ederken.

Beni tüketmeden önce öfkemi yutuyorum. Beau çok iyi gidiyor. Hâlâ amcası için endişeleniyor, evet, Dexter'ı soruyor, evet, ama kayıp ruhu son zamanlarda daha çok uyanıyor ve bu benim harap olmuş ruhumu rahatlatıyor. Bu onu geriye götürecek ve bunun için Lawrence'a kızabilirim. "Hadi," diyorum usulca, onu önümden nazikçe ayırarak ve Rose'a başımla teşekkür ederek. Koyu mavi gözlerine dokunmasa da gülümseyerek kolaylıkla el sallıyor. Doğal olarak durum bunun nedeni olabilir, ama şimdi daha birlikteyim ve onun biraz solgun görüldüğünü fark ediyorum. Ona sorgulayan bir bakış fırlatıyorum ve o bir kez daha elinin tersiyle itiyor. "Beau'yu yatmaya götüreceğim," diyorum ve onu odadan çıkarıyorum.

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Arkama baktığımda onun tuvalete doğru gittiğini görüyorum. Kapıyı kapattı ve birkaç saniye sonra tuvalet sifonu çekti. Kullanmış olması için çok erken. Şüphelendim ama şimdi onu sorgulamak için iyi bir zaman değil, bu yüzden gözlemlerimi Danny'ye bahsetmeye hazır bir şekilde dosyalıyorum. "Rose tuvalette.

banyo," diyorum Tank'a geçerken. "Fury'ye Beau'nun bir sureliğine yatacağını söyle."

"Onu görmek istiyorum," diyor bana direnerek.

"Hayır." Onu kucağıma alıp göğsüme kilitliyorum. "Doktor onu rahat ettirsin, sonra onu görebilirsin." Odamıza girip onu yatağa yatırdım, spor ayakkabılarını çıkarıp arşafırları geri çektim. Gözleri şiş ve kısıık, çok ağlamaktan baş ağrısı belirtileri var. "İçeri gir."

Ona söyleneni yapıyor ve ben de arkasına geçip onu kucaklayarak sarılıyorum.

Nefes alış verişi değişene kadar bir saatten fazla zaman geçti. Vücudu bana karşı ağırlaşıyor, arada bir seğiriyor. Onunla biraz daha uzandıktan sonra derin bir uykuya daldığını anladığımda dikkatlice uzaklaşıyorum.

Doğruca Lawrence'ın odasına gidiyorum, dışarıdaki koridorda Doc'la karşılaşıyorum. "Bilinci yerinde," diyor çantasının fermuarını çekip kapatırken. "Bunun bir yardım çığlığı olduğunu söylemek isterdim ama ..."

"Seni duyuyorum." İçeri girmeden önce düzensiz nefes alışımı düzeltmeye çalışıyorum, öfkem artıyor. "Teşekkürler, Doktor." Kapıyı yavaşça itmeden önce hafifçe vuruyorum ve onu yatakta uyanık buluyorum. Gözlerini bana çevirdiğinde dudağı titriyor. "Bana ne kadar bencil bir piç olduğumu söylemeye mi geldin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, kapıyı kapatarak. "Bunun ona ne yapacağını biliyor olmalıydın." O zeki bir adam.

Lawrence utanarak başka tarafa bakıyor. Saklanmasına izin vermeye hazır değilim, bu yüzden yatağın etrafında dönerek büyük bedenimi onun görüş alanına sokuyorum. "Kocanız yeğeninizi vurdu." Sesim kendi irademle yükseldi. "O benim ... ldrd." Havayı geri çekiyorum ve kendimi kontrol ediyorum. Kendimi kaybedemem. "Bebeğimizi ldrd, Lawrence."

Gözlerini kapatıyor, yine saklanıyor ama beni hala duyabiliyor, bundan emin oluyorum, yatağının yanına bir sandalye çekip yaklaşıyorum. Tehditkar değil ama kesinlikle onun alanına giriyorum.

"Beni sevmek zorunda değilsin. Senin onayını istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Ama Beau'nun iyiliği için kendini toparlamayı istiyorum ve buna ihtiyacım var." Yutkunuyorum. "O kadın, *benim* kadını, cehennemi yaşadı. Annesini kaybetti. Babası kendi çıkarını düşünen, güç düşkünü, zampara bir serseri, ona hiç ilgi göstermedi, imajı için yapabileceklerinin ötesinde bir şey yapmadı. Sen, Lawrence, onun sahip olduğu tek şeydin, ve şimdi bana sahip olabilir, ama hala sana ihtiyacı var. Bu yüzden senden kibarca, sadece bu seferlik, lanet kafanı kışından çıkarmanı ve onu neredeyse bizden alan adamın yasını tutmayı bırakmanı isteyeceğim. Önünüzde ne olduğuna bakın ve bundan en iyi şekilde yararlanın, çünkü hepimiz hayatın çok kısa olduğunu çok hızlı öğreniyoruz." Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum, körü körüne onun bir deri bir kemik kalmış elini tutup sıkıyorum. "Sana yalvarıyorum Lawrence." Gözlerimi açıyorum ve onun donuk bakışlarını üzerimde buluyorum, eli benimkini zayıfça sıkıyor. "Tekrar o karanlık yerlere dönmesine izin veremem." Üstüne yığılan bir sürü pisliğe rağmen çok iyi iş çıkardı. Eğer o kırılırsa, ben de onunla birlikte kırılırim ve bu Miami için her türlü kaosa neden olur.

Sızlanıp duruyor. Başka bir adam olsa, böyle davrandığı için çok zayıf ve acınası. Ama Lawrence? Sadece acıyabilirim ve gazabım bunu çözmeyecek. Ona bir baksana. Küçük parmağımın bir hareketiyle onu ikiye bölebilirim.

"Dexter olmadan nasıl olacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Onurlu olacaksın Lawrence. Sadık ve gerçek olacaksın. Onun olmadığı her şey olacaksın."

Zayıf, alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Seni hiç psikiyatrist olarak düşünmemiştim."

"Biri sizin için önemliyse, sizin dünyanızsa, onu iyi hissettirmek için ne olmanız gerekiyorsa o olursunuz."

"Bir katil de mi?"

"Bir katil de," diye onaylıyorum, l a f ı dolandırmadan. Bir şeyler duymuş, birçok şey. Bundan kaçış yok.

"Hastanede bana Dexter'ı bulursan onu öldüreceğini söylemiştin."

Sadece başımı sallayabiliyorum. Ne kadar berbat bir durumdayım ve bir kez daha keşke zamanı geri alıp Dexter'ı bitirdiğim ana dönebilseydim diyorum. Hiçbir zaman pişmanlıklarla yaşamadım. Beau hayatıma pusu kurduğundan beri, pişmanlıklarım hızla artıyor.

"Ama Beau yapmamam için bana söz verdirdi," diye ekliyorum. Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Öyle mi yaptı?"

"Başka türlü benimle evlenmez."

"Oh . . ." Lawrence nefes alıyor, gözleri dalıyor, benim bombam kafasına batıyor. Birkaç sessiz saniyeden sonra tekrar bana baktı. "Ayı kim?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum. Yine de elini bir cankurtaran halatı gibi kuvvetle sıkarken çekmeye kıyamıyorum. "Miami suç dünyasının en tepesinde yer alıyor. Sanırım Jaz onun kim olduğunu ve Dexter'ın yozlaştığını anladı, dolayısıyla-"

"Onu öldürttü." Lawrence bana ilk öfke belirtisini gösteriyor ve bunun iyi bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kederini söndürmek için öfkeye ihtiyacı var. Öfke yardımcı olacaktır. Ben de onu körüklüyorum.

"Ama bunu yapan Dexter'dı Lawrence. Kanıtlarla oynayan ve bunun bir kaza olmadığını kanıtlayan görüntüleri saklayan Dexter'dı. Jaz'ı ve neredeyse Beau'yu da öldüren Dexter'dı." Planlamadığım bir şey yaptım, ayağa kalktım ve elini bıraktım. Dönüp tişörtümü yukarı çekiyorum ve ona sırtımdaki karmaşayı gösteriyorum. Nefesi kesildi, zayıfladı ve olması gerektiği kadar şok oldu.

"Onları kurtarmaya çalıştın," diye fısıldıyor.

"Ayı'nın kim olduğunu bulacağım. Onu öldüreceğim Lawrence." Gömleğimi çıkarıp ona bakıyorum, konuşmamız içimdeki öfkeyi körüklüyor. "A oyunumda olmam gerekiyor ve senin tekrar kendini aşmaya çalışıp çalışmayacağın ve Beau'yu üzüp üzmeyeceğin konusunda endişelenmek bana yardımcı olmayacak. O yüzden ne yapman gerekiyorsa yap-

Çoraplarınızı giyin, makyajınızı yapın, peruğunuzu takın, umurumda değil, ama şimdi kendinizi toparlama zamanı."

Çelimsiz adamda bir şeylerin yükseldiğini görüyorum, önemli bir şey ama yine de ona tutunamıyorum. Henüz değil. Sebep olduğu bu bok fırtınasını düzeltmek için harekete geçtiğini görene kadar olmaz. Keskin bir baş sallama. Burnunu çekti. Gözlerini sertçe sildi. Şu anda bana daha fazlasını veremez, sadece bir idam.

"Seni dinlenmen için yalnız bırakayım," diyerek Lawrence'a zihinsel olarak güç depolaması için alan açıyorum. Ayaklarımı toplamadan önce sıcak kafamı serinletmek için yatak odasının dışında birkaç dakika duruyorum. Merdivenlerde Esther'in yanından geçiyorum, elinde bir tepsi var. "Dinleniyor."

"Bu Lawrence için. Doktor çay ve tostun iyi gideceğini söyledi. Daniel akşam yemeğini Rose'la birlikte yiyor."

Gülümsüyorum. Çay. Eski bir İngiliz çayı ve Danny'nin annesi harika bir çay yapıyor. "Teşekkürler, Esther."

"Rica ederim, James. Beau'yu da kontrol edeceğim. Adamlar az önce Danny'nin ofisine girdi." Merdivenleri çıkmaya devam etti ve ben de Danny'nin ofisine giren adamları bulmaya gittim.

Tam o anda bir pala savurur ve bir adamın kafasını koparır.

Kan sıçramasından kaçınarak olduğum yerde duruyorum ve kafanın halının üzerinde yuvarlanışını izliyorum. Yavaşlıyor, ayaklarımın dibinde kademeli olarak durmadan önce küçük bir dönüş yapıyor. Gözleri üzerimde.

Danny'ye bakıyorum. "Daha iyi misin?" Parçalanmış kafanın üzerinden geçip öğürmenin boğuk sesini duyarak soruyorum. Göz ucuyla bakıyorum ve Goldie'nin kusma ihtiyacını zorlukla bastırdığını görüyorum. Kendi kendime gülümseyip kanepeye çöküyorum. "Ne kaçırdım?"

Danny bıçağı uzatır ve Ringo hemen bıçağı ondan alır. Gömleğine bakıp kan lekelerini yokluyor. "Spittle öldü." "Belli ki onunla ne yapacağına karar vermişsin." Spittle'ın ona saldırmama izin vermesinin daha iyi olacağını düşünerek kafasına doğru bakıyorum. "Sen

Doktor'un sihrini kullanamayacağından emin misin?"

Danny karanlık ve kirli bir şekilde sırtıyor ve sigarasını çıkarıp bir tane yakarak sözlerinin üzerine nefes veriyor. "Artık bizim için iyi değildi." Elbise ayakkabısıyla Spittle'ın vücudunu parmaklıyor, dudağı kıvrılıyor. "Otto banka hesaplarına girmiş. Dün bir depozito geldi. İki yüz bin dolar."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Verilen hizmetler için ödeme mi, yoksa *verilecek* hizmetler için mi?" Spittle'ın Danny'ye Volodya'nın hâlâ nefes aldığını söylememesinin de onun korkunç ölümüne katkıda bulunup bulunmadığını merak ediyorum - ya da biliyorum. "Nasıl?" Danny sikini et dilimleyiciden nazikçe çıkardığından beri onu bir şahin gibi izliyordu. Bir adam ne kadar aptal olabilir ki? Ya da çaresiz.

Danny, "Otto cep telefonunu devre dışı bıraktı," diyor. "Bu yüzden telefonla konuşurken görüldüğünde şüphe uyandırdı." Masasından şeffaf plastik bir torba alıyor ve ben de içinde ne olduğunu görmek için öne doğru eğiliyorum.

"Cep telefonu mu?"

Danny sigarasından bir nefes daha çekerek, "Tükürük, Tanrı kalbini kutsasın," diye düşündü, "Len'in ona doğru geldiğini görünce saklamaya çalıştı. Gittiği restoranın erkekler tuvaletindeki bir bölme saklanmış. Len kapıyı kırıp içeri girdiğinde cep telefonu yoktu."

"Sifonu çekmeye mi çalıştı?" Otto soruyor.

"Hayır. Kıçına soktu." Danny sırtarak odaya baktı, herkesin irkildiğini gördü, şüphesiz kıç delikleri benimki gibi sıkılıyordu. "Görünüşe göre şimdi avımızın iç muayenesini yapmamız gerekiyor."

Herkes geri çekilsin.

"Bana telefonla kendini becerdiğini mi söylüyorsun?" Yüzümü buruşturarak soruyorum.

Danny kahkaha atar ve bu tam bir göbek kahkahasıdır, avuç içi onu ayakta tutmak için masasına iner. Bu bir psikopat gülüşü. Ben de kendiminkini tanıyacak kadar duymuştum. Kendini toparlıyor, gözlerinin altını siliyor. "Benim sorum kaç arama yaptığı?" Çantayı tekrar havaya kaldırdı ve

Odadaki gerginlik artıyor, herkesin gözleri birbirine kayıyor ve Spittle'ın kimi aradığını öğrenmek için hangi şanslı herifin bu işi halletme onuruna erişeceğini merak ediyor. "Teklif var mı?" Danny herkese bir an gözlerini dikerek soruyor. "Yok mu?"

Brad tam antrenman kıyafetleriyle kapıdan içeri giriyor, kasları hâlâ nabız gibi atıyor, alnından ter akıyor. Antrenörünün ayak parmağı Spittle'ın kafasını dürterek yerde birkaç metre yuvarlanmasına neden olur. Gözleri büyür. "Tanrı aşkına, Danny."

"Antrenman iyi miydi?" Danny kışını masasına yaslayarak soruyor. "Tanrı aşkına, o eski bir FBI ajanı."

"O lanet bir yılan." Sigarasının izmaritini kül tablasına itiyor. "Ayı'ya hâlâ hayatta olduğumu söylemiş." Çantayı tekrar havaya kaldırıyor. "Burnumuzun dibinde telefon görüşmeleri yapıyordu ve seni öldürmesi için psikopat bir suikastçıya emir verdi, Brad."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma," diye takılıyorum, arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarıyorum.

"Tanrı aşkına." Brad boynundan bir havlu çıkarır ve yüzünü siler.

"Sadece kızgınsın çünkü onu bitirmek istiyordun."

"Evet, yaptım amına koyayım." Spittle'ın kafasına doğru hırlıyor, ayağını geri çekiyor ve odanın diğer ucuna doğru tekmeliyor, güç ona biraz yükseklik kazandırıyor.

"Siktir." Danny eğilir ve Spittle'ın kafası arkasındaki duvardan sekerek boyanın üzerinde büyükçe bir kan lekesi bırakır. "Seni sık kafalı."

Oh, Spittle. Nasıl bir karmaşanın içindeydi. "Peki Ayı'nın elinde bizim sahip olmadığımız ne var?" Bir dirseğimi kanepenin koluna dayayıp başımı yukarı kaldırarak düşünüyorum. "Çünkü Spittle'ın bu kadar aptal olmasının bir açıklaması olmalı." Herkes gözlerini onun kafasına çevirmiş, Danny Black'in yanındayken aptal olmanın sana ne kazandırdığına bakıyor. "Biraz stres atmam lazım." Denge. Kafamı boşaltmak için başımın üzerinde durmam gerekiyor. Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyorum.

"Önce pedleri tutacağım," diyor Danny, telefonu masasına geri bırakarak. "O telefona kimin girdiği umurumda değil ama yarına kadar cevapları istiyorum." Brad'e bakar. "Geliyor musun?"

"Hayır, Hiatus'a gitmeliyim." Tişörtünü kafasına geçiriyor. "Spittle'ı bensiz öldürdüğüne inanamıyorum."

"Bunun için ağlamayı kes," diyor Danny yorgun bir sesle. "Ve biri bana onun lanet oğlunu bulsun." Bana yetişiyor ve koridordan fuayeye doğru yan yana yürüyoruz. "Beau'nun amcasına neler oluyor?" diye soruyor.

"Aptal herif kendini öldürmeye çalıştı." Merdivenlere ulaştık. "Bir cesedim var mı?"

Danny'nin yüzündeki ifadeden hoşlanmadım. "Evet, o konuda ..." "Ne olmuş ona?"

"Köpekbalıklarına verdiler." Bu cevaplar o zaman. "Kahretsin."

"Özür dilerim dostum. Talimatınız üzerine kimsenin bulmamasını sağlayacağımı söylemiştim."

Tanrı'dan mesajımın Lawrence'a ulaşmış olmasını umarak başımı sallıyorum. "Beau'yu kontrol etmem gerek. Spor salonunda buluşuruz."

"Elbette," diye yanıtlıyor ve mutfığa doğru ilerliyor. "Anne, Daniel'i eve götürebilir misin?"

Adımları ikişer ikişer atıyorum ve Fury'yi koridorda buluyorum.

"Uyandı. Onun odasına girdi," diyor Lawrence'ın kapısını göstererek. "Yaklaşık beş dakika önce."

Başımı sallayıp kapının kolunu tutuyorum ve sessizce içeri giriyorum. Amcasının yatağının kenarında oturmuş, onun elini tutuyor. Bana baktığında gözyaşları görmeyi bekliyordum. Onun yerine umut görüyorum. Ve sonra biraz gülümsüyor. "O iyi," diyor yutkunarak.

"Daha iyi hissetmene sevindim." Beau'ya yatağın yanında eşlik edip bir sandalye çekiyorum, sonra saatime bakıyorum. "Bir saat sonra babanla akşam yemeğin var. Hazırlansan iyi olur, yakında yola çıkman gerekecek."

"Oh, iptal edeceğim." Başını sertçe sallıyor ve dikkatini Lawrence'a geri veriyor. "Lawrence Amca'nın bana burada ihtiyacı var."

Lawrence'a göz ucuyla bakıyorum ve dudakları büzülüyor. O da benim düşündüğüm şeyi düşünüyor. Beau'nun haftalardır yapmaktan kaçındığı bir şeyi ağlayarak yapmak için mükemmel bir bahane bulduğunu düşünüyor. "Lawrence iyi." Öne doğru uzanıp koluna hafifçe vuruyorum ve o da bana temkinli bir şekilde bakıyor. Benim anladığımı anlamıştı. "Değil mi Lawrence?"

"Peki," diye kabul ediyor, oturuyor, harcadığı çabayı izlemek acı veriyor. Beau'nun iki elini de sıkar. "Gitmelisin."

"İstemiyorum."

Biraz sabır soluyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum, Lawrence'ın bunu ben taleplerimi ortaya dökmeden çözebileceğini umuyorum. Tom Hayley'nin hıyarın teki olduğunu düşündüğüm bir sır değil. Ama bir kez daha, Beau'nun iyiliği için bunu görmezden gelmeye hazırım. Ezilmesi gereken başka bir şeytanı daha var.

"Benim için mi?" Lawrence yalvarıyor ve ben yavaşça arkama yaslanıyorum, dikkatim Beau'ya kayıyor. Belden aşağı vuruyor ama bunu ona söyleyecek değilim. Şu anda Beau, Lawrence'a yardım etmek için her şeyi yapacaktır ve bu, Beau'nun huzuru için konumunu manipüle etmesi anlamına geliyorsa, ben varım. "Babanla barışman beni çok mutlu eder. Kardeşimin en hafif tabirle zor biri olduğunu biliyorum ama seni seviyor Beau, her ne kadar bunu göstermekte zorlansa da." Zayıf bir gülümseme sunuyor. "Duygusal açıdan kusurlu olması onun suçu değil."

Kendi kendime gülüyorum. *İyi oynadın, Lawrence. İyi oynadın.* Lawrence ve Tom Hayley'i tanımasanız kardeş olduklarına inanmazdınız. Tebeşir ve peynir.

Beau'nun omuzlarının hafifçe düştüğünü görüyorum. "Peki," diye yumuşuyor. "Ama eğer herhangi bir gazeteci ortaya çıkarsa, ben gidiyorum."

Tom Hayley beni hayal kırıklığına uğratmasa iyi olur. "Git hazırlan," diye nazikçe emrediyorum, ona bunu fazla düşünecek zaman vermiyorum. "Ben antrenmana gidiyorum."

Birdenbire dikkat kesildi, ben ayaktayken vücudumda bir aşağı bir yukarı inceleme bakışları gezdiriyor. Bir cinayete dair kanıt arıyor. "Ben değilim," diye onaylıyorum, kaşlarım yüksek ve bilmiş. "O beni bekliyor."

Yavaşça, düşünceli bir şekilde başını sallıyor ama soru sormuyor, parmak uçlarına doğru eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Yutkunarak içine itiyorum. Benim de cinayet kokup kokmadığımı kontrol ediyor. "Bana güvenmiyor musun?"

Ağzı kulağıma gidiyor ve bedenimi kilitlenmeye zorluyor. "Ne gerekiyorsa yapacağın konusunda sana güveniyorum ve bu bana yalan söylemek anlamına gelebilir," diye fısıldıyor, gizlice kasıklarına uzanıyor ve taşaklarımı avuçluyor. Gözlerim Beau'ya sevgiyle bakan Lawrence'a kayıyor. Sıkıyor ve ben de acı dolu bir hırıltıyı bastırıyorum. "Bana yalan söylemeyeceksin, değil mi?"

İşte benim kızım. "Sanırım beni taşaklarımdan yakaladın, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Bunu sakın unutma." Daha sert sıkıyor ve ben öksürüyorum. Sık beni,
O ne yapıyor?

"Beau," diye uyarıyorum, beni bırakıp geri çekilirken nazlı ve memnun bir gülümseme yayıyorum. *Hay sikeyim.* Lawrence kasık bölgemi görmeden önce dönüp çıkıyorum ve giderken nefes veriyorum. Kapıyı kapattıktan sonra Fury'ye "Babasıyla yemek yiyor," diyorum. "O bir megaloman, bu yüzden düşmanlık bekle."

"Tamamdır."

"Ve çocuk arabasından kaç tane aptal çıkarırsa çıkarsın, gözlerini Beau'dan ayırma."

Başını sallıyor ve ben de spor salonuna gitmeden önce üzerime bir egzersiz şortu geçirmek için odamıza giriyorum.

İçeri girdiğimde Danny'yi bir kum torbasının üzerinde cehennem azabı çekerken buluyorum. Kapı arkamdan kapandığında duruyor, neredeyse torbaya sarılmış, nefes nefese. "Tek başıma çalışıyorum," diye bağıyor ve ben bir mindere inip kollarımı pozisyona getirirken ikimiz de gülümsüyoruz, dengemi bulmaya ve umarım kafamı toplamaya hazırım. Ayaklarımı yavaşça minderden kaldırıyorum,

Dizlerimi göğsüme çekip bacaklarımı bir direk kadar dik olana kadar uzatmaya başlıyorum, başıma gelen kan hücumu tanıdık ve gerekli.

Kendimden geçiyorum, zihnim açılıyor ve sessiz bir hiçlik balonunun içinde süzülüyorum. Öldürdüklerimi gözden geçiriyorum, amaçlarını yeniden değerlendiriyorum, Ayı'dan filizlenen ağdan zihinsel olarak üzerlerini çiziyorum. İrlandalılar, Polonyalılar, Ruslar. Uyuşturucu, kadınlar, silahlar. Hayvanlar. Yılan, Köpekbalığı, Öküz, hepsi kendi bölümlerinin liderleri ama Ayı'nın piyadeleri.

Gözlerim şak diye açıldı.

"Yetmiş dakika, James." Danny'nin uzaktan gelen sesi boğuk ve grenli. "Başın zonkluyor olmalı."

Ayaklarımı yere indiriyorum ve göz kırpmıyorum, kanın vücuduma geri döndüğünü hissediyorum. "Onun oğlu." Gözlerimi Danny'ye çevirdim.

"Ne?"

"Spittle'ın oğlu. Onu neden bulamadılar?"

"Otto işe gitmediğini ve bankadaki hiç kimsenin konuşmayacağını söyledi. Araştırmayı genişlettim."

Adım atmaya başladım, minderin etrafında dönüp düşünüyordum.

"Başımı döndürüyorsun." Danny buzdolabından bir şişe su aldı ve kana kana içti. "Seni dövmeden önce ne düşündüğünü söyle bana."

"Ayı'nın oğlu olduğunu düşünüyorum. Spittle'ın bu kadar aptalca bir şey yapmasının tek açıklaması bu."

"Para almak, cep telefonlarını kışına sokmak ya da bizi geçmek mi demek istiyorsun?"

"Yukarıdakilerin hepsi, ama içimden bir ses bundan daha da aptal olduğunu söylüyor." Ayağa kalktım, telefonumu aldım ve Danny peşimde, koşarak salondan çıktım.

"James, Tanrı aşkına, konuş."

Danny'nin ofisine varıp içeri girdiğimde Len'i ortalığı toplarken buluyorum. Dizlerimin üzerine çökerek Spittle'ın vücudunu taradım ve ceketine dokundum,

Düğmelerden aşağıya doğru ilerliyorum. Tam olarak bulacağımı bildiğim şeyi buldum. Düğmeyi çektim ve bir kablo takip etti. Danny'ye baktım, gözlerim ona çenesini kapalı tutmasını söylüyordu. Yüzüne. Kahretsin, çok öfkeli. Kabloyu çekip sinyali kestim.

"Ne oluyor lan?" Danny nefes alır.

"Bu bir tuzaktı. Spittle'ı buraya getirmeni istedi." Teli bir kenara atıp ayağa kalktım. "Başını kesmeden önce ne söylediniz?"

Viskiye doğru yürür ve kendine büyük bir bardak doldurur, egzersiz terleri öfkeli terlere dönüşür. "Siktir, siktir, siktir!"

"Benden bahsettin mi?"

Sanki telefonum beni duymuş gibi çalışıyor ve ikimiz de dikkatli bakışlarımızı telefonun tuttuğu elime çeviriyoruz. "Bunun bir evet olduğunu varsayıyorum," diyorum ve Danny'nin burun deliğinin alevlenmesine neden oluyorum. *Yani artık hayatta olduğumu biliyor mu?*

Telefonuma cevap veriyorum, çenem dönüyor. Sessizlik.

Danny'ye bakıyorum, canavarın gözlerinin içine düştüğünü görüyorum. Sessizlik.

Hoparlör simgesine bastım.

Sessizlik.

Bunu ilk bozan ben olmayacağım.

"Beau nasıl?" diye sorar ve sonra telefonu kapatır.

Danny elindeki bardağı ofisin diğer ucuna fırlatarak "Siktir!" diye bağıyor.

Bir mermi gibi konağın içinden son sürat geçiyorum. "Herkes," diye kükreyerek kapıları kırıyor ve merdivenlerden aşağı atlıyorum. En yakındaki arabanın içine düşüyorum ve kontağı yokluyorum. "Anahtarlar!" Dışarı çıktım, uzun Mercedes sırasındaki bir sonraki arabaya ilerledim ve kapıları teker teker açtım. "Bana lanet olası anahtarları getirin!"

"İşte," diye bağıyor Danny, ön taraftaki Mercedes'e doğru koşarak. "Ben kullanıyorum."

İtiraz etmedim, koşarak yolcu tarafına geçtim ve arabaya atladım. Doğruca telefonuma gidip Fury'yi arıyorum ve ondan gelen bir mesaj görüyorum. On dakika önce.

**Restoran yerin altında. Telefon çekmiyor. Beau'dan
uzaklaşmayacağım.**

"Siktir!" Yumruğumu ön panele vuruyorum, yine de Fury'yi arıyorum. "Ne oldu?"

"Telefon çekmiyor." Telefon doğrudan sesli mesaja düşüyor ve Danny kapıdan ana yola çıkarken ben bir kez daha küfrediyorum. Çalan bir telefonun sesi arabayı dolduruyor ve ekranıma bakıyorum. Benim telefonum değildi.

"Tank," diyor Danny, Bluetooth üzerinden aramayı yanıtlarken. "Şu an iyi bir zaman değil."

"Çocuğu az önce eve bıraktık. Rose ve annen bir yere uğramak için ısrar ediyorlar."

Önüne bakıyor, elleri direksiyonun etrafında bükülüyor, zaten berbat olan ruh haline biraz da stres ekleniyor. "Nereye?"

"Havaalanı yakınlarında bir atölye."

"Atölye mi?"

"Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyordu, bu yüzden kendimi biraz köşeye sıkışmış hissediyorum patron."

"Len'e mesaj at ve nerede olduğunu söyle, böylece o da sana katılabilir." Telefonu kapatıyor ve elini yüzüne sürüyor.

Fury'yi tekrar arayarak, "Lanet olası ayağını indir Danny," diye emrediyorum.

Nefes al. Nefes al. Nefes al

Cevap yok.

Öne uzanıp torpido gözünü açıyorum, bulduğum Glock'u çıkarıp şarjörünü kontrol ediyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Silaha sesleniyorum, damarlarım yanıyor, tetik parmağım seğiriyor.

"Evet," diye fısıldıyor Danny. "Bu ikimizin de ölümden döndüğü anlamına geliyor." Soğuk mavi gözlerini bana çeviriyor. "Bu cinayet için seninle ölümüne dövüşeceğim."

"O zaman önce onu bulsam iyi olur," diye mırıldanıyorum, gözlerim sürekli saat, hız göstergesi ve telefonum arasında gidip geliyor.

BEAU

Bir saat. Tam bir saat boyunca burada oturup babamın durmadan kendisi hakkında konuşmasını dinledim. Yatırımlarından, çekilmez kız arkadaşından ve South Beach yakınlarındaki marinada inşa ettiği yeni dairelerden. Belki de gergindir. Ya da belki de *o kadar* benmerkezcidir. Şu ana kadar onunla yemek yemenin tek zevkli yanı yemekti. Ve çevre de oldukça güzel. Meksika şehir merkezi geleneksel ve şirin. Yemekler çok lezzetli. Sırf bu yüzden, babamın kalabalık alanlarla ilgili sorunumu dikkate almadığını fark ettiğimde kapıdan geri dönmediğime memnunum. Gerçi ana restoran o kadar da kalabalık değildi. Son zamanlarda daha kötülerıyla de karşılaştım ama James bu gece yanımda değil.

Dışarıdaki kaldırımda durduğumuzda babam binadaki stresimden habersiz görünüyordu, gözleri açıktaki yara izime sabitlenmişti. Sanırım gözlerinde pişmanlık gördüm. Pişmanlık ve acı.

"Burada yiyemem baba," dedim sessizce. İşte o anda anladı. Bolca özür diledi, kollarımın üstünden tuttu ve düzeltmesine izin vermem için yalvardı. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. Oturduk

Alt katta, üst kattaki ana restorandan uzakta. Burası sessiz. Sadece biz varız. Gazeteci yok, kız arkadaş yok ve benim açımdan endişe yok. Ama Fury'nin varlığı gözden kaçmadı, babam arabadan indiğimde beni gölgeleyen dağı görünce geri çekildi.

"James'in bir arkadaşı," diye basitçe açıkladım. O da ısrar etmedi. Sanırım sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildi. Akıllı adammış. Ve evet, her şey yolunda gitti. Bununla başa çıkabilirim. Öte yandan babam her fırsatta aklımı başımdan alıyor. Şu anda ne hakkında saçmaladığını bile bilmiyorum, dudakları kıpırdıyor, makarnasının çatalları arasında kolları hareketli bir şekilde sallanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, şarabından bir yudum alarak cevap vermemi bekliyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum, kaybolmuş, şefkatli yanım onu dinlemediğimi söyleyerek gururlu geçit törenine yağmur yağdırmama izin vermek istemiyor. Sadece başını sallıyor. Gülümse. Arada sırada onaylayın ve her şey çok yakında sona erecek.

"Mükemmel." Gülümsüyor ve garsonun doldurması için bardağını kaldırıyor. "Ben ayarlamaları yapacağım."

Kafamı salladım, hiçbir şeyden haberim yoktu ve telefonuma baktım. Hâlâ çekmiyor. Fury'ye baktım. O da başını sallıyor. Gittikçe daha huzursuz oluyorum, düşüncelerimi kontrol altında tutmak gittikçe zorlaşıyor. Babam beni taciz ettiğini düşündüğü James'ten hiç bahsetmedi. Lawrence'ı sormadı. Çok şey paylaşabileceğimden değil elbette. Ve annemden bahsetme ihtiyacı bunaltıcı olmaya başladı. İşte babam, gülüyor, neşeli, yüksekte uçan hayatıyla övünüyor ve terk ettiği kadın nerede? O bir hiçken yanında olan kadın. Bir şey olduğunda bir kenara attığı kadın.

Öldü. Öldürüldü.

O kadar mutlu bir şekilde farkında değil ki, bu çok ezici. Ama bu onun hatası değil. Kendime sürekli bunu söylemek zorundayım, yoksa yanlış kişiye yönelttiğim öfkeyle eriyip gideceğim.

"Tuvalete gideceğim," diyerek ayağa kalkıyorum ve babamın da kalkmasını istiyorum. "İzninizle." Peçetemle dudaklarımı siliyorum ve masadan uzaklaşıyorum, Fury de peşimden geliyor. Gözlerim ekranımda, Lawrence'ı kontrol edebilmem ve James'i arayabilmem için bana biraz kapsama alanı sağlayacak tek bir çubuk arıyorum, çünkü onun endişeleneceğini biliyorum. Hiçbir şey yok. "Kahretsin," diye nefes alarak tuvalete doğru ilerliyorum. Küçük alanda kollarımı havaya kaldırarak dolaşıyorum, cep telefonumun bir bağlantı kurmasını istiyorum. Hiçbir şey yok. Kapıyı çekip açıyorum. "Bir saniyeliğine yukarı çıkmam gerekiyor," diyorum Fury'ye, devasa bedeninin yanından geçerek. Lawrence ve James'le konuşana kadar yerleşmeyeceğim.

Merdivenlere ulaşıyorum, tutamağı tutuyorum, ama ayağım ilk basamaktan hemen sonra aşağı inen birini görünce duruyor. Kalbim iki kez atmaya başlıyor, başım hızla dönüyor ve Fury'nin göğsüne doğru geri çekiliyorum. "Ne oluyor be?" Fısıldıyorum, hızla ve içgüdüsel olarak beni saklayabilecek en yakın şeyin arkasına geçiyorum. Fury'nin. Omzunun üzerinden bana bakıyor, büyük, sakallı yüzü kaşlarını çatıyor.

"Kim o?" diye soruyor, eli kalçasında.

Ollie merdivenin dibine ulaştığında, yüz ifadesi önündeki canavar tarafından alarma geçirilmişken, onun yanından geçip bakıyorum. "Eski nişanlım," diye nefes alıyorum.

"Onu öldürmeli miyim?" "Ne?"

"Yapmalı mıyım-"

"Hayır, onu öldürmemelisin. Bunu neden soruyorsun ki?"

"Çünkü James'in bana böyle yapmamı söyleyeceğinden oldukça eminim."

Gözlerimi kapatıyorum, çöküşüm çok gerçek. Sadece Fury haklı olduğu için değil. "Lanet olsun." Birden her şey *çok* netleşti. Bu bir tuzak. Bir oyun. Beni Ollie'nin sevgisine geri döndürmek için ortak bir çaba. "Gitmemiz gerek."

"Orada kal," diye emrediyor Fury, bir kolu beni arkasında tutmak için uzanıyor, diğeri ise takım elbisesinin altında, silahının kılıfında kalıyor.

"Silahına ihtiyacın yok, Fury."

"Sen onu tanıyor olabilirsin ama ben tanıyorum." "O bir FBI ajanı."

"Ve James bir seri katil, bu yüzden şansımı deneyeceğim, teşekkürler.

Hazır mısın?"

Aman Tanrım.

"Beau?" Babamın sesi yanımdan geliyor ve ben de dikkatle ona bakıyorum.

"Neden?" diye sordum. "Bunu neden yapasın ki?" "Neyi?"

Her seferinde beni şaşırtıyor. O kadar vurdumduymaz mı? Fury'nin arkasından çıkıyorum ve durumla yüzleşiyorum. Eski sevgilimle.

Ollie selam vermek için elini kaldırıyor ama gözleri kas yığını gardiyanımın üzerinde. Babamla Ollie arasındaki konuşmaları hayal edebiliyorum. Bu endişe verici. Dexter bana silah doğrulttuğunda Ollie oradaydı. Ne konuşulduğunu duymuştu ve bir anlık panikle tam olarak ne konuşulduğunu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. *Ve* Ollie'nin o sırada bilincinin yerinde olup olmadığını. Emin olamıyorum. Hatırlayamıyorum. Çılgınca bir durumdu, çoğu bulanıktı ve bildiğim bir sonraki şey Brit'in malikanesinde uyandığımdı. Ama emin olduğum tek şey, bileğimi kırdığımda Ollie'nin etrafa savurduğu zarar verici ifadeler. Babam bunu kesinlikle duydu. Peki şimdi ne oldu? İttifak mı kurdular?

"Ollie'yi neden buraya getirdin?"

Babam geri çekiliyor, merdivenlerin dibini görebilmek için boynunu bükerek yaklaşıyor. "Ollie?" Hemen gülümsüyor. "Ne güzel bir sürpriz."

Tanrım, bana güç ver, gerçekten bu saçmalığı satın almamı mı bekliyor? "Baba, bana biraz kredi ver." İlerliyorum ama Fury tarafından hızla geri çekiliyorum, belli ki onun hoşuna gitmeyecek kadar yaklaşmışım. Eli hâlâ silahında, gözleri hâlâ eski sevgilimin üzerinde. Bakışını kesmiyor, sadece başını sallıyor ve ona güvendiğim için ve belki de babamın ve eski sevgilimin bu işten canlı çıkmasını istediğim için olduğum yerde kalarak dinliyorum.

"Beau, hayatım." Babam yanıma geldi, kollarını açtı. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"O zaman neden burada?" Ollie'ye bakıyorum, ilk kez ne kadar kederli görüldüğünü fark ediyorum.

"Bu öğleden sonra Tom'u gördüm," diyor. "Seni sordum tabii, o da akşam yemeği planlarından bahsetti. Telefonlarıma çıkmadığın ve sana yaklaşmadığım için . . ." Gözlerini bana yaklaşan ve iri göğsüyle omuzlarıma baskı yapan Fury'ye çeviriyor. "Beau, başın ne tür bir belada bilmiyorum ama-

"O adam mı?" Babam araya girer. "O a d a m d a n mı bahsediyorsun? James?" Babam yanıma geldi. "Seni yine incitti mi?"

"Hayır, başım da belada değil," diye homurdanarak masaya gidip çantamı alıyorum. "Herkesin karışmayı bırakması gerekiyor."

Bana doğru koşan babamın yüzündeki panik kalbimi delip geçiyor. "Beau, gitme. Çok güzel vakit geçiriyorduk."

"Seni ararım," diyerek yanından geçiyorum, tam o sırada üst kattan büyük bir patlama sesi geliyor. "Siktir," diye fısıldıyorum. Restorana hücum eden adamların sesi kulakları sağır ediyor ve James bir yıkım topu gibi merdivenlerden aşağı yuvarlanıyor, silahlı bir şekilde dibe iniyor, yüzünde çığ, yakıcı bir öfkeden başka bir şey yok. James yetmezmiş gibi Danny de arkasından hızla iniyor. İkisi de antrenman kıyafetleri içinde. *Ne haltlar dönüyor burada?* James'in silahı babamdan Ollie'ye gidip gelirken dalgın dalgın izliyorum, sanki önce kimi öldüreceğine karar verememiş gibi.

"Bu da ne?" Babam ağlıyor, kollarını havaya kaldırmış, geri çekiliyor.

Ollie sessizliğini koruyor, duvara doğru geri çekiliyor, dikkatli gözlerle nefes alış veriş normalin çok üstünde olan James'i izliyor. Eski sevgilimin burada olmasının, James'in babamla yediğim akşam yemeğine elinde silahla dalması için yeterli bir neden *olmadığını* düşünmek istiyorum. Ama James'i tanıyorum. Ollie'den nefret eder. Yine de bir şeyler yolunda gitmiyor ve Danny de ona destek veriyor.

"Neler oluyor?" Dikkatimi onların arasında paylaştırarak soruyorum. "Neden buradasınız?" İkisi de konuşmaya hazır görünmüyor, ikisi de sessiz, ikisi de oldukça canı görünüyor. "James?"

Bana bakmıyor, odağı başka yerde. Ne düşünüyor acaba? Babamla aramı düzeltmem için beni cesaretlendiren bir adama göre, pek de yardımcı olmuyor.

"Peki," diye çıkışıyorum, yanlarından geçip gidiyorum, bununla işim bitti. *Onlarla*. İki adım atmıştım ki geri çekilip silahını Ollie'ye doğrultmuş olan James'in göğsüne doğru çekildim.

"Çek ellerini kızımın üzerinden!" Babası bağırıyor.

"Baba," diye nefes alıyorum ve çenesini kapatmasını istiyorum. Şimdi onun egosunu kullanmanın zamanı değil. "Lütfen."

"Ne düşünüyorsun Beau?" diye devam eder, James'e elini sallayarak, dengesiz bir şekilde. Danny'ye bakar. "Peki bu kim? Suç ortağı mı? Başka bir gangster özentisi mi?"

Oh Tanrım. Babam *bunun* kim olduğunu gerçekten bilmek istemiyor. Hiçbir şey bilmek istemiyor. "James bir gangster değil." *O bir katil. Bir suikastçı.* O bir Enigma ve babamın onu duymuş olacağını biliyorum çünkü ölen karısı onu başka bir kadın için terk etmeden önce peşindeydi.

"İşte bu Danny Black. Daha çok Brit olarak bilinir," diyor Ollie, yüzü kıpırdamadan, sanki Danny'nin dirilişinin fısıltılarını duymuş gibi. "Ve o," diye devam ediyor, gözlerini James'e çevirerek. "Onun hakkında hiçbir kayıt yok. Hiçbir şey yok. Hiçbir yerde."

"Sen de kimsin lan?" Danny tehditkâr bir şekilde ilerleyerek sorar. "Müfettiş Gadget mı?"

"Danny, lütfen," diye yalvarıyorum, James'in bembeyaz bakışlarını başımın arkasında hissederek. "Zarar vermek istemiyor."

"Öyle mi Ollie?" James soruyor, sesi buz gibi. "Zarar vermek mi istiyorsun?" "Ben burada durup bunu dinlemeyeceğim. Bunu görüyorum," diye bağırıyor babam, ceketini sandalyesinin arkasından çekerken, hayal kırıklığına uğramış bakışları

bana karşı. Hayal kırıklığına uğramış hissetmeye hakkı yok ama yine de acıtıyor. "Bu çok saçma." Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor ve ben sinir bozucu bir şekilde cesaretimin kırılmasını izliyorum. "Bu benden duyacağın son şey olmayacak," diye bağıyor. "Seni hapse attıracağım."

Danny aniden hızla hareket ediyor ve babamı yakalayıp duvara fırlatıyor, silahı yanağına sıkıştırıyor.

"Danny," diye bağıyorum, James'in sıkı tutuşundan kurtulmak için çabalıyorum ve başarısız oluyorum.

"Bu kesinlikle sizden duyacağımız son şey Bay Hayley," diye tehditkâr bir şekilde fısıldıyor Danny, elini babamın boğazına götürerek. Babamın gözleri açılıyor ve içine korku düşüyor.

"Danny, dur."

"Şu anda ölmemenin tek nedeni," diye tıslıyor, "-Danny silahı babamın şakağına doğrultuyor ve babam irkiliyor-" "çünkü sen Beau'nun babasisin ve kızına karşı gerçekten sinir bozucu bir düşkünlüğüm var." Onu itti. "O yüzden ahlakımı bozmadan siktir git."

Başım ellerimin arasına giriyor, beynim patlamak üzere. İşte bu kadar. Gizliden gizliye umut ettiğim her türlü mutlu aileye veda edebilirim. Babamın James'in benimle fiziksel ilişkiye girdiğinden şüphelenmesi bir şeydi. Aksini kanıtlayabilirdim. Ama son beş dakikada silahların gösterilmesini ve ölümcül tehditlerin savrulmasını silmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Beau," dedi Ollie sessizce. "Beau, ben-"

"Sadece git, Ollie." Nefes veriyorum, tüm gücümle ona yalvarıyorum. "Onlar seni öldürmeden git."

Kadınlar tuvaletine doğru geri çekiliyorum ve kapıdan geçip aynaya giderek gözlerimi kabaca siliyorum. James içeri dalmadan önce yaklaşık iki saniyem var. "Yapma," diye uyarıyorum, öfkeyle, önümde çılgınca yanan muazzam öfke topunu takdir edemiyorum. Yemeğime dalarak beni tarifsiz bir strese soktu. Kendisi de öyle. Danny'nin yanı sıra. Babam altına sığıyor olabilirdi, Danny ise

Onu silah zoruyla alıkoydu, ama ulaşamaz hale geldiğinde egosu devreye girecek ve James ile Danny'yi hapse attırmak için nüfuzunu kullanarak dağları yerinden oynatacak. Bunu benim için de yapacağını düşünmek istiyorum ve şüphesiz bu kartı oynayacak, ama babamı tanıyorum. Bu her şeyden çok onun imajı için olacak, çünkü Tanrı kimsenin eski polis kızının Miami'nin yeraltı suç dünyasına bulaştığını öğrenmesini istemez.

"Bu işi zaten olduğundan daha da zorlaştırdın James." Hızla yanından geçiyorum. Belli ki beni yakalamaya çalışıyor, ama bu sefer kazanmasına izin vermiyorum, gizlice kollarını büküp kilitleyerek silahını yere düşürüyorum. Merdivenleri hızla çıkıyorum.

"Beau!"

Onu görmezden geliyorum, restorana doğru ilerliyorum, tüm masalarda müşterilerin olmadığını görüyorum. Personel de yok. Boştu. Ama James ve Danny gibi iki adamın ellerinde silahlarla içeri daldığını görmek bunu açıklıyor.

"Beau!"

"Siktir git James," diye bağırarak kapıdan çıkıyorum ve babamı arıyorum. Ollie'nin uzaklaştığını ve babamın sokağın başında arabasına bindiğini görüyorum. "Baba!" Olayları bu şekilde bırakamam. Paspas ya da kurban olduğumu düşünmesine izin veremem. "Baba, bekle." Arabasının önünde durmuş, bana doğru aceleyle koşuşumu izliyor. "Baba, lütfen," diyorum, biraz soluk soluğa duruyorum.

"Beau, sevgilim, benimle eve gel," diye yalvarıyor, yüzü yumuşak, göğsüne masaj yaparken endişesi gerçek.

"Bunu yapamam baba."

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor, sürekli yanımdan geçip restorana bakıyor, her an kapıdan fırlayıp ona saldıracak bir şeyden çekiniyor. "Ben seninle ilgileneceğim."

Gülümsüyorum ama bu üzücü. Sanki duymam gerektiğini düşündüğü kelimeleri savuruyor. Sorun şu ki, doğru kelimeler olsalar bile, artık çok geç.

Telefonu çalar ve küfrederek aramayı cevaplar, göğsündeki daireleri ovmaya devam ederken yüzünü buruşturur.

"Baba, iyi misin?" Kül gibi görünüyor.

"Beau, Tanrı aşkına," diye bağıyor James ve ben arkama dönüp baktığımda Danny'yle birlikte hâlâ silahlı bir şekilde restorandan çıktıklarını görüyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, onları geri tutmakla babamı görmek arasında kalıyorum.

"Bana bir dakika ver," diyorum babama, James'e doğru geri dönüyorum, onu sakinleştirmeye kararlıyım. *Neden buradalar ki? Özellikle de birlikte.*

Hiçbir kadının iki ölümcül adama doğru yürümemesi gerektiği gibi niyetle yürüyorum. "Beau," diye sesleniyor babam, arabasının yan tarafını tutuyor, vücudu kamburlaşmış.

Durdum, endişelendim. "Baba?"

"İyiyim," diye hırıldıyor, kendini düzeltmeye çalışıyor ve başaramıyor. "Tanrım." Erkek arkadaşım babama kalp krizi mi geçirtti?

"Beau!" James dikkatimi çekerek bağıyor.

Bum!

Restoranın önü kabarıyor, gökyüzü aydınlanıyor, camlar kırılıyor, camlar püskürüyor ve ses kulak zarımı deliyor. Çığlık atıyorum, uçan parçalardan korunmak için ellerimi başımın üzerine koyuyorum. Sendeleyerek yakındaki bir duvara yaslanıyorum, ellerim kulaklarımı kuvvetle tutuyor, bitmek bilmeyen gürültü uğultusuna maruz kalmayı bastırıyor. Geriye dönüşler. Çığlıklar. Yakıcı, dayanılmaz sıcaklık. Annemin arabasını görüyorum. Patlamadan bir saniye önceki yüzünü görüyorum. "Hayır!"

Başımı kaldırıyorum, olduğum yerde dönüyorum, kafam karışıyor. Kulaklarımdaki çınlama dayanılmaz, görüşüm bulanık. Her şey çok tanıdık ama karanlığın çöktüğünü hissedemiyorum. Acıyı hissedemiyorum. "James?" Bağıyorum, çılgınca sokağı arıyorum. Panik şokumu bir kenara itiyor. Restorana daha yakındı. Aman Tanrım. "James!" Çığlık atıyorum. Duman yoğun, araba alarmları çalıyor, insanlar çığlık atıyor. "James!"

"Beau."

Nefesim kesiliyor ve sesine doğru ilerliyorum, vücudumla yoğun havayı kesiyorum, elime öksürüyorum. Sıcak. Tanrım, sıcaklık. "James?"

"Buradayım," diyor. "Buradayım." Danny'nin Mercedes'lerinden birinin arkasından çıkıyor, kendini tutmak için yan tarafı tutuyor. Tüm camlar patlamış, kaput kırık tuğla ve camlarla dolmuştur. James'in yüzü is içinde ve korkunç bir öksürüğü var.

"Lanet olsun," diye bağılıyor Danny, yerden kalkıyor, bağırsaklarını öksürürken ellerini dizlerine dayıyor.

"Fury," diye mırıldanıyorum, etrafı tarayarak. "Fury nerede?"

James ve Danny restorandan geriye kalanlara bakarlar, içeride alevler yükselmektedir.

"Oh hayır," diye fısıldıyorum, elim ağızma geliyor. "Hayır, hayır, hayır." "Beau, buradan çıkmamız gerek," diye bağılıyor James, beni yakalayarak.

"Ama Fury!" Beni sürükleyip götürürken ellerini belimden çekmeye çalışarak kıpırdanıyor ve kıvranıyorum.

"O burada," diye bağırın Danny, bir moloz yığınının arkasında kaybolur ve birkaç dakika sonra Fury'nin yanında sendeleyerek ve boğulurcasına yürümesiyle ortaya çıkar. "Arabaya binin!"

Rahatlamam beni ele geçiriyor, duygularım beni yakalıyor ve hıçkırıklara boğuluyorum. Kısa sürdü. "Baba," diye geveliyorum, James'in tutuşuyla tekrar savaşımaya başlıyorum. "Benim babam." Birden diğer yöne döndüm, James arkasını dönmüştü ve babamın arabasının kenarına tutunduğunu gördüm, tamamen sersemlemiş görünüyordu. Şoka girmişti. Birden kopup ona doğru koşuyorum. "Baba," diye soluyarak ona ulaşıyorum, takım elbiseli kollarını tutuyorum. "Baba, iyi misin?"

"Beau, gitmemiz gerek," diye bağılıyor James.

"Onu öylece bırakamam!" O bir zombi, tamamen kendinden geçmiş.

"Lanet olsun," diye küfrediyor James, babamın koluna girip onu arabasının yolcu tarafına götürürken. "Anahtarların nerede?"

Babam hızla göz kırpmıyor ve dalgın bir şekilde ceplerini yokluyor. "Bilmiyorum. Bende vardı."

Onun durduğu kaldırımını tarıyorum ve onları olukta görüyorum. "Aldım onları." Dalıyorum, onları topluyorum ve arabanın tavanından James'e doğru fırlatıyorum.

"Bin," diye emretti.

Bana söyleneni yapıyorum ve James'in babamın arabasının etrafında dolanıp Danny'ye ön tarafı işaret etmesini izliyorum ve direksiyona geçer geçmez beni koltuğuma geri fırlatarak hızla uzaklaşıyor.

"Kemerini tak, Beau," diye sertçe emrediyor, ben kemerimi yavaşça çekerken Danny'ye yetişiyor, iliklerime kadar sarsılıyorum, kulaklarım çınlıyor, dikkatim öfkeli erkek arkadaşımın travma geçiren babam arasında bölünüyor.

Sirenleri duyana kadar.

Babamın arabasının arkasından bakıyorum ve çeşitli acil servis araçlarının caddenin diğer ucundan hızla sokağa girdiğini görüyorum. "Bir şeyler olacağını biliyordun," diye fısıldıyorum, arkamı dönerek. James'in ölmüş olması gerekiyordu, o zaman neler oluyor? Dikiz aynasına bakıp beni buluyor. "Birinin seni tekrar havaya uçurmaya çalıştığı gerçeğini görmezden mi geleceğiz?"

Hiçbir şey söylemiyor.

Söylemesine gerek yok.

Ayı'nın hareketleri daha cesur hale geliyor.

Ve ölüm yaklaşıyor gibi görünüyor.

Kapıdan girdiğimizde Danny'nin malikanesinin dışında tam bir kaos var. Otto ve Goldie birbirlerinin kafasını koparmaya hazır görünüyor, Ringo aralarında, Brad arabasından yeni iniyor ve Rose merdivenlerde Esther ve Tank tarafından tutuluyor.

Tüm yolculuk boyunca tek kelime etmeyen babama bakıyorum, bakışları sıkıca ileriye dikilmiş. Yanındaki adamdan korktuğu için değil. Şu anda şoktan donup kalmaktan başka *bir şey* yapabileceğini sanmıyorum.

James durur durmaz arabadan iniyorum ve babama kapıyı açmak için arabanın etrafında dönüyorum. Bana boş boş bakıyor. Elimi uzattığımda gülümsemem zayıf kalıyor ve onu dışarı çekmeme yardım ederek kabul ediyor. Kapıyı kapatıp yolu gösteriyorum, Rose'un merdivenlerden uçarak indiğini ve Danny'nin bekleyen kollarına atladığını görüyorum. Her yerini kontrol ediyor, yüzünün her santimetrekaresini öpüyor. Ve sonra onu tokatladı.

Herkes onun tepkisini beklerken gergin bir şekilde izliyorum. Çenesini kırdı. Yuvarlıyor. Rose'a öldürücü bir bakış attı. Ve sonra kırık bir hıçkırıyla tekrar onun kollarına atlıyor.

"Beau," diyor babam, bana dönerek. "Neredeyiz biz? Neler oluyor burada?" Kollarımdan tutup yaklaşmadan önce tekrar yukarı ve etrafına bakıyor. "Gitmeliyiz. Benimle güvende olacaksın."

Onun saflığına sadece kederle gülümseyebiliyorum, ellerini tutuyorum. "Burada güvendeyim," diye onu temin ediyorum. "Sana söz veriyorum."

Gözlerimin önünde sönüyor, sanki kendi özgür irademle burada olduğumu nihayet o an anlamış gibi. "Anlamıyorum." Başını sallıyor, kaşlarını çatıyor, sanki her şeyi şimdi ve burada çözmeye çalışıyormuş gibi bakıyor. "Neden?"

"Çünkü annemi kimin öldürdüğünü bilmem gerekiyor," diye itiraf ediyorum. Babama ihtiyacı olan bazı bilgileri vermenin zamanı geldi, böylece benim hayatımla ilgili zihnini toparlayabilir. "Ve çünkü James'i seviyorum."

Babamın kaşları daha da çatıldı. "Annen bir kazada öldü."

Son açıklamamı tamamen saptırdığı dikkatimden kaçmadı. "Bu bir kaza değildi."

Geri çekiliyor, gözleri James'e kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir gün baba, sana her şeyi anlatacağım." Bir kolumu onunkine doluyorum ve onu eve doğru götürmeye başlıyorum. "Ama şunu bil ki," diyorum.

ona. "James beni kurtarıyor."

Başını sallıyor, anlamadığının ve muhtemelen asla anlamayacağını açık bir göstergesi. "Amber'ı aramalıyım," diyor ve tekrar göğsüne uzanıp masaj yapıyor.

"Baba, önce doktorun seni kontrol etmesini istiyorum," diyorum, kireçli teninden hoşlanmadığım için.

"Doktor kim?"

Esther yaklaşıyor, her zamanki gibi dostça gülümsüyor. Ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum çünkü ne olacağını biliyorum. "Çaydanlığı koyuyorum," diyor.

"Babama mutfağı gösterebilir misin?" diye sordum. "Eminim meşhur çaylarınızdan birini içebilir." Başı aramızda gidip gelirken onu Esther'e teslim ediyorum. "Esther seninle ilgilenecek. Bir dakika içinde orada olacağım."

Esther, her zamanki gibi, itiraz etmesine fırsat vermeden onu araba yolundaki hesaplaşmadan uzaklaştırır. Ve onun içini dışını biliyormuş gibi, iltifatlarla dikkatini arkasındaki katiller ordusundan uzaklaştırmaya başlar.

Fury'nin eve doğru topalladığını görerek iç geçiriyorum. Rose hala Danny'nin ön tarafına yapışmış, diğerleriyle konuşuyor, belli ki az önce olanları detaylandırıyor ve James Danny'nin parçalanmış Merc'inin kaputuna oturmuş, kollarını ve bacaklarını kavuşturmuş, beni izliyor.

Yanına gidip kıcımlı onunkinin yanına indiriyorum. "Neden oradaydın?"

"Çünkü bir telefon aldım."

"Nereden?"

"Ayı."

"Ne dedi?" "Senin adını."

Gözlerimi onunkilere çeviriyorum, paniklemeden, endişelenmeden, sadece şaşırarak. "Yani seni oraya çekti ve sen de kandın mı?" Tanrım, tam da onun tarzında biri olmalı.

Danny Black de orada. İki kuş, bir bomba. İngiliz'in orada olduğunu biliyor muydu?

"Kandın mı?" James nefes nefese gülüyor ve içinde en ufak bir mizah kırıntısı bile yok. "Ne yapmamı istiyorsun, Beau? Antrenmanıma devam edip şaka yaptığını mı umayım?"

Gözlerim yere düşüyor. Ne istediğimi bilmiyorum. Sadece bunun bitmesini istiyorum. Şakağımı ovuşturuyorum, Otto ve Goldie'nin hâlâ tartıştıklarını duyuyorum. "Bu ikisinin nesi var?"

"Otto, Brad ile Hiatus'ta takılıyordu. Goldie pek iyi değildi-" Ayağa kalkarak kolumu tutuyor ve yara izimi okşuyor. Aşağı baktığımda uzun bir kesik görüyorum, kan kurumuş. "Her zaman yaralısın."

Ne düşündüğünü biliyorum ve bu hiç hoşuna gitmiyor. Bu yüzden kolumu çekip önüne geçiyorum, kabaca kalçalarını ayırıp aralarına giriyorum, kollarım boynuna dolanıyor. "Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum. Kesik mi? Önemsiz bir şey. Olayların büyük planında hiçbir şey değil. İkimiz de çok daha kötülerini yaşadık.

Öne uzanıyorum ve parmak ucumu elmacık kemiğinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum; burada küçük bir cam parçası güneş ışığında parlıyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyorum, ona doğru eğilip ağzımı o bölgenin üzerine yerleştiriyorum, dilimi teninde gezdirirken hafifçe emiyorum. Parçanın etimi sıyırdığını artık hissetmediğimde geri çekiliyor ve dilimin ucuyla parçayı sıkıştırıyorum.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor, gözlerimin içine derin derin bakarak.

Birbirimizin dilinden anladığımız için elini tutup onu eve götürüyorum. Odamıza. Yatağımıza.

Sadece bizim, elektriğin ve asla doyurulamayacak vahşi bir ihtiyacın olduğu o yere.

Soyuldum, yatağa bağlandım, gözlerim bağlandı ve ağzım kapatıldı.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum dilinin amımda gezindiğini hissettiğimde. "Daha fazla."

DANNY

Eğer her seferinde böyle karşılanacaksam, her gün kendimi havaya uçurmaya çalışabilirim, tabii tokat bir yana. Kanım adrenalinle dolmaktan çıkıp ihtiyaçla dolmaya başladı. Ona olan ihtiyacım.

Serbest bırak.

Kafamı boşalt.

Kesinlikle doğru düşünemiyorum, çünkü varlığımın her zerresi birileri bana Ayı'nın kim olduğunu söyleyene kadar ateş etmeye devam etmemi istiyor. Miami'nin her yerine tuzaklar kuruyor ve biz de onlara doğru yürüyoruz. *Yayınlandı.*

"Bebeğim, nefes alamıyorum," diye fısıldıyorum, kollarına uzanıp onları zorluyorum. Tutuşunu gevşetiyor ama bana tırmanarak ve kalçalarını etrafıma sararak bunu telafi ediyor. "Ben duş alacağım," diyorum kimseye belli etmeden, Tank başını sallayarak kenara çekilirken Rose'u merdivenlerden yukarı taşıyorum.

Merdivenlerden çıkıp konağın içinde dolaşıyorum ve kafamda baskı arttıkça artıyor, sorular dönüp duruyor. Hiçbir cevabım yok. Kendimi yakın bile hissetmiyorum. Spittle öldü, oğlu kayıp ve biz

Ayı'nın kim olduğunu bilmiyorum. Yine de bir şey açık. Ayı herkesten önce kasayı ele geçirmeyi başardı, bu da James'in şüphelerinin doğru olduğu anlamına geliyor. Beau'nun annesi bunu gerçekten çözmüş. Beni affedin ama yasalara uyan bir FBI ajanının gizemi çözdüğünü bilmek büyük bir ego kırıcı ve biz buna yakın bile değiliz. Kendi kendime homurdanıyorum, durumumuzla ilgili endişelerim her geçen saat artıyor. Kimse konuşmuyor. Kimse bizimle ilgilenmiyor. Miami'deki herkes onun kontrolü altında gibi görünüyor. Biz hariç herkes.

Ve bu onun için bir sorun.

Süitimize girmemize izin verdim ve doğruca banyoya gittim, Rose'u makyaj masasına yatırdım ve duşu açtım. Müzik açıyorum, soyunuyorum, kirli spor kıyafetlerimi bir kenara atıyorum ve kazağının eteğini tutarak ona doğru ilerliyorum. "Kollar yukarı," diye emrediyorum, kazağı başının üzerinden kaldırıp çamaşır yığınının üstüne atıyorum.

"Bana ne olduğunu anlat," diyor sessizce, ben arkasına uzanıp sütyenini çözerken.

"Hayır." Danteli kollarından aşağı çekip yere bırakıyorum ve kot pantolonuna doğru ilerliyorum. "Konuşmak istemiyorum Rose. Kaldır."

Ellerini tezgâhın üzerine itiyor ve kışını kaldırıyor. "Yani ben sadece senin için bir rahatlama şekli olarak buradayım, öyle mi?"

Önce kotunu, sonra külotunu çıkardım ve at kuyruğunu avucumun içine aldım. Sertçe. Ve Rose, Rose olduğu için, bana aşık olduğum kadının hala burada olduğunu göstererek beni tutuşuma karşı çekiyor. "Hayır, sen bir amaç için buradasın." Tutuşumu gevşetip tekrar sıkıyorum, gözlerim onunkilere sabitleniyor. Avuç içleri göğüs kaslarımın üzerinde yayılıyor ve egzersiz sonrası nemli tenime yapışan toz ve kirin arasından gövdemi okşuyor. Kasıklarına ulaşıyor, lacivert gözlerinde niyetler dönüyor. Ağır başımın düşmesine izin veriyorum, alnım omzuyla buluşuyor, elini sikimin etrafında kıvırdığında boğuk bir inilti banyoyu doyuruyor. "Vur," diye emrediyorum, dudağımı ısırıyorum, aletimdeki damarlar zonkluyor. "Beni yavaşça dürt." Elim onun içinde sıkılaşıyor

Saçlarım, yedek parçam tezgâhı bulup beni sabitliyor. "Yavaşça," diye fısıldıyorum, uzunluğumda tembelce yukarı ve aşağı kayarken her kas sertleşiyor. Kalçalarım dönmeye başlıyor, ağzım ağır pantolonumdan kuruyor. "Sakin ol," diye mırıldanıyorum, yüzümü boynuna çeviriyorum ve ona yapışıyorum, etini emiyor ve ısırıyorum. "Beni boşalt Rose."

"Yakında." Elini bıraktı ve ben hırlayarak saçını çektim.

"Şimdi."

Acıyla tıslayarak başını salladı. "Yakında." Avuç içleri göğsüme kuvvetle bastırıyor ve ben sersemlemiş bir halde sendeleyerek geri çekiliyorum.

"Şimdi," diye homurdanıyorum, gözümü kırpıştırarak görüşümü netleştiriyorum. "Şimdi yap Rose." Boğazım aniden onun elinde, küçük bedeni beni duşa doğru götürüyor. Sırtım fayansa çarpıyor. Onun önü benimkiyle buluşuyor. Buhar ve su bizi ıslatıyor. Boğazımı sıkıyor, ben de yutkunup vahşi gözlerine bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Dizlerinin üzerine çöküyor, bana bakıyor, dili dudaklarında geziniyor. Sonra ağzının içindeyim, o kadar derin ki... Yumruklarımı sıkarak tavana doğru havlıyorum.

Dişlerimin arasından hava emiyorum, dizlerim hemen titriyor. Parmakları kıcımlı buluyor ve pençeliyor, sertçe kazıyor. "Siktir!" Geri kayıyor, daireler çiziyor, öpüyor ve beni tekrar ağzına çekiyor. "Tanrım!" Ellerim kafasına gidiyor ve sevgili yaşam için tutunuyor, kalçalarım onun manik hızını karşılamak için itiyor. Sikimin ucu defalarca boğazının arkasına çarpıyor, dişleri sikimi sıyrıyor, sürtünme baş döndürüyor. Adını tekrar tekrar mırıldanıyorum, onun acımasızlığı karşısında tamamen gafil avlanmış hissediyorum, vücudum hazırlık için kilitleniyor. Tamamen sersemlemiş bir halde başımı ve gözlerimi indiriyorum. Beni izliyor, başı sallanıyor, gergin kıcımlı acımasızca tutuyor. Kan dalgalanıyor. Sinirlerim cızırdıyor. "Boşalacağım." Kelimelerim zorlanıyor.

Geri çekiliyor. "Yakında," diye mırıldanıyor, yükseliyor ve yüzünü yanağıma bastırarak yara izimin olduğu bölgeyi ısırıyor. Nefes veriyorum. Titrek ve gergin, aletim karnına doğru seğiriyor.

"Rose." Dudaklarımdaki adı bir uyarı.

"Danny," diye fısıldıyor, omuzlarımdan tutup onları itiyor. "Aşağı." Ve bu kadının kölesi olduğum için, aşağıya iniyorum, gergin, ıslak karnını, saç şeridini ve amının beyaz sıcaklığını öpüyorum. "Oh, evet"

Yalıyorum, emiyorum, öpüyorum, ısııyorum, parmaklarımı içine sokuyorum ve dilim onu okşarken onu beceriyorum. Üzerimize yağın suyun içinden yukarı bakıyorum. Başı gevşek bir şekilde sarkıyor, avuç içleri duvara dayanmış. Bir elimi kışına koyup sertçe sıkıyorum.

"Evet," diye nefes alıyor, bir yumruğuyla duvara vuruyor ve boşalacağını düşündüğümde, kendini geri çekiyor, nefes nefese kalıyor, beni dizlerimin üzerinde bırakıyor, sulanan ağzım daha fazlası için aç.

"Rose," diye uyarıyorum, kalçasına uzanarak. Geri çekildi. "Bunu şiddete dönüştürme." Bir adım daha geri. Burun deliklerim alevleniyor, çaresizliğim tavan yapıyor. "Buraya gel."

Diz çökmüş halime doğru ilerlerken gülümsemesi müstehcen. Başımı avuçlarının arasına alıp bana bakıyor. "Seni becermemi ister misin Danny?" diye soruyor, eğilip ağzını kulağıma götürerek. Kulak mememin arkasını yalayarak yepyeni bir sarsıntı seviyesini tetikliyor. Beynimden ayak parmaklarıma kadar içimde dalgalanıyorlar ve tıslıyorum, patlamadan önce sikimi bastırmak zorunda kalıyorum. "Sür seni," diye fısıldıyor. "Sana sürtün. Adını haykır."

"Ben sabırlı bir adamım Rose, ama beni zorluyorsun."

"Ne yapacaksın?" Kulağımın kabuğunu yalıyor, mırıldanıyor, ben sarsılınca tatmin oluyor. "Öldürecek misin beni?"

"Neden beni test ediyorsun?" Neye ihtiyacım olduğunu biliyor. *Beni inkar etmeyi bırak.*

"Çünkü. Yapabilirim." Beni sırtüstü yatırıyor ve üstüme binerek sikimi kaldırıp kavırıyor. Sonra bizi yukarı kaldırıyor ve bir iniltiyle yere çöküyor, başı geriye düşüyor.

Tanrı merhamet etsin, o görüntü, o his. Bacaklarını kaydırıyor, ayak tabanlarını göğsümün iki yanına yerleştiriyor, arkasına yaslanıyor ve demir atıyor

Avuçlarını kaval kemiklerime koyuyor. Boğazına kadar uzanıp göğüslerinin arasından aşağıya iniyorum, o yükselip yere çarparken etlerimiz birbirine çarpıyor. "Siktir!" Dizlerini kavıyorum ve o yine güçle yukarı ve aşağı gidiyor. Başım yükseliyor ve bir darbeye düş zeminine düşüyor. Kalçalarında bir yuvarlanma, bir eziyet, keskin bir yükseliş ve düşüş. Ve sonra kendi akışına bırakıyor kendini, kucağında bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sürekli zevk çığlıkları atarak başını bir o yana bir bu yana savuruyor. Başımı tekrar kaldırıyorum, ama bu sefer onu yukarıda tutmak için savaşıyorum, gergin gövdemden aşağı bakıyorum, sikimin sürekli ona batışını izliyorum. Boyun kaslarım geriliyor, kalçalarım sertleşiyor, karnım ağrıyor. Ama manzara. Manzara buna değer. O nefes alıyor, ben kükrüyorum. O inliyor, ben tıslıyorum. Duygular, sürtünme, serbest bırakılmamanın acelesi içime hücum ediyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ayağa fırladım, bir kolumu onun etrafında dolaştırdım ve onu sırtına doğru indirdim, hızla battım ve çılgınca ittim, ellerim düş zeminine bastırdı, kollarım düz bir şekilde beni tuttu. "Danny!"

"Çünkü. Yapabilirim," diye bağıriyorum, gözlerimdeki suyu silkeleyerek, hızımı hiç kesmeden. Elleri göğüs kaslarımla boğuşuyor, başının üzerinden uçuyor, saçlarına batıyor. Ve sonra yüzümdeler, parmakları dudaklarımda geziniyor, hissediyor, gözleri uykulu ama canlı. Gidiyor.

Bir havlamayla çekiliyorum ve onu ön tarafına döndürerek tekrar içine giriyorum. Pazularım şişiyor, ıslak sırtını ısırırken beni yarı yükseklikte tutuyor, güç veriyorum. Vücudum acıyor. Her kasım çekiliyor. Aklım başımdan gitti. Vuruş üstüne vuruş, ona veriyorum. Çıglık üstüne çıglık atıyor, bana yalvarıyor.

Ve gittiğimizde, birlikte gidiyoruz ve çok gürültülü oluyor.

Duvarları beni kavrayıp sıkarken, vücudu altımda seğirirken, sesi kırık ve boğukken tavana doğru feryat ediyorum. Sersemlemiş, nefessiz ve karıma düşündüğümünden daha fazla aşık bir halde yere yığılıyorum. Yüzümü ıslak saçlarına bastırarak, "Senden nefret ediyorum," diye inliyorum.

"Senden daha çok nefret ediyorum." Zorlukla konuşabiliyor. Hareket edemiyor. Ben de kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve bir irkilmeye kurtuluyorum. Aletim hâlâ zonkluyor. Tanrım, bu iyiydi. Ve buna çok ihtiyacım vardı.

"Orada kal." Duş jeline uzanıyorum, birazını sırtına sıkıyorum ve kışının üzerine oturuyorum, profilini izlerken kaslarını yeniden çalıştırmaya başlıyorum, yanağı başının altında katlanmış kollarına dayanıyor. Gözleri kapalı. Dudakları hava almak için ayrılmış.

"Yeleşini giymemiştin," diyor karanlığında kalarak. "Söz vermiştin."

"Kurşun geçirmez bir yeleşin beni bir bombadan kurtarabileceğini sanmıyorum bebeğim." Başparmaklarımı omurgasına sıkıca bastırıyorum ve boynuna doğru ilerletiyorum, vücudu onlarla birlikte yuvarlanıyor. "Ve zaman yoktu."

"Neden?"

Kaçışım kısa sürdü. "Ayı, James'in hayatta olduğunu biliyor. James'e bir telefon geldi."

"Ne dedi?"

Dokunuşumun altında kaslarının sertleştiğini hissediyorum. "Rahatla," diye emrediyorum, derinlemesine masaj yaparak. "Hiçbir şey. Sadece Beau'nun adı." Yutkunuyorum, dokunuşumun kürek kemikleri boyunca ilerleyişini izliyorum. "Onun James'in zayıf noktası olduğunu biliyor. Tıpkı senin benim olduğun gibi."

Dönmek için hamle yapıyor, ben de kışımı topuklarıma yaslayarak üzerinden iniyorum. "O iyi mi?"

"Birkaç çizik. O sokaktaydı. *Neredeyse* sokaktaydık." "Beau neden yanınızda değildi?"

"O ve James tartıştılar. Biz içeri girdiğimizde eski sevgilisi de oradaydı, James'in zaten kaynayan kanı taşıtı. Beau hışımla dışarı çıktı. Biz birkaç adım gerideydik."

"Yani James ve Beau tartıştığı için mi sağ kurtuldun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. İşin özü bu. Yine de canımızı zor kurtardık. "Danny, gittikçe yaklaşıyor gibi hissediyorum." Endişesi haklıydı ve aksini iddia ederek onu aşağılamayacağım. Yanaklarımı şişiriyorum, ellerini tutup bizi ayağa kaldırıyorum.

Spreyin altına girip kendimi sabunluyorum. Bu kadar yeter. "Alışveriş günün nasıldı?"

"Peki." Saçını şampuanlamaya başlarken kaşlarını çatarak iç geçiriyor. "Daniel hakkında konuşmamız gerek."

Hâlâ endişeliyim. "Ne olmuş ona?"

"O akıllı bir çocuk, Danny. Gerçeği ondan ancak bu kadar uzun süre saklayabiliriz." Endişesi yerini küçük bir gülümsemeye bıraktı. "Jet ski'sini çok severdi, Bayım."

Hiçbir şey olmamış gibi başımı sallıyorum. "Güzel," diyorum hoyratça, durulayarak. Çenesini tutuyorum ve elleri saçlarında donup kalıyor. "Daniel için endişelenme," diye emrediyorum, onu sertçe öperek. O daha iyi bilmeli. O çocuğu da en az onu koruduğum kadar şiddetle koruyacağım. "Şimdi tersane neredeyse bitti, yeni kayağını deneyebilir."

"Onun tersanede olmasından rahatsızım Danny."

Dışarı çıkıp bir havluya uzanırken alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum. Sağda solda bombalar patlarken Daniel için en güvenli yerin bizimle birlikte olmak olduğunu iddia edemem. "Beni bilirsin Rose. Görmemesi gereken hiçbir şeyi görmesine izin vermem." Bu, kesinlikle görmemem gereken her şeyi gördüğüm çocukluğumla tam bir tezat oluşturuyor.

İç çekti. "Beau'yu kontrol etmeliyim."

Biraz güldüm. "Bu gece olmaz." Kurulanıyorum, yatağımız çağırıyor. Uyku çağırıyor. "Yatmaya gidiyoruz."

Gülümsüyor ama sabunlu elini karnına götürünce gülümsemesi kayboluyor. Havluyla kendimi kurulamakta tereddüt ediyorum.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Titriyor. "Çok sert, çok büyük bir penis tarafından dövülmüş gibi hissediyorum."

Sırıtiyorum. "Rica ederim," diye takılıyorum, tatmin olmuş ve yarı doymuş bir halde. "Seninle sonsuza kadar tıkınabilirim bebeğim ve asla doyduğumu hissetmem." Saçını durulamak için spreyn altına girerken burnu kırışıyor. "Benimle yatakta buluş. Çıplak olarak." Sırıtiyorum. "Bakalım bana ne kadar dayanabileceksin."

Bir bebek gibi uyudum ama tazelenmiş ve canlanmış hissederek uyanmadım. Yatağın kenarına oturup avuç içlerimi sert yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Rose çarşafların üzerinde güzelce yayılmış. Çok huzurlu. En azından öyle görünüyor. Korkarım onun da içi benim gibi çalkalanıyor.

Onu uyurken bırakıp duş alıyorum, giyiniyorum ve aşağıya iniyorum, Tank'e mesaj atıyorum, adımlarımı atarken yüzüm telefonumda. On dakika önce Leon'dan gelen cevapsız çağrıya kaşlarımı çatıyorum ve onu geri arıyorum. "Ne var ne yok?" Açıklamaya başladığında kaşlarımı daha da çatarak soruyorum.

"Ciddi misin?"

"Çok ciddiym, D-patron."

"Len'i gönderiyorum. Oraya vardığında, o lanet şeyi sarı konteynere koymasına yardım et." Telefonu kapattım ve mermere vururken Len'e mesaj attım.

Yukarı bak.

Ve don.

Ne oluyor lan? Hemen bir adım geri çekildim. Aslında, *kim* lan bu? Hafif, uzun boylu bir kadın figürünün arkasına bakıyorum, sarışın, yuvarlanan bukleleri sırtından aşağıya dökülüyor, kışını sıyrıyor. Payetlerle süslü catsuit'i göz kamaştırıcı, platform stiletoları gökdelen gibi, benden en az yarım ayak daha uzun. Şirketin yeni fahişesi mi?

Kaşlarımı çatıyorum. Oldukça büyük ayakları var. Ve düşününce, geniş omuzları.

Nefes alıyorum, ona kim olduğunu ve etrafımda döndüğünde evimde ne halt ettiğini sormaya hazırım.

Geri çekiliyorum, ağzım kapanıyor.

"Oh merhaba," diye şarkı söylüyor, saçlarını dramatik bir şekilde omzunun üzerinden savurarak. "Peki siz kimsiniz?"

Arsız gülümsemesinden ya da gözlerindeki sevinçten hoşlanmıyorum. Bir Japon balığı gibi orada ö y l e c e duruyorum, ayaklarım otomatik olarak bir adım daha geri atıyor.

"Danny," diye mırıldanıyorum, dikkatli gözlerimi tekrar ona çevirmeden önce etrafıma bakıyorum. Ona. Adama. Kadın. *Ne halılar dönüyor burada?* "Peki sen kimsin?" Başımı eğerek soruyorum, kişiliğim şüphesiz gergin. Gergin değilimdir, ama kadının bana bakışı öyle. Sanki öğle yemeğiymişim gibi.

"Ben-"

"Bu benim teyzem Zinnea," diyor Beau arkamdan.

Merdivenlerden iniyor, saçları ıslak, yüzünde eğlenceli bir gülümseme. Teyze mi? "Ohhhh," diye nefes alıyorum, tıklıyorum, neden kimsenin bana söylemeyi düşünmediğini merak ediyorum. Daha hazırlıklı olurdum. Daha az şok olurdum.

"Bir süre ziyarete geleceğini düşünmemiştim, yoksa ondan bahsederdim." Beau hala eğlenerek yanımdan geçiyor ve amcasına katılıyor. Teyze.

"Ben bir drag queen'im, sevgilim. Endişelenme." Zinnea ağırlığını kalçasına veriyor, eli de orada, uzun pençeleri pembenin canlı bir tonunda.

Beau kahkahalarını zorlukla kontrol altında tutuyor. Gözlerimi deviriyorum, arkamda daha fazla ayak sesi duyduğumda geriye bakıyorum. James polo tişörtünün iki düğmesini ilikleyerek aşağı iniyor. Onun da öldürücü yüzünde eğlenen bir gülümseme var. Ona karşı dudakımı kıvırıyorum. *Sik kafalı.* Bana *kesinlikle* söyleyebilirdi. Dikkatimi Beau ve amcası ... teyzesine geri vererek gülümsüyorum. Karanlık olduğunu biliyorum. "Ben bir katilim, o yüzden beni yargılamayın."

O ... dramatik bir şekilde nefesini tutuyor, eli göğsüne çarpıyor. "Burası senin evin mi?"

"Burası benim evim," diye onaylıyorum yanlarından geçerken. "Umarım benim evimde kalmaktan keyif alıyorsunuzdur." Dönüyorum ve geriye doğru yürüyorum. "Baban nasıl?"

Beau mutfağı işaret ederek, "Sadece kontrol edeceğim," diyor. "Annen ona çay yapıyordu."

"Gece kaldı mı?"

Omuz silkiyor. "Doktorun onu kontrol etmesini istedim."

İçimden gülüyorum. Beau'nun babasının tek sorunu ciddi bir mastürbasyon hastalığı. "Ama bugün gidiyor, değil mi?" Çünkü onunla karşılaşsam onu öldürmeyeceğime söz veremem.

"Evet," diye beni temin ediyor, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla. "Soracaktım ama Tank meşgul olduğunu söyledi."

"Bekle," diye bağıyor Zinne, Beau'ya dönüp çeklerini kapıyor. "Tom burada mı?"

"Evet."

"Aman Tanrım." Adam ... *kadın* olduğu yerde dönüyor ve mutfağa doğru fırlıyor. "Kardeşim!" diye şarkı söylüyor içeri girerken.

"*Onun* burada ne işi var?" diye bağıyor yüksek ve hırçın bir ses.

Beau iç çeker ve James'i öpmek için döner. "Gitsem iyi olacak." Koşarak uzaklaşıyor ve James bana yetişiyor.

"Düşünüyordum," diyor, öne doğru odaklanarak.

"Ben de." Ofisimin kapısını açtım. "Sonumuz ölüm olmadan önce parmaklarımızı kığımızdan çekmemiz gerektiğini düşünüyorum." Gülümsüyorum. "Gerçekten."

Brad koltuktan, "Harika bir plan," diye onaylıyor.

"Bu kadar erken saatte burada ne işin var?" Darmadağınık halini inceleyerek soruyorum.

Goldie, Ringo ve Otto içeri doluşurken, "Bu kadar erken gelebilmek için geceyi burada geçirdim," diyor. Saat sekiz bile değil ve evim dolu. Kira almaya başlamalıyım. "Ne oldu lan?" Brad ayağa kalkıp volta atarak soruyor.

Sandalyeme çöküyorum ve ofiste etrafıma bakıyorum. "Farklı bir şeyler var," diye düşünüyorum sessizce, tam olarak ne olduğunu anlayamadan.

Goldie öksürür ve herkesin dikkati ona döner. Çizmesinin ucuyla halıya vuruyor. "Yeni halı."

"Ah evet." Masama doğru eğildim ve boynumu bükerek her şeyi kavradım. "Mavi. Sevdim bunu."

"Rafta bulunan tek renk buydu."

"Sen de mi yattın?"

"Evet, ben de döşedim," diye homurdanıyor, olayı büyütmem için beni cesaretlendiriyor. "Ringo onun için mobilyaları taşıdı." Otto'nun yüzü Goldie gibi donuk

ona doğru sallanıyor.

"O lanet çeneni kapatacak mısın yoksa dilini kesmek zorunda mıyım?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Dilimi tutmak istiyorum. "Pekâlâ çocuklar," diye iç geçiriyorum. "İyi iş, Goldie."

"Teşekkürler, Patron."

"Teşekkürler, kim?" James soruyor ve o da omuz silkiyor. Ben kıkırdıyorum ve James sinirli bir şekilde sandalyeye çöküyor. "Hadi devam edelim."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Belki burada," diye sesleniyor Otto, yanıma gelerek. Masamın üzerine bir resim bıraktı. "Sanırım bu adamı tanıyorsun."

Görüntüye bakıyorum, neredeyse sormaya korkuyorum. "Ben biliyorum. Bu Rose'un çocuğunun babası." "Biyolojik mi?" Otto soruyor ve ben James'in gözlerini üzerimde hissederek başımı sallıyorum. Hikâyeyi biliyor ama başka kimseyle ayrıntılara girmeyeceğim. "O bir avukat, değil mi?" Otto soruyor ve içimi rahatsız edici bir ürperti kaplıyor.

Omurgam.

"Evet, o bir avukat," diye onaylıyorum. "Sadede gelir misin?" "Vince Roake'u temsil ediyor."

Oda sessizliğe gömülüyor ve ben duyduklarımı anlamaya çalışırken James şaşkın bakışlarını Otto'ya yöneltiyor. "Timsah mı?" diye sordum. Yılan'ın yerini alacağı söylenen İrlandalı herif mi? "Hilary ve Derek saygıdeğer insanlar."

"Rose'un çocuğunu karaborsadan kim satın aldı?" diyor James sessizce ve odadaki herkese bilmelerini istemediğim şeyi söylüyor. Ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum ve o da kaşlarını kaldırarak başını eğiyor.

"Gerçekçi ol Danny," diyor Brad. "James haklı."

"Vince Roake gibi birini temsil etmesine imkan yok," diyorum telaşla. "Tanınmış bir suçlu, uyuşturucu satıcısı ve katil mi?" Gülüyorum. "İmkânı yok."

James omuz silkiyor. "Ona şantaj yapılmadığı sürece-" "Şantaj yapılıyor," diye fısıldıyorum. *Hay sikeyim!*

Rose nefes nefese, panik içinde, aklını kaçırmış bir halde içeri daldığında hepimiz sığıyoruz. "Daniel," diye ağzından kaçırdı, gözleri dolmuştu. "Artık beni görmesine izin verilmediğini söyledi."

"Siktir," diye nefes alıyor Brad, hemen adım atmaya başlıyor. "Siktir, siktir, siktir."

Öfke anlık, sıcak ve patlamak üzere. "Onu buraya getirin," diyorum sandalyemden kalkarak. "Hayır, siktir et. *Ben* ona giderim." Masanın etrafından dolanıp kapıya doğru ilerliyorum, Rose'a ulaştığımda duruyorum, ıslak yanaklarını avuçlarımla arasına alıp gözyaşlarını öpüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor, bileklerimi tutarak. "Nedenini biliyor musun?" "Bunu düzeltecek miyim?" Burnumu onunkine dayayarak soruyorum. Başını sallıyor, Ağlamaklı. "Emin olabilirsin ki öyleyim." Dudaklarımı alnına bastırıp yanından ayrılıyorum ve malikânenin içinde bir amaç uğruna yürüyorum. "Bana ofisinin adresini bul," diye sesleniyorum beni takip eden kişiye. "Ve makineli tüfeğimi."

"Danny." Tank ortaya çıktı, biraz şaşkın görünüyordu. Ve endişeli.

"Ofisimde," diye bağıriyorum, hızım kesilmiyor, amacım değişmiyor. "Bunu neden bilmiyordun?"

"Bunu biliyordum."

Ben duruyorum ve arkamdaki bütün adamlar da duruyorlar. O zaman neden bu kadar endişeli görünüyor? "Burada bir şeyin ortasındayım, Tank."

"Bu çok önemli."

Önemli mi? "Önemli karımla ilgili olduğu gibi mi?"

Başını sallıyor, gözleri arkamdaki adamlara kayıyor ve benim de dönmemi istiyor. Hepsi sessiz, rahatsız ve Tank'ın endişeli görünmesine neden olan şeyin karımı kısa süreliğine yanlış yere koymuş olması olmadığını anlıyorum.

"Arabaların orada buluşuruz," diyorum ve tabii ki itiraz eden olmuyor. Hepsi geçip gidiyor, Brad bana duyacaklarım ne olursa olsun soğukkanlılığımı korumam gerektiğini ima eden bir bakış atıyor. Muhtemelen. James iki elinde birer makineli tüfekte ofisimden çıktı, benim hissettiğim kadar cani görünüyordu. "Hâlâ orada mı?" Ona soruyorum.

"Bir şişe votka açıyorum," dedi ve silahlardan birini bana uzattı.

Saat sekiz oldu.

"Beau'yu aşağı çağırdım," diye ekliyor yürürken, belli ki aklımdan geçenleri okumuş.

"Teşekkürler." Tank'a tekrar dikkatimi veriyorum.

"Konuş." "Kusuyor. Sürekli kusuyor."

Geri çekiliyorum, başımı eğiyorum, zihnim dün gece duşta karnının etrafında döndüğü ve hafif rahatsız görüldüğü anıyı tazeliyor. "Ne zamandan beri?"

"Bildiğim kadarıyla mı? Dün sabah." "Bunu neden şimdi öğreniyorum?" "Dün biraz dikkatin dağılmıştı."

Ayı'dan bir telefon alıp füzeler gibi köşkten ayrıldığımızda. "Senin bildiğini biliyor mu?"

"Sana söylememem için beni uyardı."

"Neden?" Sanki Tank cevabı biliyormuş gibi bir pislik gibi soruyorum. Tabii ki bilmiyor. *Tanrı aşkına*. Etli pazusuna bir tokat attım. "İyi adam." Onu bırakıp ofisime giriyorum ve Rose'u elinde votkayla kanepede buluyorum. Gözlerimi kısıyorum. "Döndüğümde biraz sohbet edeceğiz."

"Ne hakkında?"

"Kusma nöbetleriniz hakkında."

Çenesi kucağına çarpıyor. "Sana söyledi mi?"

"Evet, bana söyledi. Çünkü o *benim* için çalışıyor Rose. Benim için!" Makineli tüfeği ona doğrultuyorum, bu durum diğer durumuma hiç iyi gelmiyor. Neden kusuyor? Hasta mı? Belli ki en kötüsünü düşünüyorum ve bu da zaten berbat olan ruh halimi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor. "Döndüğümde burada ol." Arkamı dönüp kapıyı çarparak çıkıyorum.

"Nereye gideceğimi sanıyorsun?" diye bağılıyor.

Koridorda hırlayarak ilerliyorum. "Ona dikkat et," diye emrediyorum Tank'a. Yanından geçerken Beau'nun mutfaktan aceleyle çıktığını görüyorum.

Elimde makineli tüfikle bana bakıyor, yüzü inanmazlığın bir resmi ve hızla mutfağa doğru geri çekilip kapıyı kapatıyor. Babasının burada olması umurunda bile değil. "Kustuğunu biliyor muydun?" Düşmanca ve tehditkâr bir tavırla soruyorum.

Geri çekiliyor, güzel yüzünde iğrenç bir ifade beliriyor. "Kiminle konuşuyorsun lan sen?"

"Sen! Biliyor muydun?"

"Sakin olun," diye bağılıyor, tam James kapıdan geri dönerken, belli ki bu kargaşanın ne olduğunu merak ediyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor, gözleri benden Beau'ya kayarak.

"Hıyarlık yapıyor," diye tersliyor. "*Ne olduğunu* biliyor muyum?"

Çenem dönüyor ama öfkemi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. "Şu Rose bağırsaklarını kusuyor," diyorum sakince, ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Beau düşünerek ayağa kalkar. "Dün biraz solgun göründüğünü düşünmüştüm."

"Öyle mi yaptı?" Yaptı. Neden buna daha fazla dikkat etmedim? Kendi düşüncemden geri çekiliyorum. Berbat bir koca mıyım?

"Evet," diyor James ve ben bunu yüksek sesle sorup sormadığımı merak ederek gözlerimi kırıştıtırıyorum. "Biz Lawrence'ı bulduktan hemen sonra banyoya girip ortadan kayboldu."

Ben berbat bir kocayım. Ve bu, dikkatimi tekellerine alan tüm suçlu piçlerin suçu. Her birini öldüreceğim.

Onlar. Planladığımdan bile daha yavaş.

"Hâlâ ofisinde mi?" Beau soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Etrafımda dolaşıyor.

"Birini öldürmek için," diye homurdanarak yürümeye devam ediyorum. "Lanet olası yavaşça." "Havaya uçma," diye şarkı söylüyor.

"Bu hiç komik değil Beau," diye bağıriyorum, güneş ışığına çıkıyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Merdivenlerin başında durup garaj yolundaki araba sırasını tarıyorum, her birinin sürücü kapısında bir adam var.

"Hiç de komik değil," diye tıslıyor James, bana katılarak.

Otto yaklaşırken silahı kontrol ederek, "Kız arkadaşın aletimdeki kötü bir kızarıklık kadar komik," diyorum.

"Adres," diyor telefonum çalarken. "Blue Lagoon, MIA'nın hemen güneyinde."

"Güzel," diye cevap veriyorum, bölgeyi iyi bildiğim için. "İki ay önce taşındı."

"Nereden?"

"Şehir merkezinde çok mütevazı, sıkışık bir yer." Otto kaşlarını kaldırıyor ve dudağındaki piercingi döndürüyor.

İlginç. "Hadi gidelim." Basamakları çıkıyorum ve silahımla arkadaki üçüncü arabayı işaret ediyorum. "Biz bunun içindeyiz."

"Ben sürerim." Brad direksiyona geçti, ben yolcu koltuğuna oturdum ve James de arkaya geçti.

Karımın nesi var?

Ofis bloğu etkileyici. Gerçekten de çok etkileyici. Dev cam yapı, Blue Lagoon Drive üzerinde gururla oturuyor ve suyun üzerinde bir gölge oluşturuyor. Palmiye ağaçları ön cephede sıralanıyor, güneş sonsuz pencerelerden yansiyarak binayı ıslıl ıslıl yapıyor. Şehir merkezindeki *mütevazı, sıkışık* ofisinden oldukça farklı.

Arabadan iniyorum ve ceketimi çıkarıp makineli tüfeğimin üzerine koyuyorum. Cam girişe doğru "Buradan sonrası iyi," diyorum.

"Hiç şansın yok," diye alay ediyor Brad, yanımdan geçip binaya giriyor ve kendi silahını ceketıyla örtüyor.

"Neden bugünlerde böyle kaltak gibi davranıyor?"

"Burada gördüğüm tek sürtük sensin," diye homurdanıyor James Brad'i takip ederken.

Lobide gözden kayboluyorlar ve ben de iç çekerek peşlerinden gidiyorum, diğer adamları arabaların yanında bırakıyorum. Fuaye de en az dış cephesi kadar etkileyici; krem rengi mermer, cam ve soluk mobilyalar. "Kat?" diye soruyorum.

"Beşinci." James asansörü işaret ediyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sesin geldiği yöne döndüğümde büyük mermer bir masanın arkasında orta yaşlı bir kadınla karşılaşıyorum. Ona bir gülümseme gösterdim. Geri çekildi. "Nereye gittiğimizi biliyoruz." Asansöre doğru yavaşça yürüyorum ve Brad ve James'le birlikte biniyorum, üçümüz de arka duvarda sıralanıyoruz.

"Bir planımız var mı?" Brad beşinci kat için düğmeye basarak sorar.

James cevap olarak silahını besleyen kemeri omzunun üzerinden atar.

Kapılar kapanırken gülümseyerek "Kurnazca," diyorum. Ortada buluşmuyorlar, bir adamın takım elbiseli kolu beliriyor ve onları durduruyor. Kapılar yeniden açılıyor ve adam yukarı bakıp gülümseyerek içeri adım atıyor. Arka duvarın dibinde sıralandığımızı fark edince düşüyor. "Yukarı mı çıkıyorsunuz?" diye soruyorum.

James'in mermi kemerine diktiği geniş gözleriyle geri çekilir. "Bir sonrakini ben alırım."

Başımı sallayıp tekrar düğmeye basıyorum ve beşinci kata kadar sessizce gidiyoruz. Kapılar açıldığında dışarı çıkıyorum ve süslü resepsiyon alanına göz gezdiriyorum. "Burası epey pahalıya mal olmuş olmalı," diyorum sessizce, temiz mekânı, saksı palmiyeleriyle dengelenmiş beyaz ve camı her fırsatta gözümün önüne getirerek. "Derek Green'i görmeye geldim," diyorum cam masanın arkasındaki bayana.

Yanımdan geçip Brad ve James'e bakıyor, ben de dönüp bakıyorum ve James'in kemeri ceketiyile örttüğünü görüyorum. Yani sorunun sadece bizim varlığımız olduğu açık. "Biz," diye düzeltiyorum kendimi. "Derek Green'i görmeye *geldik*."

"Randevunuz var mı efendim?" diye soruyor, bilgisayarının başına gidiyor, belli ki endişeli.

"Hayır."

"Yönetim kurulu odasında. Bir toplantı."

Onun yanından geçip koridoru oluşturan cam duvarlara bakıyorum, iki yanda odalar var. "Bu taraftan mı?"

"Um . . . evet."

"Teşekkür ederim." Ona en içten gülümsememi gösteriyorum, yine de sinsi olacağını biliyorum. "Biraz çay çok iyi olurdu," diye karşılık veriyorum koridorda rahatça dolaşırken, geçtiğim her odanın sakinlerini kontrol ederek yavaşça her yöne bakıyorum, hepsi küçük ofisler. Son odaya girdiğimde kocaman beyaz bir masa ve etrafını çevreleyen gri deri döner sandalyelerle geniş bir toplantı odası görüyorum. Otuz sandalye sayıyorum ama sadece beşi kullanılıyor ve başında Daniel'in *babası* var. Sessiz bir güç yansıtıyor. Mütevazı, çevresindekilerin aksine.

Yukarı
bakıyor.

Beni
görüyor.

Kalemini düşürdü.

Takım elbisemin ceketini geri çekip makineli tüfeğimi ortaya çıkarıyorum ve sonra parmağımı yavaşça havada döndürüyorum. *Sar onu*. Gözlerini önündeki masaya dikip sertçe yutkunuyor. Kim olduğumu açıkça biliyor olması, bana şüphesiz bilmemi istediğinden daha fazlasını söylüyor.

"Seni tanıması mı gerekiyor?" James sorar.

"Hayır." Geri çekilip kapıdan uzaklaşıyorum, gözlerim Derek Green'in telaşlı ve paniklemiş halinden ayrılmıyor. "Çok şey anlatıyor, değil mi?"

Ağız hareket ediyor, gülümsemeye zorluyor ve masadaki adamlar dizüstü bilgisayarlarını ve dosyalarını toplayıp odadan çıkmaya başlıyorlar, dışarıda beklediğimizi gördüklerinde her biri geri çekiliyor. Derek dışında oda boşalır boşalmaz içeri girip en uçtaki, onun karşısındaki koltuğa oturuyorum. James hemen sağındaki, Brad de solundaki sandalyeye oturuyor. İkisine de bakıyor. Sonra da bana.

Dudaklarım dik, makineli tüfeği masanın üzerine koyuyorum. Gözleri üzerine takılıyor ve yapışıyor. "Güzel ofis," diyorum etrafa bakmak için zaman ayırarak. "Burada neyimiz var?" Düşünüyorum. "Belki beş bin metre kare. Birinci sınıf özellikte, rakipsiz bir konumda, yani belki metrekare başına yıllık otuz dolar." Tavana bakarak somurtuyorum. "Aylık on iki buçuk bin dolardan bahsediyoruz." Yanaklarımı şişiriyorum. "Bu çok büyük bir sıçrama. . . . ne? Birkaç ay önce ödediğin bin beş yüz dolardan?" Makineli tüfeğe uzanıyorum ve önce sola, sonra tekrar sağa çeviriyorum. "İşler patlıyor olmalı, Derek." Ona bakıyorum. "Açıklamak ister misin?"

Teri çok gerçek. Gözlerindeki korku da öyle, bu yüzden aptalı oynamaya çalışırsa, ona bu silahla tecavüz etmeyeceğime söz veremem. "İyi bir yıl oldu." Sözleri titriyor, eli içgüdüsel olarak kravatına uzanıyor ve onu gevşetiyor.

James, öğrendiğim kadarıyla öfkeli biri, silahını alıp masanın üzerine koyuyor ve Derek'e doğrultuyor. Sandalyesinde geriye doğru uçuyor, elleri havada.

Brad kıkırdar. "Büyük çocuklarla oynuyorsun ve küçük bir makineli tüfek altına mı sıçmana neden oluyor?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

James emniyeti açar ve silahı doldurur, çıkan ses Derek'in irkilmesine neden olur. "Emin misin?" diye sorar, bir parça sağa hareket eder ve ateş ederek Derek'in arkasındaki duvara asılı televizyonu yok eder. Ses kulakları tırmalıyor, mermi sesleri peş peşe geliyor, kemer makineli tüfeği beslerken James'in omzunda zıplıyor. James mi? Hareketsiz, ifadesiz, lanet bir robot. Derek? Oh, zavallı Derek. Kolları başının üzerine düşüyor, vücudu katlanıyor.

Masaya. Brad'in güldüğünü görebiliyorum. Ama onu duyamıyorum. Lanet olsun, kulaklarım kanıyor. Ama James'in, Ayı'nın işine karışacak kadar aptal olan zavallı herifler hakkında ne hissettiğini bildiğim için ona bakmasına izin veriyorum.

James sonunda hepimizi gürültüden kurtarıyor ve sandalyesine yaslanıp koridordaki cam duvara bakarak rahatlıyor. "Onlara iyi olduğunu söyle," diyor sessizce.

Camın diğer tarafındaki insanlara bakıyorum, bazıları şok içinde hareketsiz duruyor, diğerleri korkuyla kaçıyor. "Şimdi yap," diye emrediyorum. "Ayağa kalk ve personeline her şeyin yolunda olduğuna dair güvence ver." Derek'in titrek bacakları üzerinde ayağa kalkıp kapıya doğru sendeleyerek gitmesini, kapıyı açmasını ve ter içinde kalmasını eğlenerek izliyorum. "Ve eğer biri polisi ararsa ... şey, bunu hecelelememe gerek olduğunu sanmıyorum." "Paniğe gerek yok," diyor Derek, sesi oldukça p a n i k l e m i ş geliyor.

"Biz sadece ... um ... bazı kanıtları desteklemek için ... um ... evet ... bir suç mahallini canlandırıyoruz." Öksürüyor. "İşinizin başına dönün." Kapıyı kapatıyor, bir düğmeye basıyor ve oda birdenbire özel oluyor.

"Bir suç mahallini canlandırmak," diyorum düşünceli bir şekilde.

"Çok iyi, Derek." Alnı camla buluşuyor. "Neden buradasın?"

Ben neden buradayım? Orta parmağımla yavaşça dudağımı okşuyorum. "Karımı üzdün," diyorum sessizce ve bana bakıyor. "Bu yüzden beni üzdün." Ayağa kalkıyorum, masanın etrafında yürüyorum ve Derek'in koluna giriyorum. Onu iterek sandalyesine geri götürüyorum. "Otur, Derek. Buna ihtiyacın olacak."

"Her iyi babanın yapacağını yaptım," diye haykırıyor, kollarını havaya kaldırarak.

"Sen onun babası değilsin," diye işaret ediyorum, yanına çömelip ölümcül bakışlarımı dikiyorum. "Sen annesinin kollarından koparılan bir bebek için cömertçe ödeme yapan adamsın. Şanssızsın ki, tüm bunların kurbanı benim karım oluyor. Seni üç yıl önce bitirebilirdim, Derek. Ama Daniel için doğru olanı yaptım çünkü Rose'un istediği şeyin bu olduğunu biliyordum." Daha da yaklaşarak onun geriye yaslanmasını sağlıyorum. "O her şeyi doğru yaptı ve şimdi sen

Onu göremeyeceğini mi söylüyorsun? Yaptıklarının sonuçlarını anlıyor musun, Derek? *Gerçekten* anlıyor musun?" James'in silahına uzanıyorum ve bir parça çeviriyorum, böylece Derek'in alnına nişan alıyor. Nefes alıyor. "Şimdi bu oldukça kolay çözülebilir ve sen nasıl çözüleceğini biliyorsun." Tam boyuma yükseliyorum, bir elimi kafasının arkasına doluyorum ve masaya kuvvetle indiriyorum. Haykırıyor, kanlı burnuyla boğuşuyor, gözlükleri eğilmiş ve kırılmış. "O zaman düzelt, çünkü bir dahaki sefere bu kadar nazik olmayacağım."

Kapı çalınıp açılıyor ve resepsiyondan bir bayan elinde çayla beliriyor. Gülümseyerek yanına gidiyorum ve tepsiyi ondan alıyorum. "Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

Sadece başını sallayabiliyor, gözleri arkamda kanlar içinde yatan Derek Green'e takılı. "Harika bir aktör, değil mi?" Kıkırdıyorum, tepsiyi kaldırıyorum. "Yemek için teşekkürler.

Çay. O suç mahallini canlandırmaya ara vermiştik." Onu geri çekilmeye zorlayarak bir adım öne çıktım. Kapıyı hızla kapattı ve ben de tepsiyi masaya götürdüm, demliğin kapağını kaldırıp karıştırdım. "Şimdi Vince Roake'a geçelim." Çalışanlara dolaylı olarak polis çağırmamaları söylenmiş olabilir ama kabul edelim, kim çağırmas ki?

Derek yukarı bakıyor, gergin hali daha da telaşlı bir hal alıyor.

"Sanırım bir müvekkiliniz. Yeniden yargılanıyor. Mahkemede suçlu bulundu, temyize gitti, avukatını kovdu ve seni tuttu. Dünyadaki onca insan arasından, Derek. *Seni* tuttu." Çay koyuyorum, her birimiz için bir fincan. "Süt?" Tepsiye soruyorum, James'ten bir homurtu, Brad'den bir "lütfen" alıyorum ama Derek'ten bir şey gelmiyor. "Yap. Sen. Var. Süt var mı?" Ona baktım ve sarsakça başını salladı. Ben de süt ekledim. "Bana şeker yok." Ona gülümsüyorum. "Belli ki." Kase boşalana ve Derek'in çayı şekerleme gibi görüne kadar Derek'in bardağına kaşık kaşık şeker atmaya devam ediyorum. "İç bakalım." Ona doğru kaydırıyorum ve James ile Brad'e narin fincanları ve tabakları uzatıyorum, kendiminkini alıp yudumluyorum. Mırıldanıyorum, fincanı kaldırıp inceliyorum. "Biliyor musun, kimse annem gibi çay yapamaz."

"Hiç kimse," diye onaylıyor Brad, bana katılarak ve test ederek. "Bu yeteneğini sana aktarmadı Danny." Yüzünü buruşturarak fincanını yere bırakıyor.

Tekrar denemek için bir yudum daha alıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?" Zayıf bir şekilde gizlenmiş bir sırıtışla beni düşünen James'e soruyorum.

"Ortalama bir şey."

"Sıradan bir şey," diye taklit ederek dikkatimi Derek'e geri veriyorum.

"Ben yaralıyım.

Ya sen, Derek? Çayımı beğendin mi?"

Titreyen elleriyle küçük fincanı dudaklarına götürüyor ve neredeyse yarısını çiğniyor, teni yeşilin çekici bir tonuna dönüşüyor, kabarmalarını bastırmak için savaşıyor. "Çok iyi," diye öksürüyor.

Burnum kırılıyor. "Bana yalan söyleme, Derek. Yalancılardan nefret ederim." Fincanı ve tabağı masanın üzerine bırakıyorum, silahları uçları göğsüne degecek şekilde ona yaklaşıtıyorum ve masanın sonundaki yerime oturuyorum. "Bir sonraki sorumu sorarken bunu aklınızda tutun." Parmak uçlarımı birleştirip dirseklerimi sandalyenin kollarına dayıyorum. "Kime hesap vereceksin?"

Burnunu tekrar silerek nefes veriyor, içindeki tüm mücadele bedenini terk ediyor. "Ayı."

Şaşkınlığımı ancak kontrol edebiliyorum. "Doğrudan mı? Aracı yok mu?" "Aracı yok."

"Nasıl ulaşıyor?" "E-posta."

James'in doğrudan telefonuna yöneldiğini ve Otto'ya mesaj attığını fark ediyorum. "Yolda," diye onaylıyor, telefonunu masanın üzerine koyarak.

"Sana karşı neyi var, Derek? Sana neyle şantaj yapıyor?"

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bıkkınlıkla. "Oğlumuzu yasal yollardan elde etmediğimizi biliyor."

"Bunun çok büyük bir tesadüf olduğunun farkındasın, değil mi?" Ayı'nın Daniel'in benim için kim olduğunu bilmediğini varsayamam. Ve varsaymayacağım. "Rose'dan bahsettin mi?"

"Tanrım, hayır. Ama Daniel'in onunla görüşmesini neden engellemem gerektiğini anlıyorsun.

Ve sen! Tanrı aşkına, senin cebinde olduğumu düşünecek."

"Öylesin, Derek. Şu andan itibaren, kesinlikle öylesin."

Başı ellerinin arasına düşer. "Aman Tanrım. Dorn davasını almanın bir hata olduğunu biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Dorn davası nedir?"

"Birinci derece cinayet." Havada bir el sallıyor. "Psikotik kişilik bozukluğu olan bir serbest fon çocuğu. Kanıtlar ikinci derecedeydi ama onun yapmadığına inanmak için aptal olmak gerekirdi. Görünüşe göre, benim şansıma, jüri aptallarla doluydu. Dorn serbest kaldı, ben de kendime bir isim yaptım ve birkaç dolar kazandım ve şimdi Miami'de avukata ihtiyacı olan her katilin ilk başvurduğu kişi benim."

Brad bana ve James'e bakıyor, ikisi de açıkça benim düşündüğümü düşünüyor. Bu gerçekten bir tesadüf olabilir mi? Bu kadar basit olabilir mi? Çünkü Ayı, Daniel'in karımın oğlu olduğunu bilseydi, kesinlikle bu aracı şimdiye kadar kullanırdı.

Zaman gösterecek. O zamana kadar . . .

"Olacak olan bu," diyorum, tam da Otto içeri girerken. Derek'in arkasındaki katliamı, Derek'in yüzünün halini görüyor ve sonra yarı sarhoş çay bardağına bakarak yüzünü buruşturuyor. "Otto'ya Ayı'yla yaptığın tüm e-posta yazışmalarını vereceksin."

"Beni öldürecek. Tanrım, zaten Daniel'in hamsterını verandamızın korkuluklarına kazığa oturttu."

Gözlerimi James'e çevirerek geri çekiliyorum. "Ve biz de onun hayvanlara düşkün olduğunu düşünüyoruz."

"Henüz Hamster adında biriyle karşılaşmadım." Omuz silkiyor. "Belki de nefret ediyordur."

"Kemirgenler." Brad ürperir. "Kemirgenlerden nefret ederim."

Sırıyorum, sandalyemde öne doğru eğiliyorum ve kollarımı masanın üzerine koyuyorum. "Derek, bu konuda bana güvenmek zorundasın," diyorum, James ve Brad'in ikisi de

silahlarına uzanıyor, onları bir kadının vücudunu okşar gibi okşuyorlardı. "Şu anda hayatında kötünün iyisi ben *değilim*." Sandalyemde geriye doğru itiyorum ve ayaklarımı masaya vuruyorum. "Beni duyduğunu biliyorum. Bu yüzden Roake'u temsil etmeye devam edeceksin. Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, sahip olduğun her bilgiyi bana ileteceksin."

Derek başını sallıyor ve kırık gözlüklerini düzeltiyor. "Neyle uğraştığının farkında mısın?" diye soruyor, sanki anlamıyormuşum gibi bana bakarak.

"Öyle mi?"

Yutkunuyor, başka tarafa bakıyor. "O adamın gücünün boyutu, yolsuzluk ağının büyüklüğü. Politikacılar, polisler, avukatlar, suçlular. Hepsi o izin verdiği için hayatlarını kazanıyor. Kelimenin tam anlamıyla bu şehirde ve ötesinde herhangi bir nüfuz taşıyan herkes onun sessiz yumruğu tarafından yönetiliyor."

"Değilim," diyorum sessizce. "Ve çok fazla nüfuzum var, Derek."

"Evet, bu yüzden onun için neden büyük bir sorun olduğunuzu anlayabiliyorum. Ben kumarbaz değilim Bay Black, ama bahse girerim ki hayata geri dönmek vereceğiniz en kötü kararlardan biri olacak."

Yumruğum masaya sertçe çarpıyor, patlama sesi odada yankılanıyor. Bunun onun küstahlığına karşı içten gelen bir öfke olduğunu düşünmek istiyorum, başka bir şey değil, ama içinde rahatsız edici bir hayal kırıklığı da var. Tanrım, babam buna ne derdi acaba? Sorunun kaynağını bulur ve onu öldürürdü. Hikayenin sonu. Ben de öyle yapacağım. "Benim ölümden dirilmem seni hayatta tutan tek şey olabilir, Derek. Bunu unutma."

Brad'e bakıyorum, çünkü ayağa kalkıp tekrar odanın içinde yürümeye cesaret edemiyorum. Derek'in kafasına uzanıyor ve bir gümbürtüyle masanın üzerine düşürüyor. Derek dövülmüş yüzünü tutarak inliyor. "Daniel'ın seni böyle görmesini istemiyorum," diyorum, onun titreyen haline bakarken dudağım kıvrılıyor. "Bu yüzden onu okuldan alması için birini ayarladım." Ayağa kalktım ve makineli tüfeğimi aldım. "Bir süre bizimle kalacak."

"Ne?" Ayağa fırladı. "Onu kaçırıyor musun?"

Ona sik kafalıymış gibi bakıyorum. "Derek, o çocuk senden çok benim. Ben onun gerçek annesiyle evliyim, seni kandırılmış pislik. Şimdiye kadar adil davrandı, onu evlat edinme hikayeni anlatmana izin verdi, dürüstlüğünü korumak için Daniel'ın her sözüne inanmasına izin verdi." Gerçekten de Daniel'a Rose'un travmatik geçmişinin kanlı ayrıntılarını anlatmamanın tek yolu buydu. Onu bununla korkutmak istemedi. Dünyanın bu kadar acımasız olabileceğine inanmasını istemiyordu. "Ve sen de ona olan borcunu onunla görüşmesini engellemeye çalışarak mı ödüyorsun?" Gülüyorum ve seste en ufak bir eğlence kıvrıntısı bile yok.

"Bunu Hilary'ye nasıl açıklayacağım?"

"Karına ne söylediğin umurumda bile değil. Yalan söyle. Her neyse."

Omuzları düştü. "Peki Daniel'a ne söyleyeceksin?"

"Bir süreliğine annesinde kalmaya geliyor. Bunda garip bir şey yok." Sigaramı çıkardım. "Ona bir jet ski aldım. Eminim sana söylemiştir. Birkaç günlük geziler yapacağız, suda biraz zaman geçireceğiz. Annemle yemek yapmayı da çok seviyor."

Derek ayağa kalkıp yakındaki konsol masasına gidiyor, kutudan bir selpak çıkarıp burnunu siliyor. "Seni hep merak etmişimdir." Bana bakarak nefes verdi. "St. Lucia'ya yaptığı ziyaretlerde neden hiç fotoğrafın yoktu?"

Surat astım. "Kamera utangacıyım." "Ve sözde ölü."

"Kim olduğumu ne zaman anladın?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

"Müvekkilim. Roake." diye iç geçirdi. "Davasıyla ilgili toplantılarımızdan birinde ona bir zarf teslim etmem istendi." Başını sallıyor, bir elini tahtaya dayayıp üzerine eğiliyor, vücudu gözle görülür şekilde ağırlaşıyor. "İçinde senin bir fotoğrafın vardı."

Yani sabıka fotoğrafım acemiler arasında dolaştırılıyor mu? Hiç şaşırmadım. "Yani Roake'a teslim etmeden önce bir göz attın mı? Çok yaramazsın, Derek. Ve

Beni nasıl tanıdınız?"

Elime başını sallıyor ve ben de Daniel'ın St. Lucia'ya ilk gelişinde bir marketten benim için aldığı deri kordonu bileğimde görerek aşağı bakıyorum. Vay canına. "Daniel'ınki de hâlâ duruyor," diyor Green, sesi oldukça üzgün geliyor. "Eve döndükten sonra haftalarca bileklikleriniz ve jet skileriniz hakkında konuşmaktan vazgeçmedi."

Eminim Derek bunu anladığında kalp krizi geçirmiştir. Şimdi de bunu hak etmek için ne yaptığını merak ediyordur. Bu suç, şantaj ve sömürü ağına dolanmak için. Karaborsadan bir çocuk satın aldığı için değil. Miami'de kimse Rose'un Daniel'ın annesi olduğunu bilmiyor. Bu ikinci derece. Derek'in yaptığı şey aslında yüksek profilli bir dava kazanmaktı. Ayı'nın işine yaradı ve şanslıydı ki Derek'in dolabında sakladığı bazı iskeletler vardı. Ona şantaj yapabileceği bir şeyler. Ve şimdi benim de işime yarıyor. "Teslimatta bilmemiz gereken başka bir şey var mıydı?"

"Ne gibi?"

"Başka birinin fotoğrafı var mı?"

Brad ve James'e bakar. "Hayır."

James otururken Brad, "Yaralıyım," diye mırıldanıyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar düşünceli görünüyor. Neden fotoğrafının olmadığını biliyoruz. Çünkü Ayı onun çoktan öldüğünü düşünüyordu.

"Sanırım şimdilik bu iş sona erdi," diyorum göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Eminim sonunda isme bir yüz koymak senin için güzel olmuştur. İrtibatta olacağız." Silahımı masanın üzerinden kaydırıp çıkıyorum, Otto, Brad ve James de beni takip ediyor. "Tüm bunlar üç yıl içinde oldu ve kimse, tek bir kişi bile onun kim olduğunu bilmiyor mu?"

James makineli tüfeğinin ucuyla asansörün çağrı düğmesine basarak, "Biri yaptı," diye mırıldanıyor.

"Evet, harika. O öldü. Çok faydalı."

"Beni kızdırma, Danny."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gerçekten hissederek. James özür dilemeyi kolay kolay kabul etmediğimi biliyor. "Rose bunu bilmemeli." Aklını kaçıracak ve şu anda uğraşacak yeterince şeyim var.

James'in telefonu çalarken asansöre biniyoruz ve kapılar kapanıyor. Cevap verdi. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Nerede?" diye soruyor, vücudu gözle görülür bir şekilde geriliyor. "Onları izle." Telefonu kapatır. "Az önce bir Chevrolet ile iki adam geldi. Bu binaya aitmiş gibi görünmeyen iki adam, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Bizim gibi erkekler mi?" Gülerek söylüyorum.

Kapının üstündeki küçük ekrana bakıyor ve sonra ping sesi gelince tekrar telefonunun ekranına dönüyor. "Asansörü bekliyorlar. Beşinci kata gidiyorlar."

"Uygun. Bunu nereden biliyorsun?"

"Goldie onlara sordu."

Gülüyorum, dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıp yakıyorum ve makineli tüfeğimi kaldırıp kapıya doğrultuyorum. "Hazır mısınız?"

Hepsi homurdanarak beni onaylıyor ve kapılar kayarak açılıp iki adam ortaya çıkıyor. Gözleri hep birlikte büyüyor, geri çekiliyorlar ama ceketlerinin altına gizlediklerini görebildiğim kemerlere uzanacak kadar aptal değiller. Üçü makineli tüfek doğrultmuş dört adamla karşı karşıya kaldıklarında değil. "Arkanızı dönün," diyorum kibarca ve ikisi de yavaşça dönüyor. "Ve sakın bir şekilde binadan çıkalım."

James benimle birlikte dışarı çıkıyor, her birimiz silahlarımızın uçlarını onların bellerine doğru itiyoruz.

"Affedersiniz efendim, burası sigara içilmeyen bir tesis." Önümüzdeki adamlara bakıyorum, bir güvenlik görevlisinin yaklaştığını görüyorum, genç, yapılı ve muhtemelen gününün yüzde doksan dokuzunda aklından sıkılmış. Eminim sigaram bugünkü en büyük dramıdır.

Ayaklarının dibine atıyorum ve Otto'ya başımla selam veriyorum, o da gelip ceketinin cebine bir tomar not koyuyor ve dostça okşuyor. "Özür dilerim," dedi.

diyor, uzamış sakallarının arasından gülümseyerek. "Senin adın ne dostum?" "Jerry."

"Jerry," diyor Otto, bir kart çıkarıp parayla birlikte cebine atarken. "Bence sana çok az ödeme yapılıyor. Beni ara, bunu düzelteyim."

Başını sallıyor, geri çekilirken eli cebinde. "İyi günler beyler."

"Sen de." Otto dönüyor. "Hadi gidelim."

Evet, gidelim. Vahşi karımla halletmem gereken bir şey var.

GÜL

Tank, "Bir saattir o şişeye bakıp duruyorsun," diyor.

Bir saatten fazla mı? Beau'nun sözde baş ağrısından kurtulmam için beni Danny'nin sessiz ofisinde bırakmasının üzerinden bu kadar zaman mı geçti? Yalan değildi. Başım *gerçekten* ağrıyor. Çok fazla düşünmekten kaynaklanan bir baş ağrısı. Endişelenmekten.

Gözlerimi yavaşça votka şişesinden Tank'e çeviriyorum. Kaşları kalkıyor ama meraklı bir kavis yerine gür ve düz bir çizgi olarak kalıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve bakışlarımı berrak bardağa geri çeviriyorum. Sessiz çalkantılarımda beni izlemekten sıkıldığını tahmin edebiliyorum. Bu onun için çok kötü. O koca çenesini kapalı tutmalıydı.

"İçecek misin, içmeyecek misin?" diye soruyor.

Etiketin üzerindeki baskı bulanıklaşmaya başlıyor, kırmızılar ve siyahlar çok dikkatli bakmaktan birbirine karışıyor. "Hayır," diye mırıldanıyorum, yakındaki masanın üzerine bırakıyorum, artık elimde olmamasının verdiği bir ağırlık hissediyorum. Nefes alıyorum ve önümü süpürerek koltuktan kalkıyorum. "Danny nereye gitti?"

Tank bana öyle bir bakıyor ki onu aptal sandığımı düşünüyor.

Gözlerimi devirip cep telefonuma bakıyorum, Hilary'yi arayıp merhamet göstermesi için yalvarmak istiyorum. Ama kendimi toparlamam gerekiyor ve şu anda hiç de öyle hissetmiyorum. Her zaman çok temkinli davrandık. Daniel'ı eve getirmenin korkunç bir hareket olduğunu biliyordum. Hilary ve Derek'e neler söylediğini Tanrı bilir.

Ağır adımlarla kapıya doğru yürüyorum ve Tank kapıyı benim için açıyor. "Teşekkürler." Mutfığa doğru ilerliyorum. "Hey," diyorum Esther'in arkasından. "Beau nerede?"

"Babasıyla birlikte salonda." Esther tezgâha bir tabak koyuyor ve içine bir torba kuru üzüm atıyor. "Doktor onu kontrol ediyor." Yorgun bir nefesle tabağı kenara itiyor. "Neler oluyor Rose?" diye soruyor ve ben kaşlarımı çatıyorum.

"Bilmiyorum. Oğluna sor."

"Seninle demek istedim. *Sana* neler oluyor?" Bir somun ekmek alıyor ve ağır bir şekilde tezgâhın üzerine bırakıyor. "Sen ... kapalıydın."

"Ben iyiyim."

"O zaman neden kusuyorsun?" Ekmeği yağlamaya başladı, dikkati benimle görevi arasında bölünmüştü. "Danny döndüğünde Doktor'un müsait olduğundan emin olmak için beni aradı."

"Neden, hasta
mı?" "Ukalalık
etme."

Başımı ellerimin arasına alıp kafa derime masaj yapıyorum. Ne diyebilirim ki? Stresli miyim? Endişeli miyim? Endişeli miyim? Hayır. Zayıflık belirtisi yok. Bu dünyayla başa çıkmak için mücadele ettiğimi gösteren hiçbir ipucu veremem. Ben bir şakayım. Çünkü bir çift gözü olan herkes içinde bulunduğum kargaşayı görebilir. Güçlü olmak istiyorum. Danny'nin benden istediği her şey olmak istiyorum. Üç yıl önce sorun yoktu. Ya şimdi? Tanrım, çok zor. Belki de normalliğin tadını aldığım içindir. En azından Danny ile normalliği. Danny ve ben asla gerçekten normal olamayacağız. Her zaman ateş ve buz olacağız. Sıcak ve soğuk. "Ben iyiyim." Başımı sallıyorum ve yumuşak bir gülümseme sunuyorum.

Kayınvalidemin bana yönelttiği bakış inanmazlığın resmiydi. "Atölyedeki adam aradı. Danny'ye hediyeni dün sabahı teslim edecek ama erken olacak. Onu saklayacak bir yer bulmamız gerekecek."

"Buzdan bir heykel saklamak mı?" diye sordum. "Ben daha çok buz olarak kalmasını sağlamak konusunda endişeliyim."

"Otto mükemmel bir yer buldu. Heykeltıraşın önerdiği gibi gölgeli ve hava sirkülasyonunun az olduğu bir yer."

"Otto ne zaman buzdan heykeller konusunda uzman oldu?"

Omuz silkiyor ve arkamda ayak sesleri duyduğumda tabureme dönüyorum. Beau içeri girdi. Danny'nin ofisinde benimle oturup neden düzenli olarak kustuğuma dair bir neden bulmaya çalışırken babasını sormadığım için kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi biraz zavallı hissediyorum. Ona atılan bombalara rağmen her geçen gün daha da toparlanıyor. Teyzesi Zinnea'nın ortaya çıkmasının yardımı olduğunu biliyorum. Beau bana amcası ... *teyzesi* ... hakkında çok şey anlattı ama hiçbir şey sizi Zinnea Teyze ile tanıştığınız o ilk ana hazırlayamaz. Ya da sahne adı olan Zinnea Dolly Daydream. Ve daha bir gün önce gördüğüm iskelet gibi, ölmek üzere olan amcadan öyle bir dönüşüm ki.

Adada bana katıldığında gülümsüyorum, elini uzatıp sıkıyorum. "Çok daha iyiyim," diye teminat veriyorum o sormadan. Esther'in hafif homurtusunu duymazdan geliyorum. "Baban nasıl?"

"Çekilmez." Esther'in ne yaptığını görmek için boynunu büküyor, uzanıp tabaktan bir kuru üzüm koparıyor. "Doktor hafif bir panik atak geçirdiğini düşünüyor."

İçimden gülüyorum. Olanlar göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil.

"Çocuklardan haber aldın mı?" diye soruyor.

"Hiçbir şey yok." Tekrar cep telefonuma bakıyorum, kalbim doğal olarak hızlanıyor. Danny'nin hedefinin Hilary ve Derek'in evi *olmadığını* düşünmek istiyorum. Adamlarının çoğu ve küçük bir cephanelik ile buradan çıktığında değil.

makineli tüfekler. Yine de Danny'yi tanıyorum. Hiç esir almaz. Ama o luma olan hayranlı ının sınırsız olduğunu da biliyorum. Daniel etraftayken silahlarla, kelimenin tam anlamıyla, ateş ederek içeri dalmazdı. Ama . . . Daniel evde olmazdı. O okulda, Derek de i te olacaktı. "Aman Tanrım." Ba ım ellerimin arasına giriyor, canım yanıyor ama cep telefonum çalınca tekrar ayağa kalkıyorum. Telefonu almak için çabalıyorum, arayanın kapı olduğunu gördüğümde s n yorum. "Merhaba."

"Rose, ben Bud. Kapıdayım. Beau için bir ziyaretçi var. Onu aramayı denedim ama cevap alamıyorum."

"O burada," diyorum, telefonumu Beau'ya uzatarak. "Senin için ziyaretçi."

Ka larını çatıyor, kabul ediyor ve kulağına götürüyor. "Evet?" Sertle iyor. "Ne?" Alnını ovma sırası Beau'da. "Evet, tabii." Telefonu kapatır ve ba ını  ne eğer. "Siktir."

"Ne?"

Telefonumu adanın üzerine iterek sandalyeden kalktı. "Babamın kız arkadaşı burada."

"Oh." Beau'nun onun hakkında ne hissettiğini biliyorum. "Sadece tatlı tatlı gülümse ve her şey çok yakında bitecek."

"Onunla tanışmadın. O dayanılmaz biri." Nefesinin altında mırıldanarak uzaklaştı.

"Seni kurtarmaya geleceğim. Sadece ara."

Omzunun üzerinden küçük bir gülümseme fırlatıyor ve ben  ne doğru dönüyorum, Esther'i tabağına tereya lı ekmek dilimleri koyarken buluyorum. "Ben uzanaca ım," diyorum, o beni kızartmaya devam edemeden ayağa kalkıyorum.

"Tamam," diye sessizce yanıtlıyor. D   nceli bir şekilde. Kapıda Tank'ın yanından geçiyorum. "Evin içinde her hareketimi takip etmen şart mı?" Huysuz bir sesle soruyorum.

Cevap vermiyor. Cevap vermesine gerek yok. Kişisel kalkanım olarak atandığı andan beri beni takip ediyor. Bugün de farklı değil, ben sadece çabuk davranıyorum.

Beau'nun televizyon odasının kapılarını kapattığını görüyorum ve merdivenleri çıkıyorum, her adım beni daha fazla tüketiyor gibi görünüyor. Sadece yürümek için çaba sarf ediyorum. En tepeye ulaşıyorum ve koridoru kaplayan parlak soyut tabloları tarayarak kendimi yatak odamıza doğru sürüklüyorum.

Uzaktan ön kapıların açıldığını duyduğumda yavaşlayarak duruyorum.

"Karım nerede lan?" Sesi malikanede yankılanıyor ve ben panikle etrafımda dönüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, Tank'e bakarak. Dudakları dimdik, kıllı yüzü hissettiğim tüm ihtiyatı ifade ediyor. "Sesi mutlu gelmiyor, değil mi?" Zayıfça mırıldanıyorum.

"Sesi daha iyi geliyordu."

"Bu senin hatan," diye suçlayıcı bir şekilde ateş ettim, merdivenlerin tepesine doğru sürünerek. "Bana bir iş yapmam için para ödüyor."

"Birinin kocama öldüğünde her şeyi bana devrettiğini hatırlatması gerekiyor, yani aslında size *ben* ödeme yapıyorum."

"Bunu ona söylemen için sana meydan okuyorum." Tank kıkırdar.

Omzumun üzerinden hızlıca şeytani bir bakış fırlattıktan sonra dikkatimi ileriye çevirip merdivenlerin başına yaklaştığımda iki adamın Danny'nin ofisine doğru itilip kakıldığını görüyorum. Gözleri bir çift yıkım topu gibi üzerime dikiliyor ve içten içe yıkılmayacağını bildiğim sahte bir güç gösterisiyle omurgamın uzadığını fark ediyorum.

James onun yanına yaklaşıyor ve bana doğru temkinli bir bakış fırlatıyor. Kocamın kötü bir ruh hali içinde olduğu konusunda beni sessizce uyarmaya çalışıyorsa, boşuna. Onun ateşli bakışları altında neredeyse parçalanıyorum. Danny'nin bana zaman ayıramayacak kadar işle meşgul olmasını hiç istememiştim. Şu an hariç.

James konuşuyor, Danny başını sallıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve sonra James, Danny'nin ofisine neredeyse tekmelenerek giren iki adamı takip ederek uzaklaşıyor.

"Bugünün avı mı?" Çenemi kaldırarak ukalaca soruyorum.

"Konuyu değiştirme Rose." Merdivenleri kararlılıkla tırmanıyor, dirseğimi tutuyor ve beni odamıza doğru itiyor. Hiç direnmedim. Tam bir aptal değilim. "Biraz ara ver," diye çıkışıyor Tank'e, ben onun dağ gibi bedenini geçip kapıdan içeri itilirken.

"Otur," diye emrediyor, ben de itaatkâr bir şekilde yatağa gidiyorum ve ellerim kucağımda yatağa uzanıyorum. şaşkınlığını gizleyemiyor. Boyun eğmek alışık olduğu ya da benden beklediği bir şey değil ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmediği çok açık. Ama gerçek şu ki, onunla mücadele edemeyecek kadar bitkinim.

Önümde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyor, gözleri ayaklarında, zihni belli ki dönüyor ve bakışlarım onu en az bir düzine kez ileri geri takip ediyor. Neler oluyor? Saldırı nerede? Canavar nerede? İtaat etmezsem beni boğmakla tehdit ediyor. Ben de onun gibi kaybolmuş hissediyorum.

Danny sonunda durur. Nefes alır. Yukarı baktı. Buz gibi gözlerindeki pişmanlık girdabıyla geri çekiliyorum. "Ben kötü bir koca mıyım?" diye sorarak beni daha da şaşırtıyor.

"Ne?"

"Beni duydun." Bana doğru geliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, elleriyle kalçalarımı sıkıyor ve içime girebilmek için onları birbirinden ayırıyor. "Ben kötü bir koca mıyım?"

Bu ılgınlık da ne? "Yasal olarak koca sayılmazsın." "Birkaç gün içinde halledilecek küçük bir teknik sorun. Cevap ver bana soru."

"Bunu bana neden soruyorsun?" Elim aşırı büyümüş siyah dalgalarına uzanıyor ve onları yüzünden geriye doğru itiyor.

"Sadece neden herkesin senin kustuğunu fark ettiğini ama benim fark etmediğimi anlamaya çalışıyorum."

"Ben iyiyim."

"Rose," diyor alçak sesle ve uyarı dolu bir sesle. "Neden sürekli kusuyorsun?"

"Her zaman değil," diyorum gülerek, sanki dramatik davranıyormuş gibi. Gerçekten de  yle. "Birkaç kez, hepsi bu."

"Neden?"

"Endişeliyim," diye geveledim. Endişeden hasta oldum. Onun için, Daniel için, benim için, bizim için endişeleniyorum. Endişeden aklımı kaçırmak üzereyim.

"Neden?"

"Gerçekten mi Danny? Bana bunu mu soruyorsun?" Ellerini kal alarımından çekmeye çalışıyorum ama tam olarak hiçbir yere varamıyorum, parmakları etimde kıvrılıyor. Ona pis bir bakış fırlatarak tıslıyorum. İşte geldi. Eli sert canavar. "Birkaç gün önce vuruldun. D n yanan bir binadan çıktın. Bugün de oğlumu g remeyeceğimi söylediler."

"Daniel halledildi."

Başımı eğiyorum. "Nasıl?"

"Biraz kibarca ikna."

Bir kakhaha patlıyor ve Danny bana ters ters bakıyor. "Kibar mı? Sen mi?" "Her zaman."

"Makineli tüfekle dışarı çıktın, Danny." "Ama onu kullanmadım."

Aman Tanrım. "Onu görebileyim diye mi?" Oğlumu g rebileceksem Danny'nin ne yaptığı, ne aldığı, ne kullandığı umurumda mı?

Kendini yukarı itiyor, ağırlığını kalçalarıma veriyor ve eğilip yanağımı ısıyor. "Bir süreliğine bizimle kalmaya geliyor." Sanki az önce bomba patlatmamış gibi banyoya yöneldi ve beni yatağın kenarında öylece bıraktı. Bir heykel. Kalmaya mı geliyor?

Kendime gelerek peşinden gittim. "Sen neden bahsediyorsun?" İçeri girdiğimde onu tuvalette ayakta, siki elinde buluyorum. Ve bu benim hala ne kadar çarpık olduğumu gösteriyor çünkü onu her içerken gördüğümde gülümsüyorum, beni bir kumarhane katından alıp tokatladığı ilk güne geri g t r l yorum.

Zamansız anımsamalarımı çabucak silkeleyip atıyorum. Daniel burada kalamaz. Hilary ve Derek'in bunu kabul etmeyeceği kesin. Özellikle de şimdi.

Yukarı çekiyorum. *Özellikle şimdi, ne?* "Ne oldu?" diye sordum. "Daniel neden artık beni görmesine izin verilmediğini söyledi?"

Danny sifonu çeker ve lavaboya giderek musluğu açar. "Sanırım Derek, *Bay'ın* kim olduğunu öğrendiği için." Kaşlarını kaldırır.

"Nasıl? Her zaman çok dikkatliydik."

"Rose, bebeğim, Miami'ye geri döndük."

"Hatırlatma bana," diye homurdanıyorum ve Danny bana doğru yaklaştığında kapı pervazına doğru geri çekiliyorum. Sırtım tahtaya çarpıyor, parmakları çenemi tırmalıyor ve yüzü yaklaşıyor. "Kim olduğumu öğrenmeden burada ne kadar kalabileceğimizi sanıyordun?"

"Bu da Daniel'in bizimle kalmasına neden izin verdikleri sorusunu akla getiriyor. Önce onu göremiyordum. Şimdi o bizimle yaşayabilir mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Sen ne yaptın? Sakın kibarca ikna demeyin."

"Derek'in kafasına makineli tüfek dayadım."

Ona karşı koyuyorum, elini uzatıp yüzümden çekiyorum. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Karşımdaki benim kocam. Onu iterek yolumdan çekiyorum ve tuvalete gidip oturağa çöküyorum. "Onu sonsuza dek götürecekler."

"Bunun olmasına izin verecek misin?" Danny soruyor. "Çünkü benim tanıdığım Rose buna izin vermez."

Kafam karışmış bir halde ona bakıyorum ve o da nefes vererek gelip önümde çömeliyor. "Derek düşündüğün gibi bir adam değil Rose."

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Bir müşterisi var. Ayı'nın adamlarından biri."

Ağzım açık kaldı. "Tanrım. Bu eve çok yakın, Danny."

"Biliyorum. Derek birkaç yıl önce yüksek profilli bir davanın hukuk danışmanıydı. Medyanın çok ilgisini çekti, bu da Ayı'nın buraya taşınmasına ve adamlarından birinin, Vince Roake adında bir adamın davasını alması için onu işe almasına yol açtı."

"Ama ya-"

Eli ağzımın üzerine inerek beni susturuyor. "Eğer Ayı Daniel'in üvey oğlum olduğunu bilseydi, sence şimdiye kadar onu kaçırmış olmaz mıydı?"

Böyle bir potansiyel kabus karşısında mantıklı düşünmek zor. "Peki ya okul?"

"Henüz tüm cevaplara sahip değilim Rose. Güvende olduğunu garanti edene kadar okula gitmesine izin veremem. Ben bununla uğraşırken ona evde eğitim vereceğiz."

"Ama-"

"Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" diye soruyor, beklentiyle bana bakarak. "Hayır."

"Ve asla yapmayacağım, bebeğim. Benim dünyamda, hayatta kalmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım. Sen ve Daniel benim bir parçamsınız, bu yüzden ikinizi de güvende tutmak ve akıl sağlığımı korumak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım. Üç yıl boyunca top oynadın. Onların dümen suyunda dans ederek Daniel'ı korudun." Ağzımın kenarına nazik bir öpücük kondurarak fısıldıyor: "Dansı bırakıp yeniden savaşmaya başlamanın zamanı geldi. İkinci şans yok, bebeğim."

İnliyorum, omuzlarından tutup kendime çekiyorum, boz ayıyı bir oyuncakmış gibi kucaklıyorum. Bazen öyledir. Haklı olduğunu biliyorum. Hilary ve Derek'e karşı gereğinden fazla anlayışlı, gereğinden fazla esnek davrandım. Hepsi oğlumun iyiliği içindi. Peki bana nasıl karşılık verdiler? Beni Daniel'ın hayatından çıkarmaya çalıştılar. İçinde bulundukları dünya hakkında bir fikirleri var mı? Daniel için en güvenli yer benim yanımda. Annesiyle. Bunu şimdi anlıyorum. Onu güvende tutması için kimseye Danny'ye güvendiğim kadar güvenemem ve bu düşünceyle tüm endişem rahatlamaya dönüşüyor. O güvende. Oğlum her zaman güvende olacak ve bundan emin olması için kocama güveniyorum.

Kapının çalınması bizi rahatsız ediyor ve Danny çekiliyor, parmak ucuyla tenimi yumuşatıyor. "Doktor arıyor." Ayağa kalktı.

"Ne?"

Yatak odasına girerken "Seni kontrol etmeye geldi," diye sesleniyor ve bir anda yeniden endişeleniyorum. "Sakın aklından bile geçirme

bu konuda benimle savaşıyor. Bu pazarlık konusu olamaz."

"Bu benim bedenim," diye bağıyorum, öfkeyle ve açıkçası endişeyle.

Danny bir kalp atışı içinde kapıya geri döndü, ifadesi ölümcüldü. "Yanlış," diye homurdanıyor, yara izi bir uyarı feneri gibi parlıyor. "Söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

"Evet, siktir git."

"Bebeğim, bu dünyada asla öldürmeyeceğim tek insan sensin ama yine de en çok seni öldürmek istiyorum."

"Kanlı olsun," diye neredeyse hırlıyorum, o da bıyık altından gülüyor.

"Güzel anılar." Göz kırıyor ve bu onun yüzüne kesinlikle yakışmıyor. katil surat. Ama yine de çok seksi. Lanet olsun bana. "Gel," diyor, başını sallayarak. "Hadi şu işi bitirelim. Öldürecek adamlarım var." Sırıttırıyor ve gidiyor, ben de başımı dizlerimin üzerine düşürüp saçlarımın çıplak ayaklarımın etrafında toplandığı yere bakıyorum.

"Bay Black."

Doktorun eski sesine bakıyorum, iyi görünmek için ihtiyacım olan cesareti bulmak için derinlere iniyorum, oysa şimdi her zamankinden daha fazla hasta hissediyorum.

"Rose," diye sesleniyor Danny, yaklaşan muayenemden fazlasıyla mutlu görünüyor. Ondan ne saklıyor olabileceğimi düşündüğünü sormak bile istemiyorum. Korkuyorum. Kendime ciddi ciddi sormaya korktuğum gibi. Kendimi yatak odasına sürüklüyorum ve Doktor'un tıbbi çantasını yatağın ucuna koyduğunu görüyorum.

"Merhaba Doktor," diye şarkı söylüyorum, fazlasıyla mutlu bir şekilde, yatağa sırt üstü düşüyorum.

"Bay Black kendinizi iyi hissetmediğinizi söyledi." Stetoskopunu çıkarır ve boynuna asmadan önce ucuna dokunur.

"Boş yere endişeleniyor." Gözlerimi Danny'den uzak tutuyorum, onun hoşnutsuz bakışlarından kaçınıyorum ama yatağın yanındaki sandalyeye doğru eğildiğini görüyorum. Yani o mu denetleyecek?

"Hadi onun içini rahatlatalım, olur mu?"

"Evet, yapalım." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve Danny'yi görebilmek için başımı yana eğiyorum. "Erkekleri sakatlamakla meşgul."

Doktor çantasından bir termometre çıkarırken gülüyor. Gerçekten gülüyor. Gerçek bir mizah mı yoksa sinir mi bilmiyorum.

Doktor nabzımı ölçerken, kalbimi ve ateşimi kontrol ederken ve kaleminin ışığını gözlerime tutarken, sessizce beni izleyen Danny'ye güçlü bakışlarımı yöneltiyorum, parmağının yan tarafı düşünceli bir şekilde dudaklarına değiyor. "Bu hastalık dalgaları," diyor stetoskopunu kaldırırken. "Ne sıklıkta ve ne kadar sürüyorlar?"

"Tek tük oluyorlar. Bazıları diğerlerinden daha uzun sürüyor." *Maruz kaldığım stres seviyesine bağlı olarak.*

"Baş ağrısı mı?"

"Bazen."

Eşyalarını topluyor ve çantasını kapatıyor. "Bir virüs diyebilirim." Gri sakalına uzanıp düşünceli bir şekilde okşuyor. "Endişelenecek bir şey yok."

"Güzel." Danny sandalyesinden kalkıp üzerimde beliriyor ve yüzü benimkine yaklaşıyor. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" Burnum kırıışıyor. "Ve artık işine endişelenmeden devam edebilecek memnun bir kocan var."

"Aferin sana."

Yanaklarımı tutuyor, sıkıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bu öğleden sonra ben çalışırken sen ne yapıyorsun?"

"Daniel ne zaman burada olur?"

"Futbol antrenmanında. Gözüm üzerinde. Adamımın talimatları var."

"Onu futbol antrenmanına götürebilecek miyim?" Hiç umutlu olmadan soruyorum, Danny gülümseyip başını salladığında mutluluğumu haykırmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu kadar basit bir şey ama aynı zamanda her şey. Tank'ı birkaç adım geriden takip edeceğimi ve arabayla gideceğimizi biliyorum ama bu beni yine de sevindiriyor. "Walmart'a gidip ona bir futbol filesi alacağım. Belki yeni kramponlar."

Ve bir top." Sahalar şimdiye kadarki en büyük ve en iyi futbol sahası olacak. Buna bayılacak.

"Tamam. Paran var mı?"

Kaşım kendi iradesiyle kıvrılıyor. "Evet, seninkilerin hepsi bende."

Pis pis sırtıp doğrulur ve çalan telefonunu çıkarır. Ekrana hızlı bir bakış. Bir gözünde kesin bir daralma. Sonra yavaşça dönüyor ve telefonu kulağına götürerek oradan ayrılıyor. Ama konuşmuyor. Odadan çıkana kadar konuşmuyor.

İç çekerek yatağa uzanıyorum. "Tamam," diyor Doktor, yanıma tüneyerek. "Bay Black odadan çıktığına göre açık konuşalım."

"Pardon?"

"Rose, ben kırk beş yıldır doktorum. Bunun kırk yılında kendi muayenehanemi işlettim."

"Ne diyorsun sen?" "Hamile misin?"

Geri çekiliyorum, öyle ki yatağın birkaç santim yukarısına kayıyorum.

"Tanrım, hayır.

Bu imkansız." "Nasıl?"

Kanaması var. Kan nakli gerekecek. Tekrar

taşıyabilecek mi?

Pek olası değil.

Geçmişimin acımasızlığını geri itiyorum ve doğruluyorum. "Doktor, bana güvenmelisiniz, bu mümkün değil."

"Nasıl istersen," diyor sessizce, çantasını yataktan alıp yavaşça kapıya doğru yürüyor. "Alışveriş gezinin tadını çıkar, Rose." O gidiyor, ben de gözlerimi kapatıyorum ve geçmişe dönüş bombardımanına tutulduğumda keşke kapatmasaydım diyorum. Başımı tutup şeytani yüzlerle savaşıyorum. "Hayır." Yumruklarımı yere vurup ayağa fırlıyorum, Beau'yu bulmaya kararlıyım.

Kapıyı açıyorum. Tank geri döndü. Böylesine devasa bir adam için sihir gibi kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyor. "Alışverişe gidiyorum," dedim ona.

geç.

"Biliyorum. Arabayı
hazırlayayım." "Beau hâlâ
televizyon odasında mı?"

"Elbette öyle."

"Teşekkürler." Merdivenleri hızlıca çıkıyorum ve kapılara yaklaşıyorum, ahşaba nazikçe vuruyorum. Rahat olduğunu bildiğimden çok daha uzun süredir orada. Onu kurtarmanın zamanı geldi.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

İçeri girerken tahtaya gülümsüyorum, tiz ve rahatlamış sesi onu ele veriyor. Yüzü binlerce kelime söylüyor, kısmen acı çekiyor ve kısmen beni gördüğüne seviniyor.

"Saat o kadar oldu mu?" diye soruyor zıplayarak.

"Evet, geç kalacağız."

"Baba, özür dilerim, Rose'a bir konuda yardım edeceğime söz verdim."

Kanepedeki adam bana bakmak için başını eğiyor. Gizlemek için berbat bir iş çıkardığı küçümsemeyi fark etmiyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye cıvıldıyorum, meraklı gözlerim yanında oturan sahte sarışına takılıyor, henüz bana bir merhaba ya da yüzünü bile göstermedi.

Dudağımı ısııyorum ve Beau'ya ilgi dolu bir bakış fırlatıyorum. Kızgın bir şekilde başını sallıyor. "İkinizle de dışarıda görüşürüz."

"Evet," diyor babası, ayağa kalkarak. "Gel hayatım." Bir elini uzatıyor ve kadının koltuktan kalkmasına yardım ediyor.

Ve sonra dönüyor.

Ve yaşadığım şokun ağırlığıyla sendeliyorum.

Onun burada ne işi var? Danny'nin adamlarından daha büyük taşakları olmalı.

"Rose?" Beau diyor. "İyi misin?"

Tamam mı? İyi miyim? Sadece bir zamanlar Casa Black'in ev fahişesi olarak hizmet etmekle kalmayıp, Danny'nin sevgisini kazandığımı anladığında bana silah doğrultan kadına bakıyorum. Bu benim için bir şoktu.

-Danny'nin sevgisi, *onun* tepkisi değil- bu yüzden nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Tanrım, bununla ne yapmam gerekiyor? Ve daha da önemlisi, *Amber* benden ne yapmamı bekliyor? Beau ve babasının huzurunda vakur bir sessizlik mi? Aklını kaçırmış olmalı. Neden buraya geldi ki? Bilmiyorum. Düşündüğüm gibi, *büyük* taşaklar. Yine de bildiğim bir şey var ki, Danny'den ziyade benimle yüzleşerek canlı çıkma ihtimali daha yüksek. Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

"Amber." Ona ters ters baktım.

"Rose," diyor gülümseyerek, sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşını görmüş gibi. "Seni tekrar görmek çok güzel."

Ona deli bir sürtük gibi bakıyorum.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Beau'nun babası soruyor, dikkati aramızda gidip geliyor. "Nasıl?"

Amber endişeyle bir o yana bir bu yana kayarken ben gülüyorum ve bu durdurulamaz bir kahkaha. "Sadece eski dostlar," diyor onunla kollarını birleştirerek. "Doktor sana her şeyi açıkladığına göre seni eve götürsek iyi olur."

Evet, seni para avcısı bir fahişe olarak ifşa etmeden önce onu eve götür. "Neden buraya geldin ki?" Ağzım kontrolden çıkmış bir halde soruyorum. "Ölmek mi istiyorsun?"

Yutkunuyor, gözlerini odanın içinde gezdiriyor. "Tom ısrar etti," diye mırıldanıyor.

"O zaman bir bahane uydur."

"Bunu neden yapsın ki?" Beau'nun babası soruyor. "Gelip beni alması için onu aradım. Araba kullanamam. Yaşadığım çileden sonra çok sarsıldım. Endişelendi."

İnançsızlığımı göz kırpyorum ve aynı soruya geri dönüyorum, çünkü bu hiç mantıklı gelmiyor. Neden buraya gelsin ki? Çok geçmeden kafama dank ediyor ama ben daha çözmeden ve beynim olan bitene yetişmeden Amber konuşuyor.

"Kaybınızı duyduğuma çok
üzüldüm." "Kayıp mı?" Tom dedi ki.

"Ne kaybı?"

Gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. Endişelenmeliyim. Ama endişelenmiyorum. Yakında herkes Danny'nin hayatta olduğunu öğrenecek, bir kişi daha olsa ne olur? "Kocam," diye nefes alıyorum, Beau'ya özür dileyen gözlerle bakıyorum, babasının ona karşı kullanacağı bilgileri en az düzeyde tutmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Kocam öldü."

"Yeniden mi evlendin?" diye sorar,
kafası karışmış bir halde. "Hayır,
yeniden evlenmedim."

"O zaman Beau'nun antisosyal erkek arkadaşının yanındaki adam kim?
Beni silahla tehdit eden? Beau *onun* kocan olduğunu söyledi."

Kulağa çok suçlayıcı geliyor. Sanki kocamın katil ellerinden ben
sorumluymuşum gibi. "O benim kocam."

Ve sanki onu çağırıldığını duymuş gibi, Brad ve Ringo'nun yanında
olduğu halde içeri daldı.

"Harika," diye mırıldanıyorum, başımı öne eğerek. Bundan daha kötüsü
olamazdı. Yanılmışım. Esther elinde bir tepsi çay, gülümseyerek kapıda
beliriyor.

Amber'ı görene kadar. "Bu serserinin burada ne işi var?"

"Kız arkadaşım la bu şekilde konuşmamı rica edeceğim," diyor Beau'nun
babası, şok ve utanç karışımı bir duygu içinde kaybolan Amber'i yanına
çekerek.

"Anladım anne," diye homurdanıyor Danny, gözleri Amber'ın çarpılmış
bedeninde delikler açıyor.

"Danny?" diye nefes alıyor, çantasını göğsüne bastırarak.

Danny, çelik bakışlarını Beau'nun babasına çevirmeden önce onu bir aşağı
bir yukarı süzüyor. "Sanırım onunla bilgeliği ve parlak kişiliği için birliktesin,
değ il mi? Onun gerçek bir sarışın olmadığını biliyor muydun?"

Yüzümü buruşturup Beau'ya bakıyorum. *Özür dilerim*, diyorum ama o
gözlerini devirerek beni başından savıyor. Hepimiz Tom'un Amber'la neden
birlikte olduğunu biliyoruz ve kesinlikle hepimiz onun da neden Amber'la
birlikte olduğunu biliyoruz. Tanrı aşkına, Amber Beau'dan daha genç.

Sake. Ürperiyorum. Ama yaşlanmış, kilolu bir adamın her gün ona beceriksizce vurmasını nasıl hazmettiğini merak edemiyorum. Bir zamanlar ben de oradaydım. Fark şu ki, hayatta kalmak için yaptım. Para için değil.

"Biri neler olduğunu açıklayabilir mi?" Beau'nun babası havlar.

"Baba," diyor Beau, ona doğru gidiyor, kollarını açmış, sakinleştirmeye çalışıyor. Kısa bir süre durur, aklına bir şey gelmiş gibidir. Danny'ye bakar. "James nerede?"

"Meşgulüm," diye homurdanıyor, gözleri hâlâ Amber'ı delip geçiyor.

Beau içini çekerek babasına döndü. "Hadi oturalım."

Danny, "Yapmayalım," diye homurdanarak odaya doğru ilerledi. "Babana birkaç gerçeği anlatalım da ben de işime döneyim."

"Peki sen tam olarak ne iş yapıyorsun?" Tom soruyor. "İş için mi?"

"Jet ski," diye bağılıyor Danny. "Kız *arkadaşına* ne yaptığını sor."

Dudağımı emiyorum, Amber'dan tüm varlığımla nefret etmeme rağmen onun için endişeleniyorum.

"Onun ne yaptığını biliyorum," diyor Tom, elindeki konuyu göstererek.

"Onun hakkında her şeyi biliyorum."

"Dinleyelim o zaman," diyor Danny, bir kanepeye geçip rahatlıyor.

"Neler oluyor?" Beau kulağıma fısıldıyor. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum. Çok üzgünüm."

"Ailesi tarafından New York'ta yetiştirildi," diyor Tom gururla. "Bir kalp cerrahı ve bir göz doktoru."

"Gerçekten mi?" Danny gerçekten şaşırılmış görünüyor ve oracıkta ölmek üzere olan Amber'a bakıyor.

"Evet. Tıp fakültesinden altı yıl önce mezun oldu." Tom gülümsüyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutarak öksürüyorum. Esther rahatsız olmuyor, dağılıyor, çay tepsisini bırakmak zorunda kalıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Danny de eğlenerek, "Şenlik ateşine işemekten nefret ediyorum Tom," diyor, "ama Amber tıp konusunda benim azizlik konusunda olduğum kadar uzman."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O bir fahişe." Danny bunu sessiz ve net bir şekilde söylüyor. "Bir servet avcısı. Bu evde birbiri ardına erkeklerle yattı."

"Ve bir keresinde bana silah çekti," diye ekliyorum, zavallı bir ispiyoncu kız gibi. Umurumda değil. Danny'nin öldüğünü düşünse de düşünmese de, bu kadının cüreti alışılmışın dışında. Oyun planının ne olduğunu bilmiyorum. Belki de yeni bir çetenin buraya taşındığını ve onların yataklarına girebileceğini umuyordu. Belki de şu anda kendimle ne yapıyor olabileceğimi merak ediyordu. Ya da belki sadece yüz­süz bir şıfıntının tekidir. Her neyse, Tom aydınlandı. Burada onun için bir yatak yok - benim cesedimin üzerinde - ve Tom'un evinde de olacağından şüpheliyim.

"Değerli, tıp öğrencisi kız arkadaşının bir zamanlar fahişeden başka bir şey olmadığını bilmek nasıl bir duygu?"

Zavallı Tom'un yüzü bomboş, Beau'nun gözleri ise geniş, temkinli ve belki de babası için biraz üzgün. "Amber?" diyor sessizce, ona dönerek. "Bana yalan söylediklerini söyle."

"Yalan söylüyorlar," demek için acele ediyor, takım elbisesinin ceketini çekiştiriyor. "Onları dinleme Tom. Bu kıskançlık."

"Neyi kıskanıyorum ki?" Şaşkınlıkla soruyorum. Formsuz, orta yaşlı egomanyaklarla düzüşmekten payıma düşeni aldım. Hayatım buna bağlı olsa bile geri dönmezdim.

Esther, "Onu hemen çıkarın yoksa kendim yaparım," diyerek ellerini fırçaladı ve dışarı çıktı.

Tom, Amber'a üzgün gözlerle bakarak, "Sanırım gitme vaktin geldi," diyor.

"Ne? Hayır, Tom, lütfen."

Adam onun dokunuşuna omuz silkip uzaklaşıyor ve gözlerini kaçırıyor; Amber'ın vücudu sönüyor ve onu bir öfke havası kaplıyor. Çantasını çekip

omzunda. *Saint Laurent* olduğunu fark ettim. Sonra başı dik, gökdelenlerinin üzerinde odadan çıkıyor. Jimmy Choos olduklarını fark ediyorum.

Danny koltuktan kalkarak, "Gittiğinden emin ol," dedi. "İşimize dönelim." Adamlarıyla birlikte dışarı çıkar ve Tom başını ellerinin arasına alarak kanepeye yığılır.

Umutsuzluğa kapılmasının iki nedeni olabilir. Birincisi, aydınlanması, gerçi yirmili yaşlarında bir kadının onunla gerçekten ilgileneceğini nasıl düşünebildi, beni aşıyor. Belki Amber da benim bir zamanlar olduğum kadar iyi bir oyuncudur. İkincisi, kızının içine düştüğü gerçek hukuksuzluk ağının farkına varması.

"Baba?" Beau yanına yaklaşıyor. "İyi misin?"

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma. Bu herhangi bir varlıklı adamın da başına gelebilirdi."

Nasıl bu kadar merhametli olabiliyor anlamıyorum. Tom annesini o fahişe için terk etti. "Ve suçluyum," diye mırıldanıyor. "Sana ve annene yaşattığım her şey için."

Bunun üzerine fiziksel olarak geri çekiliyor, belli ki şok olmuş. "Tamam." Rahatsız görünerek ayağa kalkıyor ve boğazını temizliyor. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Araba kullanabilirim," diye iç geçirdi, ayağa kalktı ve odaya göz gezdirdi. "Gelmen için seni ikna edemez miyim?"

"Hayır baba," diyor Beau başını sallayarak.

"Neden buradasın?" Yalvaran bir sesle ona doğru gider. "Anlamıyorum."

"James," diyor basitçe, diğer her şeyi ayrıntılarıyla anlatmaktan kaçınarak James'in elinden kurtuluyor. Ayı, patlama, amcasının kocası. Ve bir yığın başka şey. Adam bugün zaten yeterince şeyle uğraştı. "Gitmem gerek. Seni ararım, tamam mı?" Yanağına bir öpücük kondurup odadan çıkıyor, ben de hemen peşinden gidiyorum.

"Alışveriş mi?" Onunla kollarımı birleştirerek soruyorum.

"Ne istersen" diyor, yalvaran bir ses tonuyla. "Biri alışveriş mi dedi?"

İkimiz de merdivenlerden yukarı bakıyoruz ve Beau'nun amcasını tüm o drag queen ihtişamıyla buluyoruz. "Sadece Walmart," diye itiraf ediyorum. "Oğlum için futbol malzemeleri almam gerekiyor."

"Oh, Beau Walmart'ı yapamaz. Günün bu saatinde olmaz."

Yüzümü buruşturup ona özür dileyen bir bakış attım. Günün hangi saati olduğunu unutmuşum.

"Evet, yapabilirim," diyor ve Fury ona kapıyı açtığında teşekkür ediyor. "Çünkü sen benimle olacaksın, Zinnea Teyze."

Lawr-Zinnea'ya bakıyorum ve Beau'nun açıklamasıyla ne kadar sevindiğini görerek gülümsüyorum. "Hazır mısın?"

İşıltılı formunu aşağı doğru hareket ettiriyor. "Hazır doğ, sevgilim." Merdivenleri bir podyum gibi kasılarak iniyor, aşağıya ulaştığında kolunu uzatıyor. "Sence Walmart öyle mi?"

Gülüyorum, beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Zırhını bulmuş. İlacını. Egosu değişsin ya da değişmesin, o daha iyi ve bu Beau'nun zihninden bir yük.

JAMES

"Ne kaçırdım?" Danny içeri girerken önümdeki sandalyelerde oturan iki adamın sırtlarına bakarak soruyor. Yüzündeki ifadeden hâlâ tek parça olmalarına şaşırdığını anlayabiliyorum. Hatta hayatta olmalarına. "Görünüşe göre pek bir şey yok," diye düşünüyor. "Hâlâ konuşmuyor musunuz?"

"Onlar Rus." Bir sandalyeyi sürüklüyorum ve önlü arkalı oturup kollarımı arkalığa dayıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Pekâlâ." Arkama uzanıp Danny'nin masasındaki altın bir mektup açacağını kaydırıyorum ve elimde döndürerek hayranlıkla inceliyorum. "Bunu bacaklarından birine soktuğumda ..." Som altından kırtasiye malzemesini çevirip sapından tutuyorum ve adamlardan birinin dizine saphıyorum.

"Blyad," diye bağırır adam.

"Olur böyle şeyler." Bıçağı çevirip döndürüyorum ve Rus salya akıtmaya ve mırıldanmaya başlıyor. Sonra çekip çıkarıyorum. "Çevirisi: fahişe. Ya da *sikiş*. Hangisini tercih edersen."

Danny kendi sandalyesini toplayıp bana katılarak, "Bu babamın mektup açacağı," diyor.

Altının üzerindeki kan izlerine bakıyorum. "Özür dilerim." Uzunluğu Rus'un kanlı kot pantolonuna bastırıyorum ve yavaşça sürükleyerek temizliyorum. Her iki tarafını da. Tıslıyor, sandalyesinde sarsılıyor, elleri kablo bağlarıyla boğuşuyor. Mektup açacağını masaya geri koyuyorum.

"Kazma değildi." Danny onu alır ve kendi incelemesini yapar, sevgiyle gülümser. "Sadece babamın olduğunu söylüyordum." Fırlatır, yakalar, ekstra güç için ayağa kalkar ve diğer adamın kalçasına batırır.

"Pizda!"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Am. Amcık. Vajina. İsteddiğini seç."

Tekrar otururken suratını asıyor, sapa uzanıyor ve sandalyenin ahşap oturağına çarpana kadar biraz daha bastırıyor. Daha fazla salya. Daha fazla tıslama. "Bu yeni bir halı mı?" Danny ayaklarımıza, avımızın altına serilmiş zengin kırmızılar ve altınlardan oluşan oryantal parçaya bakarak soruyor.

"Tüm halıyı değiştirmekten daha kolay," diyor Goldie kanepeden, telefonundan başını kaldırmadan.

Brad kıkırdıyor ve viskiye yöneliyor. "İçki isteyen?"

"İşte." Danny de benim gibi elini kaldırdı. "Rahatınıza bakın. Uzun bir öğleden sonra olabilir."

Rus'un gözlerindeki belirgin genişleme beni gülümsetiyor. "Hiç çevirmen tanıyor musunuz?" Yarısı dolu kristal bardağı kabul ederek soruyorum.

"Evet, aslında. Az önce bir tanesi beni aradı."

İçkisinin yarısını yudumlarken ona bakıyorum. "Hangisi?"

"Dostumuz Volodya." Danny bardağını iki adama doğru sallıyor. "İkinizden bahsetmedi ama. Sanırım-"

"Sandy," diye düşündüm.

"Ya öyle ya da böyle, bu adamlar için kötü haber. Sence anlayabilirler mi?" "Hiçbir fikrim yok."

"Sanırım öyle," diye düşünüyor Otto, masanın üzerine bir kullan-at telefon atarak. "İngilizce mesajlaşabiliyorlar gibi görünüyor."

"Oh iyi." Danny adamlara parlak bir şekilde gülümsüyor. Parlak ama karanlık. "Dediğim gibi, ikinize kötü haberlerim var. Birkaç yıl önce Volodya'yla bir anlaşma yaptım ama güç konusunda biraz sinirlendi. Ölmem gerektiğine karar verdi. Peki ya Sandy? James'in"-Danny bardağını bana doğrultuyor-"kız arkadaşının hastane odasına onu öldürmesi için bir Rus fahişe gönderdi." Bıçağa uzanıyor ve çekip çıkarıyor, sonra başını eğip sürekli akan kanla dövülen halıya bakıyor. "Kahretsin, sanırım bu bir atardamara isabet etti. Bu, senden işkenceyle bilgi alma süremizi ciddi şekilde kısıtlıyor."

"İşkence," diye fısıldıyorum. "Son yarım saatimi böyle geçirmek istemezdim." Elimi Danny'ye uzatıyorum ve o da mektup açacağını nezaketle bana veriyor. "Konuşacaklarını sanmıyorum." Ayağa kalkıp Rusların arkasına geçiyorum ve elimi Otto'ya uzatıyorum. Elime bir çift pense bıraktı.

"Ah," diyor Danny, ben ağızlarından birini açmaya çalışırken o sarsılıp kıvranıyor ve niyetimi engellemek için elinden geleni yapıyor.

Onun için çok kötü, bunu sayısız kez yaptım. Penseyi dilinin ucuna sıkıştırdım ve çekip çıkardım, mektup açacağının ucunu kaygan organın ortasında bir yere dayadım. Diğer sandalyedeki arkadaşı dehşete düşmüş bir halde bakıyor, kanaması halının her tarafına yayılmış. Danny ayağa kalktı ve pantolonundan kemeri çıkardı, ikiye katladı ve tekrar oturup deriyi parmaklarının arasından geçirdi. "Bu kemeri kalçana sararsam yaşayabilirsin. Eğer şimdi konuşursan, arkadaşın yaşayabilir."

"Tamam, tamam!"

"Ah!" Danny çınlıyor. "Konuşuyor."

"Şükürler olsun," diye mırıldanıyor Brad, Danny'nin arkasındaki masaya tüneyerek. "İşine bak, işletmem gereken bir kulüp var."

"Bize koruma sözü vermelisin," diyor konuşabilen kişi, aksanı kalın ama İngilizcesi mükemmel, arkadaşını sallamak için elinden geleni yaparken

itiraz ediyor. Yani bir ispiyoncumuz ve sadık bir savunucumuz var. Doğru adamın dilini seçtim.

"Size hiçbir söz vermek zorunda değilim," diye homurdanıyor Danny. "Eğer vereceğin bilgi iyiye, bunu düşünebilirim." Gözlerini bana çevirdi. Danny bu iki adamın buradan canlı çıkamayacağını biliyor. Bizi doğrudan avımıza götürseler bile.

"Volodya ve Sandy birlikte çalışıyorlar," diye aceleyle tükürdü. "İşin silah tarafını onlar yönetiyor. Polonyalılar kadınlarla ilgileniyor. İrlandalılar da uyuşturucu işinde. Her şey barışçıldı. Tek sorun Enigma'ydı."

Danny'ye inanamayarak bakıyorum. Yani gerçekten de büyük ve mutlu bir aile mi? "Adını duymuştum," diyor Danny, kalkıp biraz daha su doldurmaya gidiyor.

Scotch. "Bir tane daha, James?"

"Ellerim şu anda biraz dolu." Rus'un dilini biraz çekiştiriyorum, bıçağı bir parça içeri itiyorum, etini delmiyorum ama kan akıtmadan önce olabildiğince yaklaşıyorum. "Enigmas'ın kim olduğunu bilmiyor musun?" diye sordum.

Danny, masanın kenarında Brad'e katılarak, "Bence o onların maaş derecesinin üstünde," diyor.

"Ayı," dedim. "Ne biliyorsun?" "Hiçbir şey."

Tanrı aşkına, birileri onun kim olduğunu bilmek zorunda. "Kiminle iş yaptığını bilmeyen biri nasıl iş yapabilir ki?"

"E-posta gönderiyor. Sadece e-posta atar."

Danny bardağını masaya çarpıp öne atılarak mektup açacağını hâlâ tuttuğum dilime sapladı ve "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. Çığlık kan dondurucuydu. Aynı zamanda diğer Rus'un tekrar konuşmasını sağlıyor ama ne söylediği tam bir muamma. Dua ettiğini sanıyorum. Etmeli de. Kiskacı bırakıyorum ve salya akıtan, sızlanan formuna doğru ilerliyorum.

Penseyi onun önünde tutuyorum.

"En üstteki üç kişiye e-posta gönderiyor," diye ağzından kaçırıyor. "Sadece onlara." Bu doğru değil. Green'e de e-posta gönderiyor.

"Öküz Rusları yönetiyor. Volodya ve Sandy ona hesap verir. Onların altında da biz varız."

"Ah," diye düşünüyorum, onun önünden geçip Danny'nin sandalyesine oturuyorum.

Devam etmesi için penseyi daire içine alıyorum. "Köpekbalığı. Lehçe."

"Kadınlarla ilgileniyor," diyorum, o da başını sallıyor. "Peki Köpekbalığı'nın altında?"

"Tazı ve Tilki. Tilki ortadan kayboldu. Tazı'nın sağ yanağını kaplayan bir dövme var. Ana dilinde bazı yazılar."

"Nerede o?" Danny soruyor.

Başını iki yana sallar. "Bilmiyorum, yemin ederim. Ama İrlandalıların Yılan'ı kaybettiğini söyleyebilirim. Kartal ve Timsah, Yılan'ın altındaydı. Kartal öldü. Uyuşturucu işini devralmak için Timsah'ı hapisten çıkarmaya çalışıyorlar. Dodo da kayıp."

Danny ve Brad'in arkamdaki masada kıpırdadığını duyuyorum ve Otto, Goldie ve Ringo'nun oldukça sıkılmış görüldüğünü görmek için karşıya bakıyorum. "Peki Derek Green'in ofisinde ne yapıyordunuz?" Belki de Green'in evine uğrayacak İrlandalı bulamadıkları için onun yerine birkaç Rus göndermişlerdir. *Mutlu aileler.*

"Ona bir silah vermemiz söylendi."

"Neden?"

"Bilmiyorum!"

Danny'ye bakıyorum. Düşünceli. Miami'de neler oluyor? İrlandalılar uyuşturucu alıp öldürebiliyor, Polonyalı tacirler kadın alıp satabiliyor ve tecavüz edebiliyor, Ruslar da istedikleri yere ateş açabiliyor ama sorun yok çünkü herkes iyi geçiniyor. Şehirde barış var, dedi. Ne yazık ki onların planlarını bozuyoruz. *Siketim böyle işi.*

"Sohbet için teşekkürler," diyorum ve dönüp elimi Danny'ye uzatıyorum, o da kemeri elime tutuşturuyor. Rus rahatlamış bir şekilde önümde sönüyor.

"Sorun şu ki, zaten bildiğimiz pek şok şeyi bize söylediniz." Gözleri büyüdü, sırtı sandalyenin arkasına yaslandı.

"Yılan, Kartal, Dodo, Tilki ..." Kemerini başının etrafından geçiriyorum ve uçlarını kullanarak onu öne doğru çekiyorum. "Hepsi benim."

"Hayır," diye fısıldıyor, gözleri büyüyor. "Evet."

"Bu olamaz. Enigma  ld ."

Danny gülüyor. "İnsanların hayatta olmamızla ilgili bir sorunu olduğunu mu hissediyorsun?" diye soruyor arkasından. Bugün gerçek bir komedyen gibi davranıyor. İnsanların hangisine karşı daha dikkatli olması gerektiğinden emin değilim, şakacıya mı yoksa ölümcül, kısa erimli canavara mı?

İkisi de. Eşit ölçüde, çünkü her şakadan sonra acımasız olacak bir hareket var. Bu yüzden hafifçe sağa kayıyorum, tam yanımdan uçarak geçerken, sıkmayanın kanlı dilini parmaklarıyla tutup çekerek çıkartıyor, mektup açacağını tekrar tekrar sokuyor.

"Yani şimdi seni öldüreceğiz," diyorum sakince, bakışlarımı tekrar adamıma çevirerek, gözleri şişmeye başlayıp yüzü kızarana kadar kemeri sıkıyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, beni görebildiğinden emin oluyorum, tüm sefil geçmişim ağır çekimde zihnimden geçiyor, bana her kasvetli ayrıntıyı acımasızca hatırlatıyor. Babamın mutlu yüzünü son kez yemek masasında gördüğümde, ailesi etrafını sarmıştı. Annemin derin bir sohbeta dalmışken sürekli parmakladığı paha biçilmez inci kolyesi. Annem, babamdan önce Eton Mess'e yardım ettiği için elinin tersini tokatladığında kız kardeşimin kurnaz gülümsemesi. Eton Mess'i çok severdi. Benim ailem. Silindi gitti.

Geri dönüşleri göz kırparak geri çeviriyorum, deriyi sıkıyorum. Rus'un gözlerinin beyazında damarlar patlamaya başlıyor, küçük kırmızı çatlaklar gözle görülür şekilde dallanıyor. Bunu açıkça görüyorum, yakın çekim gibi, köklerin büyümesinin kaydedilmesi ve hızlandırılması gibi. Dudakları maviye dönüyor. Vücudu geşemeden önce birkaç kez sarsılıyor. Kemerini bırakıp nefes verene kadar kendi nefesimi tuttuğumu fark etmiyorum.

Ağır ağır, sandalyemde sallanmaya başladım. Onu şiddetle geri itiyorum ve ayağa kalkıyorum, ellerime bir bardak ve bir şişe dolduruyorum, dolduruyorum ve boynuma geçiriyorum.

"İyi misin?" Brad sessizliği bozarak sorar.

Nefesim kesiliyor ve ellerimi dolabın kenarına dayayarak votkayı ve bardağı yere çarpıyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Kendimi toparlayarak Otto'nun karşısına geçiyorum. "Şu telefona gir ve silahın teslim edildiğini teyit eden bir mesaj gönder. Green'i ara ve neden kendisine bir silah gönderildiğini öğrenir öğrenmez iletişime geçmesini söyle."

"Tamamdır."

"Bu ağın bir diyagramına ihtiyacımız olduğunu düşünen başka biri var mı?"

Odadaki her erkek ve kadın canlanıyor. "Evet," diyor Danny, yanıma gelip omzumu ovuşturarak, tek kelime etmeden, ama sadece ... nerede olduğumu kabul ederek.

"Bir diyagram." Brad öksürüyor, ölü adamların yanından geçerken yüzünü buruşturuyor ve yanımdan geçip viskiye uzanıyor. "Bir diyagram ve bir içki."

Ringo, Danny'nin masasının çekmecelerini karıştırmaya başlarken, "Ben biraz kâğıt getireyim," diye ekler.

"Kim artistlik yapıyor?" Otto odanın her yerinden sandalyeleri çekip masanın etrafına yerleştirmeye başlar.

"Ben." Goldie, Otto'dan kâğıdı alır ve bir kalem toplar. "Kadınlar erkeklerden daha iyi el yazısı yazar."

"İşine geldiğinde kadın olmak istiyorsun," diye mırıldanıyor Ringo.

"Kapa çeneni yoksa seni gözünden bıçaklarım." Goldie oturuyor ve hepimiz ona katılıyoruz, o da sayfanın tepesine bir daire çiziyor ve ortasına - çok düzgün bir şekilde, *belirtmek* gerekir ki- *Ayı* yazıyor. Sonra oradan üç satır. Birinde *Yılan (Öldü)*, diğerinde *Köpekbalığı* ve sonuncusunda *Öküç*.

İrlandalılar, Polonyalılar ve

Ruslar. Uyuşturucu,

kadınlar ve silahlar.

"Bu üçü," diyor kalemiyle hayvanları göstererek, "ona cevap veriyor." En tepedeki *Ayı*'yı işaret ediyor.

"Bir kadın olabilir," diyor Ringo kayıtsızca. "Varsayımınız beni derinden rahatsız etti."

Kıkırdamamı tutuyorum, stresin beni terk ettiğini hissediyorum. Ancak odadaki diğer erkekler öyle hissetmiyor.

Goldie tehdidini gerçekleştirip kalemi işkencecilerinden herhangi birinin göz çukuruna batırmadan önce kalemi elinden alıyorum. Kalemi Yılan'ın üzerine koyuyorum ve oradan aşağıya bir çizgi çekiyorum, sonuna bir daire ekliyorum ve "*Timsah, nam-ı diğer Vince Roake. Hapsedildi*" ve oradan bir çizgi daha. "Dodo. Öldü," diyorum sessizce.

Brad, "Yani uyuşturucu arzı azalmış olmalı," diye düşünüyor.

Köpekbalığı'ndan aşağıya bir çizgi çekiyorum, *Tilki Öldü'yü* ekliyorum ve *Tazı* kâğıda uzanıp Öküz'ü işaret ediyor. "Volodya ve Sandy'nin onun altında olduğunu biliyoruz."

"Ve bu sadece buzdağının görünen kısmı," diyor Brad bıkkınlıkla. "Peki ya tüm bu hayvan çemberlerinden filizlenen köleler? Yani, on yıl önce James'in ailesini Londra'da öldürdü, Tanrı aşkına." Sandalyeme geri yaslanıyorum, düşünceli bir şekilde, vuruşlarımın çoğunu gözden geçiriyorum. "Onları dışarı çıkardı. Öldürme emrini vermek için Londra'ya yakın bir yerde olmasına gerek yoktu. Bombaları seviyor. Benden kurtulmak istiyor çünkü onu tehdit ediyorum." Danny'ye baktım. "Senden kurtulmak istiyor çünkü imparatorluğunu tehdit ediyorsun. İçeride polis vardı. Şimdi yine yapabilir. Byron's Reach'i satın almadı. Neden? Rusları, Polonyalıları ve İrlandalıları kontrolü altında tutuyor. Ülke dışında kim bilir kaç kişi daha var."

Brad, "Onunla konuşmuşsun," diyor.

Danny, "Ses bozucu kullanıyor," diye onaylıyor. "Bu da sesinin, aksanının onu ele vereceğinden endişelendiği anlamına geliyor."

Gözlerimi kısarak derin derin düşündüm. Örgütünün erişim alanı ona verdiğim krediden bile daha geniş ve ben sessizce ona çok fazla kredi verdim. Adamlarının çoğunu öldürdüm. Ve daha kenarlarına bile dokunmamışım gibi hissetmeye başlıyorum. "Ayı'nın doğrudan konuştuğu tek kişi-"

"Sen," diyor Danny, parmak uçlarıyla masasının kenarını okşayarak. "Seni oldukça özel kılıyor. Ayrıca tüm bu adamların itaatini almak için ne haltlar karıştırdığını da merak ediyorum."

"Ve bize bir isim verebilecek tek kadını öldürdü." Brad yanaklarını üfler ve bir elini saçlarında gezdirir.

Masanın etrafına bakıyorum, şaşkın yüzlerden oluşan bir kalabalık görüyorum. Ve şimdi sessizlik hakim, herkes kendi düşüncelerine dalmış durumda. Ta ki Danny'nin telefonu çalana ve herkes gözlerini ona çevirene kadar. "Perry," diye cevap veriyor, sesi de en az görüldüğü kadar sinirli çıkıyor ve telefonunu hoparlörden masanın üzerine koyuyor.

"İzninizi aldım." "Aferin oğlum."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor. "Sadece izin mi?"

"Hayır, çizburgerim nerede?" diye homurdanıyor Otto. "Peki ya Ringo'nun park cezalarını affetmesi?"

Danny'yi izlerken gülümsemem gizli. O düşünüyor. Ne düşünüyor? "İki hafta sonra Cumartesi günü ne yapıyorsun?" diye soruyor Adams'a.

"Ummm . . ."

"Ben evleniyorum. Sen de davetlisin. Davetiyeyi iletirim." Danny telefonu kapatıp ayağa kalkıyor ve hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz. "Spittle'ın oğlunu bulan oldu mu?" diye soruyor, gözleri hepimizin üzerinde geziniyor. Sessizlik ona cevabını veriyor. "Bir molaya ihtiyacım var." Ofisten dışarı çıkıyor, bir yığın çatık kaşlı yüz onu takip ediyor. Benimki de dahil.

"Ne oluyor Danny?" Brad bağırıyor.

"Suya gidiyorum."

Benim de kafamı boşaltmaya ihtiyacım var ama aklımdaki şey su değil.

"Rose'la alışverişe gitti," diye sesleniyor Danny kapıdan, belli ki aklımdan geçenleri okumuş.

"Ne tür bir alışveriş?"

"Walmart'ta olan türden."

Kaşlarımı çatıyorum. Beau'nun Walmart'a girmeyi düşünmesi için bile çok erken. Bensiz olmaz. Yaralı görünmemeye çalışarak başımı kaldırıyorum. "Ve kimse bana söylemeyi düşünmedi mi?"

"Sana şimdi söylüyorum." Danny gülümsüyor, yüz ifadesi bana endişelenmemem gerektiğini söylüyor. "Gel, su çağırıyor dostum."

"Ben kulübe geri dönüyorum." Brad iki cesedin yanından geçip gider. Otto, "Ben Brad'le gidiyorum," diye ilan eder.

"Ben de," diye ekliyor Ringo. "Bu pisliği temizlemesi için birini bulacağım."

"Peki ya ben?" Goldie ayağa kalkıyor, bir kadının bakabileceği kadar öfkeli görünüyor.

"Kızlarla alışverişe gitmeliydim." Ringo ona, görünüşünü iyileştirmek için hiçbir şey yapmayan sevimsiz, tokat gibi bir sırıtma verir.

"Onun sırtından in," diye onu ciddi bir şekilde uyarıyorum ve omuz silkerek avuç içlerini tavana göstermesini sağlıyorum. "Ciddiyim."

"Beni savunmana ihtiyacım yok." Goldie hışımla yanımızdan geçerken bana omuz attı. "Seni tersaneye götüreceğim."

"İyimser hissediyor musun?" Danny, Goldie'yi evden çıkarken takip ederken bana bakarak soruyor.

"İyimserlik sizi hiçbir yere götürmez. Eylemler işe yarar. Kadınların, uyuşturucuların ve silahların ülkeye nasıl girdiğini hala bilmiyoruz."

"Sabırlı ol James," diyor sessizce. "Ufukta aydınlanma varmış gibi hissediyorum. Ordusu giderek azalıyor. Askerlerini, onların yerine koyabileceğinden daha hızlı öldürüyoruz. Panikliyor. Yapmaması gereken hamleler yapıyor. Rusların İrlandalılara silah vermesi bunun bir örneği. Yukarıdan birinin yanlış bir adım atması an meselesi."

Adam haklı. Güvercinlerin arasında bir kedi var. Ya da bir aslan sürüsü.

Umarım Danny'nin bahsettiği aydınlanma bir sonraki bombadan daha çabuk gerçekleşir.

Durgun, sakinleştirici su, Beau'da huzur bulmak için zayıf bir alternatif. Ama yine de güzel. Esinti yüzümde iyi hissettiriyor, güneş pırıl pırıl parlıyor ve tenimi ısıtıyor. Gözlerimi kapatıp gökyüzüne bakıyorum, hafızamda yüzyıllar nceymiş gibi hissettiren ama sadece haftalar olan bir zamana geri dönüyorum. St. Lucia. Sessizlik. Beau'nun kıyıda durup yüzüne vuran güneşin tadını çıkarmasını izliyorum. Onun huzuru benim huzurum oldu ve kaydettiği ilerlemeye rağmen o lekesiz anları geri istiyorum. Hayatımızın sürekli ve tutarlı bir parçası olmalarına ihtiyaım var.

"Arkanı kolla," diye sesleniyor Danny.

Omzumun üzerinden bakıyorum, onu dalgıç kıyafeti içinde bir römorkun çeki demirini tutmuş, suya doğru yuvarlanırken buluyorum. Zorlanmıyor bile. "Maiden voyage?" Kenara çekilerek soruyorum. Römork suya iniyor, o da arkaya doğru ilerliyor ve yeni jet ski'sini arkadan çıkartıyor.

"zlemişim," diyor gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla. "İçeri geliyor musun?"

Römorkun önüne gidip metali tutuyorum ve kumun üzerinde sürüklüyorum. "Bu şeyler dolu mu?"

Sırıtıyor ve atlamadan önce gözlüğünü indirip gözlerini kapatıyor. "Git üstünü değiştir. Bir molaya ihtiyaın var." Motoru çalıştırıyor ve devir çeviriyor, sesi heyecan verici. Danny'nin tutkusu hızla benim de tutkum haline geldi. Açık denizde olmak, küçük dalgaları açarken hızın tadını çıkarmak gerçekten bambaşka bir şey.

Kulübeye doğru ilerliyorum, arkamdan kkrediğini duyuyorum. *Kabin.* Etiket, kıyıya inşa edilmiş, iki tarafı su üzerinde uzanan bir balkona ve okyanusa uzanan bir iskeleye sahip etkileyici ahşap yapıyı tamamen küçümsüyor. Ahşap rıhtımda birkaç jet ski sıralanmış, hepsi de test edilmeye hazır bir şekilde yanaşmış durumda. İçerisi sessiz, jet ski camiasında bu küçük mücevherin burada olduğu haberi henüz yayılmadı. Uzun sürmeyecektir. Sadece kurulum değil, Danny'nin bunu gerçekleştirdiği zaman dilimi de olağanüstü. Burası uzun yıllar boyunca onun kafasında inşa edilmiş.

Mekânı yönetmesi için işe alınan genç delikanlı Leon, tezgâhın arkasında bir yandan hesap tablolarını incelerken bir yandan da kalemini çiğniyor. Özgür ruhlu, tüylü saçlı, şortlu, bandanalı ve boncuklu erkek takılarıyla buraya çok yakışıyor. Ancak hesap tablosuna uymuyor. Ancak bu vahşi çocuk, okyanus sevgisi kalemine galip gelmeden önce muhasebeci olmaya hazırlanıyordu. Ve belki de arada bir esrar içmeyi seviyordu. İyi bir keşifti. "İşe alımlar nasıl gidiyor?" Geçerken sordum.

"Bu akşam görüşüyoruz, J-patron." Kalemini yere atıyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

Leon yanımda adım atmaya başladı. "Hangi kayak? Senin için hazırlayayım." Ayakkabıları dikkatimi çekiyor. Çünkü kirlenmişlerdi, bir zamanlar bembeyaz olan Converse yüksek topuklular cehennem gibi kirli. "Siyah Sea-Doo."

Bocalıyor, birkaç adım geride kalıyor. Arkama bakarsam yüzünde dehşet dolu bir ifade belireceğini biliyorum. "Üç kesin talimatım var," diyor ve beni erkekler soyunma odasının kapısında durduruyor. "Birinci kural, kimse yeşil konteynıra yaklaşmayacak. İkinci kural, eğer federaller gelirse gülümse."

Dönüyorum, kendi gülümsemem tehditkâr. *Gerçekten* iyi bir işe alım.

"Peki ya üçüncüsü?" "Sadece D-boss ve çocuğu siyah kayaklara biniyor.

Yani, görüyorsun, biz

bir sorun var-"

"Seninle taşak geçiyordum Leon." Kapıyı ittim ve kişisel dolabıma gittim. "Altın olan benim." Dalış giysimi çıkardım ve kotumun arkasından silahımı alıp içine yerleştirdim.

"Bu saçmalığı yapma dostum," diye homurdanıyor ve soyunabilmem için ellerimi takım elbisemden kurtarıyor. "Kimin kötü tarafının daha kötü olduğuna hâlâ karar veremedim."

"Benim," diyorum kot pantolonumu ve tişörtümü asarken. "Her zaman benim." "Komik, D-boss da aynı şeyi söyledi. Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

diğerini, her neyse?"

"Kural dört." Dalış kıyafetimi alıyorum ve belime kadar çekiyorum. "Çok fazla soru sorma." Başımı eğiyorum ve onun gururlu burnu

Kırıksıklıklar.

"Ama biraz sorabilirim, değil mi?" Gülümsemesi arsızca. Başımı iki yana sallıyorum ve suya doğru ilerliyorum.

"Kayağımı alacak mısın, almayacak mısın?" Cevap alamayınca kapıda oyalanıyorum. Leon dolabımın yanında bir heykel gibi duruyor, gözleri kocaman. "Ne oldu?"

Gevşek ağzını kontrol altına alır ve bir elini plaj dalgalarının arasında gezdirerek bakışlarını başka yöne çevirir, telaşlanır. "Bir şey yok. Hiçbir şey yok."

Kaşlarımı çatıyorum. Sonra göz ucuyla omzumdaki yara izinin başladığı yere bakıyorum. "Savaş yaraları," diye mırıldanıyorum, ayaklarımı kaldırarak.

"Savaşa mı gittin?" diye soruyor coşkuyla, ben konteynirlara yönelirken peşimden geliyor. Kapıları kaydırarak açıyorum ve yedek rahatlama kaynağımı ortaya çıkarıyorum. Kendi kendime gülümsüyorum, parıldayan boyanın kenarını okşuyorum. "Savaştayız," diye mırıldanıyorum, arka tarafa ulaştığımda.

"Ha?"

"Hiçbir şey. Lanet olası güzellik, değil mi?" "Doğru, J-boss. Tam bir güzellik."

Gözlerim kıç tarafına düşüyor. "Orospu çocuğu," diye hafif kahrkahamın üzerine nefes alıyorum, çömeli parmaklarımı yazının üzerinde gezdiriyorum.

"Kulağa gizemli geliyor. Hikaye nedir?" "Dört numaralı kural nedir?"

"Ah, J-patron, hadi."

"Cipi getir," diye emrediyorum, iç geçirdiğini ve adaletsizlik iddialarını mırıldanarak uzaklaştığını duyuyorum. "Enigma," diye fısıldıyorum, metni takip ediyorum, gözlerim takip ediyor. *Ukala. Piç kurusu.* Bu ironik. Artık bir muamma değilim.

Kendimi yukarı itiyorum ve kayağın etrafından dolanıyorum, römorkun çeki demirini tutuyorum ve Leon Jeep'le geri gelirken onu dükkânın dışına çekiyorum. Kancayı takip yan tarafa vuruyorum, o *Enigma*'yı suya indirirken ben de dalgıç giysimi gövdemden yukarı çekmeye başlıyorum. Okyanusa bakıyorum, Danny'nin pırıl pırıl koy boyunca zikzaklar çizdiğini görüyorum.

"Hazır," diye sesleniyor Leon.

Suya giriyorum ve jet ski'mi arkadan indiriyorum, işim bittiğinde "Tamamdır" diye sesleniyorum. Biniyorum, çalıştırıyorum ve temiz deniz havasını içime çekiyorum.

"İyi eğlenceler," diye bağıyor Leon ben yavaşça suyun derinliklerine doğru ilerlerken ve şamandıraya ulaştığım anda gazı kökleyip ayağa kalkıyorum, suyun üzerinde son sürat ilerliyorum. Anlık bir vızıltı, kükreme, suyun çarpması, yüzümdeki tuz spreyi. Lanet olsun, iyi hissettiriyor. İhtiyacım vardı.

Makinenin hareketinin ritmine kapılıyorum, suyu sıyrırken vücudum yumuşak bir şekilde yukarı ve aşağı hareket ediyor, motorun homurtusu dalgayı her kıldığımda daha da yükseliyor, sudan ayrılıp bir gümbürtüyle tekrar suya çarpıyor.

Gülümsüyorum, uzaktaki Danny yaklaşıyor ve ondan sadece birkaç metre uzaktayken keskin bir dönüş yapıyorum, hamlemin yarattığı su mermilerinden kendini korumaya çalıştığında gülüyorum. "Seni pislik," diye bağıyor, jet ski'si yavaşlayarak duruyor.

Öldürmek için saldırıyorum, daireler çiziyorum, dönüyorum, suyla ona saldırıyorum, yönünü bulup geri çekilmesine fırsat vermiyorum.

"Suyun kralı kim?" Bağıyorum, gözlerinde tanıdığım şeytani parıltıyı gördüğümde sırtıyorum.

"Ben, seni sikik." Aniden hızla uzaklaşıyor, yavaşlayıp tekrar yüzüme bakmadan önce epey mesafe kazanıyor. Sırtıyorum. Bir yüzleşme. Ne lanet bir çift çocuk. Motorumu hızlandırıyorum, ilerliyorum, uzaktan ona bakıyorum, onun korkutucu gaz pedallarının uzaktan gelen sesini de duyuyorum. *Oyun başladı, Black.*

Motoru gürlüyor ve ben gazı kökleyip ona doğru hızlanıyorum. İlk dönen ben olmayacağım. Asla. Ve onun da dönmeyeceğini biliyorum, bu da aslında parlak yeni kayaklarımızın birkaç saniye içinde paramparça olacağı anlamına geliyor.

"Haydi," diye bağıyorum, adrenalinim yükseliyor, Danny yaklaşıyor.

Pervasız. Ama biraz stres atmam lazım, Danny'nin de öyle yaptığını biliyorum.

Daha yakın.

Rüzgârın ve suyun gürültüsü arasında bağırdığını duyuyorum, vücudu oturduğu yerden kalkıyor.

Daha yakın.

Niyetini anlıyorum. Kıymetli kayağının zarar görmesindense darbeyi kendisi almayı tercih ediyor.

"Haydi, seni katil otuzbirci," diyorum sessizce, kaslarımı çalıştırarak, kığım pelüş yastıklı koltuktan kalkıyor. "Hadi yapalım şunu." Danny'yle aynı anda fırlıyorum, kayaktan ayrılıp havada ona doğru süzülüyorum ve sert vücutlarımız güçlü bir çarpışmayla çarpışıyor. Çarpışmanın etkisiyle homurdanıyorum, kollarımı onun boynuna doluyorum, o da benim boynuma dolanıyor. Kelimenin tam anlamıyla havanın ortasında sarılıyoruz.

"Lanet olsun." Suya bir tokatla çarpıp derinlere batmadan önce spreylere arasından birkaç metre süzülürken öksürüyor. Ayaklarımı tekmeleyip avuçlarımı göğsüne bastırarak kurtuluyorum ve yüzeye çıkmak için mücadele ediyorum. Suyu bir solukta yarıyorum ve Danny'nin birkaç metre ötede ortaya çıktığını görüyorum.

"Evet!" diye bağılıyor, avucuyla suya vuruyor ve kahkahalarla gülüyor.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip başımı sallıyorum. "Seni çılgın pislik."

"Sen başlattın." Sırıttı ve öne atılarak beni smaçladı. İngiliz, Enigma'yı smaçladı. Kaç yaşındayız, beş mi?

Öksürüyorum ve saçlarımı gözlerimden kaçırmak için başımı sallıyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyorum, onu iterek uzaklaştırıyorum, gülerek.

"Siktir."

Eğlencem azalıyor, çocukça oyunumuz aniden sona eriyor. "Ne?" Kolumu sudan çıkarıyorum, anahtarı bilekliğimin ucunda olması gereken yerde görüyorum ve alarmının sebebinin kayıp bir kayak olduğunu düşünüyorum. Sallanıyorum

etrafta. Jet skiler iyi, yakınlarda suyun üzerinde sallanıyorlar, motorları çalışmıyor. Sonra onun sorununu fark ettim.

"Oyun zamanı sona erdi," diyor Danny, sürünerek makinesine gidiyor ve tekrar tırmanıyor. Siyah BMW'nin park ettiği kıyıya doğru bakar, takım elbiseli bir adam rahatça kenara yaslanmış. "Gördüğüm en iyi polis bu," diye mırıldanıyor Danny.

"Onu tanıyor musun?" Kayağımın yanına yüzüp tırmanarak anahtarımı tekrar takarak soruyorum.

Gözlüklerini kaldırıyor. "Buradan söyleyemem." Sırıttıyor. "Demek sonunda döndüğümü duydular."

Bundan memnun görünüyor. Ve hastalıklı, biliyorum öyle. "Merhaba demeye hazır mısınız?"

"Oh evet."

Danny'nin acelesi olmadığı belli, acele etmeden yan yana geri dönmeye başladık. Kıyıdaki tüm binalara bakıyorum, bazıları tamamen inşa edilmiş, bazıları yarı inşa edilmiş, bazılarının ise sadece temelleri kazılmış. Her yerde inşaatlar yükseliyor. Bu utanç verici. Bu küçük koy çok güzel.

Kıyıya vardığımızda Leon'un yüzünde boktan bir sırıtışla polise baktığını görünce gülmek için kendimi zor tutuyorum. Çocuk bile bir polis gördüğünde tanıyor.

"Buna inanmıyorum," diyor Danny sessizce, inip kuma doğru yürürken.

Takip ediyorum, polisin dudağının yüzünü bozacak kadar kıvrılmasını izliyorum. "Sanırım onu tanıyorsun."

Danny arkasına uzanıp fermuarını indirerek, "Higham," diye sesleniyor. "Terfi mi ettin?"

"Ben Ajan Higham," diye homurdanıyor, iç cebine uzanıp rozetini çıkarıyor ve bir statü sembolü gibi gösteriyor.

"Ooh, fantezi." Danny takım elbisesini beline kadar indiriyor. "Bu zevki neye borçluyum?"

Ben attan inip Danny'ye sahilde katılırken, o boncuk gözlerini bana çevirip beni aşağı yukarı süzdükten sonra arabasının yanından inip kayıtsızca ilerlerken gözlerimi polisten ayırmıyorum.

"Kendi ölümünüzü taklit etmenin bir suç olduğunun farkındasınızdır, Bay Black."

İçimden gülüyorum, yakındaki bir duvara doğru yürüyüp oturuyorum ve takım elbisemin üst kısmını çıkarıyorum. Danny tutuklanabilseydi, çoktan kelepçelenmiş olurdu ve burada çok daha fazla polis olurdu.

"Ölü numarası mı yaptım?" Danny elini Leon'a uzatarak sorar, o da elini Danny'nin sigaraları ve Zippo'suyla hızlıca doldurur. Çocuk şaşkın görünüyor. Şaşırmış. Heyecanlı.

Higham'ın kıvrılmış dudağı bükülür. "Peki son üç yıldır neredeydin?"

"Yalan söylemek. Eminim tersanemin iki çetenin rekabetinden nasibini aldığını duymuşsunuzdur. Eğer çapraz ateşte kaldığım ve öldürüldüğüm düşünülüyorsa, bu sizin sorunuz, benim değil."

"Ve Ajan Spittle'ın."

"O zaman onunla konuşmalısın." "O kayıp."

"Oh?" Danny parlıyor ve duvarda bana katılıyor.

"Sanırım yanlış köpeği kokluyorsun," diyorum, Higham'ı tehdit altında hissetmesi gereken bir bakışla yerinde tutarak. "Tükürük çok eğilmişti."

"Sen de kimsin lan?"

"En kötü kabusun," diyorum karanlık bir sesle, demek istediğim kadar tehlikeli bir sesle

içi

n. Telaşlanıyor. "Brad Black cesedi teşhis etti."

Boşuna çabalıyor. Bunu biliyor. "Brad bir şeye bakıyordu şişirilmiş, Çürüyen ceset o vardı olmuştur parçalanmış tarafından köpekbalıkları." Danny neredeyse iç geçiriyor.

"Arama izniniz var mı?"

"Hayır."

"O zaman siktir git."

Higham'ın göğsü hafifçe kabarır, egosu zedelenir ama yine de sert görüntüsünü korumayı başarır. "Arama emri çıkartabilirim."

"Hangi gerekçeyle?" Danny sigarasını rahatça üflerken ve Leon'un kafası aramızda bir ileri bir geri sallanırken soruyorum.

"Buralarda işler sakindi," diyor Danny'ye el sallayarak. "O ölümden döndü, sen ortaya çıktın ve aniden şehrin her yerinde bombalar patlamaya başladı."

"Ölmemiştin," diyor Danny. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Miami'de sessizlik mi? Tanrı aşkına. Ayağa kalktım, korkutucu bir şekilde yaklaştım. Higham yerinde duruyor. *Sik kafalı*. "Bir tavsiye," diyorum sessizce, ağzım kulağına yakın. "Bizim yolumuzdan çekilin, biz de sizin yolunuzdan çekilelim."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hayır." Burnumu çekiyorum, göz ucuyla ona bakıyorum. "Sadece tavsiye."

Gözleri omzuma düşüyor, burun delikleri açılıyor, dudağı seğiriyor, tekrar kıvrılmak için can atıyor. "İyi günler beyler." Uzun, sert, korkutucu bir bakıştan sonra arabasına doğru ilerliyor ve tekerleklerinin gıcirtısıyla son sözünü söyleyerek uzaklaşıyor.

"İyi adam," diye mırıldanıyorum, Danny'ye tekrar katılarak elimi Marlboro'suna uzatıyorum. "Ver şunları bana."

Onları uzatıyor. "İki bira, Leon."

"Geliyorum." Danny ve beni duvarda tünemiş halde bırakıp gitti.

"Ne düşünüyorsun?" Danny, birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde oturduktan sonra soruyor.

"Spittle'ın oğlunun nerede olduğunu merak ediyorum. Bir sonraki bombanın ne zaman düşeceğini merak ediyorum." Son bir nefes çekiyorum ve Leon iki birayla dönerken izmariti fırlatıp atıyorum. Şişeleri tokuşturup yudumluyoruz. "Beau'nun babasıyla ne oldu?" Bu konuyu Beau'nun kendisiyle konuşmak istemediğim için soruyorum.

"Kız arkadaşı, onunla tanıştın mı?"

"Hayır."

"Eskiden erkeklerin oyuncağıydı." Omuz silkiyor. "Zaman zaman benim de."

"Rose bunu biliyor mu?"

"Evet, Rose bunu biliyor." Burnu kırışıyor. "Bu yüzden televizyon odasında havai fişekler patladı. Bununla ilgilenmek zorundaydım, yoksa iki ölü Rus ve bir ölü fahişemiz olacaktı."

Arkamızda bir araba sesi duyunca ikimiz de omuzlarımızın üzerinden bakıyoruz. Eski püskü bir Chevy öksürerek ve sıçrayarak çakıllı yolda ilerliyor ve Beau'nun harap olmuş eski Mustang'ini hayal ederek gülümsüyorum. "Onun burada ne işi var?" Jeep'inin arkasındaki benzin bidonlarını taşıyan Leon'a sesleniyorum.

"Otto ona bir iş vermem gerektiğini söyledi." Derek'in ofis bloğundaki genç delikanlı koca gövdesini arabasından çıkarırken o da oraya yönelir. "Ben çekici düşünüyorum," diye ekleyince Danny kıkırdar. "Bu arada telefonun çalışıyor patron."

İkimiz de ayaktayız. Birbirimize bakıyoruz. "J-Boss," diye bağırıyor Leon.

"Bu sen olacaksın." Danny ben koşarken omzuma tokat atıyor, inkar edilemeyecek kadar gergin. Dolabıma ulaşip telefonumu alıyorum ve arayanın Beau ya da Fury olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum. Otto'yu geri arıyorum.

"Hangi cehennemdeydin?" diye bağırıyor.

Öfkeli sesini duymazdan geliyorum, Danny soyunma odasına girdiğinde kafamı kaldırıyorum. Hoparlöre tıklıyorum. "Ne oldu?"

"Derek Green'in bize gönderdiği e-postaları bir IP adresine kadar takip ettim." "Nerede?"

"Biscayne Bulvarı'ndaki internet kafe."

Danny kaşlarını çatıyor, içeri giriyor. "Hesabı izliyor musun?"

"Evet, izliyorum."

"Bir e-posta geldiği anda bilmek istiyorum."

Pompalama müziğinin sesi aniden hattan aşağı süzülüyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Neredesin lan sen?" Otto'ya soruyorum.

"Şu anda mı?"

"Evet, hemen şimdi."

Danny'nin kaşları kalkıyor ve biz de merakla bekliyoruz. "Şu anda parlak gümüş bir direğin etrafına güzelce sarılmış yıllarca uzayan bacaklara bakıyorum."

Danny gülerek kendi dolabına doğru ilerlerken ve dalgıç kıyafetini çıkarırken, "İnanılmaz," diye mırıldanıyorum. "İyi eğlenceler." Telefonu kapatıyorum ve giyinirken ona katılıyorum. "Rose'dan haber aldın mı?"

Kot pantolonunu bağlarken gülümsemesi bilmişti. "Endişelenmeyi bırak."

"Endişelenmiyorum." Gerçekten endişeleniyorum. Endişelenmemek için elimden geleni yapıyorum ama her taraftan üzerimize bombalar ve kurşunlar yağarken bu çok zor. "Endişelenmiyorum," diye onaylıyorum kaşını kaldırdığında. Kotumu yukarı çekip silahımı yerine yerleştiriyorum.

"Onları kilit altında tutamayız."

Gülüyorum, başımı geriye atıyorum. "Bunu karısını kaçıran adam mı söylüyor? Rose ile ilişkinizin her yerinde Stockholm Sendromu yazıyor."

"Ah, berbat ilişkilerden bahsediyoruz, öyle mi?" diye soruyor ve ben de kendimi vuruşa hazırlıyorum. "Kız arkadaşını bir opera binasında sandalyeye bağlayıp kaçan ve bir yargıcı öldüren adamdan."

"Bunu nereden biliyorsun?" Tişörtümü tutuyorum ve kollarımı kollarından geçiriyorum.

"Kadınlar konuşur, dostum. Ve görünüşe göre bizimkiler birlikteyken asla çenelerini kapatmıyorlar. Bu yüzden senin de bir ya da iki seks kasetine düşkün olduğunu biliyorum."

Başım tişörtümün yakasına sıkıştı. *Ne oluyor lan?* Sessiz kahkahasını duyabiliyorum. Tişörtümü yavaşça aşağı çekerken sırttan yüzüne bakıyorum. Kadınlar konuşur, tamam. Ama gösteriyorlar mı? O kasetler özel. Onlar sadece benim için, çünkü Beau'nun seksini görmesi gereken tek kişi benim.

Özellikle de tutkunun sancıları sırasında. "Eğer bana o kasetleri gördüğünü söylersen, seni burada ve şimdi vurmayacağıma söz veremem."

"Daha azı için bile vuruldum."

Arkama uzanıp silahımı çekiyorum, emniyetini açıyorum ve Danny'ye doğrultuyorum. "Beni kızdırma."

Eller yukarı, gülerek geri çekiliyor. "Lanet olası kasetleri görmedim, dostum. Sakin ol."

Silahımı bir kenara koyarak hırladım. "Böyle şeylerin komik olmadığını bildiğini biliyorum," diye mırıldanarak soyunma odasından çıktım. "Biliyorum çünkü Rose'a dokunmaya cüret ettiği için kendi adamlarından birini öldürdün." Ona dönüp bakıyorum ve sürekli attığı sırtışırlara uygun bir sırtışırla ona vuruyorum. "Gerçekten konuşuyorlar."

Şaşkınlığını gizlemek için berbat bir iş çıkarıyor ve öfkesini gizlemek için daha da kötü bir iş çıkarıyor. "Son zamanlarda kocaları izlerken herhangi bir kadını becerdin mi?"

"Geçmiş hayat," diye karşılık verdim, kıpırdamadan yoluma devam ettim. "Geçenlerde karınızın elini tost makinesinde mi yaktınız?"

"Ne oluyor lan?"

Kafeden geçerken Leon'un çocuğa etrafı gösterdiğini görüp gülümsüyorum. "J-Boss," diye şarkı söylüyor. "Bu Jerry. Jerry, bu J-Boss. Bu da D-Patron." Arkama bakıyorum ve Danny'nin soyunma odasından çıktığını görüyorum, yüzü gök gürültüsü gibi. "D-Boss, bu-"

Danny, "Tanışmıştık," diye bağırarak Leon ve Jerry'nin geri çekilmesine neden olur. "Tost makinesi bir noktaydı."

"Peki ya onunla tanıştığın gece yediğin tokat?"

Gittikçe daha da sinirleniyor ve ben hasta ruhlu bir pislik olarak İngiliz'i kızdırmaktan zevk alıyorum. "Bir puan daha."

"Adamlarının önünde onu çıplak mı gezdiriyorsun?"

Ağzı açık kaldı. "Onun lanet ağzını dikip kapatacağım." Parmağını kaldırır. "O kadın bana hiç veremediğim kadar zarar verdi."

ona neden olur."

Parmağını tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sakin ol amına koyayım," diyorum gülerek, yara izinin gittikçe derinleşmesini, gözlerinin daha da soğumasını izliyorum. Yumruklarını sıktığını fark ediyorum. Çenesinin yuvarlanışını. Leon ve Jerry akıllıca geri çekilip tehlike bölgesinden uzaklaşıyorlar. "Usturamı yerine koyabilir misiniz?" Ekliyorum.

Son darbem bardağı taşıran son damla oldu ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir sağ kroşe savurdu. *Tanrım*. "Git kendini becer," diye bağırıyor. "Ya da kendini yak."

O yapmadı. Saldırdım, onu belinden yakaladım, yere düştük, telefonlarımız cebimdeki bozuk paralarla birlikte etrafa saçıldı. Beline sarıldım ve çenesine bir yumruk attım. "Siktiğimin korkağı," diye tükürdü. "Rose senden daha sert vuruyor." Ayağa fırlayıp beni sırtüstü yatırıyor ve yerde yuvarlanıp kıvranıyoruz, uçuşan yumruklarımız kontrolden çıkıyor, sadece tek bir tanesi tutuyor.

"Telefonlar!"

Hala. Sırt üstü yatıyorum, Danny'nin avuç içi boğazımda, benim avuç içim ise onun yüzüne doğru yayılmış ve itilmiş durumda. İki cep telefonunun çalma sesi sessizliği dolduruyor. Hep birlikte pes edip çılgınca telefonlarımızı arıyoruz. Ben kendiminkini, Danny de onunkini buluyor ve ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde kafenin zeminine tırmanıp onları yakalıyor ve cevaplıyoruz.

Sırt üstü yuvarlandım. "Hey güzelim," diye pufluyorum, bitkin bir halde. "Selam bebeğim," diye cıvıldıyor Danny, yanıma inerek.

"Neden nefes nefese kaldın?" Alt dudağımın kenarını yalayıp kanın sıcak, bakırımsı tadını tanırken Beau soruyor. Elmacık kemiğinde düzgün bir sıyrık olan Danny'yi kontrol ediyorum. "Sudan yeni geldim."

"Sudan yeni geldim," diye taklit ediyor Danny, gözlerini bana çevirip sırtarak. "Hayır, henüz değil. Eve götürülüyor."

Pazusuna bir yumruk atıp ayağa kalkıyorum, buzdolabına gidip bir su alıyorum. "Alışveriş gezin nasıl gidiyor?" Başa çıkamıyor mu? Bu yüzden mi arıyor, travmayı atlatmasına yardım etmem için sesime ihtiyacı olduğu için mi?

"Mücadele ediyorum," diye itiraf ediyor.

"Yola çıkıyorum," dedim ve dışarı çıktım. "Hayır, bekle. Zinne'a'nın buna ihtiyacı var."

Durdum, onu dinliyorum ama bundan mutlu değilim. *Zinne'a'nın buna ihtiyacı var.*

"Telefonda kalmamı ister misin?"

"Şimdilik evet. O tamamen dolu. Ona ne söyledin?" "Hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Bana inanma o zaman."

Beau iç çekti. "Sen ne yapıyorsun ki?" "Sadece takılıyorum."

Hafifçe gülüyor ve bu ona karşı duyduğum dürtüyü azaltmıyor. "The Enigma ve The Brit. Takılıyor muydunuz?"

Danny'ye bakıyorum, tam yanağına uzanıp yüzünü buruşturduğu sırada. Beni kafenin karşısında buldu. Hırlıyor. Sonra silahını çekip kafama nişan alıyor ve ateş ediyor.

Eğiliyorum, kurşun yanımdan geçip duvara saplanıyor. "James!" Beau bağırıyor, sesi çığınca geliyor.

Evet, The Enigma ve The Brit, sadece takılıyorlar. "Ben iyiyim," diyorum gülümseyerek. "Danny atış talimi yapıyor. Sanırım senden bazı ipuçları alması gerekiyor."

O dışarı çıkmadan önce orta parmağımı gösteriyorum, Leon ve Jerry öfkeli canavarın geçmesine izin vermek için aceleyle kenara çekiliyorlar. Kapıyı arkasından çarpıyor, ben gülüyorum ve Leon sırtarak Jerry'ye elini uzatıyor. "Ne zaman başlayabilirsin?"

BEAU

Telefonumu ağızıma götürüp düşünceli bir şekilde kapatıyorum. "Her şey yolunda mı?" Zinnea arabamıza bir rüzgâr çanı bırakarak soruyor.

Gülümsüyorum ve nefes alıyorum, başka bir koridora çıkmaya hazırım. "Evet." *Derin nefesler, derin nefesler.* Yutkunuyorum, temkinli bir şekilde etrafıma bakıyorum. Alışveriş yapanların sayısı her geçen saniye artıyor gibi. Ve hava sıcak. Boğucu. *Nefes al, nefes al, nefes al.*

James'e ihtiyacım var.

Nefes al.

James'e ihtiyacım yok.

Derin nefes al.

Siktir, James'e ihtiyacım var.

Kalp atışlarım birkaç panikle durağandan çılgınlığa dönüyor ve arabanın kenarına tutunarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sanırım arabada beklemeliyim," diyorum sessizce, başımı kaldırıp Zinnea'ya bakarak. Onun yüzüne. Kendimi tam bir hayal kırıklığı gibi hissediyorum. "Rose'a izin verecek misin?" Duraklıyorum, kaşlarımı çatıyorum, etrafı araştırıyorum. "Rose nerede?"

"Şu tarafa gitti." Zinnea arkamı işaret etti. "Oğlunun kramponlarıyla ilgili bir şey."

Dönüp onu arıyorum, şimdi başka bir nedenden dolayı panikliyorum. Rose'dan iz yok ama Tank arkamda, devasa gövdesi Rose'un arabasına yüklenmiş futbol malzemeleri yığınlarının arasından zorlukla görülebiliyor. "Neden buradasın?" diye sordum.

Arayan gözleri benimkilere takılıyor, yüzü öfke dolu. "Onu öldüreceğim," diye bağılıyor ve tepinerek uzaklaşıyor.

İçgüdüsel olarak diğer tarafa doğru koşuyorum. "Orada bekle," diye sesleniyorum Zinnea'ya.

"Beau," diye bağılıyor Fury ama uyarısını duymazdan geliyorum, bir köşeyi dönüyorum, sonra bir başkasını, bir koridordan çıkıp diğerine iniyorum. "Hangi cehennemdesin sen?" Numarasını bulup ararken gözlerim her köşeyi tarıyor. Sesli mesaja düşüyor ve ben de ona lanet okuyarak koridorda bir aşağı bir yukarı koşuyorum, Tank ve Fury'nin isimlerimizi avazları çıktığı kadar bağırdıklarını duyuyorum, ikisi de dikkat çekmekten rahatsız değil.

Kalbim ağzımda, insanları itiyorum, arabaları atlatıyorum, adını çağırıyorum. Hiçbir şey bulamadım. Her bölümü kontrol ettim. Mağazanın her köşesini ve on dakika boyunca arayıp Rose'dan hiçbir iz bulamayınca sonunda pes ettim ve yapmaktan korktuğum şeyi yaptım.

Danny'i ara.

"Kahretsin." Zinnea'ya geri dönmek için yoluma devam ederken yüzümü buruşturdum ve adını söyledim. Ağzım kuru, boğazım acıyor, göğsüm sıkışıyor.

Çabucak cevap verir. "Beau?"

"Hey." Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve biraz cesaret soluyorum. "İyi misin?"

"Evet ... um ... Rose ..." Onu ileride gördüğümde yolumda durarak kayboluyorum. Hava ciğerlerimi planladığımdan daha hızlı ve yüksek sesle terk ediyor, avuç içim göğüs kemiğime çarpıyor.

"Rose ne?" diye soruyor, sesi uğursuz geliyor.

"Peki," diye ciyaklıyorum, hızlıca -ve muhtemelen aptalca- telefonu kapatıyorum. Onun durağan haline doğru ilerliyorum. "Tanrım, Rose, bana

bunu yapma."

Hayal aleminden fırlamış gibi görünüyor ve sanki raftan alıp yüzüne yapıştırmış gibi bir gülümsemeyle dönüyor. "Oh, hey."

Oh, hey? On dakikadan fazladır bu dükkânda bir pislik gibi koşturuyorum ve onun tek söylediği *oh hey mi?* "Tank kendini kaybediyor."

"Bir şey unuttum."

"Ne?" Kadın kozmetik ürünleri rafını tarayarak soruyorum. Görünürde çocuk kramponları yok.

Hızlıca tıraş kremi kapıp yukarı kaldırıyor ama yavaşça aşağı inmeye başlıyor, gülümsemesi düşüyor. "Sen iyi misin?"

İyi miyim? Hayır, iyi falan değilim ama çılgınca alışveriş yaptığım için değil. "Ben iyiyim. Düşündüm de ..." Ne düşündüğümü bilmiyorum. "Endişelendim." İçimi çekiyorum, burnumun kenarını sıkıyorum, kafamı toparlamaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim." Rose yanımdan geçip gidiyor, ben de kaşlarımı çatarak onu takip ediyorum, tam o sırada Tank köşeden bir gergedan gibi fırlıyor. "Buradayım, hayattayım," diye alaycı bir şekilde şarkı söylüyor. "Arama ekibini geri çağır."

Zinnea'ya geri dönene kadar temkinli bir şekilde onları takip ederken Tank kafasını koparmaya hazır görünüyor. "İşte buradasın!" diye çığlık atarak yanıma koşuyor ve beni tepeden tırnağa kontrol ediyor. "Ne oldu?"

"Hiç yoktan drama." Rose arabasını aldı ve kasaya yöneldi. "Tıraş kremimi unutmuşum, hepsi bu."

"Özür dilerim," diyorum Fury bana saldırmaya fırsat bulamadan yanından geçerken, gözlerim Rose'un sırtından hiç ayrılmıyor. Tank diğer uca geçerken Rose eşyalarını banda yüklemeye başlıyor ve Zinnea isteksizce bir sonraki kasaya yöneliyor. "Teyzeme yardım eder misin?" Zinnea ile aramdaki mesafeyi zihinsel olarak ölçmeye devam eden Fury'ye soruyorum.

Sonunda çekip gitti ve ben de Rose'un yanına gittim. "Dur, yardım edeyim." Arabasına dalıyorum ve tıraş kremi alıyorum. "Kocası on mil çapındaki tüm bıçaklara el koymuş bir kadının tam da ihtiyacı olan şey," diyorum

Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Dudakları büzüşmüş, gözlerimi kaçırıyor, ben de devam ediyorum, arabaya geri dalıyorum, elim bir kutunun üzerine düşüyor.

Rose bileğimi tutuyor, ben de kıpırdamadan yukarı bakıyorum. Odağını bana sabitlemişti. Gülümsüyor. "Ben hallederim."

Tutuşundan kurtuluyorum, bir futbol topunu hareket ettiriyorum, bir ... ortaya çıkarıyorum. "Ne oluyor Rose?" Gözlerimi onunkilere dikerek fısıldıyorum.

"Şşşt," diye tıslıyor ve hamilelik testini alıp spor çoraplarının altındaki kemerin üzerine koyuyor. "Diğer uca gitmeni ve Tank'ın bunu görmediğinden emin olmanı istiyorum."

Ona bakıyorum, aklımdan milyonlarca soru geçiyor ama hiçbirini şimdi soramıyorum. Ben de dediğini yapıyorum ve Tank'ın önünde olduğumdan emin olarak diğer uca gidiyorum. Kasiyer kutuyu tarar taramaz elinden kaptığım gibi bir poşete dolduruyorum ve onun telaşına garip bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkürler." Göz ucuyla Tank'e dikkatlice bakıyorum. Farkında değil, dikkati sıradan paketleme işiyle kasanın diğer ucundaki Rose arasında bölünmüş durumda. Diğer tarafa baktığımda, Zinnea'yı paketleme ortağı Fury ile mutlu bir şekilde sohbet ederken buluyorum. Eve gidene kadar ağzımı nasıl kapalı tutacağımı bilmiyorum.

Rose ödemeyi yaptıktan sonra testin bulunduğu çantayı alır ve uysalca gülümseyerek çantasına yerleştirir. "Teşekkür ederim."

"Rose, ne-"

"Hazır mısınız, canlarım?" Zinnea şarkı söylüyor, Fury iterken arabayı çekiyor.

Dilimi ısııyorum, Rose'a işimizin bitmediğini ima eden bir bakış atıyorum. "Hazır," diye nefes alıyorum yanımdan geçerken. Ona yetişmek için acele ediyorum. "Rose, Danny'ye söylemelisin," diye fısıldıyorum, onun yanından ayrılmıyor, Vikinglerin ve Zinnea'nın menzil dışında olduğundan emin olmak için arkama bakıyorum.

"Boş yere endişelendiğime eminim. Sana bir şey söylemek istemedim."

"Neden?" Yaralı bir şekilde sordum. "Ben senin arkadaşımın."

"Çok şey atlattın." Başını hafifçe sallıyor ve ben suçluluk duygusuyla katlanıyorum, bu bombayı tek başına omuzlamış olmasından nefret ediyorum.

"Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

"Eminim bir şey yoktur." Hafifçe gülümsüyor. Bu biraz hakaret gibi. "Hamile olamam."

Sıradan görünmek için çok çabalayarak dikkatimi ileri veriyorum. Normal. Başım dönerken bu çok zor. "O zaman neden-" Mağazaya yeni giren bir şey gözüme çarpınca ağzımı kapatıyorum. Ya da *birine*. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, hızımı korumak için mücadele ediyorum.

"Ne?"

"Şu adam," diyorum, işaret etmeden. "Girişteki kraliyet mavisi takım elbiseli adam."

Rose ilgisiz görünmek konusunda harika bir iş çıkarıyor. "Ne olmuş ona?"

"Danny'nin masasında onun bir fotoğrafı vardı." Dikkatimi arkamızdaki Vikingler ve Zinne ile ileride tanıdığım adam arasında bölmeye çalışarak yürümeye devam ediyorum.

Rose sessizce, "Danny'nin masasında bir fotoğraf gördüm," dedi. "Bu o değil." "Muhtemelen bir çekmece dolusu fotoğrafları vardır Rose." Listelerindeki tüm erkekler.

James'in artık onları dairesindeki ekranlarda tutabileceği gibi değil. Çantama uzanıp cep telefonumu arıyorum ve bulduğumda kamerayı açıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Rose tıslıyor, endişeyle omzunun üzerinden bakıyor.

"Fotoğraf çekiyorum." Nefesimin altında küfrediyorum, görüntü çok grenli. "Yaklaşmam gerek."

"Delirdin mi sen?" Rose beni kapıya doğru yönlendirmeye çalışıyor ama ben ısrarcıyım. "Beau, Tanrı aşkına, o herhangi biri olabilir."

"Sadece biraz daha yaklaşmam gerekiyor."

"Evet, harika. Yaklaşalım ki bizi görsün, tanısin ve öldürsün."

"Dramatik olmayı bırak," diyorum, gözlerim mavi takım elbiseli adama dikilmiş. "Ne yapıyor bu?" Minute Key kioskunun yanında duruyor, biraz tedirgin görünüyor, elinde bir sürü anahtar savruluyor.

"Neden gidip ona sormuyorsun?" Rose mırıldanıyor, ben bizi yakınlaştırmaya çalışırken vücudu benimkini itiyor, telefonum fotoğraf çekmeye hazır. Bu kesinlikle o. Otuzlu yaşlarının ortasında, kısa, kaygan siyah saçlı, yamalı sakallı.

"Beau," diye sesleniyor Fury arkamdan ve ben onu görmezden gelmenin yararlarını tartarak irkiliyorum.

"Bir şeyler alıyordum," diye sesleniyorum, gerçekten alabileceğim bir şey var mı diye etrafı tanyorum.

"Aman Tanrım, öleceğiz," diye fısıldıyor Rose.

"Rose!" Tank bağılıyor.

Tanrım, isimlerimizi bağırmayı kesecekler mi?

"Geliyorum," diye sesleniyor. "Beau, Tanrı aşkına, James kışına tekme basacak."

"Rose, öldürmeleri gereken adamların listesinin ne kadar uzun olduğunu kim bilir. Ne kadar çabuk hallederlerse, buradan o kadar çabuk çıkar ve St. Lucia'ya döneriz." Durdum ve ona baktım. "Bunu istemiyor musun?"

Ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor, söylediklerim, hepsi gerçek kelimeler, içine işliyor. İçine bir kararlılık havası girdiğini görüyorum. Elinin karnına gittiğini görüyorum. Bu içgüdüsel bir şey. Rose'un hamile olduğu ortaya çıkarsa, daha da erken ve daha da çok gitmek isteyecektir. "Çok yaklaşma."

Başımı sallıyorum, hızla kollarımı onunla birleştiriyorum, arkamızda Fury ve Tank'ın küfürlerini duyuyorum. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Bu önemli biri, James'in aradığı biri, bunu biliyorum. İçimdeki polis, bu içgüdü asla ölmeyecek. "Biraz daha yaklaş," diyorum, bir yandan kamerama odaklanmaya ve nişan almaya çalışırken bir yandan da dikkat çekmemeye çalışıyorum.

Sonra doğrudan bize bakıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz. Rose'un bana karşı sertliğini hissediyorum. "Ne yapacağız, ne yapacağız?" diye tıslıyor, devasa bir kaya parçası gibi hissettiren bir şey tarafından tam anlamıyla arkamızdan hücum edilirken.

"Siz ikiniz ne haltlar karıştırıyorsunuz?" Tank homurdanıyor.

Adam kaşlarını çatıyor, gözleri hepimizin üzerinde geziniyor ve sonunda bana takılıyor. Göz temasımızı çabucak kesiyorum ve elime geçen ilk şeye uzanıyorum. Otomatik kasaya doğru ilerliyorum ve askılardan birinden bir çanta çekiyorum. "Rose'un çantası kırılmış," diye geveliyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. Adamın kaşları daha da çatılıyor ve zaten gergin olan vücudu daha da geriliyor. Ona bakmadan Rose'un yanına dönüyorum, elindeki çantayı alıp yenisinin içine koyuyorum. Bana bakarken gözleri irileşiyor ve ona normal görünmesi için sessizce yalvarıyorum. Tank yanımda hoşnutsuzluğunu belli ederken, "Senden berbat bir polis olur," diye fısıldıyorum. "Ne yapıyor bu?"

"Anahtarlarına bakıyorum."

Omzumun üzerinden bakıyorum, dikkatinin dağıldığını görüyorum ve ihtiyacım olan fotoğrafı hızla çekiyorum. "Tamamdır," diyorum Rose'u yakalayıp Viking'in iyiliği için yüzüme bir gülümseme yerleştirerek. "Hadi gidelim." Rose'u dışarı çıkarıyorum.

"Neler oluyor?" Zinnea yanımda sendeleyerek soruyor.

"Hiçbir şey," diye hep bir ağızdan şarkı söylüyoruz, arabalara doğru ilerliyoruz, sırtım sürekli dönüyor, tenim üşüyor.

"Beau?"

Kekeleyerek aniden duruyorum, Rose'u da durduruyorum, tenim daha da soğuyor. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ne?" Rose kafası karışmış bir şekilde etrafımıza bakınıyor.

Yan görüşümde Fury'nin kılıfına uzandığını görüyorum, yüzü bir tehdit resmiydi. "Eski nişanlım," diye mırıldanıyorum.

"Ohhhh," diye nefes alıyor Rose.

"Bu Ollie," diye şarkı söylüyor Zinnea ve benim omuzlarım bıkkınlıkla düşüyor. "Beau, bak, bu Ollie."

Neden onu gördüğüne bu kadar sevinmiş görünüyor? James'i silah zoruyla tuttuğunu unuttu mu? *Aman Tanrım*. Nefes alıyorum ve onunla yüzleşiyorum. Kaşlarını çatmış

şüphesiz bu saatte Walmart'ta ne işim olduğunu merak ediyordur. Bunu kesinlikle yapmak istemiyorum. O yüzden yapmayacağım.

"Arabaya bin," diye homurdanıyor Fury.

"Memnuniyetle." Arka kapıyı açıp içeri giriyorum ve diğerlerini çantaları bagaja koymaları için yalnız bırakıyorum. Hızlıca fotoğrafı çekip James'e soru işaretiyle birlikte mesaj atıyorum, sonra Zinne'nin gözlerini benimle Ollie arasında ileri geri salladığını fark ediyorum, Rose da onu arabaya doğru çekmeye çalışıyor. Fury sessiz ve tehditkâr bir şekilde kenarda dururken Tank alışverişi yüklüyor. Teyzemin yüz ifadesinden Ollie'nin söylediklerinin işe yaramadığını anlayabiliyorum. Tahmin edebiliyorum. Bombalardan ve Tanrı bilir daha nelerden bahsediyor. Lawrence çok şey biliyor. Muhtemelen bilmesi gerekenden daha fazlasını ve dürüst olmak gerekirse, burada olma kararımı sessizce kabul ediyor. James'le birlikte olmak için. Ollie'nin zaten taşmış olan bok kuyusuna daha fazla bok karıştırmasına ihtiyacım yok. Heyecanlanmaya başladım ve kendimi durduramadan arabadan çıktım.

"Arabaya, Beau," diye bağırıyor Fury, iri bedenini bana siper etmek için hareket ettirerek. Kararlı bir şekilde yanından geçip gidiyorum.

"Geri çekil, Ollie," diye uyarıyorum.

"Bir sorunumuz mu var?" Takım elbiseli bir adam, eğer gördüysem bir FBI ajanı, Ollie'ye katıldı ve ceketinin bir tarafını rahatça geriye çekerek herkese silahının taktiksel bir görüntüsünü verdi.

Ollie kısık gözlerini Fury'ye çevirerek, "Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Biz biliyor muyuz?"

Şimdi görebiliyorum. Ollie'nin intikamı ufukta. Egosu onarılmak üzere. "Bir sorunumuz yok," diye homurdanıyorum, Fury'nin kolunu tutup kıpırdamayan adamı hareket ettirmeye çalışıyorum. Tabii ki hareket etmiyor.

"Bu silah için ruhsatınız var mı?" Ollie şimdi bana bakmayı reddederek soruyor.

Gözlerimi kapatıp sabırla nefes alıyorum. Ollie ne yaptığını biliyor ve bir saniye sonra ortağı silahını çekip Fury'ye nişan alıyor. "Ellerini aracın tavanına koy," diye bağırıyor. "Hemen yap."

Kınayan bakışlarımı Ollie'nin alaycı yüzüne çeviriyorum. "Yapma bunu, Ollie."

"Neden? Erkek arkadaşın ve arkadaşları yine bana saldıracak mı?" "Ellerini arabanın üstüne koy!"

"Sikerler böyle işi," diye mırıldanan Fury de silahını çekip nişan alarak Ollie'nin de hızla silahlanmasını sağlar ve onu Tank takip eder.

"Kahretsin," diye fısıldar Rose.

"Olduğun yerde kal, Zinne," diye emrediyorum, onun eriyeceğini hissediyorum, nefes alışları sürekli. "Sorun yok." Ollie ve ortağının yanından geçerken resimden tanıdığım adamın dükkândan çıktığını görüyorum. "Siktir," diye tıslıyorum, tam o sırada telefonum çalmaya başlıyor. "Buna cevap vermem gerek," diyorum sakince.

"Kımıldama," diye bağırıyor Ollie'nin ortağı, alnı terden parlıyor. "Kımıldama."

"Gerçekten telefona cevap vermem gerekiyor." Yavaşça kulağıma götürmeden önce cep telefonumu kaldırıp onlara gösteriyorum. "James."

"Neredesin?" diye soruyor, nefes alıp verirken zorlanıyor. "Walmart'tayım. Bir sorunumuz var."

Ollie burun delikleri alevlenerek, "Telefonu bırak Beau," diye emretti. "Burrows mu o?" James sorar.

"Evet."

"Resimdeki adam mı?"

"Mağazadan çıkıyorum." Ollie öne atılıp telefonumu elimden almadan önce sözlerimi henüz tamamlayabilmişim. "Onları düşman edinmek istemezsin Ollie," diyorum sessizce ve onu tanıdığım için gözlerindeki tereddütü fark ediyorum. Cep telefonum Ollie'nin elinde ısrarla çalarken bakışlarımı tekrar mağazanın çıkış kapılarına çeviriyorum, tarıyorum, arıyorum. Mavi takım elbiseli adamın gümüş rengi bir Audi'ye bindiğini görüyorum. *Allah kahretsin.*

Kendi silahımı çekip karışıma bir tane daha ekleyebilirim. Ya da . . .

Hızlı hareket ederek kolumu dışarı atıyor ve Ollie'yi etkisiz hale getiriyorum, kolumdan yukarı fırlayan acıyı görmezden geliyorum. Silahı çevirip göğsüne nişan alıyorum,

ve sersemlemiş bir şekilde geri sendeledi. "Dokunuşumu kaybetmedim, ha?" Dişlerimin arasından söylüyorum. "Şimdi dört silah var ve bunlardan üçü ikinize doğrultulmuş durumda. Akıllı olun," diye uyarıyorum ve Ollie'nin ortağı silahını mantıklı bir şekilde ayaklarının dibine indiriyor. Eğilip onu alıyorum ve çantama tıktırıyorum. "Ve arabanızın anahtarları."

"Beau, hadi," diye bağıyor

Ollie. "Yap şunu!"

Burun delikleri genişliyor, göğsü soluduğu nefesle genişliyor, cebine dalıyor ve anahtarlarını çıkarıp ayaklarımın dibine fırlatıyor. "Rose, Zinne, arabaya binin." Onları toplayıp Range Rover'a doğru ilerliyorum, ikisi de bana doğru koşup arkaya geçerken yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum. Fury ve Tank, silahları hâlâ doğrultulmuş halde ön tarafa bindiler. "Telefonum," diyorum, elimi uzatıyorum, gözlerim Ollie'nin üzerinde, reddetmesi için cesaretlendiriyorum.

Göğsü şişti, çenesi gerildi, avucuma bıraktı. Arabaya bindim. "Gidelim," diye emrediyorum, öne doğru otururken hafifçe gevşeyerek kendimi Tank ile Fury'nin arasına koyuyorum. "Şu gümüş Audi'yi takip edin."

"Ne?"

"Yap şunu," diye emrediyorum, James'in çağrısına cevap vererek. "Ne oluyor lan?" diye bağıyor.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Sanırım aranan bir kadın olabilirim," diyorum ve Vikinglerin alaycı bir kahkaha atmasına neden oluyorum. "Yani St. Lucia'ya bir an önce dönebilirsek benim için iyi olur."

"Beau," diye karşılık veriyor, uyarı dolu bir sesle. "Konuş."

"Ne yapacağımı bilemedim," diyorum savunma moduna geçerek. "Resimdeki adam gidiyordu ve Ollie ile ortağı silahlarını ikizlere doğrulttu."

"Ne yaptın sen?"

"Silahsızlandırılmış Ollie." Bana bağırmasını bekleyerek sınıyorum. "Ve şimdi sana gönderdiğim resimdeki adamı takip ediyoruz."

Sessiz ol. Bundan hoşlanmadım. Fury ve Tank'a endişeyle bakıyorum, onların da benim gibi gergin göründüklerini fark ediyorum. "Burrows?" James soruyor.

"Anahtarlarını aldım."

Bir nefes. "Mutlu değilim," diyor sakince.

Olmayacağını biliyordum. "Güvenli bir mesafe bırakıyoruz."

"Geri çekil," diye emretti, o kadar yüksek sesle ki bütün araba duydu. "Şimdi."

Fury'nin ayağı hemen gazdan çekiliyor ve gümüş Audi ile aramızdaki mesafe açılıyor. *Lanet olsun ona*. Kişisel koruma subayımı James'i görmezden gelmeye ikna etmeye çalışmanın pek bir anlamı yok. Eminim nefes almaya devam etmek için güçlü bir arzusu vardır. "Kim o?" Umutsuzca mırıldanıyorum.

"Beni hoparlöre ver."

"Kim o?" Tekrarlıyorum, kederim sabırsızlığa dönüşüyor. "Koy.

Beni. Açık. Yüksek. Hoparlör."

"Peki," diye homurdanıyorum, simgeye tıklıyorum. "Seni duyamayacak değil ya." Koltuğuma geri yaslanıyorum, gözlerim Audi'de lazer ışınları gibi uzaklaşıyor, zihnim dönüyor.

"Konum," diye bağılıyor James.

Fury itaatkâr bir şekilde "Kuzey Batı On İkinci, şehir merkezine doğru," diye cevap veriyor ve Audi geçerken kırmızı ışıktaki duruyor. Rose'un elini dizimde hissediyorum, gözlerini profilimde ve Zinne'ninkinde hissediyorum.

"Eve geri dön."

"Anlaşıldı," diyor Fury, aynalarını kontrol edip işaret vererek. Derin nefes alıp sakın bir şekilde nefes veriyorum.

"Kim o, James?"

"Annenizin kiralık kasasının bulunduğu bankanın müdürü."

"Ne?" Beni tehlikeden uzak tutmak gibi yersiz ve boktan bir ihtiyaç yüzünden onun kaçmasına izin mi verecek? Hayır.

"Onu bulacağız, Beau."

"Onu buldum," diye homurdanarak araçtan atlıyorum. Çantamı omzuma atıp yolun karşısına koşuyorum, trafikten kaçıyorum ve silahımı pantolonumun içine sokuyorum. "Beau!" Rose bağılıyor, sesi sıkıntılı geliyor, ama ben ileriye odaklanıyorum, dikkatim solmakta olan Audi ile karşıdaki taksi arasında bölünmüş durumda.

Sokak. Araba kornaları çalıyor, ikizler bryor. James'in nn kesiyorum ve taksinin arkasına atlıyorum. Arka camdan dışarı bakarak kısaca "Sr," diye emrediyorum. Fury yolda tepiniyor, yüzü gök gürültüsü gibi, etrafındaki arabalar gıcırdayarak duruyor. "Sr," diye bağıriyorum.

şoför ürkmüş görünüyor, hızla uzaklaşıyor. "Tamam, hanımefendi."

"Gümüş Audi ileride. Onu takip et." Onu tekrar buluyorum, işaret ediyorum ve gözlerimi ayırmıyorum. "İki araba geride kal."

"Tamamdır," diye neredeyse şarkı söylüyor, sesi artık heyecanlıydı. "Polis mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, konuşmayı ve olası başka soruları öldürmek için.

şehir merkezine varana kadar söyleneni yapıyor ve Audi bir ara sokağa girip sola sinyal verdiğinde yol göstermem için bana bakıyor. "Yavaşla," diye emrediyorum, Audi'yi görüş alanımda tutabilmek için arabanın soluna geçiyorum. Sessiz sokağın yarısında kaldırımın kenarında boşta durarak durdu.

Cep telefonum ısrarla çaldığında ve taksi durduğunda taksi şoförü, "Sanırım biri size ulaşmaya çalışıyor," diyor.

"Sanırım birilerinin fitiğı var," diye mırıldanıyorum, kolu tutup kendimi dışarı bırakıyorum. James'in içinde bulunduğu ruh halini hayal bile edemiyorum ama hayatındaki diğer camlarla birlikte asla camdan bir kız arkadaş olamayacağım gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyor. Bu sadece onunla ilgili değil. Onun geçmişi. Kalp ağrısı. Onun adaleti. Buna onun ihtiyacı olduğu kadar benim de ihtiyacım var, ama şimdi çok daha fazla nedenden dolayı. Sadece adalet için değil. Sadece barış için değil. Ama James'le birlikte ilerleyebilmek için. "Bekleyebilir misin?" diye sordum.

"Elbette."

"Teşekkürler." Sokaktan Audi'ye doğru emin ve kararlı adımlarla ilerliyorum, kotumun arkasına uzanıp Ollie'den aldığım silahı ıkariyorum. şarjr kontrol ettim. Tekrar yerleştirdim. Emniyeti açıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, adrenalinim yükseliyor. Silahımı kalçamda tutarak arabanın yanından yavaşça geçiyorum, içeriye bakıyorum, adamın elindeki silahla meşgul olduğunu görüyorum.

Telefon. Kaputu çevirip Audi'nin önüne geçiyorum. Yukarı baktı. Şaşkınlıkla göz kırptı.

Nişan alıyorum.

Koltuğuna geri çekildi, ellerini kaldırdı ve bakiştık, o şüphesiz beni mağazadan tanıdı, ben şimdi ne halt edeceğimi merak ediyorum. Telefonum durmadan çalıyor, kalbim durmadan çarpıyor. Artık Miami sokaklarını güvende tutan bir polis değilim. Hayatım için savaşılan bir kadınıam. Sonsuz huzur için savaşıyorum. Ve bu çok iyi hissettiriyor. Kırılmadım. Umutsuz değilim. Pasif değilim. Bir şeyler yapıyorum.

Hareket etti ve benim yerime karar verdi. Ateş ediyorum, ön camı parçalıyorum ve yan tarafa dönüp yolcu kapısını açıyorum ve içeri giriyorum. "Kımıldama," diyorum sakince, ama hiç de öyle hissetmiyorum.

"Sen de kimsin be?"

Sessiz kalıyorum ve kucağına bıraktığı telefonuna uzanıyorum. "Adımın bir önemi yok. Bana ne söyleyebileceğin önemli." Silahı şakağına dayadım. "Ajan Jaz Hayley'e ait olan kiralık kasa hakkında konuşalım."

"Lanet olsun."

"Evet, kahretsin."

Gözlerini sıkıca kapattı, sırtı koltuğunun arkasına yapıştı. "Kimsin sen?"

"En kötü kabusun olduğumu söyledim ama bu doğru olmazdı."

Gözleri dönüyor ama başı koltuğun arkasına yapışık kalıyor. Bakışlarında bunu görebiliyorum. Sormaya korkuyor. Bu yüzden ona yol boyunca yardım edeceğim.

"Enigma," diye fısıldıyorum, neredeyse tehditkâr bir şekilde. "Sanırım o da senin kanın için yarışıyor."

Nefes alış veriş i keskindir. "Hayır." Sonra hızla hareket ediyor, kolunu kaldırıp beni savurduktan sonra koltuğunun altına uzanıyor. Öne atılıp silahımın kabzasıyla elmacık kemiğini kelepçeliyorum. "Siktir!"

Avucumu kafasının yan tarafına vurup pencereye sıkıştırıyorum ve yeniden nişan alıyorum. "Mantıklı olalım."

"Tamam, tamam."

Silahımı sabit tutarak onu bıraktım ve koltuğunun altına uzandım. Bir silah çıkardım. "Kutuyu almanı kim söyledi?"

"Bilmiyorum."

"Sana nasıl söyledi?"

"Mesajla."

"Seni neyle tehdit etti?" "Babamın hayatıyla."

"Baban kim?" "Frank

Spittle."

Hala kaşlarımı çatıyorum. Tükürük. Bu ismi duymuştum. Telefonum tekrar çalmaya başlıyor ve aşağı bakınca James'in adının ekranımı doldurduğunu görüyorum. Sonra cırtlak lastik sesleri yan sokağı dolduruyor ve kalbim göğsümde dönüyor. Kimin daha çok korkması gerektiğini bilmiyorum. O mu, ben mi? "Kımıldama," diyorum, kendimi arabadan dışarı bırakarak. Mercedes cehennemden çıkmış bir yarasa gibi bana doğru hızla geliyor. Arabanın içindeki öfkeyi buradan bile hissedebiliyorum. Nerede olduğumu nasıl bildiğini kendime sorma zahmetine girmiyorum. "İyi şanslar," diye mırıldanıyorum ikimize de, silahımı indiriyorum, James'in öfkesinin yükünü taşımaya hazırım. Yanan lastik kokusu burnumu doyuruyor, Merc çığlık atarak duruyor, James ve Danny dışarı fırlıyor, ikisi de silahlı, ikisi de öfkeli.

James'in bakışlarındaki ateşi emiyorum, sağlam duruyorum, omuzlarım geride, çenem yukarıda. Bana lanet arabaya binmemi söylemesine fırsat vermedim. Hızla ilerleyip arka tarafa geçiyorum, Danny'nin adamı sürücü tarafından çekip Audi'nin yan tarafına doğru itmesini izliyorum, yüzü ölümcül, dudağı kıvrılmış, silahı boğazına dayamış.

Ancak James ölümcül bakışlarını üzerimde tutmaya devam ediyor. Bağlantıyı kesiyorum ve çaldığında cep telefonuma gidiyorum. Rose'un çağrısına cevap verdim.

James'in sessiz gazabından kaçmak için. "Hayattayım," diyorum, başka bir arabanın sokağa girdiğini duyduğumda arkama bakıyorum. "Süvariler geldi."

"Tanrım, Beau."

"Spittle ismi size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Tükürük mü? Evet, o. Danny'nin ölmediğini söyleyen oydu. Eski FBI ajanı," dedi ve ben de başımı salladım. İsmi tanıdık geldiğini biliyordum. MPD. FBI. Bu benim eski hayatım. "Onları Spittle'ı eve sürüklerken gördüm," diye devam ediyor Rose.

Ve bahse girerim gitmemiştir. En azından nefes almadan gitmemiştir. "Takip ettiğimiz adam onun oğlu."

"Kahretsin. Şu anda senin yerinde olmak istemezdim."

Biraz güldüm. "Evde görüşürüz." Şu anda adamı Otto'nun arabasına doğru götürmekte olan James'e bakıyorum. "Eğer ölmezsem." Bağlantıyı kesiyorum ve adamların işlerini bitirmelerini bekliyorum, bu sessiz zamanı öfkemi yatıştırmak için kullanıyorum. James benim iyiliğim için duyduğu yersiz endişe yüzünden aradığı adamlardan birinin elinden kaçmasına izin vermeye hazırdı. Muhtemelen çocukça ama bu beni kızdırıyor. Frank Spittle'ın oğlu yolumuzda bir engel. Bu engeli ortadan kaldırmak için bir şansım vardı ve onu kullandım.

James ve Danny arabaya geri dönüp kapıları açıp içeri girip çarparken kemerimi takıyorum. Eminim her iki taraftan da azar işitiyordumdur. Peki ilk kim olacak?

Danny koltuğunda dönüyor ve buz gibi gözleriyle beni olduğum yerde sabitliyor. Ama muhtemelen James'e duyduğu saygıdan dolayı hiçbir şey söylemiyor. Yine de eminim söyleyecek çok şeyi vardır ve hiçbiri hoş değildir. Bakışlarını tuttuğumdan emin oluyorum. Kırılmıyorum. Sonunda homurdanıyor ve direksiyona dönüp arabayı çalıştırıyor ama o uzaklaşmadan James, Danny'nin az önce boşalttığı alanı dolduruyor. Elleri vücudumu zorla okşamaya başlarken bana bakmıyor. Ne aradığını biliyorum, bu yüzden gidip bulmasına izin veriyorum. Kalçalarımın arasından bir silahı çekiyor, sonra daha da öne eğilip arkama uzanıyor ve diğerini kabaca çekip çıkarıyor. Ve ben hareketsiz kalıp kabulleniyorum. Ama değilim. *Savaşınızı seçin.* Şu anki ruh hali mantıklı düşünmesine izin vermiyor,

Bu yüzden o sakinleşene kadar şikayetimin üzerinde oturacağım. Etrafımızdaki binalar onun öfkesinin sarsıntılarıyla neredeyse sallanıyor.

Aradığını bulduğunda, ileri döner. Birini kaçırmayı dışında. Ben de çantama uzanıp Ollie'nin ortağından aldığım silahı çıkardım ve iki ön koltuğun arasında tutarken parmağımdan sarkmasına izin verdim.

Göz ucuyla bakıyor, hırlıyor, kapıyor ve sonra Danny kükreyerek uzaklaşıyor, öfkesini benden değil Mercedes'ten çıkarıyor. James'in böyle bir çıkışı yok. Bu da eve döndüğümüzde başımın büyük belada olduğu anlamına geliyor.

DANNY

James'in sessiz öfkesini gördüm. Gözlerinin parladığını, vücudunun titrediğini, çenesinin seğirdiğini gördüm. Ama bunların hepsi şu anın yanında soluk kalıyor. Nasıl hissettiğimi biliyorum, ki bu da lanet olası bir öfke ve o benim kadınımla bile değil. Kamikazecilik oynuyor.

Evin kapısından içeri girdiğimizde James'e temkinli bir bakış fırlatıyorum. Araba onun öfkesinin ağırlığıyla patlayacakmış gibi geliyor ve Beau ben tamamen durmadan önce dışarı çıkıyor. Kapıyı çarpıp eve doğru adım atıyor ve merdivenlerde yanından geçerken Fury'den gelen daha fazla düşmanlığı görmezden geliyor. James yanımdaki koltukta oturmaya devam ediyor, nefes alıp verdiği duyulabiliyor. Otto yaklaştığında camımı indiriyorum. James'e bakıyor. Bana baktı. "Onu ofise götür," diyorum evin önünü tarayarak. "Daniel burada, o yüzden yan taraftan dolaş."

"Anladım."

James'e bakıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Eğer onu Kenny Spittle'ın ulaşabileceği o ofise götürürsem, sormamız gereken soruları düşünmeden ölmüş olacak.

"Ne için?" James dışarı çıkıyor ve ben de iç çekerek onu takip ediyorum.

"Sakinleşmek
için." "Sakinim."

İçimden gülüyorum, onu kötü ruh halinden kurtarmak için suratına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir dakika dinlen," diye emrediyorum, tartışmaya yer bırakmadan. "Ya da bir içki iç. Seninle ofiste buluşuruz." Ayaklarımı ana eve doğru takip ediyorum ve Tank'le fuayede buluşuyorum. "Nerede o?"

"Doğruca senin odana gitti," diye cevap veriyor, merdivenleri işaret ederek. "Çocuk annenle birlikte mutfakta."

"O iyi mi?" İçgüdülerim beni merdivenlere götürüyor, Tank'ın cevabını beklemiyorum. Beau gibi bir numara yapmış olsaydı odamıza çekilmesini anlayabilirdim. Ama yapmadı.

"Sessiz ol," diyor ve adımlarımı hızlandırıyor. "Çocuk geldiğinden beri aşağıda mı?" "Hayır."

Neden doğrudan Daniel'a gitmedi? "Adamlara bir dakika içinde orada olacağımı söyle."

En tepeye ulaştığımda Beau'nun teyzesinin James ve Beau'nun odasının kapısını nazikçe çaldığını görüyorum. "Beau, hayatım, bu konuda konuşmak ister misin?" Zinnea beni duyuyor ve endişeli bir şekilde omuz silkiyor. "Ne oldu?"

"Sorma," diye cevap veriyorum, onu geçiyorum, ama aklıma bir şey gelince yavaşça duruyorum. Yüzümü ona dönüyorum. "Alışveriş gezin nasıldı?"

Şaşırarak geri çekiliyor. "Şey, olaylı." "Olaylı kısmından önce."

Başını eğiyor. "Sormak istediğin özel bir şey var mı?"

Gülümsüyorum. "O kadar şeffaf mıyım?"

"Bağışlayın ama sizi tanıdığım kısa süre içinde açık sözlü biri olduğunuzu öğrendim. Konunun etrafında dans etmek yok. Haksız mıyım?"

"Haklı mısın?"

"Öyleyse bana
sor."

"Beau beni mağazadan aradı." "Bu
Rose'u kaybettiğimiz zaman olmalı."

"Ne?"

"Sadece birkaç dakikalığına. Bir şey unuttu ve geri döneceğini söylemeyi
ihmal etti."

Sadece birkaç dakikalığına mı? Birkaç dakika yeter. Rose bunu biliyor.
"Neyi unuttu?"

"Tıraş kremi."

Tepkimi gizleyemiyorum. Karım üç yıldır tıraş olmuyor. Ya ağda yapacak
ya da hiç yapmayacak. "Tamam," diyorum sessizce, geri çekiliyorum, tam
Beau kapıyı açarken, gözleri aramızda gidip geliyor. Konuşmamızı
duyduğunu hemen anladım. Teyzesinin paylaşılmaması gereken bir şeyi
paylaştığını duymuştu. Neler oluyor ve daha da önemlisi, neden benim bundan
haberim yok? Başımı eğiyorum. "Rose konuşmazsa sana gelirim," diye
uyarıyorum, ne biliyorsa bildiğini bildiğim için. Dudakları düzeliyor ve nefes
alıyor ama başını sallayarak kabul ediyor ve bu beni daha da geriyor. Çünkü
Beau belli ki bilmem *gerektiğini* düşünüyor. Neler oldu böyle? Tartışmadık,
öyleyse karım neden benden kaçıyor? Ayrıca, Daniel annemle mutfakta.
Neden onu görmek için hemen oraya koşmadı? Yeni aldığı futbol takımlarını
göstermek için?

Arkamı dönüp inançla yürüyorum, midem taklalar atıyor. Ben gergin
değilim. Hiç yapmadım. Bunu düzeltmesi için lanet karıma güveniyorum.
Odamıza doğru ilerledim ve etrafı taradım. Karım yoktu. Banyo kapısı kapalı.
Yaklaşıp dinliyorum. Hiçbir şey yok. İçeri dalıp cevap isteme isteğimden
vazgeçerek içgüdülerimi daha sakın bir yaklaşıma zorluyorum. Doktor neyi
kaçırdı? Nesi var? Tedavi edilebilir mi? İyileşecek mi? "Lanet olsun," diye
nefes alıyorum, her şey -başım, midem, kalbim- kaos içinde. Kapıya hafifçe
vuruyorum. "Rose, bebeğim?" Tahtanın arasından sesleniyorum. "İçeride
misin?" Ne yapıyorum ben böyle? Bu ben değilim. Alnımı kapıya dayadım.
"İçeri girebilir miyim?"

"Evet," diyor, sessiz ve emin değil, sadece içimde dönen endişeyi daha da artırıyor. Kolu tutup kapıyı iterek açıyorum, ama eşikte kalıyorum, tereddütlü ve bir erkeğin olabileceği kadar gerginim. Kvetin kenarına oturmuş, elleri kucağında, parmaklarını oynatıyor. Bana bakıyor, gözyaşları akıyor. *Oh lanet olsun.* Korkularım çoğalıyor, ama kafamı kıcımdan çıkarmayı, kendi belirsizliklerimi göz ardı etmeyi ve ona gitmeyi kendimde buluyorum. Benim vahşi savaşçım ağlamaz. Kızar, üzülür, sinirlenir ama neredeyse hiç ağlamaz. Dizlerimin zerine çöküp bileklerini tutuyorum, otomatik olarak kollarında hasar olup olmadığını kontrol ediyorum. Yerde kan var mı diye. Hiçbir şey yok. Bu hafif bir teselli.

Banyoda dizlerinin üzerinde bana katılıyor ve kollarını boynuma dolayarak benim bilgisiz halime sarılıyor. Sormak istiyorum. Sormak istemiyorum. Bilinmezlik beni deli ediyor.

Ve bu an, banyomuzda yerdeki bu sahne, onun ağlaması, benim onu teselli etmem, gerçekten hatırlamak istemediğim bir sürü anıyı geri getiriyor. Eğer bana o gün anlattığına benzer bir şey anlatırsa, eğer herhangi bir erkek ona dokunmuşsa, onu taciz etmişse, onun adil bir oyun olduğunu varsaymışsa, aklımlı kaçıracağım. Bu düşünceler, Doktor'un gözden kaçırmış olabileceği her ciddi hastalıkla birlikte zihnimde dönüp duruyor, ta ki ben onun şiddetli sarılışında titreyene kadar.

Bırakın konuşmayı, nefes almakta bile zorlanırken, "Rose, istifimi bozmadan önce konuşmalısın," diye uyarıyorum. Başını salladığını, geri çekildiğini, sızlandığını hissediyorum. Saçlarını tutup omuzlarına doğru itiyorum. enesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum. Elini tutup sıkıca kavırıyorum. "Neler oluyor?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ne?" Tanrı aşkına, ne oldu?

Yüzünü kabaca silip ayağa kalkıyor ve ben ona bakıyorum, boş, kaybolmuş.

Endişelendim.

Beni ayağa kaldırıyor, makyaj masasına götürüyor ve işaret ediyor. Miami'den daha büyük bir kaşla bakıyorum.

Ve geri çekil.

Hamilelik testinden uzak dur.

Penceresinde iki çizgi olan hamilelik testi. Uzman değilim ama içimden bir ses o iki çizginin önemli olduğunu söylüyor, çünkü başka neden bana hamilelik testi gösterebilir ki? "Rose, bana yardım et," diye mırıldanıyorum, sersemlemiş bir halde, gözlerim kıpırdamadan, elim onun elinin içinde esniyor. Bir adım daha geri. Kalbim durmaksızın çarpmaya başlıyor. Nefes alışım güvenli olamayacak kadar hızlanıyor. Gözlerimi ayırıp ona bakıyorum. Benim güzel karıma. Benim vahşi, sadık, savaşçım. Ve gözlerim karnına düşüyor. "Sen . . ." Bir adım daha geri çekilerek parmağımla işaret ediyorum. Gözyaşları kaybolmuş gibi görünüyor ve onların yerini eğlence alıyor. Bunu komik buluyor. *Beni* komik buluyor. "Lütfen konuş." Gördüklerimi teyit etmesi gerekiyor çünkü sanırım virajı dönüyor olabilirim. *Rose hamile kalamaz.*

"Hamileyim," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. Yutkunuyorum. Bulanık görüşümü kırıştırarak temizliyorum. Hissettiğim rahatlama anlatılamaz. O hasta değil. Kimse ona dokunmamış. Ama . . . "Nasıl?" Aptal gibi mırıldanıyorum.

"Şey, görüyorsun, sakin-"

"Ama yapamadın... o Düşündüm ki ..." Lanet olası bir cümleyi bile bir araya getiremiyorum. "Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, lavaboya gidip testi elime alıyorum ve çizgilere bakıyorum.

"Danny?"

"Sadece ... ihtiyacım var." Yanaklarımı üflüyorum. "Hava. Biraz havaya ihtiyacım var." Banyodan çıkıyorum, bacaklarım dengede değil ve kendimi terasa atıyorum, sandalyelerden birine çöküyorum ve sigaramı yakıyorum, aceleyle sigaramı çekiyorum ve nefes veriyorum, ayağım yere vuruyor, dizim hızla zıplıyor, gözlerim hala iki küçük çizgide. Bu. Milyon yıl geçse de *bunu* hiç düşünmemiştim. Neden düşünüyem ki? O taşıyamazdı. Rose'la tanışmadan önce baba olmak planlarımda hiç yer almıyordu, sonrasında da kesinlikle yer almadı. Bana berbat geçmişinin her detayını anlattığında, Daniel'ı nasıl kaybettiğini, nasıl

Öfke ve intikam duygusuyla yanıp tutuştuğum için onun yanılmış olma ihtimalini düşünemedim. Tekrar hamile *kalabileceğini*. Onun sözüne inandım, Rose'un acısının kaynağı olan o pisliği öldürdükten sonra bu konuyu kapattım ve Rose'u severek hayatıma devam ettim. Sadece bizi. Biz ve Daniel. Ve üç yıl boyunca tavşanlar gibi korunmadan seviştikten sonra, bu düşünceler tamamen yok oldu.

Şimdi mi? Şimdi de babalıkla mı yüzleşiyorum?

Sigaramı üfleyerek içiyorum, nikotinin her vuruşunun tadını çıkarırken zihnimin çözülmesini ve bana biraz netlik vermesini istiyorum. Bazı net düşünceler. Sadece bir tane var.

Bu *her şeyi* değiştirir.

Ayrıca onu daha çok sevmemi sağlıyor. Ona daha çok hayranlık duyuyorum. Ona daha çok ihtiyacım var. Burada tek başıma oturuyorum, şoktayım. Rose bu konuda ne hissediyor?

Aniden ayağa kalktım ve döndüm. Kapının girişinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, omzunu pervaza dayamış, beni izliyor. Küçük, eğlenceli bir gülümseme yüzünü süslüyor. Ve aniden, zihnim çözülüyor. Düşüncelerim berraklaşıyor. Tek görebildiğim onun gülümsemesi. Onun mutluluğu. Ona verebileceğimi hayal bile edemediğim ikinci bir şans. Korkusuz bir hamilelik. Korkusuz bir doğum. Endişesiz bir hayat.

Kimsenin ondan alamayacağı bir bebek.

"Lanet ol sun," diye fısıldıyorum, akla gelebilecek her türlü duygunun üstesinden geliyorum.

Peki ya en büyük, en üretken olanı?

Belirleme.

Sadece ben onun istikrarını sağlayabilirim. Sakinliğini. Ve sağlayacağım.

Sopayı arka cebime koyarak yanına gidiyorum ve yüzünü avuçlarımla arasına alıyorum. Her santimini avuçlarımla içine alıyorum. Saçlarını. Gözlerini. Kusursuz tenini. Parıltısını. Ve onu öpüyorum. Bu ona kelimelere dökemeyeceğim kadar çok şey anlatıyor.

"Bitir şunu Danny," diyor ağzımın içinde, bileklerimden tutup beni sıkıca kavırıyor. Öpücüğümü kesiyor. Gözlerindeki kararlılık hissettiklerimin yoğunluğuyla eşleşiyor. "Bebeğimizi Miami'de büyütmeyeceğim."

Başımı sallıyorum. Yüksek sesle ve net bir şekilde alındı. O ne isterse. Kahretsin, neler oluyor? Bunalmış bir halde dizlerimin üzerine çöküyorum, önünde diz çöküyorum, ona bir tanrıça gibi tapıyorum ve karnına sarılıyorum, ellerinin saçlarımı okşadığını, kafa derime usulca masaj yaptığını hissediyorum. Ve orada uzun, çok uzun bir süre kalıyorum, yüzüm karnına bastırılmış, amacım yenilenmiş.

Sonunda ayağa kalktım ve yüzüne doğru öpücükler gönderdim. "Gitmem gerekiyor."

Başını sallıyor, yara izimin üzerinde bir çizgi çiziyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Biz burada olacağız."

Biz. Burada *olacağız*. Sırıttıyorum ve onu ağzımla boğuyorum, kıkırdamasına ve pençelerimde kıvranmasına neden oluyorum. "Git," diye emrediyor, beni uzaklaştırıyor, işimi görüp onlara geri dönmem için sabırsızlanıyor. "Aşağı inip herkesin yüzüne bakmadan önce yüzümü yıkamam gerek."

Başımı salladım ve kapıya yöneldim. "Danny?"

Arkama baktım. İşaret parmağını dudaklarına dayamış. Sessiz ol. Sessiz ol. Onu yansıttıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatarak çıkıyorum. Ve orada öylece duruyorum, bir an için yine şaşkınım. Ve aniden endişelendim. Telefonumu çıkardım, Doktor'u aradım ve yürümeye başladım.

Ben etrafımı kontrol ederken hızlıca cevap veriyor. Antrede Tank'ı, merdivenlerin başında Fury'yi ve odasından çıkan Beau'nun teyzesini görüyorum. Evimde çok fazla insan var. "Seni sonra ararım," diyorum sessizce, tam Beau görüldüğünde telefonu kapatıyorum, saçları ıslak, kendine özgü yırtık kotu ve bol tişörtü fit vücudunu süslüyor. Beni görünce duraksıyor, saçlarını atkuyruğu şeklinde topluyor, yüzünde kararsız bir ifade var. Yaşadıkları göz önüne alındığında, bir nebze bile mutluluk göstermesi son derece uygunsuz olurdu. Ayrıca, ona hâlâ çok kızgınım. "Bir daha asla böyle bir numara yapma."

Gözlerini deviriyor. Bu küçümseyici. Kaba. Çok cesurca. "Başlama Danny. Baş etmem gereken kendi soğukkanlı katilim var, teşekkürler."

Başını eğiyor ve yavaşça oluşan bir gülümseme beliriyor. "Öyle, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dönüp yoluma devam ediyorum, ancak yüzüm onun görüş alanından çıktığında gülümsememi serbest bırakıyorum.

"Bu harika bir haber," diyor yumuşak bir sesle.

Duruyorum, kalbim sıkışıyor. Bizim için mutlu. Sözleri sessizdi ama samimiyetinden şüphe edilemezdi. *Tanrım*. Ona doğru yürüyorum ve Beau telaşla yavaşça geri çekiliyor. Bana ne oldu bilmiyorum ama bunu yapmalıyım. Onu göğsüme çektim. Zavallı şey benimle ne yapacağını bilemiyor, kolları iki yanında gevşek duruyor. "Özür dilerim," diyorum gözlerimi sıkarak.

"Bunu benimle ilgili hale getirme Danny," diye nefes alıyor. "Bu ikinizle ilgili ve çok mutlu."

"Gidip James'le aranı düzeltmelisin."

"Benimle konuşmuyor."

"Şaşırdın mı?" Onu kollarının üstünden sıkıca tutarak geri çekildim. "Eğer Rose böyle bir şey yapsaydı, ben-"

"Ne?" diye sorar, başı öne eğik. "*Ne yapardın?*"

Güzel soru. "Onu bir kafese koyardım." Aklıma gelen ilk şey bu oldu ve Beau gülerek beni omuz silkti.

"Tamam," diyor başını sallayarak. "Git işini hallet Danny. Benim gidip arkadaşımı kontrol etmem gerek." Kaşlarını kaldırarak geri çekildi. "*Hamile* arkadaşım."

Siktir, kulağa hoş geliyor. "Sen yap." Ve doktoru geri aramam gerekiyor. Yürümeye devam ediyorum ama aklıma bir şey geliyor. "Bekle, Beau," diye sesleniyorum, arkama bakarak. "James'le hiç konuşmadın mı?"

"Hayır, serinlemem lazım."

İçimden gülüyorum. Öyle mi? James patlamasına bir kıvılcım kalmış gibi görünüyordu. Yani ona ızgara yapmıyor mu? Ayrıntı var mı? "Kenny Spittle'ın Walmart'ta ne işi vardı?"

"Minute Key Kiosk'undaydı."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Peki ona silah doğrulttuğunuzda ne sordunuz ve o size ne söyledi?"

"Babasının hayatıyla şantaj yapıldığını söyledi. Kutuyu al yoksa babası ölür."

Bu çok boktan. "Yani kutuyu ... için aldı." "Birisi için."

"İletişim?"

"Mesaj."

"Ve hepsi bu mu?"

"Evet, işte bu. Sorgulamam yarıda kesildi." Rose'un ve benim odama girerken tatlı tatlı gülümsüyor, ben de merdivenlerin başına gidip Fury ve Tank'e yerlerini almaları için işaret verirken içimden gülüyorum. Hemen cevap verdiler, Fury çok korkmuş görünüyordu. Korkmalı. James'in Beau'yu kaybettiği için onu vurmayacağına söz veremem.

"Çok hızlı Danny," diyor nefes verirken, sanki Beau ondan kaçtığından beri nefesini tutuyormuş gibi.

"Onu sakinleştirmeye çalışacağım," diyorum, yanlarından geçerken Tank'ın meraklı ve ilgili bakışlarıyla karşılaşıyorum. Düzgün bir surat takınmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Ama yakında değerli karımın daha da değerli hale geldiğini bilmesi gerekecek. Doktoru arıyorum, merdivenleri yavaşça çıkıyorum. "Hamile," diyorum sessizce, en alt basamağa inerken.

"Tebrikler Bay Black. Şüphelenmiştim ama Rose bunun mümkün olmadığı konusunda ısrar etti."

"Bu yüzden arıyorum." Dikkatli bir şekilde sağa sola bakıyorum. "Daniel'la çok zor bir doğum yaptı. Kanama geçirdi. Kan nakli yapıldı. Bir daha taşıyamayacağı söylendi."

"Bir muayene akıllıca olur. Belki de rahmini kontrol etmek için bir tarama. Sağlıklı, dolgun, sulu bir rahim iyi bir rahimdir."

Sulu mu? Yüzümü buruşturuyorum. "Ya değilse?"

"Her seferinde bir adım. Hiç endişe gerektirmeyecek bir şey için endişelenmeye gerek yok. Şimdi, bir ultrason makinesine ihtiyacım olacak."

"Bana ne kadar olduğunu söyle." Telefonu kapattım ve ayağa kalktım. Başıma bir ağrı girince de hemen geri oturuyorum. "Sikeyim beni," diye nefes alıp alnımı ovuşturuyorum. Üstesinden geldim. Üstesinden geldim.

"Danny?"

Kafamı kaldırdığımda annemin endişeli görüldüğünü fark ettim. "Ben iyiyim." Küpeşteyi alıp tekrar deniyorum, yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde nefes alıyorum. "Daniel nerede?"

"Buradayım," diyor, yüzü telefonunun içinde, televizyon odasından çıkarken. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet, güzel."

Omuzlarım düşüyor ve ona doğru gidip telefonunu elinden alıyorum. "Seninle konuşurken bana bak."

Omuz silkiliyor. "Üzgünüm, bayım."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Esther sana odanı gösterdi mi?" "Evet.

Ne kadar kalacağım?"

Alt dudağımı ısıriyorum. "Ne kadar kalmak istiyorsun?" Suyu test ederek soruyorum. Daniel burada olmayı protesto ederse tüm bu durum daha da zorlaşacak.

Bir omuz silkme daha. "Benim için fark etmez. Annem ve babam bunun bana bağlı olduğunu söyledi."

Yaptılar mı? Görünüşe göre Derek bazı itiraflarda bulunmak zorunda kalmış. "O zaman kulaktan kulağa oynayalım." Saçını karıştırıp telefonunu geri veriyorum ve ofisime gidiyorum. "Yakında denize açılmak ister misin?"

Birden peşime takıldı, telefonunu unutmuştu. "Kesinlikle istiyorum. Ne zaman?"

"Belki hafta sonundan sonra." "Annem gelecek mi?"

Düşünceli bir şekilde yavaşlayarak duruyorum. "Evet, ama denize açılmayacak."

"Neden?"

Çünkü değerli bir yük taşıyor. "Bize karşı kaybetmekten bıktı." Ona bir göz kırpıyorum ve ayaklarımı toplayıp Daniel hala yanımdayken ofisime gidiyorum. Tabii ki kendimi içeri atmaktan alıkoyup ona bakıyorum. "Kaybol."

"Orada ne var?" diye soruyor, merakı daha da artıyor. "İş."

"Jet ski mi?"

"Jet ski işini yürütmek için gereken evraklar, evet." "Oh."

"Hadi Daniel," diye sesleniyor Esther koridorun sonundan, beni kurtarıyor. "Hâlâ bavulunu boşaltman gerekiyor ve annemin sana bir sürprizi var."

O çekip gidiyor ve ben de bulabileceğim şeylere karşı kendimi hazırlayarak ofisime doğru ilerliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, kan yoktu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, James'in suratı tokatlanmış bir kış gibiydi. Kapıyı sessizce kapatıyorum ve masamın yanında ona katılıyorum, kenarına tünüyorum ve gözlerimi odada gezdiriyorum. Kenny Spittle bizden önceki sandalyede sessiz ve terliyor, Otto dizüstü bilgisayarının tuşlarına vuruyor ve Ringo ile Goldie içecek dolabının yanında düşünceli bir sessizlik sürdürüyorlar. Herkes sessiz.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, dudaklarımı büzüyorum ve yakın zamanda birilerinin konuşup konuşmayacağını merak ediyorum. Olmak istediğim bir yer var.

İki dakika sonra hâlâ bir şey yok ve beklemekten sıkıldım. "Neden hâlâ ölmedi?" Diye soruyorum ama gözlerimi Kenny Spittle'dan ayırmıyorum.

"Sadece nasıl yapacağıma karar vermeye çalışıyorum," diye sessizce cevap veriyor James, arkasından mektup açacağıma uzanıp dikkatle inceliyor.

"Önce ona birkaç soru sormamın sakıncası var mı?"

"Misafirim olun." James ayağa kalkıp odanın etrafında dönmeye başlar ve Kenny Spittle'ın dikkatli gözleri onu takip eder.

James'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek, "Sana bir kiralık kasa alman için şantaj yapıldı, yoksa baban öldürülecekti," diyorum. *Evet, konuşmayı dene*

Kız arkadaşın, seni inatçı pislik. Kenny Spittle sarsakça başını sallar. "Nereye teslim ettin?"

"Plaj," diye mırıldanıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Havlunun yanındaki spor çantasına koyup gitmem istendi."

"Miami'deki herhangi bir plajda binlerce havlu var. Hangi havlu olduğunu nasıl bildin?"

"Bir bayraktı." "Ne bayrağı?"

Yutkunuyor. "Bir ayıyla süslenmişti."

Benim şokum kontrol edilemiyor, James'inki de öyle. "Ne tür bir ayı?"

"Pençelerini üzerinize geçirirse sizi parçalayacak türden."

Hafifçe gülüyorum, dolaba gidip kendime bir içki dolduruyorum. İhtiyacım olduğu için değil, kutlama yaptığım için. Kehribar rengi sıvıya gülümsüyorum ve geri deviriyorum. "Peki Walmart'ta ne yapıyordun?"

"Alışveriş."

"Ne için?" Bardağı yere çarpıp yüzünü ona dönüyorum, kaşlarım beklentiyle havaya kalkıyor. Tereddüt etmesi, yalan söyleyip söylemeyeceğinden emin olmadığının bir işareti. Bunu onun yerine ben cevaplayabilirim. James'e bakıyorum, o da hemen tutsağımızın arkasından dolanıyor ve elini çenesinin altından geçirip boğazını ortaya çıkarmak için geri çekiyor. "Ne için?" Tekrar soruyorum, sakın ve derli toplu.

"Anahtarlar," diye nefes alıyor.

James'e bir kez daha bakıyorum ve onun da benim düşündüğümü düşündüğünü biliyorum. Ve ben de düşünüyorum: Emanet kasalarının saklandığı bir kasanın müdürü neden anahtarları kestirsin ki? "Söyle bana Kenny. Sahile teslim etmeden önce kutunun içindekilere bir göz attın mı?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

Bıçağı hızla boğazına yerleştiren James'e bakıyorum. "Emin misin?" "Ben yapmadım, yemin ederim! Kutuların anahtarları bende değil." Tüm vücudu sertleşiyor, kolları sandalyenin kollarına dayanıyor, vücudu

arkaya doğru bastırđı.

"Sana inanıyorum." Bu yüzden şimdi anahtarları kestiriyor. Masadaki yerimi geri alıyorum. "Emanet kasasını nazikçe verdikten sonra başka bir talepte bulundunuz mu?" Yutkunurken adem elmasının bıçağına doğru itildiğini görüyorum.

"Evet."

"Dur tahmin edeyim, bu depo için, değil mi?"

Başını salladı.

"Ve bilinmeyenin insafına kalmak istemediğimize karar verdiniz, bu yüzden şirket politikasını sinsice değiştirmeye ve her kutu için iki anahtar tutmaya karar verdiniz. Birini müşteriye verdiniz, diğerini de kendinize sakladınız. Bilirsiniz, güvenlik olarak. Bir çıkışa ihtiyacınız olursa diye yedek bir politika. Ama tabii ki," diye devam ediyorum, ayağına kalkıp odada dolaşıyorum, ellerim ceplerimde, "para iyi, değil mi Kenny? Hayır demek zor." Ahlakdan nasibini almamış açgözlü bir herif daha. Bu kasaba onlarla dolu. "Az iş için çok para." Dudaklarımı büzüyorum. "Ama bana Minute Key Kiosk'un ihtiyacın olan anahtarları kestiğini söyleme," diyorum ona dikkatle bakarak.

"Orayı işleten adamı tanıyorum." İç çekiyor. "Onları kesmek için atölyesine götürüyor."

"Bana bu suçlularla yaptığınız anlaşmalardan bahsedin."

"Geç saatlere kadar çalışıyorum. Güvenlik kameralarını kapattım. Geliyorlar, gidiyorlar. Hepsi bu kadar. Tek bildiğim bu."

Başımı sallıyorum. Sanırım uyuşturucu ve silahlarını nerede sakladıklarını bulduk. James kaşlarını çatıyor, belli ki benimle aynı sonuca varıyor, odadaki diğer herkes gibi. En azından burada kendi özgür iradesiyle bulunan herkes. Lafı açılmışken... "Bu arada baban nasıl?"

"Şehirden ayrıldı. Ben... bu-"

"Başa çıkmak için çok mu fazla?" Ben soruyorum. "Köpek köpeğı yer mi? Erkeklerin dünyası mı?" Eğilip avuçlarımı dizlerine koyuyorum, o kadar yaklaşıyorum ki başı bağılyken elinden geldiğince geri çekilmeye çalışıyor. "Büyük bir çocuğun oyununu oynuyorsun, Kenny. Ve

Sana kuralları söyleyeceğim." Dizlerini sıkıyorum. "Dikkatle dinle." İtiyorum ve masanın üzerine oturuyorum. "Baban öldü."

"Ne?" diye ağzından kaçırır, dehşete kapılmış bir halde.

"Bunu nereden biliyorsun?" "Çünkü onu ben öldürdüm."

Sarsıldı, ağzı açık kaldı. "Hayır."

"Korkarım öyle. Özür dilerim, biliyorum ki" -elimi gelişigüzel havaya kaldırdım- "eyalet dışına taşınmayı ve emekliliğini kanlı paralarla ve sonsuz sayıda insana ihanet ettiği için pişmanlık duymadan yaşamayı planlıyordu."

"Onu neden öldürdün?" diye fısıldıyor.

"Baban kötü bir adamdı, Kenny. Bana ihanet etti ve sonuç olarak öldü." Çömeliyorum. "Başka bir suçlunun yatağının benimkinden daha rahat olduğunu düşünerek hata yaptı. Benimkinden daha güvenli." Başımı eğiyorum. "Baba oğul gibi mi?"

"Hayır," diye nefes alıyor, başını sallıyor. "Ben babam gibi değilim."

Bu tartışmaya açık bir konu, ama son oyunumuzun iyiliği için ... "Bunu duymak harika," diyorum, bir kutlama viskisi daha alıp Spittle ve ailesinin fotoğrafını buluyorum ve Kenny'nin burnunun dibinde sallıyorum. "Annen ve karın hâlâ hayattalar. Sanırım bu şekilde kalmasını istiyorsun."

Başka bir baş sallama.

"Yeni yatağın nasıl, Kenny?"

"Gerçekten rahat."

Gülümsüyorum.

James'le birlikte evin merdivenlerinde durmuş, Ringo ve Otto'nun Kenny Spittle'ı Merc'lerden birinin arkasına koymalarını izliyorum. Gökyüzü karanlık, bulutlu, hava ağır. Tipik Miami. "Aydınlanmanın sert vurduğunu hissediyor musun?" James hâlâ mektup açacağını tutarak sessizce soruyor. Barbar herif muhtemelen Kenny'nin yaşamasına izin verme konusundaki fikrimi değiştirebileceğimi umuyor.

"Çok zor." Spittle'ın aynı derecede açgözlü oğlu sayesinde birkaç şey öğrendik. Birincisi, Ayı'nın Beau'nun annesinin Mid Bank'ta bir kiralık kasa tuttuğunu bilmesinin tek yolu Beau'nun ölmüş olan polis amcası. İkincisi, Ayı ülkeye getirdikleri için kendine rakipsiz bir depolama tesisi bulmuştur. Üçüncüsü, artık Kenny Spittle'a karşı kullanabileceği bir piyonu yok, çünkü babası öldü ve karısıyla annesini tüm masrafları ödenmiş bir tatile gönderdik. Dördüncüsü, son yaklaştı. James'e dönerek, "Seninle bir şey konuşmam gerek," dedim.

Geri çekiliyor, temkinli. "Ne?"

Kahretsin, bu olması gerekenden daha zor. Ama Beau biliyor ve konuşmaya başladıkları anda, ki bunun tek bir hamle ve adını haykırıyla olacağını tahmin ediyorum, James'in de bilmesini sağlayacak. Hazırlıklı olması gerekiyor. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımıza hızlıca bir göz atıyorum. "Rose hamile."

Sessizlik.

Gariplik.

Yüzü bomboş ve bu alışık olmadığım bir ifade. Sonunda boğazını temizliyor, gözlerini kırıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, bu yüzden onu acısından çabucak kurtarıyorum. "Beau biliyor."

Bana şok olmuş bir bakış fırlatıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Kadınlar konuşur dostum," diye takılıyorum ve o da bıyık altından gülüyor. "Ben sadece ..." Kahretsin, bunu nasıl söylesem? "Beau iyi. Bana iyi göründü." Ben ne bilirim ki? İyi görünmek ve iyi olmak tamamen farklı iki şeydir. "Biliyorum iyi bir zaman değil, ne-"

"Senin adına sevindim," diyor, eli omzuma geliyor ve sıkıyor. "Ama kafam çok karışık. Çocukların söz konusu olmadığını sanıyordum?"

Elimi saçlarımda gezdirerek yüksek sesle nefes veriyorum. "Ben de öyle. Onu kontrol etmesi için doktoru ayarladım. Sulu bir rahimle ilgili bir şey." Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum ve James beni ürküten bir kahkaha atıyor. O da

daha sık gülerdi. Onun yanında kendimi daha güvende hissedirdim. "Biliyorum." Ürperdim. "Neyse, gitmem gereken bir yer var." Arabama doğru merdivenlerden iniyorum.

"Yalnız mı?" diye sesleniyor, ses tonundaki şüphe aşikâr.

"Evet, yalnız." Konuşmaya ihtiyacım var ve buralarda beni anlayacak kimse yok. "Rose olayını şapkanın altında tut." Haberi paylaşmak için doğru zamanın ne zaman ve nerede olacağını bilmiyorum ama bunun ciddi bir endişeye neden olacağını biliyorum çünkü beni tanıyan herkes karımı ne kadar şiddetle koruyacağını bilir. Şimdi hamile olduğuna göre mi? Hiç olmadığım kadar görev adamı oldum.

Evden uzaklaşırken, gökler açılıyor ve ön cam şişman, acımasız yağmur damlalarıyla doluyor. Otoyol temiz. Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü aklım başka yerde. Bu öyle bir yolculuk ki, varış noktanıza geldiğinizde bir an duruyorsunuz ve oraya varmak için harcadığınız zamanın bir kısmını hatırlamaya çalışıyorsunuz. Ve hatırlayamazsınız.

Açılır tavandan gökyüzünün döndüğünü, hızla ilerlediğini ve gri bulutların sonuncusunu da alıp götürdüğünü görüyorum. Yağmur aniden durdu.

Arabadan inip ceketimi çıkardım ve sürücü koltuğuna bıraktıktan sonra yavaş adımlarla mezarlığa doğru yürüdüm. Mezarı yerleşmiş, üç yıl önce yapılan toprak yığınının şimdi çimler kaplıyor. Birkaç nergis saçılmış. Mezar taşında sadece "Bayım" yazıyor. Mantıklı bir seçimdi. Kazınmasını istediğim pek çok şey vardı ama içinde bulunduğum dünyayı bildiğimden, kötü şöhretli Carlo Black'in, yani babamın gömülü olduğu yeri keşfettiklerinde, mezarını kazacaklardı. Mezarı tahrip edilecekti. Onun gerçekten sonsuza dek huzur içinde yattığından emin olmak istedim.

"Kitaplar için ne güzel bir dönüş, değil mi bayım?" Çimlerin üzerine oturup sigaramı yaktım. Hep bir çocuk istemişti, bir kadın değil. Bu yüzden beni aldı. Burada olup da çocuk ve kadın istediğimi görseydi ne düşünürdü? Bana aptal olduğumu söylerdi. Haklı olabilirdi. Ama aptal olmak iyi hissettiriyor.

Ben ve bir kadın yüzünden yapacağım şey kesinlikle aptalca. Sade, soğuk bir aptallık. Kendi ölümümü taklit etmekten bile daha aptalca.

Cep telefonum çalıyor. Brad. "Benim için endişeleniyor musun?" Cevap verdiğimde soruyorum, muhtemelen eve geldiğini ve beni kayıp bulduğunu, nerede olduğuma dair kimseden bir açıklama gelmediğini biliyorum. *Tek başıma.*

"Kaç kere daha üstünden geçmemiz gerekiyor? Asla ama asla tek başına dışarı çıkmamalısın Danny."

Bir nefes daha çekerken gülümseyerek, "Bu bir evet demek o zaman," diyorum. "Ben iyiyim. Babamı ziyarete geldim. Sana anlatacak çok şeyim var."

"James söyledi."

Oh, güzel. Beni bir işten kurtardı. Ama . . . "Tam olarak ne?"

"Yeni arkadaşımız Spittle Junior hakkında," diye cevap veriyor ve ben nefes alıyorum. Rose hakkında öğrendikleri Brad'in aklını başından alacak. "Ama bana planından bahsetmedi çünkü sen bu küçük ayrıntı konusunda ağzını kapalı tuttun."

"Bana güveniyor musun?" "Hayır."

Gülümsüyorum. "Seninle sonra kulüpte buluşuruz." Gözümü korkutup döktürmeden telefonu kapatıyorum. Şimdi zamanı değil.

Ve babamın mezar taşında gördüğüm şey de ne?

Sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve kendimi yukarı itiyorum, yaklaştıkça alnım ağırlaşıyor. Üstünde metal bir kağıt ağırlığı tarafından tutulan katlanmış bir kağıt parçası var.

İçine bir ayı oyulmuş.

"Ne oluyor lan?" Nefes alıp veriyorum, olduğum yerde dönüp mezarlığı didik didik arıyorum. Arkama uzanıp silahımı çektiğimde sessizlik aniden ürkütücü bir hal alıyor ve sigaramı bir kenara fırlatıyorum. Kağıt ağırlığı cebime koyup notu alıyorum. Kağıdın sadece alt kısmı ıslak. Üst kısmı kuru.

Dikkatimi kâğıdı açmak ve etrafıma göz kulak olmak arasında bölüştürerek kâğıdı açtığımda bir telefon numarası görüyorum. Başka bir şey yok, sadece bir

Numara. Sorun sadece o kağıt ağırlığının ve notun nereden geldiği değil, nereye koyacaklarını nasıl bildikleri. Kendime *ne zaman* diye sormama gerek yok. Tekrar etrafıma bakıyorum, nefesimi tutacak kadar sakinleşiyorum ve çenem gergin bir şekilde arabama dönüyorum, direksiyona geçmeden önce ceketimi çıkarıp arka koltuğa atıyorum. Oturup, şimdi güneşin tadını çıkaran mezarlığa bakıyorum. Artık yağmur yok. Motoru çalıştırıyorum, çekiyorum ve gözümü önümdeki şeritten ayırmıyorum. Kavşaktan sola dönüp şehre doğru ilerliyorum. Sonra hemen sağa. Üç noktalı bir dönüş. Kenara çekip motoru çalışır halde bırakıyorum ve koltuğuma gömülmüş, gözlerimi dört açmış, dudaklarımda sürekli bir alay, bekliyorum.

Beş dakika geçti. On

dakika.

Yirmi.

Sabır.

Yarım saat sonra, kilise avlusuna giden yoldan bir Lexus beliriyor ve sakin bir şekilde nefes alıyorum, koltuğumda kayıyorum, daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum, ancak ön camdaki güneşin parıltısı görüşümü engelliyor. Araba şehre doğru dönüyor ve ben yavaşça kenara çekip kavşaktan sağa dönüyorum. Mesafemi koruyorum ve Otto'yu arıyorum. "Bu plaka numarasını al ve ne bulabileceğine bak."

"Anladım."

Rakamları sayıyorum. "Gri Lexus," diye ekliyorum telefonu kapatmadan önce ve babamın mezarına bırakılan numarayı çeviriyorum. Sessizce cevap veriyor ve ben koltuğumda rahatlıyorum, gözlerim ileride duran ve ... kim tarafından sürülen arabaya takılıyor. "Sizin için ne yapabilirim?" Sakince soruyorum.

"Sana bir teklifim var." Bir ses bozucu. *Lanet olası korkak.*

"Bu ne olabilir?" Yozlaşmış katına sürünmek için bir teklif mi? Bir af talebi mi?

Sessizlik yine uzuyor, arabamdaki gerilim artıyor. Nefesi hat boyunca çatırdıyor. "Sana şehrimde huzur vereceğim," diyor sakince. *Benimkinde* görmezden geldiğim bir vurgu var -kandırılmış sikik- ve sabırla bekliyorum, çünkü bir bit yeniği olduğunu biliyorum. "Eğer bana Enigma'yı verirsen."

Şaşkınlığım çok gerçek ama yine de gülümsüyorum. Hareketi büyük bir kırmızı bayrak. Ruh halinin bir göstergesi. Kaybediyor ve bunu biliyor. Böyle adamlar barış teklif etmez. "Burası *benim* şehrim. Bu yüzden benden hayır."

"Ne oldu, Black? Şeytanla anlaşma yapmıyor musun?"

Önümdeki yola bakıp gülümsüyorum, tenim rahatsızlıkla karıncalanıyor. "*Ben* Şeytan'ım," diyorum sessizce. "Ve seni cehennemin en alt katına götürmek üzereyim." Telefonu kapatıp Lexus'a odaklanıyorum ve onu şehre kadar takip ediyorum. Kapılı bir yeraltı otoparkına giriyor ve caddenin karşısına park etmek zorunda kaldığım için içimden küfrediyorum. Apartman bloğuna bakıyorum. On kat yüksekliğinde. En az on daire genişliğinde. "Lanet olsun," diye küfrediyorum, arabadan inip ana girişin yanındaki dahili telefona doğru yürüyorum. Karşıdan karşıya sekiz düğme. Aşağı doğru on. Sadece numaralar, isim yok.

Brad'i arıyorum ve arabama geri dönüyorum. "Babamın mezarına bir not bırakmış," diyorum cevap verdiğinde. "Bir telefon numarası."

"Sen mi çağırdın?"

"Evet. Bana bir anlaşma teklif etti."

"O zaman al ve işimize geri dönelim. Ne istiyormuş?"

"James." Arabama biniyorum, Brad'in bir sonraki sözlerinin gecikmesine şaşırmıyorum.

"Siktir."

Aynen öyle. "Not ıslaktı. Sadece mezar taşının üzerinde durduğu alt kısmı. Üst kısmı kuruydu."

"Anlamı?"

"Yağmur ancak ben yanaştığımda durdu."

Ben otopark girişine bakarken kısa bir sessizlik oluyor. "Neredesin Danny?"

"Lexus'u şehirdeki bir apartman bloğuna kadar takip ettim."

"Tanrı aşkına. Nereye? Geliyorum." Arka planda bir dizi ses var ve şu anda düşünebildiğim tek şey Çizmeyi diğer ayağına geçirseydi James ne yapardı? Enigma'yı gümüş bir tepside teslim edip çekip gidebilirdim. St. Lucia'ya geri dönerdim. Rose'a istediğini verirdim. Bebeğimizi huzur ve güven içinde büyütürdüm. Stresli bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, zihnim kaos içinde.

"Danny!"

İrkildim ve gösterge panelime baktım. Brad'i unutmuştum. Gözlerimi garaj girişine çeviriyorum. "Ben-" Kapılar değişiyor ve ben dik oturuyorum. Lexus beliriyor, garajın alçak tavanının yarattığı gölge sürücüyü gizliyor. Çabucak arabamı çalıştırıyorum.

"Konuşacak mısın lan?" Brad havlıyor.

Yaratacağım kaçınılmaz bok fırtınasından kaçınarak telefonu kapatıyorum ve arabayı takip etmeye başlıyorum, telefonum ısrarla çalıyor. Hep Brad. Sonra ekranda Rose beliriyor ve Brad'in hain kışına lanet okuyarak cevap verip vermemek arasında kalıyorum. Lexus'u görüş alanımda tutmaya çalışarak trafiğin içinde bir o yana bir bu yana savrulurken mantıklı tarafım bir şekilde beni yöneten pervasız tarafımın önüne geçiyor. Cevap veriyorum.

"Selam, ba-"

"Lanet kışını hemen eve götür."

Bıkkınlığımı içime atıyorum. Brad onu asla öldürmeyeceğimden bu kadar emin olmasaydı, bunlar olmazdı. "Bunu yapamam," diye sakince cevap veriyorum, bu sakinliğin bir kısmının aşağıya süzülüp karımı yatıştırabileceğini umarak.

"Yapabilirsin," diye bağılıyor. "Bu hafta sonu evleniyoruz ve yemin ederim Black, eğer o zamana kadar ölürsen seni öldürürüm."

Gülüyorum. Bu yapabileceğim en kötü şey. "Şimdi her şey biraz vurulmuş gibi, bebeğim."

"Danny!"

"Beni dinle, R-"

"Hayır, sen beni dinle. Katil kışını buraya geri getir yoksa giderim ve bebeğini de yanımda götürürüm."

Yanaklarım şişiyor, nabzım tehlikeli bir şekilde atmaya başlıyor. Karım beni nasıl sinirlendireceğini çok iyi biliyor. "Beni tehdit etme-" Hat kesiliyor ve ben inanamayarak yola bakıyorum. "Telefonu yüzüme mi kapattı?" Öfkeyle ayağımı yere basıp direksiyondaki arama düğmesini dürtüklüyorum. Düzgün bir kafadan başka bir şeyle bu işe girmemeliydim. Telefonu sesli mesaja geçerken "Lanet kadın," diye mırıldandım. Ona sevgi dolu bir mesaj bırakıyorum. "Bir daha asla ama asla beni terk etmekle tehdit etme yoksa *seni ben* öldürürüm. Bunu eve geldiğimde konuşuruz. Avuçlarını ısıtmaya başla bebeğim, çünkü benimkiler hazır." Telefonu kapattım. "Siktir," diye direksiyona vurup camı indiriyorum ve arabamın içine dolan serin esintiyi karşılıyorum. *Sakinleş, Black.*

Arabamın motoru protesto çığlıkları atıyor. Lexus'a çok yaklaşıyorum, bu yüzden gazı azaltıyorum, pençeli parmaklarım direksiyonun etrafında gevşiyor. İleride sola dönüp metruk bir binanın otoparkına giriyor ve ben de hızlı bir karar vermek zorunda kalıyorum. Yolun karşısına çekiyorum, iniyorum ve telefonumu sessize alıp bagaja gidiyorum. Kullanabileceğim bir şey var mı diye karıştırıyorum. Bulabildiğim en iyi şey bir beyzbol şapkası. Onu takıyorum, silahımın şarjörünü kontrol ediyorum, sonra koşarak yolun karşısına geçiyorum, oraya vardığımda binanın yüzüne yakın duruyorum. Nefes alıyorum ve yavaşça kenarından bakıyorum. Araba hareketsiz, sürücü kapısı açık.

Sonra gördüğüm şey beni bir anda altıya çarptı. *Bu ne lan?* Uzun, çıplak, söğüt gibi bir bacak beliriyor, ayak gökdelen topuklarıyla süslenmiş ve bir kadın kayarak saçlarını omzunun üzerinden atıyor. Lanet olsun, bana karşı kin beslemek için bir nedeni olan herkesi bulmak için şehri mi taradı?

Ölü babamın sevgilisi her zamanki gibi kendini beğenmiş görünüyor. Babamın öldüğü gün onu dışarı attıktan sonra Shannon'ın başka bir yerde çarpık bir koruma bulacağını bilmeliydim. Dünyamızdaki yerini korumak için hepimizin bildiği şeyi itiraf ettiği gün.

Her zaman seninle ilgili olduğunu biliyor olmalısın, Danny.

Ama kiminle buluşacak?

Kendini beğenmiş bir havayla otoparkta yürüyor ve metal bir kapıdan giriyor, girerken de etrafına bakınıyor. Kapı kapanır kapanmaz köşeyi dönüp peşinden koşuyorum. Dişlerimi sıkarak ve havayı tıslayarak kapıyı açıyorum. Topuklarının merdiven boşluğunun beton basamaklarına vurduğunu duyuyorum ve manikürlü bir elin tırabzandan yukarı kaydığını görmek için yukarı bakıyorum. Dışarıda kalıyorum ve onu üçüncü kata kadar takip ediyorum, bir kemerden geçerken krem rengi ceketinin arkasını yakalıyorum. Yavaşça durdum, silahım hazırды.

"Hey." Mırıltısı bir binanın kabuğunda yankılanıyor. "Ben buradayım. Sen neredesin?"

Donup kalıyorum, kalp atışlarım rahatsız edici bir hıza ulaşıyor.

"Ben yaptım," diyor gururla. "Babasının mezarını ziyaret edeceğini biliyordum. Tanrım, o yaşlı piç kurusuna hâlâ nasıl tapıyor." Gülüyor ve parmağım silahımın tetiğini çekmeye başlıyor, kanım cehenneme dönüyor, kaslarım beni tutmak için geriliyor. Onun ölmesi gerekiyor. Ölmeyi hak ediyor. Çok cazip ama ...

Kendimi duvara yasladım. Nefes alıyorum.

Nefes al, nefes al, nefes al.

Onu öldürmeyin. Onu öldürmeyin. Bu sefer hiç kök kalmayacak. Ağın tamamına ihtiyacım var ve o beni örümceğe götürecektir.

"Tamam. Beni sonra ara." Topuk seslerini tekrar duyuyorum. *Hay sikeyim.* "Seni seviyorum," diye ekliyor.

Sırtımı duvara yaslıyorum ve merdivenleri hızlı ama sessizce çıkıyorum, gün ışığına çıkıyorum ve ağır ağır nefes alıyorum. İçgüdülerim beni durdurmaya çalışıyor,

beni o binaya geri gönderip kaltağın hayatını bitirmeye çalışıyor. Duyarlılık buna izin vermez. Otto'yu arıyorum.

"Araba şuraya kayıtlı-"

"Shannon Pike. Bana onun adresini bul. Bana her şeyi getir."

Arabama ulaştım ve beyzbol şapkamı koltuğa attım. Kollarımı direksiyona dayadım. Derin nefes alıyorum. Miami'deki en büyük pisliği yapmak üzereyim.

GÜL

Saat sekiz olduğunda hala eve gelmemişti ve ben endişelenmekten bitap düşmüştüm. Esther'in bana oğlunun ne yaptığını bildiğini söylemesini daha fazla dinleyemezdim. O da oğlu kadar deli. Daniel odasında PlayStation oynamakla meşguldü ve Beau nefes alamayacak hale gelene kadar egzersiz yapmaya kararlı görünüyordu ve sonra teyzesiyle akşam yemeği planları vardı, bu yüzden kendimi yatağa attım ve orada bitkin olmaya devam ettim.

Gece ikide odamıza geldiğini duydum. Yatağa girdiğinde sessiz ve hareketsiz kaldım. Yapmak istediğim şey, sadece ona ne kadar kızgın olduğumu göstermek için bile olsa kalkıp başka bir yerde uyumaktı. Ama yapmadım. Beni yatağımıza geri koyacaktı.

Ne oluyor da tek başına şehre inmeye cesaret etti diye düşünüp durduktan ve sabahın erken saatlerine kadar uyanık kaldıktan sonra saat dört sularında uyuyakalmışım. Adamlarla bir bilgilendirme toplantısı, şüphesiz. Ama ne hakkında? Tekrar cennete gidebilmek için cehennemden geçmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu yolculuğu yapmak için kendime pek güvenim yok. Özellikle de bu kadar tükenmiş hissederken. Zihinsel olarak. Fiziksel olarak. Tamamen bitmiş durumdayım.

Öğlen uyandım. Danny'nin yattığı taraf boş ve soğuk, bana bir süredir uyanık olduğunu söylüyor. Ve bundan nefret ediyorum. Üç yıl boyunca, eğer çarşaf lar soğuksa, bu Danny'nin tehlikede olabileceği anlamına gelmiyordu. Birinin ölümünü planladığı, şüpheli güvenliğimizi sağlamaya çalıştığı ya da denge için savaştığı anlamına gelmiyordu. Bu günlük acı veren baskı ve boşluk yoktu ve ben o huzuru öz lüyorum. O rahatlığı. Onun varlığını. *Zihinsel ve fiziksel olarak.*

Kenara doğru sürünüyorum ve geriniyorum, ağır bir şekilde nefes veriyorum, kollarım bir gümbürtüyle yatağa yığılıyor. Yarın evleniyoruz. Şu anda, Danny'nin bu konuda ne kadar hevesli olduğunu biliyorsam ben de o kadar hevesliyim.

Karamsarlığımı üzerimden atamadan, zihnim sıkıntılı düşüncelerle dolup taşarken, bedenim ağırlaşırken, iç çekerek yatağa uzanıyorum.

"Anne?" Daniel'ın bana seslenişiyle kendime geliyorum ve hızla doğrulup saçlarımı atkuyruğu yapıyorum. "Anne, uyandın mı?"

"Uzun zamandır uyanıktım," diye sesleniyorum, o içeri girerken ayağa kalkıyorum. "Aman Tanrım." Ellerim ağzıma gidiyor, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Şu haline bak!" Takım elbisesi muhteşem, sportif vücudu onu çok iyi taşıyor, saçları dalgalanıyor ve yüzü arsız.

Sırıttırıyor ve ceketini içeri çekiyor. "Esther dikişlerden önce senin onayını almamı söyledi... dikişler... dikişler-"

"Terzi."

"İşte bu kadar. O gitmeden önce." Yavaşça dönüyor. "Yani? Onaylıyor musun?" Nasıl onaylamam? Sadece ona bak. Bebeğime. Çok yakışıklı görünüyor. Çok büyümüş. Duygularım beni ele geçiriyor ve elimi midemden çekiyorum. Daniel yeni bir bebekle ne yapacak? Mutlu olacak mı? Kızacak mı? "Onaylıyorum," diye onaylıyorum, yanına gidip omuzlarını okşuyorum, genellikle mükemmel takım elbisesini çekip düzeltiyorum, yakın olma ihtiyacım baskın çıkıyor.

Kucaklaşmaya gelmeyecek. Açıkçası berbat bir durum.

"Harika." Dönüyor ve dışarı fırlıyor. "Goldie ile tenis oynuyorum."

"Ne?" Kapıya gidip sesleniyorum ve onun koridordan merdivenlere doğru koşuşturmasını izliyorum.

"İngiltere'de okulu için oynardı. Bana meydan okudu." "Önce takım elbiseni çıkar." Peşinden koşuyorum. "Daniel!"

"Evet, seni duydum."

"O zaman cevap ver," diyorum sessizce, altın korkuluğun üzerinden eğilerek. Esther mutfaktan çıkıp bana bakıyor. "Nerede o?" Kim olduğunu söylememe gerek kalmadan soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor. "Bilmiyorum. Brad, James ve adamlarıyla birlikte birkaç saat önce ayrıldı."

Yutuyorum. Pütürlü. "Tamam." Omzumun üzerinden baktığımda yatak odasından cep telefonumun çaldığını duyuyorum.

"Bir demlik çay yapayım," diyor Esther ve ben de başımı sallayarak odamıza geri dönüyorum.

Telefonumu yatağın üzerinde buluyorum ve kimin aradığını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu görmezden gelemem. "Hilary," diyorum cevap olarak, yatağa doğru eğilerek. "Nasılsın?" Yaltaklanıyorum. Ne kadar aptalca bir soru. Bu kadın işleri doğru yapmadı, anne olma konusundaki çaresizliği onu daha iyi hale getirdi, ama Daniel'ı sahip olduğu her şeyle sevdiğini biliyorum.

"İdare ediyor," diyor, sesi inkar edilemez bir şekilde titriyor. "O nasıl?" *İlgisiz.* "İyi. O iyi." Bunu şişirmek duyarsızlık olur. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Sırtım doğal olarak dikleşiyor, alnım doğal olarak çatılıyor, zihnimi bana teşekkür edebileceği ne yapmış olabileceğime yoruyorum. Hiçbir şey bulamadım. "Ne için, Hilary?"

"Davet için."

"Davetiye mi?" Korkunç bir his kaplıyor içimi.

"Yeminini yeniliyorsun."

Terasa açılan Fransız kapılarına bakıyorum. "Öyleyiz," diye mırıldanıyorum. *Ne düşünüyor acaba?*

"Bizi düşünmeniz çok hoş. Kendimizi dahil hissetmemizi sağlamanız."

Kalbim onun için hızla acıyor. Kocasının neyin peşinde olduğunu, kendini yeraltı dünyasına nasıl kaptırdığını bilmiyorum ama Hilary'nin iyi bir kadın olduğunu biliyorum. Benden ne almış olursa olsun, bunu hak etmiyor. Ben onun için bir kadın değildim. Hatta bir insan bile değildim. Ben bir hiçtim, muhtemelen bir uyuşturucu bağımlısı, bir fahişe, bir umutsuz vakaydım. En azından kendine böyle söylüyordu. Yaptığı şeyle yüzleşmesine yardımcı olan şey buydu. Kendime sürekli onu iyi yetiştirdiğini hatırlatmak zorundayım. Onu sevdiğini. Ona her şeyi verdi -saygı, görgü ve bir yığın başka nitelik. "Bir şey değil." Sanki kocaman, ışıklı pembe bir filin etrafında dans ediyormuşuz gibi hissediyorum. "Hilary, Daniel burada daha güvende," diyorum ayağa kalkıp odamızda dolaşırken, onu rahatlatacak doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. Derek'in ona ne söylediğinden emin değilim. Ne kadarını bildiğinden.

"Kim bu insanlar Rose?" Sesi kırılmaya başlar.

"Tehlikeliler." Lafı dolandırmayacağım. O kadarını anlamış olmalı.

"Peki ya kocanız? O kim?"

Başımı ellerimin arasına alıp tekrar yatağa düşüyorum. Ona onun iyi adamlardan biri olduğunu söyleyemem. Kocam bir aziz değil. İtiraf etmeye cesaret edemeyeceğim kadar çok cinayeti var. Ama beni seviyor. Daniel'i seviyor. Bencil ve umursamaz bir aptal olsa bile. "Onları durdurabilecek tek adam o," diyorum, çünkü bu gerçeklerden başka bir şey değil. Onu. James. İkisinin de yanlıtıcı Ayı'ya karşı kişisel kan davaları var. Onun kim olduğunu bulup öldürene kadar rahat etmeyecekler. Ben de oturup bunun olmasını beklerken bir yandan da endişeden aklımı kaçırmak zorundayım.

Hattan belli belirsiz bir sızlanma duyuyorum. "Beni tamamen bırakmayacağına söz ver," diye yalvarıyor. "Sana yanlış yaptığımı biliyorum. Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum, ama lütfen, sana yalvarıyorum, lütfen onu tamamen benden alma."

"Sana borçluyum Hilary. Yıllarca oğluma baktığın için sana borçluyum. Ve seni onun hayatından asla çıkarmayacağım. Ortalık sakinleşince bir şeyler düşünürüz, söz veriyorum. Ama şimdilik, onun güvenliği benim önceliğim."

"Elbette," diye mırıldanıyor.

"Ve bilmeni isterim ki Hilary, Danny bu karmaşanın başındaki adamlarla anlaştı. Daniel'ı satın aldığı adamlar, beni kaçıran adamlar, hepsi gitti. Bu insanlar şimdi . . . Kim olduklarını bilmiyorum."

"Paranın nereden geldiğini merak ediyordum," diyor. "Derek'in işlerinin iyi olduğunu söylemişti. Sonunda hep istediği ismi kazanıyordu. Yeni ofisler. Yeni arabalar. İpotek ödenmişti. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Derek onların yayında bir ip. Kullanacakları ya da şantaj yapacakları bir araç. Hiçbir şey onun yararına olmayacak, sadece onların yararına olacak. Dolapları kazar ve iskeletleri bulurlar, Hilary. Ve seninkinde de büyük bir tane buldular."

"Daniel," diyor sessizce.

"Daniel," diye onayladım banyoya gidip bornozumu giyerken. "Ve eğer Danny Black'in karısıyla -benimle- bir bağlantı olduğunu öğrenirlerse oyun biter."

"Anlıyorum." Başka bir sızlanma. "Boşanma davası açacağımı bilmelisin."

"Ne?"

"Şu anda kız kardeşimde kalıyorum. Şehir dışında. Görünüşe göre, kocanız Derek'e bunun ihtiyatlı olacağını tavsiye etmiş. Bu bana düşünmek için çok zaman verdi."

"Oh, Hilary."

"Senden sempati istemiyorum Rose. Sadece Daniel'ın güvende olduğundan emin olmanı istiyorum. Derek onlardan para aldığı anda bizi riske attı. Bunun için onu affedemem. Gitmeliyim, seni yeterince tuttum. Çok meşgul olmalısın."

Odamıza bakıyorum. "Yapacak çok şey var."

"Neden orada olamayacağımı anlıyorsunuzdur, eminim."

"Elbette," diye mırıldandım. "Hoşça kal Hilary." Cep telefonumu bornozumun cebine sokuyorum ve ağrıyan başımı ovuşturarak yatak odasının kapısını açıyorum. "Günaydın," diyorum Tank'e geçerken, aceleyle aşağıya iniyorum. Mutfığa girdiğimde Beau ve Esther bana bakıyor, ikisi de gözlerini bornozumda gezdiriyor. "Daniel'ın" -parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum- "anne babasını' davet etti," diye geveliyorum. "Davetli listesi nerede?"

Esther temkinli bir ifadeyle dizüstü bilgisayarın adanın öbür ucuna itiyor, ben de Beau'nun yanına oturup hesap tablosundaki sınırlı isimleri tarıyorum. Belirgin olanların hepsi var, tüm erkekler, Goldie, Doc, biz. Sonra Derek ve Hilary'yi görüyorum. "Turner ve *misafir* kim?" Cevap almak için onlara bakarak soruyorum. İkisi de omuz silkiyor. Listeye geri dönüyorum. "Jerry?"

Beau, "Leon'un tersaneyi işletmesi için tuttuğu çocuk," diye söze karışır. Varili kazımdan bahsediyoruz. "Kenny Spittle mı?" Kaşlarımı çatıttım.

Beau gazeteyi ona doğru çeker. "Bu da ne?" diyor, onun adını duyunca ve görünce dudakları neredeyse kıvrılıyor.

"Neden onun bir fotoğrafını koymuşlar?" diye sordum. Sadece onun ölmesini istedikleri için olduğunu varsayabilirim ve düğünümüze katılacaksa ölemeyeceğinden eminim.

"Bir bankayı yönetiyor. Annemin kiralık kasasını sakladığı banka. İçindeki bilgileri Ayı'ya verdi, James'in gerçekte kim olduğunu bu şekilde biliyor. Annemin öldürülmesinin nedeni o kasaydı."

"Oh, Beau," diyor Esther iç çekerek ve dehşet içinde başını sallıyor.

Anladım. Onu duyuyorum. Ama . . . "İnsan avına böyle çıkamazsın Beau." Tanrım, bu insanlar tehlikeli. "Tek başına olmaz." Aslında hiç de değil.

Elindeki simidi bırakıyor ve sinirli bir şekilde ellerinin tozunu alıyor. "Neden herkes eskiden polis olduğumu unutup duruyor?"

Tamam, yeterince adil, o yaptı. Ona artık öyle olmadığını ve hâlâ fiziksel olarak tamamen iyileşmediğini hatırlatmayacağım. Ben aptal değilim. "Yine de tehlikeli."

Gözlerini deviriyor ve ben de isteksizce listeye geri dönüyorum, kaybedecek bir savaş verdiğimi biliyorum. Bu sadece Danny ve James'in savaşı değil. "Dedektif Higham da kim? Ne bu, polis galası mı? Bu çok saçma." Ellerimi havaya kaldırıp Esther'e bakıyorum. "Bu insanları tanımıyorum bile."

"Bunu biliyorsun."

Beau'ya bakıyorum. Mavi gözleri telaşlıydı. "Kim?" Listeye geri dönerek soruyorum. "Ne?" Gözlerim Perry Adams'ın ve altındaki karısının ismine takılıyor. "Şaka yapıyor olmalı." Başımı öne eğiyorum. "Bunu neden yapsın ki?" Ve aklıma bir şey geliyor. Esther'e baktım. "Bir şeyler planlıyor." Bakışlarımı Beau'ya çeviriyorum. "Bir şeyler planlıyorlar. James'le konuştun mu?"

Beau gülüyor. "Hayır, sana söyledim, konuşmuyoruz."

"Tanrı aşkına, bunun mutlu bir zaman olması gerekiyordu," diye bağıyor Esther, çay doldururken. "Ve sizi kızdırmak pahasına" -tencereyi kapatıyor ve dikkatini Beau ile benim aramda bölüyor- "İkiniz de yatakta birlikte olduğunuz erkekleri çok iyi tanıyorsunuz, değil mi?"

"Çok iyi." Beau simidinden bir parça alıp ağzına atıyor, yavaşça ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. "Neler yapabileceğini, ruh halini, dürtülerini biliyorum ve bunu bilmenin iyi bir şey olup olmadığını hala çözebilmiş değilim." Birkaç kez göz kırpmıyor ve bir an sessizliğe gömülüyor. "Biraz stres atmam lazım." Kendine geliyor, tabureden atlıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Çok güzel bir gün olacak," diyor. "Ve bu gece de harika olacak."

"Bu gece ne oluyor?"

"Bekârlığa veda partin," diye şarkı söyleyerek odadan çıkıyor. "Bekar bir kadın olarak son gecen."

Esther gibi ben de sesli gülüyorum. Bekâr olmaktan çok uzağım. Ve kocamı ne zaman geri alacağımı merak edip sürekli endişelenecek bir ruh hali içinde olmaktan da çok uzağım.

Ve bunu yaptığımda tek parça olacak mı?

Vardığımızda Hiatus pompalıyordu. Nolan tarafından kırmızı kadife ipten geçirilmeden önce Fury tarafından kuyruğun önüne kadar eşlik ediliyoruz. Kimse itiraz etmiyor. Kimse kıyameti koparmıyor. Sırtımda dünyaya kim olduğumu söyleyen bir tabela varmış gibi hissediyorum.

Arka tarafa yakın, kulübün geri kalanından uzakta, özel bir garsonun ve halkı geride tutan daha fazla ipin bulunduğu bir alana gösteriliyoruz. Beau'yu takip ederken arka duvarı kaplayan karartılmış pencereye bakıyorum. Orada olduğunu biliyorum. Beni izlediğini. Sadece kutup bakışlarını üzerimde hissedebildiğim için değil, Tank evde birkaç adamla birlikte Daniel'a bakıcılık yaptığı için ve Tank olmadan malikaneden ayrılmama izin verilmeyeceği için. Ayrıca, kulüpteki atmosfer gergin, insanlar bakıyor ve fısıldaşıyor. Yani evet, o burada. Kocam. İngiliz.

İngiliz olmamasını ne kadar isterdim ama yine de mantıklı tarafım onun adı ve ünü olmasaydı tanışamayacağımızı kabul ediyor. Ve şu anda hayatta olmazdık.

Pelüş kadife koltuğa uzanıyorum ve bir elinde şampanya şişesi, diğer elinde parmaklarının arasında tuttuğu saplarından sarkan bardaklarla garson kızın masamıza doğru yaptığı yolculuğu izliyorum. Kovayı indiriyor ve Beau, Esther ve Zinne'a'nın önüne birer kadeh koyarken ıslıl ıslıl gülümsüyor. Gözlerimin onu delip geçtiğini hissetmiş olmalı ki bana endişeyle bakıyor ve özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Bana bardak vermemeni söyledi, değil mi?" Zavallı kızın topukları üzerinde rahatsız bir şekilde kaymasını sağlayarak soruyorum. Emirlerine uyduğu için onu suçlayamam. Ben olsam suçlardım. Eğer onunla evli olmasaydım. "Bir bardak lütfen."

"Rose," diyor Esther uyararak. "Lütfen yapma."

Oğlunu destekliyor olması bile benim pervasız niyetimi körüklüyor. Esther, Danny'nin bana alkol vermeye cüret eden personele neden ölüm tehditleri savurduğunu bile bilmiyor. Hamile olduğumu bilmiyor.

"Evet, hadi Rose." Beau koltukta kayarak bana yaklaşıyor ve kolunu omzuma doluyor. "Büyük gününde kendini hasta hissetmek istemezsin."

Pencereye bakıyorum ve içimde bir şeyler tutuşuyor, beni içten dışa yakmaya başlıyor. Bugün onu görmedim bile. Çok mutluydu ve sonra çok ... uzaktı. Yoktu. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama bu hoşuma gitmiyor. Ketum davranıyor. Son kez ketum davrandığında, tam bir yıkım yolunda yürüdüm. İlacımın o yolun sonunda olması önemli değil. O keder ve kayıp duygularını asla yeniden yaşamak istemiyorum. "Bir bardak," diyorum sıkıca, gözlerim pencereden ayrılmıyor. Flüt titrek bir el tarafından yere bırakılır bırakılmaz şişeyi körlemesine kaldırıp dolduruyorum. Kadehi dudaklarıma götürüyorum ve dilim sıvıyı zar zor sıyrıp geçtikten sonra elimden kayıp gidiyor.

"Hayır," diye tersledi Beau, kapıyı çarparak indirdi. "Pişman olacaksın. Belki de eve gitmeliyiz."

Homurdanıyorum, gözlerim kulübün karşısındaki direğe takılıyor. *Karnına tekme at. Var olmasını sağla. Mesafesini koruyamasın.* İhtiyaç beni açıkça düzgün düşünemediğim noktaya kadar tüketiyor.

Ayağa kalkıp sahneye doğru ilerledim ve direkte asılı duran kıza baktım. "İzin verir misiniz?" Kibarca sordum. Kızın yüzü, zavallı şey, bir kaya gibi düşüyor, gözleri kulübün etrafında dönüyor. "O kadınları öldürmez," diye onu temin ediyorum, gözlerini benimkilere çevirdiğinde gülümsüyorum. "Ben mi?"

Sahnedən şimşek gibi indi ve ben de kenara oturup kendimi yukarı çektim. Beau aceleyle geliyor, Esther de peşinden geliyor ve zavallı Zinne oldukça şaşkın görünüyor. "Tanrı aşkına Rose, ölmek mi istiyorsun?" Beau beni aşağı çekmeye çalışıyor ama elini savuşturuyorum, direğe doğru ilerliyorum ve onu kavriyorum, yavaşça etrafında dönüyorum, adımlarım uzun, bakışlarım pencereye doğru kalkıyor.

"Rose!" Esther tıslıyor. "Buraya kargaşa getirmeden önce oradan aşağı in."

Buraya kargaşa getirmek istiyorum. Bir tepki istiyorum. Danny Black'in, İngiliz'in, Melek Yüzlü Suikastçı'nın buraya gelip bana haddimi bildirmesini istiyorum çünkü bizi tekrar bu dünyaya zorlayacaksa, bundan nasıl kurtulacağımı bildiğim tek yol bu. Ateşle. Savaşarak. Tehlikeyle. Eskiden olduğum kadını buldum. *Sonunda*. "Haydi, seni katil pislik," diyorum sessizce, gözlerimi kulübe dikiyorum, tüm dikkatlerin bu yöne çevrildiğini görüyorum, bazı erkekler düpedüz telaşlı görünüyor, kim olduğumu bilmeyen diğerleri ise biraz heyecanlı. Gülümsüyorum ve direğe doğru itiyorum, yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde kalçalarım açılana kadar çömeliyorum, direk aralarında yuvalanıyor, elbisem belimin etrafında.

"Rose!" Esther bağırıyor.

"Fury, indir onu," diye bağırıyor Beau, ben sırtımı eğip yükselirken, külotumun ağ kısmı metalin üzerinde kayıyor. Kalabalıktan birkaç uğultu, birkaç temkinli tezahürat, birkaç alkış geliyor.

İçimden hastalıklı bir şekilde gülümsüyorum ve ofise açılan kapıyı görünce başımı kaldırıyorum.

Beklediğim gibi ortaya çıktı ama üzerime saldırıp beni aşağı çekmeyince hazırlıksız yakalandım. Orada öylece duruyor, elleri ceplerinde, yüzü dimdik, gözleri parlıyor, ben yavaşça direğe sürtünürken o beni izliyor. Ve aniden başka kimsenin olmadığı dikkatimden kaçmıyor. Tüm erkekler arkalarını dönmüştü. Beau ve Esther yerlerine döndüler. Bar personeli kendi işleriyle meşgul.

Ona dik dik bakıyorum, varlığının yarattığı tepkiden nefret ediyorum. Terör.

Herkesin içinde saf, çiğ bir dehşet. Ben hariç.

Direk göğüslerimin arasına gelene kadar önümü metale doğru itiyorum ve bir bacağımı direğe doluyorum. Başını eğiyor. Yavaşça alçalıyorum. Ben diğer bacağımı yukarı kaldırıp kığım yere değene kadar sırıktan aşağı kayarken, o sahneye doğru rahat bir yürüyüşe başlıyor. Gözleri açıkta kalan külotuma takılıyor. Yara izi parıldıyor. Kızgın ama belli etmemeye çalışıyor.

Ve bir adam, aptal, ahmak, açgözlü bir adam, yakındaki bir masada gözlerini içkisinden kaldırdığında, Danny soğukkanlı ve sakin bir şekilde yanına gider, elini adamın başının arkasına koyar ve yere indirir.

Tam önündeki viski yığınının üzerine. Paramparça olur ve adam çığlık atar.

Danny adamın kanlı yüzüne yaklaşmak için eğilerek alçak sesle, "Bir daha bak," diyor. "Sana meydan okuyorum."

Elini teslimiyetle kaldırıyor, başı titriyor, özür dilemiyor. Ve suçluluk duygusu içinde patlıyor. Bana bakmak için dönen Danny başını hafifçe salladı. "İn aşağı bebeğim, birini öldürmeden önce."

Yutkunurken boğazım düğümleniyor, basamakları bulup kulüp katına iniyorum ve elbisemi yerine çekiyorum. Esther ve Beau'ya şöyle bir bakıyorum. Yüzlerindeki hayal kırıklığı suçluluk duygumu arttırıyor. Utanç.

Öfke.

Danny'nin yanından geçmeye başlıyorum, eve gitmeye, buradan çıkmaya kararlıyım, ama o yoluma çıkıp beni engelliyor. Gözlerim göğsünde, nefesimi dengelemek için çok çalışıyorum. "Bir fahişe gibi mi davranmak istiyorsun?" diye soruyor sakince.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve gözlerinin ardındaki öfkeden hiç zevk almıyorum. Bir leopar asla beneklerini değiştirmez. Öyle demezler mi? Danny yeraltı dünyasına sorunsuzca geri döndü. Korkusuz. Cesur. Vahşi.

Ben mi?

Bir zamanlar beni hayatta tutan her şey olmak için elimden geleni yapıyorum. Danny Black'i sevmek beni değiştirdi. Ve şimdi sırf bu yüzden ondan her zamankinden daha fazla nefret ediyorum. "Bekârlığa veda partinizin tadını çıkarın," diyorum, onu atlatıp çıkışa doğru yürürken.

Avuç içi saniyeler içinde enseme, parmakları etimi pençeliyor. Ona karşı koymaya zahmet etmiyorum.

"Bir keresinde bana benim olmak istediğini söylemiştin," diyor sessizce, ağzı kulağıma yakın.

"Belki de pişmanlık duyuyorumdur."

Parmakları daha çok sıkıyor ve irkiliyorum. "Belki de seni benim olarak *aldığım* için pişmanlık duyuyorumdur," diye tıslıyor ve içime çekiyorum, mantıksız bir şekilde inciniyorum. Daha sert sıkabilirdi. Beni sarsabilir. Beni duvara yaslayabilir ya da saçımı yumruklayabilir. Ama hiçbirisi bu sözlerden daha fazla acıtmazdı. O da bunu biliyor.

Titreyen dudağımı kontrol altına almak için şiddetle mücadele ederek beni kulübe doğru itmesine izin verdim. Kısa sürede dört bir yanımda erkeklerle çevrildi ve nazıkçe ama sıkı bir şekilde bir Merc'in arkasına yönlendirildim. Yanımda kayıyor, Ringo direksiyona geçiyor ve çok kısa, çok dikenli bekarlığa veda partimden kısa sürede uzaklaşıyorum.

Danny iç cebinden telefonunu çıkarır ve kulağına götürür. "Yarım saat içinde hazır ol," der ve telefonu kapatır, dirseğini kapıya sıkıştırıp pencereden dışarı bakar.

"Kimin ve ne için hazır olması gerekiyor?"

"Becerdiğim son fahişeyle iş konuşmam," diye mırıldanıyor sessizce.

Gözlerini yavaşça bana çevirdiğinde yaralanmış bir şekilde geri çekiliyorum. Soğuk gözler. İçinde en ufak bir sevgi kırıntısı olmayan gözler. Sadece onun yapabileceği bir şekilde beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Nefretle. Kopukluk. "Sen söyledin Rose. Zaten akıl sağlığımın sınırındayken beni zorlama." Pencereden dışarı bakmaya devam ediyor ve ben koltuğuma büzülüyorum.

İki kişi olduk.

Eve döndüğümde, asi bir çocuk gibi yatak odamıza götürüldüm, Danny peşimdeydi, bana dokunmuyordu ama arkamda olabildiğince yakındı. Ben kendisi için neyin iyi olduğunu bilen bir kadın değilim. Kavga etmekten çok yorulmuş bir kadını. Sabrı tükendi. Enerjim sıfırlandı.

Doğal olarak havada bir gerginlik var ama bunun tek sebebinin ben olmadığımı hissediyorum. İçinde bir şeyler değişmiş, ruh hali karanlık, kişiliği sinirli. Tanıştığım Danny bu ve onu gördüğüme pek sevinmedim.

Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve saatini kontrol ediyor. *Yarım saat içinde hazır ol.* Hiatus'tan utanç içinde çıkarılalı yirmi beş dakika oldu. Söylemek istediklerini söylemek için beş dakikası var. Ya da bağırarak istediğini bağırarak için. Hatta belki de elbisemi yırtıp atacak ve amacını seksle gösterecek. Dizginlerinin kopmaya hazır olduğunu görebiliyorum, ama hangi yöne gidecek?

Gözleri bir anda benimkilere dikildi. Ne yapmak istediğini görebiliyorum. Ne yapması *gerektiğini*. Ve benim de buna ihtiyacım var. Yeniden bağlanmaya. Yakınlık. Tutkuya, zevke ve katıksız Danny Black'e ihtiyacım var. Üç yıl önce beni esir aldığımda, beni istediğini biliyordum. Arzusuyla savaştığını biliyordum. Şimdi de savaşıyor. O zaman onu kırmıştım. Onu tekrar kıracağım.

Elbisemin fermuarına uzanıyorum ve aşağı çekerek elbisenin vücudumdan uzaklaşmasına izin veriyorum. Gözleri onu yere kadar takip ediyor ve sessizce içine çekiyor. Sonra yavaşça yaklaşıyor, elleri ceplerinde. Sadece bir adım ötemde durup, gözlerini telaşsızca vücuduma dikeyiyor ve karnımın üzerinde duruyor. Ele geçirilmeyi bekliyorum. Hırpalanmayı. Bunun yerine bakışlarını kaçırıyor ve yanımdan geçip banyoya gidiyor ve kapıyı kapatıyor. Ben odamızın ortasında iç çamaşırlarımla şaşkın şaşkın dururken onun konuştuğunu duyuyorum ve birkaç dakika sonra ortaya çıkıyor, telefonu hala kulağında, giderken bir arama yapıyor, bornozum avucunun içinde. "Rahatlamama yardımcı oluyor," diyor, arkamdan açık tutarak. Kımıldamadan duruyorum. "Bir ara sen de denemelisin." Hareketsiz ve şaşkın halimden sıyrılmamı bekliyor, ben de kollarımı kolların arasından geçiriyorum, o etrafımda dönerken ben de kollarımı kolların arasından geçiriyorum. "Kesinlikle. Her cumartesi mutlaka öğlen." Neredeyse suçlarcasına bana bakıyor. "İyi

konusuyoruz." Telefonu kapattı. "Yatağa," diye emrediyor, geri çekiliyor, alanımdan çıkıyor, bana bakmıyor.

Ona doğru uzanırken, içimdeki acıyı bastırdım. "Danny, ben-"

"Yat, Rose," diye homurdanarak uzaklaşıyor, beni düşünürken çenesi geriliyor. Elim ağır bir şekilde düşüyor. "Seni oraya kendim koymadan önce lanet yatağa gir."

Temas kurmak için yanıp tutuşuyorum, nasıl olursa olsun, onu kıskırtıyorum. "Siktir git, seni piç."

Beklediğim şeyi alamadım. Bir tokat. *Piç kurusu*. Kocam için tetikleyici bir kelime, onun vurdumduymazlığını kırmak için bir garanti. Ama bugün değil ve ben fırlatıldım. Karanlık bir gülümseme aldım. "Sana dokunmuyorum," diye fısıldıyor.

"Neden?" Beni cezalandırıyor ve bu çok acıtıyor.

"Yatağa gir."

"Hayır."

O kadar hızlı hareket ediyor ki, geri çekilecek zamanım bile olmuyor. Eli çenemi sıkıyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, burun delikleri tehlikeli bir şekilde alevleniyor. "Bir tür boktan noktayı kanıtlamak için *kendini* boktan ihtiyacına maruz bırakman yeterince kötü. Ama benim çocuğum?"

Sonunda kendini kaybetti ve çok rahatladı.

"Yatak," diye tıslıyor.

Evet, bu bir rahatlama ama onu zorlamayacağım. Yüzümü onun elinden kurtarıyorum, yatağa doğru geri çekiliyorum ve kapı çalınırken uzanıyorum.

"Bay Black?" Doktor sesleniyor.

Danny meraklı yüzümü görmezden gelerek, "Girin," diye homurdandı.

İçeri girerken Doc arkasındaki birine işaret etti. "İçeri getirin." Kaşlarımı çatarak kendimi dirseklerime kadar itiyorum ve kimin geldiğini görmek için bekliyorum.

"Tank?" Bir çeşit el arabasını çekerek geri geri gelirken "Tank" diyorum.

Bana bakmıyor ve bu çok yüksek sesle konuşuyor.

"Yatağın yanına," diye emrediyor Doktor, ben dilsiz bir aptal gibi otururken tıbbi çantasını odamızın köşesindeki sandalyeye bırakıyor.

"Teşekkür ederim."

"Neler oluyor?" Ben soruyorum. "Neymiş o?"

"Bir ultrason makinesi," diyor Danny. Yüzü. Onunla tanıştığım gece takındığı ifadenin aynısı. Hareketsiz. Duygusuz. Kararlı. Herhangi bir meydan okumanın ölümcül bir güçle karşılanacağını gösteren bir bakış. Onun şanssızlığı, benim onun ölümcüllüğüne karşı bağışıklığım olması.

"Bunun birlikte tartışmamız ve düzenlememiz gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun?" Bir varlığa ihtiyaç duyarak ayağa kalktım ve Doc hareketlerinde duraksayarak aramıza baktı. Benim bilmediğimi bilmiyordu.

"Konuşmamız gereken çok şey var ve sen makul davrandığında konuşacağız," diye cevap veriyor Danny, duruşu geniş. Tek gözü bir yarığa düşüyor. "Uzan."

Muhtemelen onu şaşırtarak, bana söyleneni yapıyorum ama bunu talep ettiği için değil. Ben hamileyim. Lanet olası hamileyim. *Hamile*. Gerçeklik ve mantık birdenbire beni buldu ve utancım da arttı. Ne yapıyordum ben? Ne düşünüyordum ki? Her şeyin yoluna gireceğini bilmeye ihtiyacım var ve artık kocam gibi bir pisliğe duyduğum küçümseme ya da ona inat olsun diye karşı gelmeye duyduğum derin acı bile beni mücadeleye itmeyecek.

Bornozumu açıyorum ve Doktor karnıma biraz jel sıkıldığında nefes alıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyor, elinde sonda ve gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatarak başımı arkaya yaslıyorum. Doktor karnımda gezinip oramı buramı yoklarken, vınlamalar ve bip sesleri odayı dolduruyor ve Danny'nin kötü ruh halinin devam eden çılgınlıklarını bastırıyor. Doktorun konuşmaması, bebeğin iyi olduğunu söylememesi beni panikletmeye başlıyor. Gözlerimi açıyorum ve yüzümü monitöre çeviriyorum, tam o sırada sürekli, yüksek bir gümbürtü sesi başlıyor. Yutkunuyorum, bakışlarım ekrana hakim olan bloğa sabitleniyor.

"Bebeğiniz," diyor Doktor sessizce, düğmelere dokunarak ve bir kadrancı çevirerek.

Dişlerim alt dudağıma gömülmüş bir halde sessiz ve hareketsiz kalıyorum. Ve beni bulan utanç yüzde bin kat artıyor. Çünkü

Artık gerçek. Artık bu bir fikir, bir kavram değil, içimde büyüyen ve daha önce hiçbir şeyi görmediğim kadar net görebildiğim bir şey.

"Kaç adet kaçırdın Rose?" Doktor bana bakarak soruyor. Hemen gerildim. "Neden? Bir sorun mu var?"

Danny canlanıyor ve yatağa doğru ilerliyor ama dikkati ekranda kalıyor. Bebeğimize.

"Her şey yolunda," diye hızlıca cevap vererek içimi rahatlatıyor ve hafifçe gülümsüyor. "On iki hafta civarında olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden sordum."

Ağzım açık kaldı. "On iki mi?"

"Muhtemelen on  e yakın."

Gözlerimi hızla kırpıştırıyorum, son birkaç ayı gözden geçirip son regl dönemimi hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum. Her zaman oldukça düzensiz olmuşlardır ve ben bunu her zaman küçük bir kızken maruz kaldığım vahşete bağlıyorum.

Birden Danny'nin teninin sıcaklığını üzerimde hissediyorum ve elimi tuttuğunu görmek için aşağı bakıyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor sessizce, tıpkı benim ekrana kilitlendiğim gibi. Yüzü beni büyülüyor. Yumuşamış, g r dudakları hafifçe aralanmış, mavi gözleri ölümden ziyade yaşamla parlıyor. *İşte aşık olduğum adam.*

"Rahim duvarı iyi görünüyor."

"Sadece iyi mi?" Danny soruyor.

Doktor birkaç düğmeye basarak, "İyi, kötüden daha iyidir," diyor. "Dolgun ya da sulu değil ama fena değil. Makinede kağıt yok gibi görünüyor, bu yüzden fotoğraf basamıyorum."

Danny elimi bırakıyor ve yatağın diğer tarafına geçip telefonunu çıkartıyor. Ekrana doğrultuyor ve bir fotoğraf çekiyor. Bebeğimizin ilk fotoğrafı. Bir süre fotoğrafa bakıyor, gözleri her bir parçayı en ince ayrıntısına kadar inceliyor. Duygularım üzerime çöküyor, gözlerim bulutlanıyor.

"Sizi biraz yalnız bırakayım." Doktor sondayı siler ve tıbbi çantasını almadan önce makinenin üzerindeki tutucuya yerleştirir. Sonra da ayrılır,

kapıyı arkasından sessizce kapattı. Bu ses Danny'yi felçli halinden çıkarmış gibi görünüyor ve bana bakıyor, yanaklarının çukurları titreşerek yıllar gibi gelen bir süre boyunca bakıyor.

"Baba olacağım, Rose."

Her şey genişliyor - nefes verişimden göğsüm, gözlerimin dolması, boğazımdaki yumru. Konuşamıyorum, sesimi ya da kelimeleri bulamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum.

Vücudu bir saniyede benimkini örtüyor, her bir sert, sıcak santimi beni kaplıyor, yüzü boynumun derinliklerine gömülüyor. Hıçkırıkları sessiz ama çok gürültülü, ona sarıldığımda, onu bana tuttuğumda, kendimi tekrar tekrar dövdüğümde, kafamın içinde durmadan özür dilediğimde.

Uzun, ağır bir iç çekişle sonunda yer değiştirip yanıma yerleşiyor. Gözlerimi siliyor. Yüzümün hatlarını çiziyor. Sonra elini karnıma yerleştiriyor. "Bunu hissediyor musun?" diye fısıldıyor, gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan. "Bu senin hep istediğin ama olabileceğini hayal etmeye cesaret edemediğin her şey. Bu seninle ilgili iyi olan her şeyin benim içimdeki iyilikle karışmış hali." Karnımı okşuyor ve elini bulup kendime doğru tutuyorum. "Bedenine karşı dikkatsiz olma, bebeğimize karşı dikkatsiz olma ve benim duygularıma karşı dikkatsiz olma." Eğilip ağzımın kenarını öpüyor. "Kendimi tutmayacağım Rose. Karım ve oğlu dışında, bu dünyada daha şiddetle koruyacağım hiçbir şey yok. Uğruna daha çok öldüreceğim hiçbir şey yok. Hiçbir şey beni incinme riskinden daha çabuk psikopata çeviremez. Sen benim etimi ve kanımı taşıyorsun. Dünyama daha fazla umut getiriyorsun. Nefret etmek istemiyorum, bebeğim. Sevmek ve sevilmek istiyorum. Değer vermek ve değer görmek. Hayat istiyorum, seni istiyorum, Daniel'ı istiyorum ve bebeğimizi istiyorum."

İşte bu kadar. Duygularımı kontrol altında tutma çabalarım sonuçsuz kalıyor ve omuzlarına uzanıp onu kendime çekerken gözyaşlarım sel olup akıyor.

"Bana bir çıkış yolu önerildi," diye mırıldanıyor sessizce, neredeyse emin değil.

Ne? Bir çıkış yolu. Artık ölüm ve kan yok mu? St. Lucia'ya dönüp tekrar huzurlu ve mutlu olabilir miyiz? Hamile kalabilirim ve strese girmem. Korkusuz bir doğum yapabilirim. "O zaman kabul etmelisin," diyorum kararlılıkla.

Bana karşı başını salladığını hissediyorum ama bu isteksiz bir hareket.

Bunu sorgulamıyorum. Ne gerekiyorsa yapmalı. Artık işine karışmayacağım. Onun stresini arttırmayacağım. Miami'den gitmek istiyorum ve geri çekilip Danny'nin halletmesine izin verirsem bu daha çabuk olur.

Dünyama daha fazla umut getiriyorsun. Nefret etmek istemiyorum bebeğim. Sevmek ve sevilme istiyorum. Değer vermek ve değer görmek. Hayat istiyorum, seni istiyorum, Daniel'ı istiyorum ve bebeğimizi istiyorum.

Çünkü bunu Danny'ye verdiğimde o kazanacak. *Biz kazanacağız.* Artık bunu onun için kolaylaştırmamı engelleyecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

JAMES

Kamptaki ruh hali düşüktür. Herkes gergin, kadınlar kontrolden çıkmış ve Danny ile Rose'un düğününün arifesindeyiz. Geçiminin buna bağlı olmadığını bilsem Danny'ye iptal etmesini söylerdim. Ve şimdi Rose hamile. Bu sadece Beau ve benim için değil, iş için de çok kötü bir zamanlama. Black'i dizginlemek, karısının hassas durumu olmadan da yeterince büyük bir görev. Ya şimdi? Her şey birdenbire büyüdü.

İçkimin son lokmasını da bitiriyorum, gözlerim aşağıdaki kulüpte, Beau'nun Esther ve Zinnea ile birlikte olduğu yerde, sadece Rose'un Danny tarafından hızla tahliye edilmesinden sonra değil, ruh hali de bastırılmış durumda. Dediğim gibi, Rose ve Danny'nin hamile olması için en kötü zaman.

"Bir tane daha ister misin?" Otto sorar.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu kanepede dizüstü bilgisayarına gömülmüş halde buluyorum. Goldie ben daha cevap vermeden ayağa kalkıyor, üstüme çıkmaya hazırlanıyor. "Ben iyiyim," diyorum ve onun yarı yukarı, yarı aşağı sendelemesine neden oluyorum. "Halletmem gereken bazı işler var." Gözlerimi tekrar kulübe çeviriyorum. Beau ve benim aramdaki sessizlik çılgılık atırıyor. Ortam gergin. Danny ve Rose'un son haberleri de buna tuz biber ekliyor. Ama o benim bildiğimi bilmiyor ve bu lanet olası

Bu acıyı tek başına çektiğini düşünmek bana acı veriyor. "Kafenin IP adresinden bir şey çıktı mı?" diye soruyorum.

Otto, "Hem de hiç," diye yanıtlıyor, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor.

"Bir şey çıkarsa bana haber verin." Ofisten çıkıyorum ve kulübe doğru ilerliyorum. Zinnea kendisi kadar özenli ve süslü bir kokteyl içiyor, Beau ise bir şişe suyu yudumluyor. Esther elinde şarapla beni fark ediyor ve Zinnea'ya uzanarak dikkatini çekiyor. İkisi de ayağa kalkıyor ve sessiz ve dalgın bir şekilde oradan ayrılıyorlar.

Şişesini yere bırakan Beau rahatlıyor ve ben yavaşça onun karşısına, çok uzağa inerken beklenti dolu bakışlarını bana dikeyiyor. Gözlerim masanın ortasındaki mumun alevine takılıyor, ellerim uzanmak için seğiriyor. Yanmayı hissetmek için. Gözlerimi çekip yukarı bakıyorum. O da aleve bakıyor. Hem fiziksel hem de duygusal olarak aramızdaki bu mesafe yanlış. Burada olmamın sebebi artık o. Onun burada olmasının sebebi benim. Bunu düzeltmemiz gerek.

Öne eğilip mumu söndürüyorum, masanın üzerindeki pozisyonumu koruyarak ona bakıyorum. "Artık işkence yok Beau," diyorum sessizce. "Bu artık sona eriyor."

"Hiç bitmeyecek mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum iddialı bir şekilde, çünkü olacak. Yarım kalan işler yavaş yavaş tamamlanıyor. Bitiş çizgisi görünmeye başlıyor. Adamlar konuşuyor, işler değişiyor.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

diye soruyor. "Biz yakınız."

"Peki banka müdürü nerede?"

"Tersanede bir konteynerde tutuluyor."

"Konuştu mu?"

Nefes alıyorum, koltuğumda geri geri gidiyorum. Bilgiye her zaman çok açım. Ama dökmeyeceğim. Son performansından sonra olmaz. Eğer bu plan işe yarayacaksa

engellere, beklenmedik aksaklıklara ihtiyacım yok ve benim güzel kızım büyük bir aksaklığa giden kesin bir yol. "Neden bana güvenemiyorsun?" diye soruyorum.

Nefes alışları sabır toplamak, nefes verişleri sükûnet bulmak içindir. "Sana güveniyorum."

"O zaman bunu bitirmek için bana güven."

Otto'nun yaklaştığını gördüğümde başımı kaldırıyorum, dizüstü bilgisayarını kollarının üzerine koymuş. Yüzü bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Omuzlarım dikleşiyor ve birkaç adım ötedeki Fury'yi bulup ayağa kalkarken ona başımı sallıyorum. Hemen içeri giriyor ve Beau ayağa kalkarken kafası aramızda sallanıyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, tüm varlığıyla dövüşmeye hazır. Ve dövüşecek. Dövüşeceğini biliyorum.

Masanın etrafında dönüyorum ve kollarının üst kısımlarını tutarak dikkatini bana ve sadece bana vermesini sağlıyorum. "Bırak bunu ben halledeyim," diyorum kararlılıkla ama yalvarırcasına. "Dışarıda senin için endişelenemem Beau."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyor. "Daha önce gayet iyi hayatta kaldım-"

"Seni zapt ettim ve dikkatini dağıttım mı?" Tanrım, şimdi onu kontrol altında tutmak için bağlayabilmeyi ne kadar isterdim. Ağzını tıkayayım ki bana sürekli karşı gelemesin. Gözlerini bağlayayım ki yaratmak üzere olduğum katliamı görmesin.

Beni omuz silkerek geri çekildi.

"Zar zor hayatta kaldın, Beau." Çenem seğiriyor. "Yaşamıyordun." "Şimdi de ben mi yaşıyorum?" diye bağırıyor ve beni itiyor. "Sen buna Yaşamak mı?"

"Hayır, bu cehennem gibi ama deniyorum Beau. Seninle bir hayat istiyorum ve bunu düzeltmeme izin verirsen çok daha çabuk olacak." Onu öne doğru çekip yanaklarından tuttum. "Seni seviyorum, seni anlıyorum ama geri çekilmen gerek Beau."

Çenesi titriyor. Gözleri doluyor. Cevap vermiyor ve ben de cevap vermesini beklemiyorum. Dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum ve arkamı dönüp kulüpten çıkıyorum.

"Derek Green az önce bana bir e-posta gönderdi," diyor Otto, yanımda.
"IP adresini şehir merkezindeki kafeye kadar takip ettim."

"E-postada ne yazıyordu?"

"İyi yaptığı bir iş için onu kutluyordum."

Kapıda durdum ve Otto'ya dikkatimi verdim. Sormama gerek yok.

"Roake bugün erken saatlerde serbest kaldı."

Derin nefes alıyorum, sırtım karıncalanıyor. "Suçsuzum," diye mırıldanıyorum ve Otto başını sallayıp ateş hattından uzaklaşmak istercesine geri çekiliyor. Kulübün dışındaki sokağa bakıyorum, damarlarım zonkluyor, kanım pompalanıyor. Yürüyor.

Artık onu öldürebilirim.

Birkaç adam yanımdan geçip gidiyor, biri omzumu sarsıyor ve Goldie'nin eli doğrudan sırtına gidiyor, çekmeye hazır, öfkemin açığa çıkmasına hazırlanıyor. "Sorun yok," diyorum derin nefesler alarak. Daha acil meseleler var.

"Ucubelerle içki içmem," diye mırıldanıyor bir adam. "Burası ne zamandan beri sirk oldu?"

Kulübe dönüp baktığımda Zinne'a'nın barda sırlıslık olduğunu görüyorum, Esther onu peçetelerle silmeye çalışırken yüzü şokun resmiydi. Beau gözüme çarpıyor. Az önce beni kapıda sıkıştıran adamların gidişini izlerken yüz hatlarını şiddet çarpıtıyor. Bakışlarını bana çeviriyor ve ben de onu her zaman okuduğum gibi okuyorum. "Tutun onu," diye homurdanıyorum ve Goldie'nin adamı dışarı çıkmadan yakalamasını istiyorum.

Kadın onu geri çekiyor, adamın itirazları yükseliyor ve arkadaşları gözlerini kocaman açarak arkalarına bakmadan kaçıyorlar. "Çekil üstümden, seni lezbiyen."

Silahımı çekip onu Goldie'den alıyorum ve duvara öyle bir çarpıyorum ki bina sarsılıyor, hırlayan suratım onunkinin içine giriyor. Ne yazık ki bu pislik beni kana susamış bir halde yakalamıştı ve insan avına çıkmadan önce tam da ihtiyacım olan şey üzerimdeki baskıdan biraz olsun kurtulmaktı.

"Ne oluyor lan?" diye saçmalıyor, aptalca beni itmeye çalışıyor. Dizim hızla kalkıp kasıklarına çarpıyor. Ciyaklaması tizdi

Gevşerken onu bırakıyorum ve yere yığılmasına izin veriyorum, elleri taşaklarını kavırıyor. Gözleri sulanıyor, inlemeleri uzun ve acı verici.

"Kollar," diye emrediyorum ve Goldie içeri giriyor, kirli gülümsemesiyle adamın ellerini taşaklarından çekip onları sabitliyor.

"Bekle, hayır!" diye bağıyor, "Lütfen, hayır."

"Umarım çocuk istememiştir," diyor Goldie, onu kolaylıkla yerinde tutarak.

Başında duruyorum ve o hareketsiz, gözleri kocaman, bacakları çırpınıyor. Botumu kaldırıyorum, birkaç dakika havada tutuyorum, onu tüketmek üzere olan ıstırap için bekleyişini uzatıyorum. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Botumu yavaşça indirip kasıklarına bastırarak soruyorum.

"Hayır, hiçbir şey, lütfen."

Nolan'ın güvenlik görevlilerinden birkaçı bize katılıyor, sessizce izliyorlar. Müdahale etmemeleri gerektiğini biliyorlar.

Botumu kaldırıp taşaklarına indiriyorum ve çığlık atıyor, vücudu koruyucu bir top haline gelmeye çalışıyor. Goldie kollarını tutarak bunu engellemeye çalışıyor ve ben de Nolan'ın güvenlik görevlilerinden birine bakıyorum, o da hızla içeri girip bacaklarını tutuyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor, ben yere yapışmış çaresiz bok parçasına bakan Beau'ya bakarken. Botumu tekrar kaldırıyorum ve tekrar tekrar indiriyorum, o boğulurken ve öksürürken, gözleri sulanırken hırlayarak yoluma devam ediyorum. Durmuyorum. Bilincini kaybedene kadar.

"Ondan kurtulun," diye emrediyorum. "Ve Roake'un nerede olduğunu bul." Kulüpten çıkıp arabama gidiyorum, bir kapı çarpması sesi duyunca duraklıyorum. "Şaka mı yapıyorsun?" Beau'nun eski sevgilisi bana doğru gelirken kendi kendime fısıldadım. "Ne istiyorsun?" İki polis arabası sirenlerini çalarak sokağa dalarken soruyorum. Kayarak durdular, dört polis memuru arabadan atlayıp bana doğru koşmaya başladı. "Ne oluyor lan?"

Burrows burnunu çekiyor, hiçbir şey söylemiyor, rozeti bakan herkese gösteriliyor. Yakalandım ve arabamın kaputuna doğru itildim.

önden metalin üzerine çarptı.

"James Kelly, seni saldırı şüphesiyle tutukluyorum."

"Saldırı mı? Bu senin maaş derecenin biraz altında, değil mi?" Kollarım dikkatsizce sırtımdan yukarı itilirken homurdanıyorum. "Dikkatli ol. O eller kız arkadaşşıma sonsuz zevk veriyor."

Beni acımasızca sarsıyor, omzuma acı dolu şimşekler gönderiyor. Çenem dönüyor, dişlerim sıkılıyor. "Söylemek zorunda değilsin-"

"Ollie!" Beau bağırıyor, yüzü panik içinde kulüpten dışarı koşuyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Neye benziyor?" diye soğuk bir şekilde soruyor ve beni çekiştirerek polis arabalarından birine doğru itiyor.

"Geri çekil Beau," diyorum, ona sadece beş dakika önceki konuşmamızı hatırlatarak. Eski sevgilisine bir bakış attım. Memnuniyet gülümsemesi güçlükle maskeleniyor. Dudağıım kıvrılıyor, ona bakarken milyonlarca söz veriyorum. Buna ihtiyacım yok. "Tanrı aşkına," diye bağırarak hayal kırıklığıımı açığa vuruyorum ve Burrows'un kelepçeleri çekiştirmesine neden oluyorum. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Saldırı mı?"

"Bizde de cinayet var" diyor. "Kanıtlar şu anda kabataslak, ama eminim siz gözaltındayken bunu açıklığa kavuşturacağız."

Tercüme edildi: Remand. *Hay sikeyim.* "Peki ben kimi öldürdüm?"

"Dedektif Spittle."

Ne oluyor lan?

"DNA'nız her yerindeydi." Burrows beni plakasız arabasına götürdü.

"Sende benim DNA'm yok."

Beni arkamdan itiyor ve bir kulak çubuğı çıkarıp ağızıma sokuyor. "Yine küçük bir sorun." G z kırpıyor, tutuyor. "Her yerinde." Kapı çarpıyor ve o, Goldie ve Fury tarafından geride tutulan Beau'ya doğru ilerlerken kıcıma küfrederek başımı geriye atıyorum.

"Seni lanet yılan!" diye bağırıyor. "Seni aptal, salak yılan! Gerçekten  lmek mi istiyorsun?"

"Bu bir ölüm tehdidi mi?" Burrows kaşları havada polis memurlarına dönerek soruyor.

"Hayır, bu lanet olası bir söz," diyorum kendi kendime, onun içeri girmesini izliyorum, tüm kibri silinmiş, yüzü aniden endişeli. Beau'yu yatıştırmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor. Gözlerimi Otto'ya çevirip başımı sallayarak ona işine bakmasını söylüyorum. Kilit altında olsun ya da olmasın, bu iş yine de bitiyor.

Ne sikim bir rahatsızlık.

Kıçım uyuştı, bileklerim ağrıyor, kollarım sızlıyor. Üç saatlik sorgulama, yüzlerce "Yorum yok" ve Oliver Burrows'u öldürmenin binlerce yolunu hayal etmek. Saat neredeyse on bir. Gittikçe daha da sinirleniyor, sabrı tükeniyor, sürekli cep telefonunu kontrol ediyor. Beni hücreye atmak için ihtiyacı olan kanıt bekliyor. Zaman benim tarafımda değil.

"Size tekrar soruyorum, Dedektif Spittle'ı siz mi öldürdünüz?"

"Yorum yok" diyorum, ona öyle sert bakmaktan gözlerim yanıyor. "*Sana* bir şey sormama izin ver."

"Ne?"

"Onu becerirken Beau'dan en çok hangi sesi duymayı sevdin?"

Yumruğu masaya sertçe iniyor, yüzü kırmızının çekici bir tonuna dönüşüyor. "Kapa şu lanet çeneni."

"Bağırdı mı?" "Kapa çeneni dedim!"

"İnlemek mi?" Hınzırca gülümsüyorum, ona birinin dokunması düşüncesinden hoşlanmıyorum ama onun tepkisini seviyorum. Çünkü ona bir daha asla sahip olamayacak. "Boşalmak üzereyken çıkardığı nefes nefese iniltiler mi?"

Masanın üzerinden atlayıp gömleğimi yumrukluyor ve beni sarsıyor. "Seni öldüreceğim."

"Yoksa bu sesler sadece benim için mi?" Sakince söylüyorum, bakışlarımı hiç ayırmadan, yüzü benimkine yakın. "Ben onun içindeyken," diye fısıldıyorum. "Hareket ederken. Gözlerinin parlamışını izlerken. Kalbinin çarpışını hissetmek."

Kükrüyor, odada volta atmaya başlamadan önce beni itiyor. "Nasıl tanıştınız?"

Ve işte en can alıcı nokta. Kıskançlığı. İncinmişliği. Onu düzeltmek istedi ve başarısız oldu. Ben başarısız olmayacağım. "Sorgulamanıza geri dönün, Dedektif Burrows," diyorum sessizce.

"Onu bir daha asla göremeyeceksin."

Gülümsüyorum. "Eminim öyledir."

Kapı açılıyor ve bir adam beliriyor, tanıdığım bir adam. Geri çekildim, manzarayı incelerken onu yakından izledim. Ben sakinim. Burrows, ondan çok uzakta. Harold Higham. "Kelepçelerini çöz," diyor, sadece Burrows'u değil, beni de şaşırtarak.

"Ne?" Burrows, Higham'a inançsızlık ve tiksinti karışımı bir ifadeyle bakarak, "Ne?" der.

"Kelepçelerini çözün dedim."

"Delirdin mi sen? O bir katil."

"Uncuff. Onu." Higham her bir kelimeyi sakince söylüyor, ben ise neler olup bittiğini merak ederek dikkatimi her bir adam arasında gezdiriyorum. Burrows küfrederek dışarı fırlıyor ve Higham'ı bu onuru kendisine bırakıyor. "Gitmekte özgürsünüz." Etrafımı sarıp ellerimi serbest bırakmadan önce içinde eşyalarımın -silah hariç- bulunduğu bir çantayı masaya fırlatıyor.

Bileklerimi büküp omuzlarımı yuvarlayarak ayağa kalkıyorum. "Suçlama yok mu?"

"Suçlama yok." Kelepçeleri masaya fırlatır ve kenarına tünür. "Belediye başkanından bir telefon aldım."

"Adams?"

"Sanırım İngiliz'den bir telefon almıştır."

Hafifçe başımı sallıyorum, ağrıyan etimi ovuşturuyorum.

"Misafirperverliğiniz için teşekkürler," diyerek kapıya yöneliyorum.

"Bir sorum var."

Elim hâlâ kapı kolundaydı. "O da ne?" "Sen ve Black kimi avlıyorsunuz?"

"Bunun cevabını biliyorsun, Higham," diye cevap veriyorum, ayaklarımı kaldırıyorum ve masalarında oturan, hepsi bana bakan, hepsi yumruk atmam için bağırarak yüzlere sahip çok sayıda memurun arasından ilerliyorum. Bu piçlerin kaç tanesi eğilmiş? Kaç tanesi Ayı'nın cebinde? Gözlerim Burrows'a takılıyor, hızım hiç kesilmiyor ve yanından geçerken nefret dolu bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Öldü," diye fısıldıyorum, dudaklarımı okuyabildiğinden emin olmak için. *Çok ölü.*

Dışarı çıkıyorum ve bir an durup gözlerimi kapatıyorum ve özgürlüğü içime çekiyorum.

"Hala geri çekilmemi istiyor musun?"

Omuzlarım düşüyor, gözlerim kapalı kalıyor. "Şimdi olmaz, Beau." Saatli bir bombaya karşı çalışıyorum ve polisle yaşadığım ufak çaplı olay planlarımı ciddi şekilde geciktirdi. Gözlerimi açtığımda onu arabamın yolcu koltuğunda, direksiyonda Fury ile buluyorum. Pencere açık, kollarını kavuşturmuş ve kenara dayanmış, çenesi ön kollarının üzerinde güzelce duruyor. "Burada olmamalısın." Burrows'un benim peşimde olduğunu biliyor ve Beau'yu kelepçelemesine izin vermeyeceğim. Onda benden daha çok şey var.

Arabaya doğru ilerliyorum ve Fury'nin arkaya binmesi için başımı sallıyorum. Hayatı bırakmaya hazır görünüyor. Direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırıyorum ve çalan telefonuma bakıyorum. "N'aber?"

"Dışarıda mısın?" Otto soruyor.

"Hayır, polis aramanıza cevap vermeme izin verdi." İçimi çekiyorum, trafiğe giriyorum, aynalarımı kontrol ediyorum, tetikteyim, çünkü düzgün bir polis beni takip ederdi. "Neler oluyor?"

"Roake serbest kalmasını South Beach'te bir barda kutluyor."

"Onun için ne güzel. Ne barı?"

"Ventacini."

Beau'ya bakıp seçeneklerimi değerlendiriyorum. İki seçeneğim var. Onu eve götürüp bu fırsatı kaçırmak ya da onu yanıma alıp öldürülecek adamlar listemden bir adam daha eksiltmek. *Tanrı aşkına*. "Yoldayım," diye mırıldanıyorum, telefonu kapatıyorum ve ayağımı yere basıyorum. "Bagajda ne var?" Dikiz aynasından Fury'ye soruyorum, keskin bir sağa dönüyorum, Beau onun üzerindeki kolu tutarken onu arkaya fırlatıyorum.

"Tam stok."

Ben başka bir yola girerken Beau bana bakıyor. "Otto onun Ventacini'de olduğunu nereden biliyor?"

Ve böylece sorular başlar. "Onu takip ediyoruz."

"Nasıl?"

"Avukatı."

"Derek Green'i mi kastediyorsun?"

Nasıl bildiğini bilmeme gerek yok. Kadınlar konuşur. "Evet, Derek Green." İyi geldi. Aslında fazla seçeneği yoktu ama Roake suçsuz bulunur bulunmaz takip cihazı planlandığı gibi çalıştırıldı. Roake asla hapse girmeyecekti. Sadece cehenneme.

Fury arka camdan dışarı bakarak, "Takip ediliyoruz," diyor. "Polis mi?" Kendimi kontrol ederek soruyorum.

"Hayır. Siyah Escalade. Üç araba geride."

Dikiz aynama bakıyorum ve Escalade'in burnunun dışarı çıktığını görüyorum. Akıllı bir polis beni takip ederdi. Peki neden takip etmedi ve beni kim takip ediyor? "Bunun için zamanım yok." Direksiyonu keskin bir şekilde çeviriyorum, araba diğer tarafa bakana kadar yolun karşısına savruluyorum. "Yere yat Beau," diye emrediyorum, keskin bir şekilde kenara çekiyorum. "Silahın var mı, Fury?"

"Silahlı."

Gözümü bize doğru gelen Escalade'den ayırmıyorum, gerçi şimdi yavaşlamış durumda. Ayağımı gazdan çekip hızına ayak uyduruyorum ve yanından geçene kadar yavaşça yaklaşıyoruz. Şoförün camı açık, kolu rahatça çıkıntıya dayanmış. Cesur. Çok cesurca. Önce dövmeği görüyorum,

Yüzünün yan tarafını kaplayan, başka bir dilde kelimelerden oluşan hoş bir kaydırma. Lehçe.

The Hound.

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Fury sakince, "Arkadan ateş etti," dedi.

"Öldürün onu."

Hemen ateş ediyor ve kan arka cama sıçrıyor, Escalade savruluyor. Fury Tazı'yı indirmeden önce "Geri çekil," diye emrediyorum, ayağımı yere basıp yola devam ediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Beau soruyor. "Açık bir atışı vardı." "Ve arkadaki diğer tetikçi de öyle."

Dönüp arka camdan dışarı bakıyor. "Üzgünüm patron," diyor Fury. "Bunu kaçırdım."

"Merak etme." Bir yan sokağa giriyorum ve yavaşlayarak kaldırımın yarısında duruyorum. Beau'ya "Olduğun yerde kal," diyorum. "Ciddiyim."

Başını sallıyor ve ben de aynadan Fury'ye bakıyorum. "Direksiyonun başına geç. Motoru çalışır durumda bırak. Hareket etmen gerekirse anlarsın." Bagajı açıp dışarı atlıyorum, arkaya doğru yürüyorum ve bir el bombası alıyorum.

Yolun ortasına doğru yürüyorum ve lastiklerin sesini duyar duymaz pimi dişlerimle çekip bir bowling topu gibi bırakıyorum ve Escalade caddeye doğru kayarken betona doğru yuvarlanmasını sağlıyorum. Aracın beklendiği gibi yavaşlayarak durmasını izliyorum, sürücü arabamı hareketsiz, beni de yolun ortasında silahsız bir ördek gibi görünce şaşırıyor. Planını yeniden değerlendiriyor.

Küçük bowling topum arabanın altında kaybolurken ve Tazı pencereden dışarı sarkmış, makineli tüfeğini bana doğrultmuş halde belirirken gülümsüyorum. "Söyle bana," diye sesleniyorum, kafamda zihinsel olarak sayıyorum. "Ne yazıyor?"

Gülümsüyor, parmağı yüzüne uzanıyor ve dövmesini okşuyor. "Diyor ki," diye gürlüyor, İngilizcesi bozuk, "bugün öleceksin."

"Kazıklanmışsın," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Aslında bugün öleceğin yazıyor."

Buradan kaşlarını çattığını hissediyorum ve sonra farkına varıyorum. Bu altın değerinde. Escalade havaya uçmadan önce gördüğüm panik anı, duyduğum bağırışlar. Altın gibi. Şarapneller uçuyor, alevler kükrüyor, vücut parçaları etrafa saçılıyor. Zamanım olsaydı bütün gece burada durup yangını izlerdim. Ne yazık ki yok. Ve polislerle bir kez karşılaşmak bir gün için yeterli.

Arabaya yöneliyorum, bagajdan bir makineli tüfek çıkarıyorum ve arkaya biniyorum. "Sür," diye emrediyorum, silahı dolduruyorum ve kemeri omzuma atıyorum. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve Beau'nun beni incelediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Yüzünü kaplayan ilgiden nefret ediyorum. Söylenmemiş övgülerden. Bir adamın daha benim ellerimde öldüğünü bilmenin verdiği tatmin. "Bu beni öldürürken gördüğün son adam olacak," diyorum sessizce.

Cevap vermiyor, koltuğunda dönüp yola bakıyor. Çünkü saçmaladığımı biliyor.

Otto hatta iken yolun karşısındaki özel barın girişini izliyorum. "Green'i görene kadar bekle," diyor.

"İçeride kaç kişi var?"

"Roake ve beş kişi daha."

"Tüm adamları mı?"

"Evet. Hepsini dışarı çıkarın, Ayı'nın işinin uyuşturucu kısmı sona erer."

Kapının kolunu tutuyorum, hazırım. "Tazı'yı da listemizden çıkarabilirsin."

"Ne?" Otto ağzından kaçırır.

"Buraya gelirken ona rastladım. Sanırım birisi ona nerede olduğumu bildirmiş. Ben de ona küçük bir havai fişek gösterisi yaptım."

"Burrows?" Otto soruyor ve ben de kayıtsızca mırıldanıyorum.

"Lanet olsun. . beni." "Çok güzeldi."

Otto gülüyor ve Derek Green'in barın girişinde belirip bir sigara yaktığını gördüğümde yerimde doğruluyorum. Avukat müvekkiliyle kutlama içkisi içiyor. "Gitmeliyim," diyorum, telefonu kapatıp dışarı çıkıyorum.

"James," diye sesleniyor Beau, beni oyalıyor. Arkama bakıyorum, gözlerini kapatıyor ve yutkunuyor.

"Bir dakika sonra görüşürüz," diyorum, silahımı gizlemek için koluma bir palto örtüyorum. "Söz veriyorum." Derek Green'e doğru ilerliyorum, sigarasını tedirgin bir şekilde üflerken.

Kapıcı beni dikkatle süzerken, "Liseden beri bir tane bile içmedim," diyor. "O benimle birlikte," Derek birkaç notu başparmağıyla işaretleyip uzatıyor. "Kutlamalara katılıyor."

Başlarını sallayıp geçmemize izin veriyorlar ve fuayeye yan yana yürüyoruz. "Ofisinize neden bir silah teslim edildiği size söylendi mi?"

"Hayır. Tek
kelime etme."

"Ayrıntılar," diye
emrediyorum.

"Çok geride. Altı kişiler, hepsi silahlı, hepsi de çok eğleniyor." Alnını sildi. "Ben yürüyen bir ölüyüm, değil mi?"

"Hepimiz yürüyen ölüleriz, Derek." Kapıyı iterek içeri giriyorum ve etrafı tarıyorum, en arkada Roake'u görüyorum, yüzüne doğru itilen bir parça kışla dikkati dağılmış. *Can't Hold Us* Feat. Ray Dalton'ın striptizcinin yuvarlak poposuna bir tokat atıp onu yoluna göndermesini ve ardından bir şişe tekila alıp yudumlamasını izliyorum. "Tanrım, tam bir parti bozucuyum," diye fısıldıyorum, ceketimi bırakıp nişan alıyorum.

Islık çalarım.

Bütün adamlar yukarı bakıyor.

Herkes lanetlere sırtını dayar.

"Kutlamalar sona erdi." Ateş açıyorum, silahımı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettirerek saniyeler içinde hepsini indiriyorum. Bardaklar kırıldı, içlerinden

pelüş sandalyeler havada patlar, çığlıklar duyulur, striptizciler saklanmak için kaar, personel barın arkasına saklanır.

Tetiği bırakıyorum ve müzik hala gmbrderken katliama bakıyorum. Kan duvarları, masaları, halıyı süslüyor. Tam bir karmaşı. l adamlardan oluşan güzel bir karmaşı.

Yanlarına gidip çömeliyorum ve gözlerimi cesetlerin üzerinde gezdiriyorum. Tek bir yaşıam belirtisi yok.

Ama . . .

Ayağa kalkıp cesetlere daha fazla mermi yağdırdıktan sonra dönüp dışarı çıkıyorum ve Glock'umu pantolonumdan ıkıyorum. Kapıcılar ellerini kaldırarak en yakın duvarlara doğru geri çekildiler. "Ne gördünüz?" Nişanımı aralarında paylaştıarak soruyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor biri, yaprak gibi titreyerek.

"Hiçbir şey yok." "Ara vermiştiniz, değil mi?"

İkisi de kaık kuklalar gibi başını sallıyor ve ben Green'e bakıyorum. "Umarım sözlerini tutarlar, Derek," diyorum ve nişan alıp diz kapağına ateş ediyorum.

ılık atıyor, bir bok çuvalı gibi düşüyor. "Neden?" Sıçrayan dizini sıkarak salya akıtıyor ve yuvarlanıyor.

"Bu işten yara almadan çıkarsan tuhaf görünür, sence de öyle değil mi?" Tekrar kapıcıya döndüm. "CCTV MI?" Yukarı ve etrafa bakıyorum, köşede bir kamera görüyorum.

"Ben bakarım." Kapıcılardan biri yakındaki bir kapıyı işaret ediyor. "İçeride."

"Şimdi abuk olun. Sanırım kısa süre içinde bir misafirimiz olacak."

Aceleyle uzaklaşıyor ve ben sabırla bekliyorum, Derek Green'in acı içinde ciyaklamasının rahatsız edici seslerini engelliyorum. Birkaç dakika sonra elime bir sabit disk tutuşturdular. "Hepsi bu kadar mı?" Kirpiklerimin arasından bakarak soruyorum. "Güvenlik için kopya falan yok mu?"

"Hayır."

Başımı sallıyorum, silahımın ucuyla güvenlik odasının kapısını iterek açıyorum ve son mermilerimi sistemi paramparça etmek için kullanıyorum. Sonra Derek'in itaat etmesini sağlayacak kanıtı arka cebime koyarak oradan uzaklaşıyorum. Yolun karşısına geçip arabanın arkasına geçiyorum. Beau rahatladığını belli etmiyor ama tüm varlığının gevşediğini görüyorum.

Ve bu çok iyi çünkü ona ihtiyacım var. Şimdi onun içine ihtiyacım var. Tüm vücudum adrenalinle yaşıyor ve neye ihtiyacım olduğunu anladığı anı görüyorum. Göz bebekleri büyüyor, nefesi hızlanıyor. Sanırım kafasında malikaneye dönmenin kaç dakika süreceğini sayıyor. Onu becereceğim -Sertçe, acımasızca ve sonra onu odamıza götürüp tekrar yapacağım. O gelecek. Ben de geleceğim. Ve ikimiz de doyduğumuzda, ikimiz de terlediğimizde, parçalandığımızda, o zaman bizi düzelteceğim.

BEAU

Fury arabayı durduruyor ve talimat almak için aynaya bakıyor. Araba yolculuğu ölüm sessizliğindeydi, gergindi ama aramızda aynı acımasız öfke yoktu. Bu özlediğim bir gerginlikti. Arzulanan. Delicesine çekici erkek arkadaşımın aklında tek bir şey var. Sikişmek. Ve bu gece olanlardan sonra ben de tamamen ona katılıyorum. "Ben hallederim," diyor James. "Ve bugün için teşekkürler."

"Sorun değil." Fury hızla kendini dışarı atıyor ve sonra ben talimat bekliyorum.

"Buraya gel," diyor açıkça.

Omzumun üzerinden bakıyorum, yüz ifadesindeki gerginliği fark etmeden önce kan lekeli kıyafetlerini fark ediyorum. Gömleğinin alt kısmına uzanıp onu vücudundan sıyrıp yanındaki koltuğa fırlatırken gözleri yavaşça bana dönüyor.

"Seni istiyorum, Beau. Seni şimdi istiyorum." Pantolonuna gidiyor ve fermuarını açıyor, kışını koltuktan kaldırıyor ve boxer'ıyla birlikte aşağı itiyor. Tahrik olduğunu fark ediyor ve yavaşça şaftını okşadığını görünce ağzım kuruyor. Arka camların karartılmış olduğunu biliyorum. I

Ayrıca birkaç ay önce olmasalardı bunun muhtemelen bir önemi olmayacağını da biliyorum. Ama şimdi? Kimsenin beni görmesine izin vermezdi.

Eve doğru bakıyorum.

"Sabırsızlanıyorum." Koltukların arasından uzanıp bileğimi tutuyor ve beni arkaya doğru çekiyor. Kucağına iniyorum, elbisem yukarı itiliyor, külotum kenara itiliyor. Aletinin şişen başının beni sıyırdığını hissettiğimde sırtım dikleşiyor. "Daha aşağı."

Bana söyleneni yapıyorum, kalçalarındaki kasları serbest bırakıyorum ve kucağına gömülüyorum, yüzü çarpılacak kadar gerilirken aldığım her santimde içime çekiyorum. "Kahretsin," diye tıslıyor, vücudu yumuşuyor, deriyle kaynaşiyor. Koltuğun arkasını tutuyorum, kalçalarımı hafifçe döndürürken çenem göğsüme düşüyor. Şüphe hemen sönüyor. İçimdeki ateş yeniden alevlendi. Ter, kan, ölüm ve seks havayı doyuruyor.

James çenemi tutuyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor, bunu yaparken yavaşça yukarı doğru itiyor. Nefesim kesik kesik, gövdem yuvarlanıyor. Ortak nefeslerimizin sıcaklığı camları buğulandırmaya başlıyor, hava nemli. "Seni seviyorum." Kelimeleri zorluyor ve gerçekten söylenmesi gereken tek şey bu. Çünkü sevmese neden burada olayım ki?

Öne düşüp ağzını alıyorum, kucağında sallanmaya başlıyorum, zevkin ve yakınlığımızın her zerresini içime çekiyorum. Sıcak dili benimkine doğru kayıyor, tembelce daireler çiziyor, ellerim saçlarında onu tutuyor. Ve ilk tanıştığımızda neden sadece sevişmeye karar verdiğimizde dair her neden geri geliyor. Zihnim temizleniyor ve kalbim artık acımıyor. Sadece James bende bu unutkanlık halini yaratabilir. Ve şimdi, buna ihtiyacım var. Zulüm yok, ölüm yok, adaletsizlik yok. Sadece zevk.

Beni öldürecek bir şey varsa, o da budur. Ama ölmeyeceğim, ölmeyi reddediyorum. Uğruna yaşayabileceğim harika ve tüketilebilir bir şey varken olmaz. İntikamdan daha fazlası. İronik bir şekilde, James bana her şeyi verebilir.

Yutkunuyor, parmakları kalçalarımı daha sert pençeliyor. Dudaklarından hızla geri çekiliyorum, hızım artıyor ve onun çözülüşünü izliyorum.

sadece bir görüntü beni aynı coşku yoluna götürüyor. Isırdığı için yanakları çukurlaştı. Gözleri benimkilere sabitleniyor. "Daha fazla," diye homurdanıyor, bir elini enseme atıp saçlarımı sıkıyor. Daha hızlı sallanıyorum, inliyorum, başım geriye düşüyor, ağzım açılıyor, bakışlarım onunkilerden ayrılmıyor.

Bir buldozer gibi üzerime geliyor, ondan kaçmak yok, vücudumu acımasızca eziyor. Ellerim başının arkasındaki koltuğa fırlıyor, deriye dayanıyor, doruk noktam beni dışarı çıkarırken vücudum sarsılıyor. Hiçbir şey söyleyemiyorum, titriyorum, tıslıyorum, gözlerimi kapatıyorum, hassasiyetle başa çıkmak için her şeyi yapıyorum. Bozuk işitme duyumla bağırışını duyuyorum, kalçalarının yukarı doğru sert vuruşunu hissediyorum. Dalgaya biniyorum, her şey kontrolümden çıkıyor, bedenim, zihnim, nefesim.

Öne düşüyorum, alnım boğazına dayanıyor, avuçlarım çıplak göğsüne doğru kayıyor, onu hissediyorum. Onu okşuyorum. Ellerim toplanıyor, yüzüm dönüyor, gözlerim açılıyor. Pencere mükemmel bir sis tabakası. Puslu. Cam ama berrak değil. Nefes alış verişi gürültülü ve kolları sırtıma dolanmış, beni sıkıca tutuyor.

"Sana bir soru soracağım Beau," diyor sesi kısık bir şekilde. "Ve cevabın kesin."

Gerilmemek için kendimi zor tutuyorum ama başaramıyorum. "Ne?" "Gitmek mi istiyorsun?"
"Ne?"

"Bu gece. Toplanıyoruz, gidiyoruz. Oyun şimdi bitiyor."

Doğal olarak geri çekiliyorum, sözlerini geri aldığına dair herhangi bir işaret var mı diye yüzünü tarıyorum. Hiçbir belirti yok, ifadesi sabit. Çok ciddi. "Neden bahsediyorsun sen?" Ne değişti? Cesareti nereye gitti?

"Sana gitmek isteyip istemediğini soruyorum, çünkü bana evet dersen gideceğiz. Şimdi." Parmak ucu burnumun köprüsüyle buluşuyor ve aşağıya doğru mükemmel bir çizgi çiziyor.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum, hazırlıksız yakalanmıştım. Ayı öldü ve kimse bana söylemedi mi? Her şey bitti mi?

"Bu evet demek değil." Gülümsemesi belli belirsiz, şaşkınlıkım onu eğlendiriyor. "Bu bir hayır da değil."

"Yani bu bir evet mi?"

"Evet. Hayır." Saçlarımı sıkarak kendi kendime homurdanıyorum. "Burada neler olduğunu anlamam gerekiyor." St. Lucia'da kalma fikriyle boğuştum. Bulduğumuz kısa süreli normallik hoşuma gitmişti ama buna tam olarak karar verememiştim çünkü benim huzur ihtiyacımdan çok daha büyük güçlerin iş başında olduğunu biliyordum. İronik bir şekilde, James'in ve benim ortak intikam ihtiyacımızdı. Ama ya bu ihtiyaç bizi öldürürse? Aradığınız şeye gerçekten sahip olamayacaksanız onu bulmanın ne faydası var? Öte yandan, ya bu bizi sonsuza dek takip ederse, nereye gidersek gidelim, kim olmaya çalışırsak çalışalım? Bizi her zaman bulabilir. Tek gerçek ve *güvenli* çıkış yolu, geleceğimiz için risk teşkil eden her şeyi öldürmektir. Yine de bu seçeneklerin hiçbirisi garanti değildir. Her biri risk taşıyor. Gidersek sadece kaçınılmaz olanı erteleyebiliriz. Kalır ve bununla başa çıkarsak, Miami'den hiç ayrılamayabiliriz. Hayatta kalamayız. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, içim parçalanıyor. Artık sadece James ve ben de değiliz. Danny ve Rose da var. Eğer gidersek Danny Miami'yle tek başına uğraşmak zorunda kalacak ve bu da benim huzur bulurken Rose'un huzurunu kaybedebileceği anlamına geliyor. Kendi mutluluğum için bir başkasının, bir arkadaşımın mutluluğunu asla feda edemem. Vicdanım buna asla izin vermez.

"Kalıyoruz," diyorum iddialı bir şekilde. Tanrı biliyor ya, daha fazla adam olamaz

öldürmek için. James, Danny ve diğerleri arasında Miami cinayet başkenti haline gelmiştir. Bu topyekün bir savaş.

"Kalıyoruz," diyor. Bu bir soru değil, beni doğru duyup duymadığını sormanın bir yolu değil çünkü katliamdan kaçmak istemediğime şaşıyor. Sadece onaylıyor çünkü cevabımın ne olacağını biliyor. Bu sadece, eğer istersem, istemese bile çekip gideceğini açıkça *belirtmenin* bir yolu. İşler kesinlikle değişiyor, ama bunun nereden geldiğini kendime tekrar sormam gerekiyor. Miami'ye geldiğimiz zamankinden daha yakın olduğu kesin. Neden şimdi çekip gitsin ki? Ben neden gideyim?

James beni kucağından kaldırmaya başladı. "Bu da nereden çıktı?" Kıçını kaldırıp pantolonunu yukarı çekerken elbisemi aşağı indirmek için kıvranarak soruyorum.

"Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum."

Gülüyorum ve James'i kaşlarını çatmaya zorluyorum. "Seninle tanışmadan önce kapana kısılmıştım, James." Sebebi saçmalıktı ve şimdi şüpheleniyorum. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey olmuyor." Fermuarını kapatıyor.

Profilini inceliyorum, ondan yayılan belirsizlik hissinden hoşlanmıyorum. "İçinizde kötü bir his mi var?"

Çalışan elleri hareketsiz ve düşüncelerini toplamak için birkaç dakika alıyor, bu da beni daha da endişelendiriyor. "Kimseye bir şey borçlu değiliz," diyor sessizce, başını kaldırıp bana bakarak. "Lütfen bunu unutma. Bütün bu boktan iş seninle benim aramda."

Kafamı çok karıştırıyor. Sonra aniden açısını fark ederek ondan uzaklaşıp arkama yaslanıyorum. "Danny ve Rose'u mu kastediyorsun?"

"Ve eski sevgilin." Gömleğini bulur ve giyer. "Ve baban."

"Danny Black'i babamdan daha çok seviyorum," diyorum gülerek. "Bu etkileyici boyutlarda bir hata değil mi?"

Bir an kıpırdamadan duruyor, eğlencem azalırken beni izliyor, yüz ifadesi neredeyse acı çekiyor. "Gülüştünü ne kadar sevdiğimi unutmuşum." Bana uzanan James beni tekrar kucağına çekti. Unutmuştu. Son birkaç haftada çok şey unutuldu. "Eski sevgilinin benimle gerçek bir sorunu var, tıpkı baban gibi. Bu konuda ne yapabiliriz?"

Şu anda gülmüyorum, sadece gülümsüyorum ama kaşlarımı çatıyorum. Başım ağrıyor. "Ya onları öldürürsün ya da yasalara uyan bir vatandaş olursun. İkisi de seçenek değil."

Kaşları hızla yukarı kalkıyor.

"İkisi de seçenek değil," diye tekrarlıyorum, başım eğik, dudağım büzülmüş. "Öyle mi?" Babamın en büyük hayranı olmadığım bir sır değil ama netlik adına, suikastçi erkek arkadaşımın onu öldürmenin bir seçenek olmadığını anladığından emin olmalıyım.

gerçekten bir seçenek değil. Beni bu dünyaya getiren adam gerekli bir kötülük. Peki ya Ollie? Eninde sonunda sakinleşecektir. Umarım. "Cevap ver bana."

"İkisi de seçenek değil," diyor ama gönülsüzce. "Hadi gel." Arabanın kapısını açıp iniyor, elini bana uzatıyor, ben de hâlâ ona bakarak kabul ediyorum. Zihnim, özellikle James'in kalkıp gitme teklifinin ışığında, kendimi tutamadığım sorularla dolu. "Bu neredeyse bitti mi?" Bizi eve doğru götürürken soruyorum. Bir yanım öyle olması için dua ediyor, ama mantıklı yanım James'in Ayı'yı bulmaya yakın olsaydı asla gitmemizi önermeyeceğini biliyor.

"Evet," diye basitçe cevap veriyor, ayrıntıya girmeden. Bu sadece şüphelerimi artırıyor. Onu durduruyorum, iri gövdesinin arkasından mutfağa doğru bakıyorum, odadan kahkahalar ve gevezelikler yayılıyor. Düğün arifesi. Yarın -ya da bugün- sadece bir günlüğüne, her şey -kan, ölüm, intikam- sevgi ve mutluluktan başka hiçbir şeye yer vermemek için duraklatılacak. Ölümcül bir fırtınadan önceki sessizlik olabilirmiş gibi geliyor.

Sabırla konuşmamı bekleyen James'e bakıyorum. "Bana neler olduğunu anlat," diye emrediyorum, kararlı bir şekilde. Her zaman bir şeyler oluyor ama son birkaç gündür gerilim artmış gibi hissediyorum. Sonun yaklaştığını hissediyorum, ama puslu. Belirsiz.

Başını yavaşça sallıyor, yüz ifadesi uyarıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum, aklım başımdan gidiyor. İtiraz edeceğimi bildiği için reddediyor. Bana söylenenlerden hoşlanmayacağımı biliyor. Ve bu, bu adamdan alışkın olduğumdan daha da riskli olduğu anlamına geliyor ve ben oldukça riskli şeylere alışkınım. Tanrım, sadece bugün kaç kişiyi yok etti?

"Benim bir polis olduğum gerçeğini hiç düşündün mü? Bunu çözmeye yardımcı olabileceğimi?"

"Evet," diye gülüyor. "Her zaman." "O zaman neden bana izin vermiyorsun?"

"Çünkü ne olursa olsun senin ateş hattında olmayacağına dair kendime bir söz verdim. Yeterince acı çekmedin mi? Yeterince incinmedin mi?"

"I-"

"İşte buradasın."

Danny ofisinden Ringo ve Brad ile birlikte çıkıyor, hepsinin elinde bir çeşit alkol var. Aramıza bakıyor, ilgileniyor. "Her şey yolunda mı?"

"Harika." Gülümsemeye zorluyorum, dikkatimi James'e geri veriyorum, ona işimizin bitmediğini ima eden bir bakış atıyorum. O da bana bitirdiğimizi ima eden bir bakış atıyor. Göreceğiz bakalım. Yarın ya da bugün düğün günü olabilir, ona bu lütfu vereceğim ama ondan sonra neler olduğunu bilmek istiyorum. "Sizi işinizle baş başa bırakayım," diyorum, uzanıp dudaklarımı James'in yanağına bastırıyorum ve mutfığa gitmeden önce birkaç saniye orada tutuyorum. Gözden kaybolduğumda, kapının hemen önünde durup dinliyorum.

"Seni hapisten çıkarmak için Adams'tan bir iyilik istedim," diyor Danny, neredeyse eğlenerek, "ve yaptığım ilk şey Polonyalıları havaya uçurmak ve bir barda ateş etmeye başlamak oldu."

"Haberler hızlı yayılır."

"Aklından ne geçiyordu?" "Bir fırsat gördüm. Onu değerlendirdim."

Danny'nin ofladığını duydum. "Bu bok hakkında konuşmamız gerekiyordu."

"Öyle miyiz?" James karanlık bir şekilde soruyor. Kendimi nefesimi tutarken buluyorum, ortam buz gibi. "Peki siz üçünüz orada bensiz ne yapıyordunuz?"

Danny aynı derecede karanlık bir sesle, "Sadece birkaç telefon görüşmesi yapıyorum," diye cevap verir.

"Hey, hadi ama," diye araya giriyor Brad. "Kutlama yapıyor olmamız gerekiyordu."

Ayaklarımı hızla hareket ettirip mutfığa girdiğimde herkesi etkileyici adanın etrafında toplanmış, içecekler ve atıştırmalıklar etrafa saçılmış halde buluyorum. Alışılmadık bir şekilde elinde bir kadeh şarap olan Goldie'ye bakıyorum. Beni bakarken yakalayınca gözlerini deviriyor. "Bir tane ister misin?" diye soruyor, temiz bir bardağa ve şişeye uzanarak.

"Elbette." Yanındaki tabureye atlayıp o doldururken bardağın dibini tutuyorum ve James, Danny, Brad ve Ringo içeri girip kalabalığa katılırken bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdiriyorum. Danny ve James'in yüz ifadeleri aynı. Moody.

Esther cips kaselerini doldurmakla, herkesin bardaklarının dolu olup olmadığını kontrol etmekle ve ardından tezgahı silmekle meşgul.

"Rahatlayacak mısın anne?" Danny iç geçiriyor, elindeki bezi alıp lavaboya atıyor. Kadının dirseğini tutuyor ve itirazlarına aldırmadan onu bir tabureye götürüyor. "Otur ve sana söyleneni yap." Adanın öbür ucundan bir şarap kadehi çekip kızın eline tutuşturuyor. "İç."

Masanın öbür ucunda Rose'la göz göze geldiğimde gülümseyerek suratını asıyor. "Tamam mı?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Sen mi?" Başımı sallayarak karşılık veriyorum. Sonra başını sallayarak girişe doğru bakıyor. Doğal olarak ilgimi çekti. Bir şey mi biliyor? Adanın etrafına bakıyorum, herkesin sohbete dalmış olduğunu görüyorum ama daha da önemlisi, James, Danny ve Brad uzak tarafta, sessizce konuşuyorlar, meşguller. *Komplo kuruyorlar.*

Elimde içki, taburemden kayarak iniyorum ve Zinnea'yı kontrol etmek için durarak adanın etrafını dolaşıyorum. Toparlanmış görünüyor, ancak ışıltılı kıyafetlerinin bunda büyük bir katkısı var. Bir kılık değiştirme. Ama en azından şimdi kuru. "Tanrım," diye nefes alıyor ve elimi sıkıyor. "James'in onurumu koruduğunu biliyorum ama neden olduğu üzüntü için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Yapmamalısın," diyorum. "Ollie senin onurunu savunmadan önce James'i tutuklamak için oradaydı." Ya da öfkesini boşaltmak için. Hangisi olursa olsun, Zinnea'ya hakaret eden gevşek dudaklı salak bunu istiyordu.

"Ne için?" Kaşlarını çatarak ayağa kalkar. "Buna cevap verme. Ne kadar az bilirsem o kadar iyi olacağını çok çabuk öğreniyorum."

"Nasılsın?" diye sordum. Doktor bir iyileşmeden bahsetti ama ben hâlâ endişeliyim. Nasıl iyi numarası yapacağımı herkesten daha iyi biliyorum.

Sadece bu soru bile onu havaya kaldırıyor ve neredeyse huşu içinde odanın etrafına bakıyor. "Bir ailenin parçası olmak gibi, değil mi?"

Gülmeliyim ama gülmüyorum. Kabullenilmekten bahsediyor ve Zinne'a bunu kendi ailesinden hiç görmedi. Ama bu iş bittiğinde ne olacak? James ve ben gittiğimizde? Zinne'a'nın kimsesi olmayacak. Lawrence'ın kimsesi olmayacak. Buna izin veremem. "Tıpkı aile gibi," diye mırıldanıyorum, yanağına bir öpücük kondurarak. "Yarın gelini gölgede bırakma, olur mu?"

Zinne'a'dan Lawrence'a yanlışlıkla geçtiğini fark eden var mı diye kontrol etmek için hemen durmasına neden olan sert bir kahkaha atıyor. Boğazını temizleyerek bardağını dolduruyor ve Esther içeri girip flamingo pembesi ojesi için ona iltifat ederken son derece hanımefendi bir tavırla yudumluyor.

James ve Danny'ye bakıyorum, dikkatlerinin elleriyle konuşan Brad'in üzerinde olduğunu görüyorum. Rose'u buluyorum ve kapıya doğru işaret ediyorum, oraya doğru ilerliyorum, Rose da beni takip ediyor.

Mutfaktan çıktığımızda "Hey," dedim. Parlıyordu. Gülümsüyordu. Mutlu. Harika görünüyor. "Sanırım Danny ile aranızdaki tartışmayı atlattınız."

Sessizce gülüyor. "Şimdilik evet. Ne biliyorsun?" diye soruyor, yaklaşıyor, anlatmamı istiyor.

Omuzlarım düştü. "Hiçbir şey. Bir şeyler biliyorsun sanmıştım."

Yüzü buruşuyor. "Hiçbir şey bilmiyorum. Bu gece ne oldu?"

Danny'yi neden aradın?"

"Eski sevgilim James'i tutukladı. Danny belediye başkanından bir iyilik istedi."

"Perry Adams mı?" Rose itiraz ediyor ve sonra gözleri kısılıyor. "Kesinlikle bir sorun var, Beau," diyor ve bu çok komik. "Bu kadar komik olan ne?"

"Her zaman bir sorun vardır, seni kaçık."

"Daha fazlası var. Danny bir çıkış yolu olduğunu söyledi ama ketum davranıyor. En son ketum davrandığında cehennemi yaşadım."

Mırıldanıyorum, düşünüyorum. Bir çıkış yolu. Nasıl? James'in bundan haberi var mı? Bu gece gitmek isteyip istemediğimi sorduğuna göre bilmiyordur. Neler oluyor ve Danny ile James neden aniden birbirlerine karşı bu kadar düşmanca davranmaya başladılar? Cep telefonum çaldığında düşüncelerim dağılıyor ve kalbim hızlanarak ekrana bakıyorum. Saat gece yarısını geçmişti. Babamın göğsünü ovuşturduğunu görüyorum. Solgun yüzünü görüyorum.

"Baba," diye cevap veriyorum. "İyi misin?"

"Bu bir tür şaka mı?" diye soruyor, sesi öfkeli geliyor. Şaşkına döndüm, ağzım hâlâ konuşmak için açık. "Gelecek haftaki düğünlerine davet mi?"

Bakışlarımı Rose'a çeviriyorum, o da geri çekiliyor. "Ne?"

"Bir davet," diye mırıldanıyorum, anlamasını bekliyorum. "Düğüne." Danny benden nefret mi ediyor?

"Ne?" Rose ağzından kaçırır.

"Bu lanet bir hakaret," diye bağılıyor babam. "Ben saygın bir iş adamıyım, o ise bir suçlu!"

Tüm varlığım sönüyor. Bu konuşmayı yapmaktan bıktım. Aslında onun için endişeleniyordum. "Reddini nezaketle kabul ediyorum baba. Yokluğun bekleniyor." Başparmağımla ekrana vuruyorum. "Neden babamı davet etsin ki-" Düşünerek yukarı çekiyorum. Ve tıklıyor. "Dikkat dağıtma."

"Ha?" Rose kaşlarını çatar.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorlar."

"Peki ya ben? Şüpheli bir şeyler koklayan tek kişi sen değilsin. Size bir şeyler planladıklarını söylemiştim."

"Sen gelinsin," diye belirttim. "Senin dikkatini dağıtmalarına gerek yok çünkü herkes dağıtacak." Dikkati sağa sola çekilecek.

"Yani düğünüm gerçekten bir tuzak mı olacak?" Kızgınlığı aşikar.

"Öyle görünüyor." Yüzümü adamların içeride olduğu mutfığa dönüyorum, duyularım karıncalanıyor.

"Pislik herif," diye nefes alıyor Rose. "Ne yapacağız?" "Ne yapabiliriz?"

"Lanet olsun, yarının bu boktan bir tatil olması gerekiyordu." Oflayıp pufluyor ve sonra yüzde yüz hoşlanmadığım kederli bir ifadeyle bana bakıyor. "Seninle başka bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Ne?" Elimi tutup beni merdivene götürürken soruyorum.

"Eğer çok fazlaysa," diyor, basamağa iniyor ve beni de yanına alıyor. "Onunla konuşabilirim."

"Çok fazla olan ne? Ve o kim?"

"Danny bebekle ilgili duyuru yapmak istiyor." Dudakları bükülür. "Şimdi."

Midem acıyla dönüyor ve tüm gücümle acının yüzüme vurmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Doktor beni daha önce taradı," diye devam ediyor sessizce, emin değil ve bundan nefret ediyorum, yine de bunu düzeltmekten acizim. "On iki haftayı geçtim."

Düşük yapma olasılığı çok yüksek. *Vurulmadığın sürece.* "Tabii ki."

Doğru kelimeleri bulmak için çabalıyorum, Rose'a vermem gereken gülümseme için daha çok çabalıyorum. Onun da buna ihtiyacı var. Ama çok karışık hissediyorum, duygularımla boğuşuyorum, onun için sevinçimi gösterirken kendim için yıkımımı gizlemek için savaşıyorum. Kafam ve bedenim savaş halinde; zihnim konuşmak için çılgık atıyor, bedenim ise umutsuz bir topa dönüşmek istiyor. "Kesinlikle yapmalısın." Elini tutup sıkıyorum. Bu onun zamanı. Umut dolu. Pozitiflik dolu. Yasadışı erkekler bir yana. "Ve her saniyesinin tadını çıkar." Gülümsüyorum ve sarılmak için onu kendime çekiyorum. Mutlu olduğu için kendini kötü hissetmesini asla istemem. Her zaman olduğu gibi, çaresizliğimi başkalarına, özellikle de Rose'a yansıtmamak için büyük bir mücadele veriyorum. Bu onun için bir mucize. Yine de gözyaşlarımı tutmak için savaşıyorum. Ve çok mücadele ediyorum.

"Sence ben dönene kadar bekleyebilir mi?" "Neden? Nereye gidiyorsun?"

Geri çekiliyor, yüzü endişeli ve

Sorgulama.

"İlaçlarımı almam lazım." Utanmadan karnımın etrafında dönüyorum. "Sanırım bugün bekârlığa veda partileri, tutuklamalar ve hamile en iyi arkadaşımı striptiz direğinden çekmeye çalışmakla aşırıya kaçtım."

Rose gülüyor ve avucunu alnına koyuyor. "Açıkçası, ölmek istiyorum."

Hemen eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Tabii ki. Danny'ye haberi vermeden önce beni beklemesini söyle." Hızla ayağa fırlıyorum ve merdivenleri hızla çıkıyorum. "Orada olmak istiyorum." Koridorda aceleyle ilerlerken barajı tutuyorum ve odamızda yalnız kaldığım anda sessiz alanı hıçkırıklarımla dolduruyorum, avuçlarımla yüzümü sıkıyorum ve tahtadan kışıma doğru kayıyorum, görüldüğümünden emin olduğum kadar umutsuz sesler çıkarıyorum. Ve karnımdaki ağrı bir türlü dinmiyor. Geçmiyor. Bir an için Rose'un sahip olduğu şeye sahip oldum. O huşu. O korkuyu. O belirsiz sevinç. O benimdi. Ve arabada James'i becermek bizi tekrar ortalamış olsa da, ruhumun içinde bu ağrıyan, yıkıcı gözyaşını hissediyorum. Bu taze acıyla birlikte diğer tüm acılar unutuluyor.

Sonunda vuruldu.

Sonunda kafama dank ediyor ve çok fena acıyor.

Kapı arkamdan sarsılıyor. "Beau?" James sesleniyor. Onun sürekli kapıyı itmesiyle sarsılıyorum, yüzümü silme zahmetine girmiyorum. Kendimi düzeltme zahmetine girmiyorum. *Gerçekten* iyi değilim ve artık öyleymişim gibi davranamam. En azından James'e karşı.

Kapıyı açması için ona yer açarak kığımın üzerinde öne doğru sürünüyorum ve kaslarını kasarak geçip beni yerde bulduğunda, tek yapabildiğim dudağım titreyerek ve yüzüm sıırılsıklam olmuş bir halde, güçsüzce gülümsemek oluyor.

Koca vücudu gözlerimin önünde küçülüyor sanki. Ben de bundan nefret ediyorum. Olayların doruğa ulaştığını hissediyorum ve her ne kadar ek bir sorun olmak istemesem de, duyguların saldırısına karşı koyacak gücü kendimde bulamıyorum. Bittim ben. Tükendim. Adrenalin gitti. *Bomboşum.*

Sessizce elimi tutuyor ve beni yavaşça yerden kaldırıyor, kollarının arasına alıyor ve ayaklarımdan kaldırıyor. Onun bu hareketi

Bir hüzün darbesi daha ve yüzümü boynuna gömüyorum, bedenim zıplıyor, çılgınlıklarım beni yönetiyor. Annem öldüğünden beri kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim. O zamanlar kederim gözümü kör etmişti, önümü göremiyordum. Ya şimdi? Şimdi önümde ne olduğunu biliyorum ve bu beni korkutuyor. Ne olması gerektiğini, ikimizin de en çok sevdiğimiz insanların cinayetlerinin kapanması için neye ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Ama bu yeni keder bir şekilde durdurulamaz gibi geliyor. Asla bir tedavisi olmayacakmış gibi geliyor ve bu çok korkutucu. James'in beni her zaman azabımdan kurtaran o yerlere götürmesi şimdi işe yarayacakmış gibi gelmiyor, bu da beni uçurumdan aşağı sallanmaya, beni geri getirecek bir cankurtaran halatı olmadan karanlığa düşmeye hazır bırakıyor.

Odanın içinde yürüyüp beni yatağa yatırıyor ve arkasına uzanıp kollarımı omuzlarından ayırıyor. Ona bakamıyorum, gözlerim kısık. İçimdeki mutlak umutsuzluğu görmesini istemiyorum. Onun da benim gibi hissetmesini istemiyorum, çünkü beni düzeltebileceğine inanmıyorsa, bu bizi nereye götürür bilmiyorum. İstirabımız her zaman paylaşıldı, ister sessizce ve bilinmeden, ister gerçekle. Omuzlarımızdaki yükü hafifletti. Soluklanmamızı sağladı. Ve parçalanmış duygularımın yanı sıra suçluluk hissediyorum çünkü amacımızın ötesindeki beklenmedik ışık parıltısını kaybeden sadece ben değildim.

"Beau," diye nefes alıyor, çenemi yukarı kaldırmaya, gözlerimi bulmaya çalışıyor. Direniyorum, parmağının baskısına karşı savaşıyorum. "Beau, bana bak." Başımı sallıyorum, yutkunuyorum, boğazımı ezici yumrudan kurtarmak için umutsuzca çabalıyorum, almaya çalıştığım her nefeste sarsılıyorum. Nefes alamıyorum. Komadan uyandığımda beni ezen o ezici boşluktan başka bir şey hissedemiyorum. James'in gözlerinden başka bir şey göremiyorum. bana söylediğinde.

Ne olacağını biliyorum, o duyguyu, beni ele geçiren kontrol edilemez paniği biliyorum. "Hayır." Yataktan kalkıp James'i geriye iterek onu uzaklaştırıyorum. Odada çılgınca Dexter'ı arıyorum. Nerede o? Dexter'ın her zaman kâğıt torbaları koyduğu çekmeceleri arıyorum. Nerede bunlar? Arıyorum.

Lawrence Amca için, beni her zaman götürdüğü huzurlu balkonu için. Burada değiller. Nefesim kesiliyor, tutunacak bir şey arıyorum, çekime karşı koyuyorum. Ellerimdeki malzemeyle boğuşuyorum, bir şeyin beni tuttuğunu hissediyorum, bir adamın feryadını duyuyorum.

"Nefes alamıyorum," diye soluk soluğa hava arıyorum. "Nefes alamıyorum!" Kalbim göğsümde gümbürdüyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor, görüşüm yanlardan içeri sızan karanlık yüzünden bulanıklaşıyor.

Ve sonra orada, ağzımın üzerinde duruyor ve onu tutuyorum, gergin bedenim pes ederken ve yumuşak bir şeye batarken acilen oksijen çekiyorum. Siyahlık dağılmaya başlıyor ve ben gözümü kırıştırarak altın bir avizeye bakıyorum, kafam karışıyor.

"Siktir et . . beni," diye fısıldıyor biri, bir el saçlarımı okşarken. "Ne oldu?"

Yutkunuyorum, nefesim düzene giriyor ve gözlerimi indiriyorum. "Zinnea Teyze?" Çantaya doğru mırıldanıyorum, zihnimin düzelmesini istiyorum.

Poşet buruşmaya devam ediyor, ses sağır edici. Yüzüm geriliyor, boğazım düğümleniyor, göğsüm sıkışıyor. Torbayı çıkarıp doğrulmaya çalışıyorum ama bir güçle karşılaşıyorum; kürek gibi iki el omuzlarıma bastırıyor ve beni yatağa geri itiyor. "Sakin ol." Üstümde beliriyor, yakışıklı yüzü endişeyle kesilmiş.

"Lütfen bana iyi olduğunu söyleme yoksa aklımı kaçıracağım."

"İyi değilim," diye fısıldıyorum tırtıklı bir sesle, çantayı ağzıma götürüyorum, James neredeyse rahatlamış bir şekilde nefes verirken ve Zinnea üzüntüsünü inleyerek James'in koluna uzanıp elini orada dinlendirirken.

"Sana bir dakika vereceğim," diyor, yatağa geliyor ve eğilip beni öperken saçlarımı okşuyor. "Sevgilim."

Yeni bir yığın gözyaşı gelirken yutkunuyorum ve kalp ağrısına teslim oluyorum. Zinnea şu anda Dexter'ı her zamankinden daha çok özlüyor olacak, kocası her zaman yanımdaydı, sakın ve kontrollüydü, bu zamanları atlatmamızı sağlıyordu. O bölümler sırasında onu düşündüğümde ihanetinin seviyesini anlamak çok zor. Şefkatli, hafif. Zinnea'yı sakın tutmanın yanı sıra benim yanımda kalmak için dünya kadar zamanı vardı,

ben atağımla savaşırken. Ama hepsi yalandı. Aldatmaca. Bunu nasıl göremedim? Onun karanlığını.

Zinnea odadan çıkarken kendi duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyor, hayat dolu kadın attığı her adımda soluyor.

"Yalnız kalmamalı," diyorum, tekrar ayağa kalkmaya çalışarak, onun ruh hali hakkında endişelenerek. Kendisi de akıntıya karşı yüzerken beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

James, "Esther'e mesaj atacağım," diyerek beni durduruyor ve aynı zamanda cep telefonuna gidip bir mesaj yazıyor. Gönder'e tıkladıktan birkaç saniye sonra bir yanıt alıyor ve bir kenara koyuyor. "Buraya gel." antayı alıyor ve yatağın üstüne çıkmama yardım ediyor, yanıma yerleşiyor ve beni kucaklıyor. Onun kucağında rahatlıyorum, kaslarımın gevşediğini ve kalbimin sakinleştiğini hissediyorum. Bu yakınlığı ve duyguyu ihtiyacım olduğuunda çağırmak üzere zihnimde saklıyorum. Bunu hatırlamalıyım. James beni yatıştırabilir. Geçmişte sık sık yaptığı gibi seksle değil, şimdi sadece kollarıyla. Beni tutarak. Kelimeler olmadan başka bir iletişim şekli. Ama şimdi kelimelere ihtiyacımız var. Eğer bu kaybı atlatacaksak, kelimelere ihtiyacımız var.

"Bebeđimizi kaybettiğimde," diye fısıldıyorum sessizce, açık ve kendinden emin bir şekilde konuşmak için ihtiyacım olan cesareti toplayarak, "kaybettiğimde hissettiğim aynı yoğun acıyı ve boşluğu hissettim..." Gözlerimi kapatıyorum ve onun yanına daha da kıvrılıyorum, bu acıyla tekrar savaşıyorum. "Acıdı," diye fısıldıyorum. "Hâlâ acıyor ve onu kontrol etmek giderek zorlaşıyor." Geriye doğru. Öfkelenendirici. Hamileliđimin şokundan sonra, kendime mücadele etmenin ötesinde bir varoluş dűřünme izni verdim. Beni yöneten acı ve nefretin ötesinde. James ve onun kim olduğu, neyi temsil ettiği, zihnimi daha kolay sarmaladı. Çünkü bir anlamda aynıydık. Kirlenmiř. Lekelenmiř. Birbirimizi düzeltebilir, ilerleyebilirdik ama gemişlerimiz asla değişmezdi. Bir bebek mi? Kurtuluř gibi hissettirdi. Parlak bir umut. Tüm enerjimi nefret etmek yerine sevmeye yöneltmek için bir fırsat. Ve bu dűnyada nefret ettiğim řey, bu fırsatı benden çalan şeyin ta kendisidir.

ve sevecek James'im olmasına rağmen, aniden nefret edecek daha çok şeyim oldu. Daha fazla kızgınlık. Hissedecek daha fazla acı.

James bana karşı sessizliğini koruyor. Onun sözlerine ihtiyacım yok, çünkü onun da aynı şeyleri hissettiğini kendi acımdan daha iyi biliyorum. Artık öldürmek için daha fazla sebebi var. Avlayacak daha çok adamı. Bu onun çıkış yolu. O da benim. Ve son zamanlarda aramızdaki mesafe, kaybımız, bunu hafifletmiyor.

Lucia yardımcı oldu ama kısa sürdü. Yaralarımı olduğu kadar kederimi de gizleme konusunda ustayım ve son birkaç gündür yaralarımı kapatmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Bu, herkesi iyi olduğuma ikna etmek için acınası bir çabaydı. James'i ikna edebileceğimi düşünmem daha da acınasıydı. "İyi değilim," diye itiraf ediyorum, ağzının saçlarıma düştüğünü, beni içine çektiğini, kollarının daraldığını hissediyorum. "İyi değilim ve umutsuzca iyi olmak istiyorum." Bir bebek bunu düzeltmez. İhtiyacım olduğunu söylediğim şey bu değil. Bu beklenmedik bir fırsattı, üstesinden gelinmesi gereken bir şeydi ve biz de üstesinden geldik. Şimdi önceliğim ikimizi de Miami'den canlı çıkarmak. Hayatta ve tekrar cehenneme geri götürülme riski olmadan, ama biz gidene kadar, bu sürekli, donuk, tüketen acıyla başa çıkmak zorundayım. Kendimi arafta gibi hissediyorum, üzüntüm ve umudum sürekli çarpışıyor ve patlıyor. Rose'un haberi içimdeki garip özlem duygusunu daha da güçlendirdi. Ama yine olacak ve peşimizde ölüm olmadığında olacak. Birbirimizden başka odaklanacak bir şeyimiz olmadığında. "Rose hamile," diye mırıldanıyorum ve hemen göğsünün elimin altında derin bir nefesle çöktüğünü hissediyorum. "Ben iyiyim." Kendi kendime gülümsüyorum. Onun için mutlu olmaktan başka bir şey yapamam. Bu bir hediye. Belki doğru zamanda değil ama çok güzel bir hediye. Bu aynı zamanda bizim için de bir umut, çünkü Danny'yi tanıyoruz ve şimdi, eskisinden çok daha fazla, Rose'u bir an önce Miami'den çıkarmak için elinden geleni ardına koymayacak, bu da bizim de gidebileceğimiz anlamına geliyor. Gidebilir ve kendimiz olan bu karmaşayla düzgün bir şekilde başa çıkmaya başlayabiliriz.

"Biliyorum." James vücudunun sıcaklığından ve güvenliğinden beni cesaretlendiriyor ve çenemi tutup bana bakıyor. "Danny," diyor sorgulayan yüzüme cevap olarak.

Bunun James'i de tetiklemesinden, yeni bir öfke ve kızgınlık nöbetine yol açmasından endişe ediyorum. Aklını başına toplaması ve sağlıklı düşünmesi gerekiyor. Danny ve James'in birbirlerinden biraz uzak görünmelerinin nedeni bu mu? "Onlar için mutlu olmanı istiyorum."

"Onlar için mutluyum. Ama bizim için de üzülebilirim." Beni nazıkçe sırtüstü yatırıyor ve hafifçe üzerime uzanarak büyük avuçlarıyla yüzümü çerçevesiyor. "Açılmanı bekliyordum. Umut ediyordum. Seni böyle görmeye dayanamıyorum Beau. Bana ne yapabileceğimi söyle."

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Başını sallıyor ve başparmağıyla yanaklarımı okşuyor. "Eşyalarını toplamanı istiyorum," diye emrediyor. "Gitmeye hazır ol."

"Ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Sadece hazır ol."

Başımı sallıyorum ve kolumu boynuna dolayarak onu aşağı çekiyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. İkimizin de açılması, dillerimizi tanıştırmamız, birbirimizin ağzında döndürüp yuvarlamamız sadece bir saniye sürüyor. Bu daha fazla ilerlemek değil. Bu sadece sevmek.

Sahip olduğum her şeyle seni seviyorum Beau. Kırık, onarılmış, mutlu, üzgün, seni seviyorum. Eğer bir şey yaparsan, bunu unutma.

Yakınlığımızın, aşkımızın beni içine çekmesine ve gerçek dünyadan çok daha parlak bir yerde tutmasına izin veriyorum, ağzı ve bağlılığı tarafından emiliyorum ve sonsuza kadar yumuşak ve yavaş bir şekilde öpüşüyoruz. Şu anda ihtiyacım olan ilaç bu ve aşırı doz almaya hazırım.

Mutluluğumuza son veren James oluyor ve derin bir nefes alıp başparmağıyla ağzımı siliyor, gözlerini benimkilere dikerken şefkatle gülümsüyor. "Bana bir söz verebilir misin?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum çünkü benim onun yumuşaklığına ihtiyacım olduğu kadar onun da buna ihtiyacı var.

Benden ne isteyeceğini zaten biliyorum. "Geri çekileceğim," diyorum, gözlerim onunkileri arıyor. Hiç karanlık görmüyorum. Sadece sevgi görüyorum. Bunu atlatmak için karanlığa ihtiyacı var.

Anlayışlı bir baş hareketiyle beni yataktan kaldırarak üzerimden indi. "Benimle gel." Beni banyoya götürüyor ve lavabonun yanında durup musluğu açıyor ve bir el bezini ıslatıyor. Cildimi okşamaya devam ediyor, şüphesiz lekeleri temizliyor.

"Ne kadar kötü?" Ben soruyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip dudaklarını alnıma bastırarak "Çok güzel," diyor. "Hazır mısın?"

Birkaç derin, dengeleyici nefes ve başını sallayarak bezi atıyor ve elimi tutup beni değerlendirdikten sonra önden giderek beni kutlamalara doğru yönlendiriyor.

İçeri girdiğimde yaptığım ilk şey Zinne'a'yı aramak oluyor ve beni rahatlatan bir şekilde burada, gülümsüyor ama yüzündeki endişeyi sezebiliyorum. Beni fark ediyor ve bakışlarını James'e çevirip ona daha önce hiç görmediğim bir şekilde bakmadan önce iyi olduğumu işaret ediyorum. Takdir. Güven. Bana olan sevgisini görebiliyor. Bu ona biraz huzur verecektir. Başını sallayıp beni bir tabureye oturtuyor, elime bir kadeh şarap koyuyor ve kendisi için bir şişe biranın kapağını çeviriyor. Konuşmalar kesilmedi, kahkahalar da kesilmedi ve şarabımın içinde kendimi kaybederken her şeyi içime çekiyorum.

"İyi misin?" Rose yanıma yaklaşıyor, endişeli gözleriyle her yerimi kontrol ediyor. "Çok uzun zamandır yoktun." James'in mutfaktaki yolunu izleyerek Danny ve Brad'e doğru ilerliyor.

"Ben kesinlikle iyiyim,"
diyorum ona. "Mutlu
görünmüyordu."

James'e bakıyorum, tıpkı onun bana baktığı gibi. Beni kontrol ediyordu. "Konuştuk." Rose'a vermeden önce ona gülümsedim. "Buna ihtiyaç vardı."

Nefes veriyor, belli ki rahatlamış. Endişelenmişti. Bunun boşa gitmediğini bilmesine gerek yok. "Buna sevindim."

"Evet, ben de. Ama bu kadar yeter," diyorum şarabımı onun suyuyla çalkalayarak. "Kaçırmadım, değil mi?"

"Hayır, Danny'ye seni beklemesini söyledim." Rose aniden biraz garip görünüyor. "Şaşırmış gibi davranabilir misin? Esther ya da Daniel'ın onlardan önce öğrendiğini bilmelerini istemiyorum."

"Tabii ki. Bu nasıl çalışıyor?" Nefesim kesiliyor, ağzım açık kalıyor ve Rose gülüyor.

"Umalım da öğrendiklerinde sana bakmıyor olsunlar." "O kadar kötü mü?"

"Korkunç." Mutfak arıyor ve Danny'nin tavana avuçlarını göstererek onun dikkatini çekmesini izliyorum. O da omuz silkerek Danny'nin yanına gelmesini sağlıyor. "Hâlâ PlayStation'da Tank'le oynuyor." Kızın burnu kırılıyor. "Belli ki önemli bir şey."

Danny gözlerini deviriyor ve mutfak kapısına doğru ilerliyor. "Hey, çocuk," diye bağıyor ve Daniel'ın televizyon odasından seslendiğini duyuyorum. "Bir dakika içinde olmaz," diye bağıyor Danny. "Şimdi, yoksa jet ski'n en düşük teklifi verene satılacak."

Rose başını sallayarak dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kulağa korkutucu geliyor, değil mi?" İçinden gülüyor. "Keşke Daniel bilseydi." Şarabımı yudumlarken beni kartal gözleriyle izliyor ve suratını asıyor. "Eminim tadı harikadır."

"Lezzetli," diye onaylıyorum, burnunun kırıışmasına neden olarak. "Merak etme. Tekrar bir kadehin tadını çıkarabilmen için sadece altı ay daha var." Danny tarafından alınıp mutfakın diğer tarafına götürülmeden önce bana şakacı ve pis bir bakış fırlatırken ben daha fazla yudumluyorum.

Bardağa dokunmuyor. Yumruğunu tezgâha indiriyor ve odadaki herkesin sıçrayıp ona bakmasına neden oluyor. "Hepinizin bir saniyeliğine çenenizi kapatmanızı istiyorum," diye bağıyor Daniel, Tank arkasından koşarak mutfak girerken. "Artık çok geç evlat. Onu sattım."

Rose onu yanından dürtüyor ve Daniel tiksintiyle homurdanarak dönüp keskin bir çıkış yapıyor. "O zaman ben gidiyorum."

"Ben seni sandalyeye oturtmadan sen sandalyeye otur," diyor Danny, sesi ölümcül. "Şimdi."

Daniel akıllıca geri adım atar ve karamsar bir şekilde bir sandalyeye yığılır, Esther onu bir kutu soda ile sakinleştirirken ve saçlarını karıştırırken alt dudağı dışarı fırlar ve omuz silkmeye çalışır ama başaramaz.

Danny, "Paylaşacak bir şeyim var," diyerek Rose'un bir kez daha dürtmesini sağladı. "Bizim. *Bizim* paylaşacak bir şeyimiz var."

Brad gözlerini Danny'ye dikerek, "Bu hiç hoşuma gitmedi," diyor. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Esther'in nefesi kesilir, ayağa kalkar ve ellerini ağzına götürür. "Sakin bana ... olduğunu söyleme." Ama sözünü bitiremiyor ve James'in arkama geçtiğini, önünü sırtıma dayadığını ve kolunu bana dolayarak elimi sıkıldığını hissediyorum. Ona doğru yaslanıyorum ve parmaklarımızı birleştirip sıkıyorum.

"Sen nesin?" Brad öne doğru bir adım atarak soruyor, gözleri Danny ve Rose arasında gidip geliyor, uygun formu geriliyor. "Neler oluyor?"

"Bebeğim olacak," diyor Danny, yüzünde yara izini derinleştiren pis bir sırıtışla. Bundan zevk alıyor ve sadece mutlu bir haber olduğu için değil. Brad buza dönüşmüş gibi görünüyor, hareketsiz ve kıpırtısız. Donmuş.

"Ne?" diye fısıldıyor.

Daniel, Brad'e aptalmış gibi bakarak, "Annem hamile," der. "Nasıl olduğunu açıklamama gerek var mı?"

"Aman Tanrım!" Esther çılgılık atarak mutfağa dalıyor ve Rose'u yakalıyor.

Dudağımı ısııyorum, gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kontrol ettiğimde Zinnea, Otto ve Goldie'nin hepsinin bu tarafa baktığını görüyorum, dalgınlar. Onlara gülümsüyorum ve bu gerçek oluyor, James'i arkamda bırakarak kalkıyorum ve arkadaşımın yanına gidiyorum, Esther heyecanını oğluna aktarırken ona sarılıyorum. "Aman Tanrım," diyorum kulağına, güldüğünde gülümsüyorum.

Saçlarını öpüyorum, onu biraz daha sıkıyorum ve odadaki diğer herkesin ona bakmasına izin vererek ayrılıyorum.

Annesinin omzunun üzerinden Danny'nin gözlerini yakalıyorum ve taburemi alıp kalçalarının arasına yerleşen ve dinlenen James'e geri dönmeden önce gülümsüyorum

ona sırtını dönmüş, manzarayı seyrediyordu. Mutluluğu. Ve gerçekten, bunu onlar için de hissediyorum.

Eğlenerek Daniel'ın kalabalığın arasından sıyrılıp annesini bulmasını izliyorum. Ayağa fırlıyor ve onu öpüyor. "Artık televizyon odasına dönebilir miyim?"

"Hayır, yatabilirsin. Geç oldu."

"Ah, dostum!" diye sızlanıyor. "Sadece bir oyun daha. Onu yenmeliyim."

"Peki, bir tane daha." Tank'a bakıyor, o da başını sallayarak Daniel'ın mutfaktan kaçan halini takip ediyor.

"Hamile mi?" Brad mırıldanıyor, hâlâ olduğu yerde donmuş, birası gevşek elinde. "Nasıl oldu bu?"

Goldie, "Brad'e bir diyagram çizelim," diyerek Ringo'nun kıkırdamasına neden olur. "Bana biraz kâğıt getir."

"Bana ihtiyacınız var mı?" Fury yanımızda belirerek soruyor.

Bardağım dudaklarımda duraklıyor. Büyük dev Viking, kardeşi ve Daniel'a katılmak istiyor.

"Bu bir ikiz olayı." Kocaman omuzlarını silkiyor, garip görünüyor. "Git," diyor James arkamdan.

Zinnea, "Canım şarkı söylemek istiyor," diye açıkladı. "Evet." Hızla ayağa kalkıyor, tabureden adaya tırmanıyor, platform topuklu ayakkabıları pek de destekleyici görünmüyor, elindeki şarap kadehi onu ve kendini tutmaya çalışırken her yere sıçırıyor. "Dikkatli ol," diye sesleniyorum, ıslak bir yerde biraz kayınca irkiliyorum. "Oh

Tanrım." Ne kadar şarap içti?

"Herkes," diye bağılıyor ve kollarını havaya kaldırarak odanın dikkatini üzerine çekiyor. Gülümsemem çok gerçekçi. İşte o, meşhur Zinnea Dolly Daydream. "Sizin için küçük bir şarkı söyleyeceğim." Esther bir çılgılık atıyor ve Goldie, aman Tanrım, tezahürata başlıyor. "Özel çift için," diye ekliyor, ağzına görünmez bir mikrofon tutarak. "Özel günlerinin arifesinde. Mutluluk, sevgi ve-"

"Cinayet yok," diye bağırın Rose, Danny'nin karanlık bir gülümsemeyle kendisine bakması üzerine onu olduğu yerde kısıtırır.

Ben de dahil olmak üzere tüm oda dağılıyor. Bu delilik. Tam bir çılgınlık.

"Ve kesinlikle cinayet yok," diyor Zinnea, boğazını temizlemek için öksürmeden ve şarabından bir yudum daha almadan önce başını inanmaz bir şekilde sallayarak. Cesaret. O kadehte cesaret var. İhtiyacı olan tüm şarabı almasını istiyorum, çünkü bunu yapmayalı uzun zaman oldu ve dinleyicileri çok yeni.

The Black Eyed Peas'ten *I Gotta Feeling*'in eşsiz bir yorumunu patlatıyor ve alkışlar ve yuhalamalar yükseliyor. Gecemi güzelleştirdi. Onu bu şekilde, kendi halinde, performans sergilerken görmek benim için başka bir ilaç. Onu büyülenmiş ve memnun bir şekilde izliyorum, şarkı söyleyerek adanın bir ucundan diğer ucuna giderken bardakların ve tabakların üzerinden geçiyor.

James yüzümü ona dönmem için beni çevirdi.

"Toplanmalısın." "Şimdi mi?"

"Yarın vaktin olmayacak. Düğün çok stresli ve hızlı geçecek."

"Danny'nin bundan haberi var mı?" Ben soruyorum. "Bir şeyler döndüğünü biliyorum ve işini yapmana izin vereceğime söz verdiğimi de biliyorum ama düğünü mahvolursa Rose'un tepesi atar."

"Düğün çok güzel olacak," diyor kendinden çok emin bir şekilde.

"Soruma cevap vermedin. Danny'nin planladığınız şeyden haberi var mı?"

James mutfağa bakıyor ve ben de Danny'yi bulana kadar onun bakışlarını takip ediyorum.

Bu tarafa bakıyor, ilgiye ya da kutlamalara dalmış değil.

Düşünceli.

Tanrım, ne haltlar dönüyor burada?

DANNY

Gözümü kırpmadım, evleneceğim için de değil.

Tekrar.

Aynı kadına.

Hepsi abartılı bir sis perdesi. Sonumuz yakın. Rose'a verebileceğim en iyi düğün hediyesi özgürlük, bedeli ne olursa olsun, fedakarlık ne olursa olsun. O bunun tadına baktı. İkimiz de tattık. Üç yıl boyunca, rahat bir ada yaşamı ve çift olarak mutlu bir balonun içinde kaybolduk.

James bunu değiştirdi. Aslında, teknik olarak, Spittle değiştirdi.

Yatağımda dönüp yüzümü yastığa gömüyorum ve duşun sesini duyuyorum. Saat beş buçuk. O da uyumadı, bütün gece dönüp durdu, ama çok farklı nedenlerle. O stres yapıyor. Ben stresli değilim. Bana kalırsa o benim karım, ruhum, hayatım, her ne kadar üç yıl önce St. Lucia'da sahilde ilk kez "evlenmiş" olsak da. Ama Rose bunu talep etti ve Rose ne isterse onu alır.

Bazen.

Bir iniltiyle yatağı yumruklarımla itiyorum ve kalkıp banyoya doğru yürürken geriniyorum. Kapıyı açıyorum ve eşikte duruyorum.

Gözleri kapalı, başı geriye eğik, saçlarını köpüklerden arındırmasını izliyorum. Önümde milyonlarca cazibe var; boğazı, göğüsleri, ıslak, kaygan vücudu bunlardan sadece birkaçı. Aletim kabarıp zonklamaya başladığında suratımı asıyorum.

"Aklından bile geçirme," diyor tavana doğru, mutlu bir şekilde saçlarını yıkamaya devam ederken.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Yapacak çok işim var." Benden uzaklaşıp spreyle yüzleşiyor ve yüzünü ovalıyor. "Zamanım yok."

Ne oluyor lan? "Zamanın yok," diyorum kendi kendime, yavaşça kabine doğru yürüyorum, gözlerim kısılmış, her bir görkemli santimi beni çağırıyor. İçeri girip onu yakalıyorum ve ıslak bedenini ıslak fayansa çarpıyorum. "Bugün tamamen bizimle ilgili," diye fısıldıyorum, bir meme ucunu alıp parmağım ile başparmağım arasında yuvarlıyorum, arzunun hücumunu görmezden gelmeye çalıştığını görünce eğleniyorum. "Ve bunu yapmak," diyorum, diğer elimi aına götürüp yumuşakça okşarken, aynı zamanda boynunu öperek, "bizim büyük bir parçamız."

"Burada uyumamalıydın bile. Bu bir gelenek."

"Biz geleneksel değiliz." Parmağım onun sıcak teninde geziniyor.

"Kahretsin, Danny."

"Hmmmm," diye mırıldanıyorum, onu emiyor ve ısııyorum. "Dur."

"Hayır."

"Lütfen."

"Hayır."

"Ama senin mo-"

"Hayır." Parmaklarımı içine sokuyorum ve başının duvara çarpmasını ve ciğerlerinin sonsuz havayı dışarı atmasını memnuniyetle izliyorum. "Hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Ye-"

"Rose?" Annemin sesi anımıza sızıyor ve ben telaşla geri çekilip hızla uzaklaşıyorum.

"Annemin saat beş buçukta burada ne işi var?" Bir havluya uzanıp dışarı çıkıyorum ve üzerimi örtüyorum.

Rose da sinsî bir kedi gibi gülümseyerek dışarı çıkar ve bornozunu giyer. "Sana söylemişim. Yapacak çok işimiz var."

"Alo?"

Kaşlarımı çatıyorum ve kapıyı açtığımda annemi spor kıyafetleri içinde buluyorum. "Spor salonuna mı gidiyorsun?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerek sordum.

"Rahatlık ve hız için giyindim." Spor atletinin alt kısmını çekiştirerek yanıma bakıyor. "Rose nerede?"

Neredeyse sikimin üstündeydi. "Beş buçuk, anne?"

"Buzdan heykel yarım saat içinde teslim edilecek."

"Buzdan heykelimiz mi var?"

Elini ağzının üzerine kapattı. "Hayır. Buzdan heykel yok." Gülümseyerek yanımdan geçip banyoya giriyor ve Rose'u alıp dışarı çıkarıyor. "Kahvaltı hazırladım."

"Tabii ki var," diye mırıldanıyorum, annemin karımı odadan çıkarışını izlerken. "Sanırım spor salonuna gideceğim." Omuzlarım düşüyor, yanaklarım şişiyor ve mırıldanarak odamızın köşesindeki sandalyeye yöneliyorum, şortumu ve siyah tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum. Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktuktan sonra Brad'e mesaj atıyorum.

Antrenman mı?

Siktir git. Seninle konuşmuyorum, BABA.

Orada görüşürüz.

Spor salonuna gidiyorum, ev sessiz, tabii ki - saat beş buçuk- ve bir şişe su almak için mutfakta duruyorum. Ada artık kullanılmış bardaklar ve boş çerez kaseleriyle değil, akla gelebilecek her türlü hamur işiyle dolu. Kahve cezveleri eşit şekilde yerleştirilmiş ve tabii ki birkaç çaydanlık da var. Annem dün gece gerçekten uyudu mu?

İçeri girdiğimde ne karım ne de annem dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor. "Sadece biraz su alacağım," diyorum, onları geçip buzdolabını açıyorum. Yanıt yok. "Susuzluktan ölürsem diye," diye ekliyorum, kapağını açarak. İkisinden de hâlâ ses yok. "Sadece birini öldürmek için dışarı çıkıyorum," diye mırıldanıyorum, çıkarken yanlarından tekrar geçiyorum.

"Danny," diye inliyor annem, sesi tamamen onaylamaz bir şekilde. "Bugün olmaz, lütfen."

Başımı geriye atıp gülerek mutfaktan çıkıyorum. "Bugün olmaz anne," diye sesleniyorum, antreden geçerken bir yudum su alıyorum. Merdivenlerden yukarı bakarken topuklu ayakkabı sesleri duyuyorum.

Yavaşça durup Zin'i izliyorum. Lawrence aceleyle aşağı iniyor, flamingolarla süslü ipek bornozunun kemerini bağlıyor, gerçek saçları ciddi bir yatak başı vakası yaşıyor, yüzü makyajsız ama kirpikleri hala anlaşılmaz derecede uzun ve kıvrık. "Günaydın," diyorum ve mermer basamaklardaki kedi topuklu terliklerini özenle yerleştirirken başını kaldırıp bakmasını sağlıyorum. Bornozun içinden çıkan kıllı bacağına gülümsüyorum.

"Günaydın," diyor, sanki etkilemesi gereken biri varmış gibi kısa saçlarıyla uğraşmaya başlıyor. "Ne kaçırdım?"

"Çoraplarını giymek için zaman ayıramayacağın kadar acil bir şey yok." Gözlerini devirdiğinde sırtıyorum.

"Cehenneme gideceksin, Danny Black."

"Şanslıysam," diye cevap veriyorum, Lawrence'ı bornozunu bacaklarının arasında yeniden düzenlerken bırakarak. "Mutfaktalar. Kendini hazırla."

Spor salonuna yaklaştığında, sürekli ve yüksek bir gümbürtü sesi duyuyorum. Kapıyı biraz itip açıyorum ve küçük aralıktan bakıyorum. Beau'yu yuvarlak bir tekmenin ortasında yakalıyorum. "Tanrım," diye fısıldıyorum, deri kum torbası o kadar sert sallanıyor ki neredeyse tavanda bir delik açacak. Bununla da kalmıyor, sallanan hedefe on ton bok atmaya devam ediyor, yumrukluyor, tekmeliyor, genel olarak ineği tekrar öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Sonunda torbaya sarılıp nefes nefese kalıyor.

Kapıyı yüksek sesle kapatmaya çalışıyorum ama yorgun olduğu her halinden belli, sadece kimin ona katıldığını anlamak için başını çevirmeyi başarıyor. "Ben tek başıma çalışıyorum," diyerek bench press'e doğru ilerliyorum.

"Ben de," diye yanıtlıyor, çantadan uzaklaşıyor ve eldivenlerini çıkartıyor. "Ee, gidiyor musun?"

Gülümsüyorum, suyumı kauçuk paspasın üzerine koyuyorum. "anta sana ne yaptı?" Bir elliliğe uzanıp barın bir ucuna yükleyerek soruyorum. Kendini böyle aşırı zorlamamalı. O benim sorumluluğumda değil, normalde de umurumda olmazdı ama Rose'la yakınlaştılar. Ve ... şey, hepsi bu.

Beau nefes nefese kum torbasına bakıyor ve çıplak yumruğuyla hafifçe vuruyor. Ama sorumu duymazdan geliyor. "Seni hiç tebrik edemedim." Bana bakmıyor, spor salonunun uzak tarafındaki üniteye gidiyor ve eldivenlerini atıyor. "Tebrikler."

Bir ellilik daha toplarken onu inceliyorum, dikkatimi onunla bar arasında bölüyorum. Bu tam olarak doğru değil. Bizim için mutlu olduğunu söyledi. Aynı şey. "Teşekkürler," diyorum sessizce, yüzünü duvara dönmüş, bana bakmak istemeyen ve bakamayan bir haldeyken. Onun acısından hiç zevk almıyorum. Hem de hiç. Ben mutluyum, Rose mutlu. Beau ve James'e duyduğum şefkatle bunun arasında mutlu bir denge kurmak zor.

Bankın zerine yerleştim, oldukça şaşırmıştım. Ona ne diyecektim ki? "İyi misin Beau?" diye sordum ve hemen kendimi tekmeledim. Ne aptalca bir soru. En son mutfakta bize katıldığında onu görmüştüm.

Gece. Rose'u kucaklayışını ve içten içe öldüğünü bildiğim halde mutluluktan başka bir şey göstermemek için her şeyiyle savaşmasını izledim. Ve James'in onu alıp ayrılmak için bahaneler uydurmasını izledim, kız arkadaşının gerçek duygularını açığa vurmaya gittikçe yaklaştığını gördüm. Ve iyi olup olmadığını sordum? *Kahretsin.*

"Her şey yolunda," diyor, yüzü hâlâ bana dönük. Yüzüne doğru uzandığını, sessiz kokusuyla ihtiyatlı olmaya çalıştığını görüyorum. Gözlerim kısa bir süreliğine kum torbasına takılıyor. O torbada çok sayıda adam vardı. Dexter. Ayı. Eski sevgilisi. Belki babası bile. Hiç de inanmadığım bir özgüvenle etrafımda dönüp duruyor. "Gergin misin?" diye soruyor ve hemen kaşlarını çatıyor.

İlgiyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Olmalı mıyım?"

"Bugün senin düğün günün." Az önce attığı eldivenlerle uğraşıyor.

Aslında bahsettiği şey benim düğünüm mü? Yoksa başka bir şey mi? "Ne biliyorsun Beau?" Açıkça soruyorum.

Bana bakıyor. "Hiçbir şey. Sen ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey."

"O zaman ikimiz de hiçbir şey bilmiyoruz." Gülümsüyor, tamamen sahte ve aceleyle uzaklaşıyor. "Rose'un bana ihtiyacı var."

Parmaklarımı birleştiriyorum, kollarımı uzatıyorum, gözlerim onun sırtına lazer tutuyor. "Sonra görüşürüz," diyorum sessizce ama o beni duyuyor, adımları bir an duraksıyor, sonra tekrar hızlanıyor.

Gergin miydin? Gergin olduğumu söyleyemem. Şimdi mi? *O ne biliyor ki?*

Brad'le kapıda karşılaşır. "Günaydın," diyor Brad ve aceleyle yanından geçerken durup onun yolunu izliyor.

"Günaydın," diye sesleniyor, arkasına bakmadan.

Brad suratını asıyor. "Birinin acelesi var," diye düşünüyor ve beni bankta bulduğunda boynundaki havluyu çıkarıyor. Aptal bir gülümsemeyle gözlerimi kamaştırıyor. Bu da sahte. Bugünden, kesimhanede yer ayırtmış bir domuz kadar memnun. "Gergin misin?"

Gözlerimi deviriyorum ve barı kavrayarak bankın üzerine düşüyorum.

"Hayır.

Sen mi?"

"Hangi kısımdan bahsettiğine bağlı." Yüzü üstümde beliriyor. "Sağdıçlık görevleri mi, yoksa katillik görevleri mi?"

"Kimi öldürüyoruz?" Ben soruyorum.

"Biz" mi? Hayır, *biz* değil. Ben. *Seni* öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyorum."

"Düğünde kan yok," diye uyarıyorum, demirlerden kaldırmadan önce elimi esnetiyorum. "Rose çıldırarak."

"Yani karına karşı dikkatli olmalıyız ama katillerden oluşan bir orduyla Miami'de Fareli Köyün Kavalcısı gibi peşine takılan megalomana karşı dikkatli olmamalıyız."

Çubuğu yavaşça göğsüme indiriyorum ve yirmi kez tekrarlayarak tekrar yukarı kaldırıyorum. "O katiller azalıyor." Tepedeki şerefsizlerin yarısını öldürdük ve köpekbalıklarına yem ettik. "Hepsi bir araya geliyor."

"Doğru," diyor Brad, çubuğu alıp tutucuya yerleştirirken. "Her şey bir araya geliyor."

Alnımı silerek ona bakıyorum. "James nerede?" "Neden?"

"Beni sorgulamadan lanet olası bir soruya cevap verebilir misin?" "Ona güvenmiyorsun."

Kimseye güvenme. Babam hep böyle derdi. James'e güveniyor muyum? James'e *hiç* güvendim mi? O bana güveniyor mu? Hiçbir şeyden emin değilim. "Kimseye güvenmediğimi biliyorsun." Çubuğu tekrar aldım. "Peki nerede o?"

"Bilmiyorum. Bu sabah onu görmedim."

Güzel. Yirmi setlik dört set daha yapıyorum, kum torbasına birkaç yumruk atıyorum, dikkatim dağılıyor ve on beş dakika kürek çekiyorum. Antrenmanım beni rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı. Minderden suyum alıyorum. "Jet ski'mle dışarı çıkıyorum."

"Neden?" Brad yavaşlamak için koşu bandının düğmesine vurarak sesleniyor. Tanrı aşkına, adam kadın gibi. "Çünkü beni rahatlatıyor."

"Demek *gerginsin*." Sesindeki kakhaha, kum torbasını kıçına yanlamasına sokmak istememe neden oluyor.

"Siktir git," diye seslenip kapıyı açıyorum. "Bardaki ağırlığı azaltmayı unutma."

"Siktir git," diye bağıyor ve ben gülerek odamıza yöneliyorum. Merdivenlerde Rose tarafından durduruluyorum ve bir an durup onun beyaz bornozu içinde, saçları dağınık, telaşlı halinin büyüleyici güzelliğini seyrediyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyor.

Beni görebiliyor mu? "Benim de sana ihtiyacım var bebeğim," diye homurdanıyorum, eğilip onu omzuma kaldırıyorum.

"Danny!"

Yine biri tarafından bölünmeden önce acilen merdivenleri çıkıyorum. Gitmeden önce biraz stres atmam lazım-

"Rose?" Annem sesleniyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Mırıldanıyorum ve görünüşe göre seks polisine dönüşmüş olan annemi bulmak için etrafımda dönüyorum, merdivenlerin dibinde elleri kalçalarında, etkilenmemiş görünüyor.

"Onu yere bırak," diye uyarıyor. "Bırakın onu hırpalamayı, bu sabah onu görmemeniz gerekiyordu."

Dünyada böyle bir şeyi talep eden başka biri olsa anında ölürdü. Ama annem? Homurdanıyorum ve Rose'u aşağıdaki basamağa indirerek anneme hoşnutsuzluğumu gösteriyorum. "O başlattı," diyorum çocukça.

"Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Rose elimi tuttu ve beni merdivenlerden aşağı indirdi. Tanrı yardımcım olsun, bunu neden kabul ettim ki? Elimin tersiyle yüzümü ovuşturuyorum. "Çadır firması yanlış ampulleri göndermiş."

Şaşırdım. "Ne?" diye soruyorum. Bahçeye ve artık beyaza bürünmüş olan çadırın içine sürüklenirken soruyorum. Her şey beyaz - balonlar, çiçekler, masa örtüleri, sandalyeler, hatta zemin. Beyaz. Saf, lekesiz, parlak beyaz. Rose'un bilinçli bir hamlesi.

"Ampuller," diyor, tavandan saçaklara kadar uzanan parıltılı ışıkları işaret ederek. Lucia'daki favori restoranımızı hatırlayarak gülümsüyorum. "Yanlış renkteler."

"Renk yok." Bunlar, herhangi bir evin herhangi bir odasında bulabileceğiniz standart bir ışık yayan standart ampullerdir.

"Evet, kayısı rengi. Ben beyaz istemiştim."

Kafam patlayabilirdi. "Peki bana neden ihtiyacın var?"

"Peki, onlardan hoşlanıyor musun?"

"Onlar ışık."

"Bunlar kayısı ışıkları."

"Beyaz ışıklar değil," diyorum yorgun bir sesle ve bunun için pazıma bir yumruk yiyorum. "Rose, bebeğim, ışıkların ne renk olduğu umurumda bile değil." Bütün bunlar kafamın içinde dönüp duruyor. Işıklar, buzdan heykeller... "Bu da ne böyle?" Köşedeki bir masayı işaret ederek soruyorum.

Surat asıyor. "Bu bizim pastamız."

"Bu lanet olası bir gökdelen," diyorum, ona doğru gidiyorum, tepesini görebilmek için yaklaştıkça bakışlarımı kaldırıyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum. Bu şeyin içinden geçmek on yılımızı alacak. "Barbie ve Cindy'nin kokusunu alırlarsa onu bütün olarak yutacaklarının farkındasın değil mi?"

"Evet, bunun farkındayım, bu yüzden kulübelerindeler. Şirket ancak sabahın köründe teslim edebildi çünkü kısa süreli bir siparişti. Teslim etmeleri gereken başka pastalar da var."

Öne uzanıp parmağımı şeker kremasının içinde gezdiriyorum.

"Danny!"

"Ne?" Parmağım ağızımdan dışarı sarkarken soruyorum. Kahretsin, bu çok iyi. Rose bana öfkeyle bakarken dudaklarımı yalıyorum. Biraz sakinleşmesi lazım. Bu benim pastam. "Bebeğim, stres yapmayı bırak." Bunu kabul ettim çünkü tüm ilginin onun üzerinde olduğu özenli bir partiyi hak ediyor. Benim kraliçem. Normal bir şeyi hak ediyor. Bunun onu endişeli bir karmaşaya dönüştüreceğini bilseydim, onu reddederdim. Cidden eğleniyor olamaz.

"Stres yapmıyorum." Omuzları düşüyor ve bakışları endişeden uyarıya dönüyor. "Bugün karanlık bir planın olmadığına söz ver."

"Söz veriyorum," diyorum çabucak, dudaklarına bir öpücük kondurup aceleyle geri çekiliyorum. "Suya gidiyorum," diye sesleniyorum, telefonumu çıkarıp saate bakıyorum. Saat daha altı buçuk bile değil ve ben şimdiden bitmiş durumdayım.

"Ne?" diye bağılıyor, peşimden geliyor. "Neden? Ya sana ihtiyacım olursa?"

"Az önce kategorik olarak öyle olmadığını kanıtladın," diyorum gülerek ve merdivenleri çıkıyorum. "Ayrıca, biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Neden, gergin misin?"

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda ben de kendime gülümsüyorum. "Senin etrafında, bebeğim. Her zaman." O inci gibi sağ kroşenin ne zaman fırlatılacağını kim bilebilir ki? Ve eğer şimdi ne yapacağımı bilseydi, o yumruğu makineli tüfek gibi suratıma defalarca ateş ederdi.

Gri bir eşofman altı, beyaz bir tişört ve spor ayakkabılarımı giydikten sonra, arabama gitmeden önce biraz para toplamak için ofisime uğradım ve Brad'i yolcu koltuğunda, hala spor kıyafetlerini giymiş, ter içinde buldum. Tek kelime etmedim. O da söylemedi. Kings of Leon'un *Closer*'ı kısık sesle çalarken ikimiz de sessiz bir şekilde tersaneye doğru yol aldık. Düşünceliydik.

Vardığımızda, Leon talimatlara uygun olarak kayağımı suya indirdi.

"Gelecek hafta için heyecanlı mısın?" diye soruyor, Sea-Doo'mu kum yatağına sokup çıkarken sırtarak.

Brad kıkırdıyor ve karanlık bir bakış kazanıyor. Sonra tıklıyor ve bakışım daha da koyulaşiyor. *Evet, gelecek hafta.* Başını soru sorar gibi eğdi. "Dalış kıyafetim nerede?" Kulübeye doğru ilerlerken soruyorum, giderken de yakıyorum.

"Dolabında asılı."

Brad beni takip ederek, "Benimkini çıkar," dedi. "Evet, B-Boss."

"Ve kayağım."

"Bırak onu Leon," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Bugün suya çıkmayacak." Erkeklerin soyunma odasına ulaşıyorum ve dalgıç kıyafetimi alıp benimle birlikte dışarı sürüklüyorum. Benden sonra merdivenlerden çıkan Brad'le karşılaşıyorum.

"Dışarı çıkmayacağım da ne demek? Ben dışarı çıkmak istiyorum."

"Kapa çeneni, seni kaltak." Sarı konteynere doğru ilerliyorum, Brad yanımda, Leon peşimizde. "Dışarı çıkmıyorsun," diye yineliyorum, arka cebimden bir anahtar çıkarıp asma kilidi açıyorum. "Ben de çıkmıyorum." Kapıyı çekiştirerek açıyorum, gıcırdayan metalin sesi sabahın erken saatlerindeki sessizliği deliyor. "Öyle."

Hem Brad hem de Leon konteynerin içini görebilmek için boyunlarını uzatırlar. "Bu da kim lan?" Brad, ekstra güçlü kablo bağlarıyla tahta bir sandalyeye bağlanmış bir adamın acınası halini görünce sorar.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, arka cebimden bir bıçak çıkararak. "Konuşmayacak."

"Peki, onu nerede buldun?" "Ben bulmadım."

"Yaptım," diye cıvıldıyor Leon, göğsü neredeyse gururla kabarıyor. "Kayak deposuna girmeye çalışıyordum."

"Patlayıcı dolu bir çantayla," diye ekliyorum, Leon'a dalış giysimi verip tanımadığım adamın önünde çömeliyorum. "Hâlâ kayağıma bomba yerleştirmen için seni kimin gönderdiğini söylemeyecek misin?" Déjà-fucking-vu gibi.

"Lanet olsun," diye nefes alan Brad bir elini saçlarında gezdiriyor ve konteynerin dışında adım atmaya başlıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi küçük dostumuz suda bir yarışa çıkıyor." Kablo bağlarını kesip onu yere fırlatıyorum, Leon ve Brad onu dalgıç kıyafetimin içine sokmaya çalışırken onu yere sabitliyorum.

"Hayır, lütfen," diye bağılıyor, kıvranıyor.

"Oh, konuşuyor," diye düşündüm. Ve İrlandalı. "Kıpırdama lan!" diye bağırıp burun kıran bir sağ kroşe indiriyorum.

"Ouch." Leon yüzünü buruşturuyor, işimiz bittiğinde geri çekiliyor. "Yapacağını düşündüğüm şeyi yapacak mısın?"

"Ne yapacağımı düşündüğüne bağlı." Brad'e başımla diğer tarafını tutmasını işaret ediyorum ve onu ayağa kaldırıyoruz. "İşte böyle." Salyası akan, kanlı bok parçasına göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyorum. "Güzel köpüklü suda sabah gezintisi için her şey hazır." Onu konteynırdan çıkarıp su üzerindeki kayağıma doğru yürütmeye başlıyoruz. "İçimden bir ses bugünün kavurucu olacağını söylüyor."

"Hayır, lütfen. Beni kimin gönderdiğini söyleyemem çünkü bilmiyorum!" "Bu çok utanç verici."

Bizi engellemek için ayaklarını yerden kaldırarak Brad ve benim aramda ağırlıksız bir şekilde ilerliyor. Tabii ki engellemiyor. "Lütfen, yalvarırım."

Onu Sea-Doo'ya bindirirken Brad, "Bomba kayakta," diyor, İtirazları yoğun ve hızlı geliyordu.

Cebimden daha fazla kablo bağı çıkarıp bileklerini bağlarken, Leon -Tanrı bu çocuğun inisiyatifine bayılıyor- bacaklarıyla ilgileniyor, ayaklarının etrafına ip örüyor ve kayağın etrafına doluyor. İşim bittiğinde gülümsüyorum ve makinemin yan tarafına dokunuyorum. "Yüklendi," diye cıvıldıyorum. Zavallı şimdi ağlıyor, gidona doğru saçma sapan kelimeler mırıldanıyor. "Direksiyonu hallettin mi?" Leon'a soruyorum.

"Elbette." Kendisiyle gurur duyarak gülümsüyor, telefonunu çıkarıp bana ekranı gösteriyor. "Her şey buradan kontrol ediliyor."

"Tanrım," diyor Brad hafif bir kahkaha atarak ve Leon'a başını sallayarak. "Bombayı da mı tamir ettin?"

Omuz silkiyor, etkilenmemiş görünüyor. "Birkaç kablo ve bir zamanlayıcı. Hepsi standart şeyler."

"Peki fünüye nerede?"

Anahtar kablosunu yerine takıyorum ve motoru çalıştırıyorum. "Sanırım dışarıda birilerinde vardır." Geri çekilip Leon'a ağzını tıkaması için başımla işaret ediyorum, o da bunu hızlı ve etkili bir şekilde yapıyor. "İyi yolculuklar."

Leon kayağın kontrolünü ele alıyor ve üçümüz de kıyıda durup izlerken yavaşça suda ilerliyor. Saate bakmadan önce koya göz atarak, "Olabildiğince uzağa götür," diye emrediyorum.

"Şimdi ne olacak?" Brad soruyor.

"Şimdi Leon, dışarıda biri fünyenin düğmesine basmadan önce biraz eğlenecek." Berduşun sırtına bir tokat atıyorum ve arka cebimden yirmi binlik takozu çıkarıp göğsüne bastırıyorum. "İyi iş, evlat."

"Sorun değil, D-boss. Diğer konteynerdeki adam ne olacak?" "Onu beslemeye ve sulamaya devam et." Ben uzaklaşıyorum, Brad Topuklular.

"Spittle'ın oğlunun telefonunda hala bir şey yok mu?"

"Henüz değil." Eve gidip karıma hayallerindeki günü yaşatmaya hevesli bir şekilde Merc'ime giriyorum.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, kravatımı bağlarken elbise ayakkabılarımın mermere çarpma sesi antrede yankılanıyor. Ev sessiz. Bu lanet bir mucize. Kadınların hepsi yukarıda hazırlanıyor, erkekler de öyle ve bahçe son rötuşları yapan insanlarla dolu.

Ofisime vardığımda kapıyı kapatıp kendime bir içki dolduruyorum ve büyük masanın arkasındaki büyük koltuğa yerleşiyorum. Benim tahtım. Deriye gömülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve babamı görüyorum. Gururlu görünüyor. Olmalı da zaten.

Ailen var mı, evlat?

Hayır, bayım.

Arabaya bin.

Karanlığıma gülümsüyorum ve tahtaya vurulduğunda içkimi yudumluyorum.

"Ne oldu?" Sesleniyorum ve bir an sonra Daniel'ın kafası kapıdan içeri giriyor. Sırıttıyor, etrafına bakıyor, eşikte geziniyor. "İçeri girebilirsin evlat." Benim onayım la, geldiğinden beri onun için bir hayranlık kaynağı olduğunu çok iyi bildiğim bir odaya giriyor. Hemen etkilenmemiş görünüyor. Ne bulmayı umduğunu bilmiyorum. Kana bulanmış bir halı mı? Goldie'ye şükürler olsun ki, başkalarının unuttuğu ufak tefek şeylere bile dikkat ediyor.

Masamın diğer tarafındaki sandalyeye doğru ilerlerken onu içeri alıyorum, takım elbisesi sanki onun için yapılmış gibi görünüyor. Öyleydi de. Ama çocuğun nasıl giyinmesi gerektiğini öğrenmesi gerekiyor. Ayağa kalktım ve masanın etrafında döndüm. "Ayağa kalk," diye emrediyorum, ellerimle sabırsızca işaret ederek. Ben kravatını çözüp boyundan çekerken o ayağa kalkıyor ve yere bakıyor. "Buradan başla," diyorum uçlarını tutarak. "Dar taraf, kalın taraftan daha kısa."

Omuz silkiyor. "Beau'nun amcası. . . teyzesi bağladı."

Bir ucundan diğerine geçerken gülümsüyorum. "Annen nasıl?" "Panikte."

"Neden?"

"Buz heykelin eriyeceğinden endişeleniyor." Avucunu alına v u r a r a k sarsılıyor.

"Buzdan heykelimiz mi var?"

"Hayır. Buzdan heykel yok."

Hafifçe gülüyorum ve düğümü yukarı itip kıvırıyorum. "Gördün mü? İşte kravat böyle bağlanır." Omuzlarını fırçalıyorum ve ceketinin yakalarını düzeltiyorum. "Daha iyi."

"Neden evleniyorsun ki? Zaten evlisin." Ben kendiminkine dönerken o da sandalyeye geri yığılıyor.

"Yeminlerimizi yeniliyoruz."

"Neden?"

"Bana cevaplayabileceğim bir şey sormak ister misin?"

"Tamam." Önümdeki viski bardağını işaret ediyor. "Biraz deneyebilir miyim?" Arsızca gülümsüyor ve ben de bardağı alıp ona bakarken yavaş daireler çizerek çeviriyorum. Sonra masanın diğer tarafına itip arkama yaslanıyorum ve Billy Big Bollocks gibi soğukkanlılıkla içişini izliyorum. Sağlıklı bir yudum alıyor.

Ve boğuluyor.

"Dostum, bu iğrenç." Bardağa pis bir bakış attı ve onu masanın üzerinden bana doğru itti. "Bütün alkollerin tadı böyle midir?"

"Evet."

"Bir daha asla içmeyeceğim." Dilini dışarı çıkarır ve avucuyla siler. "İğrenç."

"Sadece gerçek erkekler viski içebilir, evlat. Sen bir erkek değilsin. Ama bir gün olacaksın."

"O zamana kadar seninle ve annemle mi kalacağım?" diye soruyor, düğümünü gevşetmeye çalışarak.

"Ne yapmak istiyorsun?" İstedğim ve aslında ihtiyacım olan cevabı almayı umarak soruyorum, sadece Hilary ve Derek'in yanında güvende olmadığı için değil. Daniel'ın "babasının" bir diz kapağı eksik ve evliliği çöküşün eşiğinde.

"Burayı seviyorum," diyor ama isteksiz. "Annemi özlüyorum. Hilary'yi . . diğer annemi ve babamı, ama"- omuz silkiyor-"Bilmiyorum."

Çocuk henüz on dört yaşında bile değil, bu yüzden duygularını ifade etmekte zorlanması şaşırtıcı değil. "Kendini kötü hissediyorsun," diyorum içkimi alırken. Suçluluk. Yüzünün her yerinde yazıyor. Burada olmak istediği için kendini suçlu hissediyor. Elbette suçu ortadan kaldırırsanız, elinizde tüm süslemeleriyle birlikte bir malikâne kalır.

-Spor salonu, tenis kortları, havuz, sinema odası ve çok daha fazlası. Ama bunların hiçbir önemi yok. Hiçbir çocuk sadece maddi şeylerle hayatta kalamaz. Buna ek olarak, onu besleyip büyüten Esther, Call of Duty'de çok iyi oldukları anlaşılan iki Viking ve etrafındaki diğer baba figürlerinden oluşan bir ordu var. Bu düzenli bir hayat değil, ama istikrarlı olduğunda iyi bir hayat,

Daniel'ın burada olmayı sevdiği çok açık. Ayrıca, her şeyin ötesinde, burası onun için en güvenli yer.

"Ama geri dönersem annem için kötü hissederim. Gerçek annem için."

"Senin gerçek annen bir savaşçı," diyorum göz kırparak, Hilary ve Derek'i ona tercih etmesinin Rose'u kıracağını söylemek istemiyorum. Rose bunu kabul ederdi. Ama bu onu öldürür. Daniel'ın burada olması hiçbir zaman ideal olmayacaktı ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Gülümsüyor. "Babana ne oldu? "Öldü."

"Al Capone'u tanıdığını duydum."

Gülüyorum ve biraz gergin olduğumu inkar edemem. Bunu ona kim söyledi? "Al Capone babamın zamanından önceydi," diyorum çekmeceye uzanıp çekmeceyi açarak. "Babam Capone'u yere sererdi." Babamın fotoğrafını masanın üzerine koyuyorum, onu görünce gülümsüyorum - krem rengi takım elbisesi, güneş gözlükleri, her zamanki brendi ve purosusu, gümüş rengi de olsa gür saçları.

"Bu o mu?" Daniel soruyor, resmi alıp inceliyor ve biraz şaşkın görünüyor. "Bir film yıldızına benziyor."

Onu Londra'nın kirli ve eski bir sokağında gösterişli bir Mercedes'ten inerken ilk gördüğüm gün de aynen böyle düşünmüştüm. "Bu o. Meşhur Carlo Black. Ona Bay derdim."

Daniel'ın gözleri parlıyor. "Ve sen de çocuksun," diyor, dudakları sırtarak geriliyor.

"Ben çocuğum." Lanet olsun, boğazımda bir yumru oluşuyor. Onu temizleyip biraz daha viski içiyorum, arka plandaki köpeklerin çıldırdığını duyduğumda bardağım ağızda duraklıyor.

"Büyükanne Esther onları beslemek için dışarı çıkardı," diyor ve anneme yaptığı sevgi dolu göndermeye gülümsüyorum. Kahretsin, umarım onları pastadan uzak tutuyordur.

"Neden havlıyorlar?"

"Rahibi sevmiyorlar," diyor Daniel.

"Peder McMahon burada mı?"

"Büyükanne Esther de onu besliyor."

İçimden gülüyorum. Annemin istediği olursa buradaki herkes bir ev kadar büyük olacak. İç cebime uzanıyorum ve çaldığında telefonumu çıkarıyorum. "Git topu Cindy ve Barbie'ye at biraz," diye sessizce emrediyorum ona, bir yandan da numaraya bakıyorum, aramayı cevaplamaya hazırım. Bu işi bitirmeye hazırım. "Takım elbiseni kirletme."

"Elbette." Daniel ayağa fırlıyor ve kapıyı arkasından çarparak bir kırbaç gibi ofisimden hızla çıkıyor.

İrkildim ve telefonuma cevap verdim. "Leon."

"Muhteşem jet skiniz az önce milyonlarca parçaya ayrıldı," diyor, sesi büyülenmiş gibi geliyor. "Becer beni, D-Boss."

Hiç şaşırmadım. Bir yolcu gemisini havaya uçurmaya yetecek kadar C-4 vardı. "Zaman? Aynen öyle."

"Tam olarak on iki yirmi bir."

"Güzel." Viskimin kalanını içiyorum ve bardağımı masaya çarpıyorum. "Kapıyı kilitle ve kışını buraya getir."

"Neden?"

"Çünkü düğünüme davetlisin."

"Düğünün gelecek hafta-" Duraklıyor, beyni toparlanıyor. "Gelecek hafta değil."

"Takım elbisen var

mı?" "Hayır."

Tabii ki bilmiyor. Leon her gün duş alan ama her zaman kirli görünmeyi başaran insanlardan biri. "Bir şey var mı?"

"Hayır."

"Nasılsan öyle yapacaksın." Telefonu kapatıp düşüncelere dalıyorum, zihnim daireler çiziyor ve telefonum çaldığında aşağı bakıyorum ve Londra'dan bir numara görüyorum. "Alo."

"Siyah mı?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

Adam kıkırdıyor. "Eugene Conner," dedi. "Ve adamını buldum."

"Nerede?"

"Panama."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hadi oradan. O sana benden daha yakın, dostum. Orada adamlarım var. Onu havaalanının yanındaki bir depoda tutuyoruz. Peki ben onunla ne yapacağım? Öldürecek miyim? İşkence mi edeceğim?"

"Dur bakalım," diyorum gülererek. "Yarın sabaha kadar onu Miami'ye götürebilir misin?"

"Bana borçlusun," diyor Eugene ve telefonu kapatıyor, tam o sırada Brad'den bir e-posta geliyor ve Shannon'ı takip ettiğim bina hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Öğrendiklerimi doğruluyor.

"Şerefsiz," diye
fısıldadım. "Kimmiş
sikik?"

Kafamı kaldırdığımda James'i kapıda buluyorum, aklım o kadar dağınık ve dalgın ki içeri girdiğini duymuyorum. Başımı sallayıp oturmasını işaret ediyorum, kalkıp bir şişe ve bir bardak daha alıyorum. "Güzel takım," diyorum, ona bir içki doldurup kendime de dolduruyorum. "Bunu sen mi kiraladın?"

"Siktir git," diye karşılık veriyor ve beni kıkırdatıyor. "Gergin misin?"

Lanet olsun, herkes gergin olmam gereken bir şey olduğunu düşünürdü. "Bu dünyada beni sinirlendiren tek bir şey var," diye itiraf ediyorum, bunu açıkladığıma pek inanamıyorum.

James'in kaşları yavaşça kalkıyor, gözleri bardağının kenarından bana bakıyor. "Rose."

"Rose," diye onaylıyorum, doğru sonuca varmasına şaşırmadan. James'in de aynı durumda olduğunu hissediyorum. Koltuğuma geri dönüyorum. "Beni sevip sevmediğini, her zaman sevip sevmeyeceğini, güvende olup olmadığını." Gözlerimin köşesi

ağız kalkıyor. "Kızgın olup olmadığını." Havaya kadeh kaldırıyorum. "Bizi sinirlendiren kadınlara."

"Şerefe." İçkisini yudumluyor.

"Dışarısı nasıl?" Kapıya doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Meşgul. Çok az davetlisi olan bir düğün için çok büyük bir olay."

Lucia sahilindeki özel törenimiz pek de yasal değildi. Ve gerçekten, bugünü farklı kılan tek şey Peder McMahon'un ayini yönetmesi. "Sen ve Beau için ön taraf nasıl görünüyor?"

James bardağını masaya indirirken duraksıyor. "Bundan hiç bahsedilmedi."

"Peki senin buna ihtiyacın var mı? Evliliğe yani."

Gülümsemesi ironik. "Sadece daha nihai hissettiriyor." "Yapmamaktan daha fazla son."

"Peki neden kutsal evlilik kurumuna boyun eğdin?" diye soruyor, arkasına yaslanıp rahatlayarak.

Bu güzel bir soru, son birkaç yıldır üzerinde durmadan düşündüğüm bir soru. Rose'un benim olduğunu bilmek için buna ihtiyacım yoktu. Parmağına yüzük takmadan önce de benimdi. Kız olduğundan beri Rose yalnızdı. Ailesi yoktu, hiçbir şeyi yoktu ve bebeği ondan çalınmıştı. "Sanırım bilinçaltımda ona istikrar sunmaya çalışıyordum. Ona çalınsa da öldürülse de asla elinden alınamayacak bir şey vaat ettim." Bu sözü tutmayı planlıyorum.

"Kulağa mantıklı geliyor." Dirseğini sandalyenin koluna dayıyor, parmağının yanıyla çenesini sıyrıyor. Gerekçesini bulmak için derinlere iniyor. Önemli olduğundan değil. Evlenmeyecekler.

Masama doğru eğilip bardağını tekrar dolduruyorum, şişenin kenarından gelen çınlama sesi onu hayal aleminden uyandırıyor.

"Yarın gece Rose'u St. Lucia'ya götürüyorum." Ve umarım geri dönmeyiz.

James'in gözleri bir parça kısılır. "İş bitmiş gibi konuşuyorsun."

"Bitecek," diye onu temin ediyorum. "Yarın sabah kayak yapmaya gidelim."

"Neden?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

Çenesi dönmeye başlıyor, sabırsızlığı artıyor. "Konuş, Danny."

"Brunelli'yi bulduk."

Sabırsızlığı çok daha ölümcül bir şeye dönüşür. "Nereye?"

Bir parmağımı kaldırdım. "Anlaşmıştık. Bugün iş yok, yoksa cenazen olur." Kimsenin C-4 ile yaptığım küçük denemeyi bilmesine gerek yok.

Kapı açılıp Brad içeri girdiğinde ikimiz de kapıya bakıyoruz. Hemen beni buluyor, gözleri sorguluyor. Ona iyi anladığını gösteren bir baş selamı veriyorum, nefesini hafifçe içine çekiyor, ama gözleri? Öfkeyle doluydular.

"Yalnız başıma birkaç dakikaya ihtiyacım var," diyorum, tekrar viskiye uzanıyorum, bir o yana bir bu yana çevirip durgun sıvıyı inceliyorum. İkisi de konuşmuyor, ikisi de sessizce ayrılıyor. Ama James kesinlikle gergin ve gergin olmakta da haklı.

Babamın resmini buluyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Kimseye güvenme," diye fısıldıyorum, bir numara bulup saate bakıyorum, tuşluyorum ve telefonumu kulağıma götürüp ayağa kalkarak yavaşça ileri geri volta atıyorum.

Konuşması için birkaç saniye bekledim. Konuşmadı. Tabii ki konuşmaz. Şu anda hattın diğer ucunda Danny Black'in bir kez daha ölümden dönüp dönmediğini merak ediyor, korkuyor. "Sürpriz," diyorum alçak sesle, dudağım doğal olarak kıvrılıyor. "Üzgünüm, bugün ölemedim. Gelecek hafta evleniyorum, eminim duymuşsunuzdur." Hâlâ bir şey yok. Bu bir açmaz, güç için aptalca bir oyun. Güç onda olabilir, sadece şimdilik. *Bugün* gitmem gereken bir düğün var. "Demek böyle oynanacak, ha?" diye sordum. "Hedefini vurana kadar Miami'de bir şeyleri havaya uçurmaya devam mı edeceksin?" Yine de konuşmuyor ve bunun beni derinden etkilemesinden nefret ediyorum. Hâlâ nefes alıyor olmamın şoku bile onu konuşturmadı. Şu lanet işi bitirelim artık. "Bazı garantiler istiyorum."

"Ne?"

"Ben ve ailem için barış ve özgürlük. Miami'den ayrılıyorum, bir daha benden haber almayacaksınız ve ben de sizden haber almak istemiyorum."

"Tamamdır."

"Ve senin kim olduğunu bilmek istiyorum," diye ekliyorum. "Eğer sana Enigma'yı veriyorsam, sen de bana kimliğini vereceksin. Özgürlüğümü garanti altına almamın tek yolu bu." Bu piçin kim olduğunu bilmeden Miami'den ayrılamam. "Ailemin güvenliğini sağlamanın tek yolu bu."

Nefes alıyor, distorsiyon boğuklaşıyor. "Tamam."

Seçeneklerini tarttı ve uzun sürmedi. Benim teklifim alabileceğinin en iyisi. Bunu biliyor ve ölümden kaçmaya devam edemem, çünkü kaçılamayacak bir zaman gelecek. "Tersanemde yeşil bir konteyner var. Eminim nerede olduğunu biliyordur. Yarın sabah yedide orada olacak. Bundan emin olacağım."

"Neden fikrini değiştirdin?"

Ailemin ötesinde olduğu kapıya bakıyorum. Daniel'i görüyorum. Karımın St. Lucia'daki yatağımızda huzur içinde uyuduğunu görüyorum. Buraya geldiğimizden beri hiç böyle uyumamıştı. Kesintisiz. Tüm gece boyunca. Ve zihnimde bebeğimin görüntüsünü monitörde görüyorum. Ama düşmanlarımın yeni bir Aşıl topuğumun yolda olduğunu bilmelerine ihtiyacım yok.

Cevap vermiyorum, telefonu kapatıyorum ve kasamın üzerinde asılı duran tabloya bakıyorum. Geçip aşağı çekiyorum ve kadranı tıklayarak açılana kadar çeviriyorum. İçine uzanıp bir VP9 çıkarıyorum, şarjörünü kontrol ettikten sonra yerine takıyorum ve Daniel ofisime daldığı sırada tabloyu tekrar duvara asıyorum. "Vakit geldi, Bayım."

"Yoldayım, evlat."

GÜL

Elbise benim zevkime göre ve sevdiğim şey bu. Yeterince et görünüyor ve omuzları açıkta bırakıyor. Uzun boylu bedenim yeri süpüren, vücudu saran ipek elbisenin içinde rahat hissediyor ve kırmızının tonu *fahişe* kırmızısı değil. Klas bir kırmızı. Sürtük kırmızısı değil.

Çünkü ben artık bir fahişe değilim.

Bayıldım. Danny bunu sevecek ve daha da ötesi, bu elbisenin içinde benim sembolize ettiğim şeyi sevecek.

Özgürlük.

Kontrolü temsil ediyor ama kontrol *edilmeyi* değil. İronik aslında, çünkü Danny'ye olan aşkım beni kesinlikle yönetiyor. Ama onu değil. O beni asla kontrol edemeyecek. Ve bir daha hiçbir erkeğin beni kontrol edemeyeceği gerçeğine saygı göstermek için, Danny'nin dediği gibi çadırın dışında tek başıma duruyorum. Uzun kırmızı elbisemle. Kendi başıma seçtiğim.

Gülümsüyorum, çıplak ellerimi ipeğin üzerinde gezdiriyorum. Çiçek yok. Boş eller çünkü artık hiçbir şeye tutunmama gerek yok. Tutunmak, elimden alınacağı korkusunu akla getirir. Benden hiçbir şey alınmayacak. Bu gün değil.

Beni görüp bir öpücük kondurduktan sonra koridordan geri yürürken gördüğüm güzel oğlum değil. *Tanrım, o çocuğu seviyorum.*

Yarım saat önce bana kupa kraliçesinin resmini mesaj atan sevgili, ölüm saçan damadım değil.

Girişi kavislendiren pergolaya sabit bacaklarla yaklaşıyorum. Hanımeli kokusu çok güçlü. İçerideki tüm alan görüş alanıma giriyor, ama ondan başka bir şey görmüyorum, sırtı bana dönük, uzun boylu, tehlikeli vücudu en iyi siyah takım elbiseyle süslenmiş, koyu renk saçları hala uzun, küçük bukleler oraya buraya savruluyor. Benim başyapıtım. Kelimenin tam anlamıyla ölümcül.

Sadece Nina Simone'un *I put a Spell on You* şarkısı başladığında omzunun üzerinden bakıyor, delicesine yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme var. Herkes beni görmek için döndüğünde benden küçük bir kahkaha kaçıyor.

"Bunu sadece bir kez soracağım," diye sesleniyor Danny, tüm vücudu yavaşça bana doğru dönerken yüzünde beklenti dolu bir ifade var. "Benim olmak istiyor musun?"

Kalbim daralıyor ama aynı zamanda patlayacakmış gibi hissediyorum. Onu daha fazla sevebilir miydim? "Senin olmak istiyorum."

"O zaman orada dikilmiş ne halt ediyorsun kadın?" diye soruyor ve Peder McMahon'un biraz bocalamasına ve diğer herkesin gülmesine neden oluyor. Ve böylece düğünümüzün gidişatını belirliyor, elini kaldırıp ona gitmemi istiyor, ben de gidiyorum. Koridorda tembel tembel, uzun uzun yürümek yok. İnsanların beni kabul etmesi için zaman ayırmak yok. Topuklu ayakkabı giymiyor olsaydım muhtemelen ona doğru koşardım, ama giyiyorum, bu yüzden daha güvenli bir yürüyüş yapıyorum, ona hemen ulaşıyorum, neredeyse tüm parça hala çalıyor. Elimi tutuyor ve beni vücuduna çekiyor, ağzını kulağıma dayıyor. "Sen.. Sen. Nefissin," diye fısıldıyor, bizi sallamaya başlıyor, daireler çizdiriyor, beni görüş alanına almak için geri çekiyor. O da öyle. Kesilmiş, düzgün sakallı, yara izi belirgin, gözleri soğukluktan ziyade mutlulukla parlıyor. Bu dünyada Danny Black'in bu yönünü anlayabilen sadece üç kişiden biriyim. Yakında dört kişi olacak.

Peder McMahon ve cemaatin onu izleyip beklediğinden habersizdir. "Beni sevdiğini söyle," diyor.

"Seni seviyorum."

"Bana güvendiğini
söyle." "Sana
güveniyorum."

"Bana mutlu olduğunu söyle."

Gülüyorum ve cevap vermem için beni dürtüyor, sırtışı benimkiyle eşleşiyor. "Çok, *çok*, çok mutluyum." Kollarımı omuzlarında birleştirip parmaklarımı ensesinde birleştiriyorum.

"Bence sen delisin," diye
mırıldanıyor. "Bence sen benimsin,"
diye cevap veriyorum.

"Bence çok güzelsin."

"Bence sen benimsin."

"Sanırım senden daha önce hiç nefret etmediğim kadar
nefret ediyorum." Burnunun etrafında dönüyorum.

"Sanırım sen benimsin," diye fısıldıyorum. "Başka
seçeneğim var mı?"

Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Gülümsemesi, karnıma bakarken ölümcül kişiliğine uymayan o gülümsemelerden biri. "Bence sen deli, katil, ahlaksız bir götün bebeğinin babası olmasını istiyorsun."

Gülüyorum ve bu durdurulamaz. "Kimin adı Danny Black?"

"Kimin adı Danny Black," diye onaylıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, onun arkasından bakıyorum, Beau'nun James'e yakın oturduğunu görüyorum, avuç içi James'in kalçasına dayanmış, James'in eli onunkini örtüyor. Gülümsemesi küçük ama orada. Hasarlı kolu örtülü. Mutluluğum birden inanılmaz derecede yanlış geliyor ve arkadaşım için kalbim kırılıyor, özellikle de bana hafifçe başını salladığında, sessizce onun için üzülmememi istediğinde. İmkânsız. Beau kaybettikleriyle yüzleşme savaşını sürdürürken, burada hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim her şeye sahipmişim gibi hissediyorum.

JAMES

Hayatımda hiç düğüne gitmedim ama böyle yapılmadığına eminim. Yine de bir süredir normal bir dünyada yaşamıyorum, en azından şimdi. Ne olursa olsun, çok güzel bir törendi. Kişiseldi, neredeyse özeldi ve Beau yanımda oturup Danny ve Rose'un yaptıklarını izlerken, aile ve arkadaşlardan oluşan küçük cemaatten habersiz, tek düşünebildiğim ne kadar umutsuz hissettiğim oldu. Akla hayale gelmeyecek düzeyde acılar yaşadım ama Beau'nun annesinin ölümü ve amcasının ihaneti dışındaki nedenlerden dolayı acı çektiğini bilmek çok acı verici. İlkini düzeltebilirim ve düzeltmeyi planlıyorum. İkincisini ise nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Ve çaresizlik sadece içimdeki öfkeyi vurguluyor. Beni tüketmeden önce bu enerjiyi yönlendirmeliyim.

Odada büyük yuvarlak bir masa var. Herkesin oturabileceği tek bir masa. Bu, konuk sayısı anlamında büyük bir düğün değil, ama israf ve masraf anlamında devasa. Arkadaşlarla özenle hazırlanmış bir akşam yemeği partisi gibi. Yemekler -sekiz yemeğin tamamı- beklendiği gibi olağanüstüydü. Başlangıç olarak istiridye. Bunun da kişisel bir şey olduğunu biliyorum, özellikle de Danny onları Rose'a yedirdiğini herkesin önünde gösterip çiğnememesi için yalvardığında. Gümüş servis personeli

masaları temizledi ve hemen hemen hepimiz sandalyelerimizde dinleniyoruz, iyi yemek ve şarapla ağzına kadar doluyuz.

Beau'nun avucunun sırtımda daireler çizdiğini hissediyorum, sanki yaralarımın teselli buluyormuş gibi ve gözlerim koluna kayıyor. Tekrar örtülmesinin olumlu mu yoksa olumsuz mu olduğunu bilmiyorum. Elini uzatıp parmaklarını şarap bardağından sıyrıyorum, ağzıma götürüyorum ve ona biraz sevgi göstermek istemekten başka hiçbir neden olmadan sırtını öpüyorum. Ona yakın olma ihtiyacımın azalmadığını gösteriyorum. Onu tüm varlığımla sevdiğimi göstermek. Her zaman da seveceğim. Yine de benimle asla evlenmeyeceğini kabul etmek zorunda kalabilirim çünkü Dexter'ı öldürdüğüm gerçeğini sonsuza dek bir sır olarak saklayamam. Bunu biliyorum.

Bana bakıyor ve hafifçe gülümsüyor, elini boynuma götürüyor ve orada rahatlatıcı daireler çiziyor, arada ensemdeki saçları büküyor.

"Demek Goldie elbise giymiş," diye geçiriyor içinden, korkusuz kadın yardımcımın şarabı su gibi içtiği masaya göz ucuyla bakarak. Elbise içinde. Sarhoş Goldie gibi bu da duyulmamış bir şey ama geçen her gün, onun sert duruşunu korumak için mücadele ettiğini gördüm. Belki de birden etrafını saran kadınlar yüzündendir. Belki de rahatlama hissidir. Kim bilir, ama onun adına mutluyum. "Umarım onunla alay etmemişsiniz," diye ekliyor.

"Ben cesurum Beau, ama o kadar cesur değilim." Erkeklerin hiçbiri de değil. "Danny beni sabah denize davet etti," diyorum, boynuma dokunuşunun yarattığı ürpertiye gizlemeye çalışarak. "Yarın akşam Rose'u St. Lucia'ya götürmeyi planlıyor."

Oynayan parmakları duraklıyor, yüzü endişe ve temkinlilik arasında bir yerde. "Gidiyorlar mı?" Rose'a doğru bakıyor. "Ama o bundan bahsetmedi."

"Bildğini sanmıyorum. Peki *gideceğimizden* bahsettin mi?"

"Hayır," diyor yavaşça, dikkatini bana geri veriyor, yüz ifadesi alaycı. "Çünkü *ne zaman* gideceğimizi bilmiyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum, onu kendime çekiyorum ve şakağından öpüyorum.

Çok yakında. Çok yakında.

BEAU

Şu ana kadar her şey sorunsuz ve dramasız geçti, ancak kendimi bir patlamaya hazırlıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. James toplanmamı söyledi, ben de topladım. Danny'nin Rose'u St. Lucia'ya götürmeyi planladığını öğrendim. İkisi de sonun yaklaştığını söylüyor, peki ben neden göremiyorum? Kararsız kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Bunun nedeni başıma gelebileceklerden korkmam değil. Bugün hayal ettiğimden çok daha zor geçti. Danny ve Rose için işler yavaş yavaş yoluna giriyor gibi görünüyor ama bizim için yavaş yavaş çözülüyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

James yavaşça sandalyesinden kalkarken ona bakıyorum, yüzüm sorguluyor. "Nereye gidiyorsun?" Paniği sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum. Şu anda beni sabitleyen tek şey o, beni burada ve nispeten dengede tutan tek şey. "Bir saniye içinde döneceğim." Başımı öpüyor ama gözleri sandalyesinden kalkmakta olan Danny'de. Doğal olarak Rose hem uyarı hem de endişe içinde kocasına bakıyor. Yakalıyor, gülümsüyor ama yine de içkisini yanına alarak gidiyor ve James de Brad, Otto ve Ringo ile birlikte onu takip ediyor. Nolan masada kalır ve ben kısa süre sonra

Bunun iyi bir nedeni olduğunu, birkaç koltuğu karıştırıp çakırkeyif Goldie'yi şarap kadehini doldurmakla meşgul etmeye başladığında anlıyor.

Gözlerimi Rose'a çeviriyorum ve onun bana baktığını hissediyorum. Baş eğik, çenesi gergin. Avuç içlerimi gizlice tavana gösteriyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama karnım endişeyle dönüyor. Esther Rose'a katıldığında daha da şüpheleniyorum. Bu kadın oğlu için her şeyi yapar, düğün günlerinde birini öldürürken karısının dikkatini dağıtmak da buna dahil. Ayı mı? Bugün James ve Danny'nin katil ellerinden muaf mı? Dudaklarımı ısııyorum, emin değilim.

"Sevgili kızım," diye mırıldanan Zinnea yanımdaki sandalyeye çöküyor ve saatler önce hepimiz oturduğumuzdan beri ilk kez, sürekli temkinli görünen Peder McMahan'u cesur varlığından kurtarıyor. Peri ışıkları şimdi yukarıda parlıyor, müzik biraz daha yüksek sesle çalıyor, kokteyller şimdi dağıtılıyor. "Ne güzel bir gün. Küçük, samimi ama bir o kadar da abartılı." Bir garson ona hepsi de Zinnea kadar renkli, özenle hazırlanmış çeşitli bardaklarla dolu bir tepsi sunduğunda gözleri açılıyor. Tepsiden iki pembe kokteyl alıp birini uzatıyor ve sarı peruğunu omzunun üzerinden itiyor. Takma kirpikleri dalgalanıyor, yanakları bir çeşit pırıltılı pudrayla parlıyor. Dikkat çekici bir şekilde birlikte görünüyor ve bunun bir kısmının sakinliğimi yansıtmamdan kaynaklandığını biliyorum. "Nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

Sakin sorma. "Ben iyiyim," diyorum, elini uzatıp sıkıyorum, gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Çok güzel bir gündü."

İç geçiriyor, başını sallıyor ve gözlerini masanın etrafındaki diğer konuklara çeviriyor. "Tuhaf, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Kabullenme."

Etrafıma bakıyorum, aralarında Daniel'in olduğu Vikingleri görüyorum, Rose'un oğlu onlara cep telefonundan bir şeyler gösteriyor, sonra da Goldie ve Nolan'a bakıyorum, onlar da tersaneyi işleten adamlara katılmışlar. Rahip Doc'la konuşuyor, hâlâ oldukça şaşkın görünüyor.

"Tüm bu insanlar haftalar önce benim için birer yabancıydı," diyor iç geçirerek, "ama şimdi çok daha fazlası oldular."

Dudaklarımı pipetin etrafına sarıyorum ve emiyorum, gücünden dolayı irkiliyorum. Ve gitme düşüncesiyle irkiliyorum. Miami'den değil, bu evden. Bu insanlardan. Onlar olmadan, bu destek ağı olmadan, ne kadar tuhaf olursa olsun, çok daha kötü durumda olacağıma hiç şüphe yok. James'in bir orduya ihtiyacı vardı. Buldu da. Ama aynı zamanda berbat bir aile buldu ve Rose ve diğerlerinin güvenlik battaniyesinden uzaklaşmak hiç beklemediğim bir zorluk olacak.

James gideceğimizi söyledi. Ne zaman, bilmiyorum, ama beni *nereye* götüreceğini de bilmiyorum. İçimden bir ses St. Lucia olmadığını söylüyor. Ve korkunç ve rahatsız edici bir şey bana Rose'u bir daha göremeyebileceğimi söylüyor.

DANNY

Rose'un peşime düşmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Bugün iş yok, bunu açıkça söyledim ve yine de burada Brad, James, Otto ve Ringo'nun yedeğinde ofisime doğru yürüyorum. Ringo'nun kapıda Bud'dan telefon aldıktan sonra bana attığı bakışı okudum. Burada kim var ve daha da önemlisi neden var?

Kapıyı açtım ve şişeye doğru ilerledim. "Kim?" Öfkemi kontrol etmeye çalışarak kısaca soruyorum.

"Conner'ın iki adamı," diye cevaplıyor Ringo, ben şaşkınlıkla etrafımda dönerken. "Ve bir misafir. Len onlara eşlik ediyor."

"Conner?" James soru sorarcasına bana bakıyor. "İngiliz Conner mı? Brunelli'yi bulan o mu?"

"Evet." İçkimi yudumlayıp saatime bakıyorum. Gideli üç dakika olmuştu. Arama ekibinin gelmesine on dakika var ve bu gerçekleştiğinde hiçbir erkek karımın yakınında olmak istemeyecektir, en azından ben.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Otto, kanepeye çökerek. "Goldie biliyor mu?"

Goldie mi?

"Ne düşünüyorsun?" James alaycı bir şekilde soruyor. "Eğer travmasının kökeninin bulunduğunu bilseydi, dışarıda rahatlamış, içiyor ve lanet bir elbise giyiyor olmazdı, değil mi? Bir adama ölene kadar işkence etmek için gereken her şeyi giymiş olurdu." James bana bakıyor, stresli olduğu her halinden belli, acaba onun da canına okumak istediği için mi böyle yapıyor diye düşünmeden edemiyorum. Bu adam Goldie'ye bu kadar stres ve öfkeyi gerektirecek ne yaptı? "Brunelli'yi buradan defetmenizi şiddetle tavsiye ederim," diye devam ediyor James, içkisini yudumlarken. "Düğününüzün kan gölüne dönmesini istemiyorsanız, çünkü Goldie onun kokusunu alırsa tam olarak öyle olacak."

İçimden bir ses James'in de ona saldırmasına izin verirsem ortalığın kan gölüne dönebileceğini söylüyor. "Ona ne yaptı?" Brad hem James'e hem de ona bakarak

Otto bir cevap bekliyor. Gerilim seviyesi tavan yaptı.

Evet, ne oldu?

İçime doğuyor, nefes alıyorum, geri çekiliyorum, içimde durdurulamaz bir ürperti dolaşıyor. "Ona tecavüz etti," diyorum sessizce.

James'in çenesi kasıldı, bardağı ağzına götürürken eli titriyor, gözleri parlıyor. "Onu bir ara sokakta dövülmüş halde buldum. Müdahale ettim, ona birkaç yumruk attım ama kaçtı."

Birkaç kazı mı? Eminim. Benim de çenem çılgınca seğirmeye başladı. James'i ve kendimi kontrol altına almam gerekiyor. "Siktir," diye tıslıyorum, bardağımı atıyorum ve kapıya gidip onu açıyorum. Çok şey bilmiyorum ama zamanın şu anda bizim tarafımızda olmadığını biliyorum. Oturup onun ofisine getirilmesini bekleyemem. "Kimse ona dokunmasın," diye uyarıyorum, evimin girişine doğru ilerleyip kapıyı açıyorum. Len merdivenlerden çıkıyor, peşinde iki kaba saba herif ve onların arasında da dağınık saçlı, cılız vücutlu, acınası görünümlü bir herif. Uygunsuz bir şekilde, o herifin şimdi Goldie'yle yakınlaşmaya çalıştığını hayal ediyorum. Goldie onu ezerdi. Ve Tanrı yardımcım olsun, bunu görmek istiyorum. "Onu arabaya geri götürün," diye sertçe emrediyorum ve iki adamın da durmasını sağlıyorum.

"Ne?" diye soruyor biri, oldukça rahatsız görünüyor. Bana karşı hiçbir şeyi yok. "Onu buraya getirmemiz söylendi."

Tanrım, Conner becerikli bir adam, hakkını yemeyeyim ama ona açık talimatlar vermemin bir sebebi vardı. "Bugün benim düğün günüm ve karıma hiçbir iş yapmayacağıma dair söz verdim. Eğer siz iki piç kurusu bu sözümü bozmama neden olursanız, onu sizin üzerinize salmak için iki kere düşünmeyeceğim."

"Kimsin sen?" Brunelli kemikli yüzünü buruşturarak soruyor. "Ne sikime buradayım ben?" Kıpırdanıp kıvranıyor, itirazını haykırıyor ve burun deliklerimin alevlendiğini, öfkemin yükseldiğini hissediyorum.

"Onu lanet arabaya bindirin," diye tıslıyorum, eve dönüp etrafın temiz olup olmadığını kontrol ediyorum.

Geri çekilmeye başladılar ve James'in yan görüşümde ilerlediğini gördüm. Geçmesini engellemek için kolumu uzatıp ona dönerek bana bakmaya zorluyorum. "O Goldie'nin," diye hatırlatıyorum ona, kelimelerin kırmızı sisi kesmesini umarak. "Yarın, o Goldie'nin."

Otto elini uzatır, James'in kolunu tutar ve onu rahatlatır. "Hadi, Kel," diyor.

Brad'e "Leon'u çağır," diyorum ve Len adamları Brunelli'yle birlikte arabalarına geri götürürken o da doğruca telefonuna gidiyor. "Rose'u gören var mı?"

"Ben giderim," diyor James, geri çekiliyor, mantıklı davranıyor ve beni bununla baş başa bırakıyor.

"Leon yolda," diye sesleniyor Brad, tam da çocuk köşeyi dönerken, Jerry arkasından olabildiğince hızlı ilerliyor.

"Rose ve Beau şüpheleniyor," diyor hafif nefes nefese. "Neler oluyor?"

"Len seni tersaneye götürecektir." Elimi uzattım ve Ringo'nun izniyle avucuma bir silah düştü. Leon'un elini tutup kavradım. "Arabadaki herif, sıska herif, onu bir konteynere koymayı istiyorum, anladın mı?"

Büyülenmiş gibi silaha bakıyor. "Anladım, D-boss." "Onu sadece sen ya da o ölürse vur, tamam mı? Ona canlı ihtiyacımız var."

Leon başını sallıyor ve ben de Len'e başımı sallayarak onu yavaşça arabaya doğru itiyorum. O ne yapacağını biliyor. "Artık düğününe dönebilir miyim?"

"Evet, lütfen yap," diyor Rose ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. *Kahretsin*. Conner'ın adamlarına karanlık bir bakış fırlatıyorum ve onlar da dikkatle yanımdan geçerek gidişlerini hızlandırıyorlar.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor Brad ve aceleyle kaçıyor.

Ringo, "Evet, benim de," diye homurdanarak onu takip ediyor.

"Beni bekle," diye sesleniyor Otto ve beni Rose'la yalnız bırakıyor.

Destek almak için gökyüzüne bakıyorum, sonra nereden geldiği belli olmayan bir gülümsemeyle ona bakıyorum. O lanet olası bir görüntü, kırmızılar içinde yanan, güzel bir görüntü ve elbisesiyle ilgili her şey içimi yakıyor. "Bebeğim," diye mırıldanıyorum, kollarımı açıp onu kendime çağırıyorum.

Beni eğlendirmiyor. "Başın belada, Black."

Surat astım. "Benim hatam değildi." Yaklaşmaya cesaret ederek masumiyetimi savunmaya başladım. "Yemin ederim, beklenmedik bir şeydi. Onları gönderdim. Bununla başka zaman ilgilenirim."

Yanımdan geçip giden arabalara bakıyor. "Kimdi o?"

Bencilce taktiksel de olsa gerçeği söylemeye karar verdim. "Goldie'ye tecavüz eden adamdı."

Beklendiği gibi, bana dehşet içinde baktı. "Ne?"

Omuz silkiyorum. "James benden onu bulmamı istedi. Londra'daki bir ortağımdan araştırmasını istedim. Adamın Panama'da olduğu ortaya çıktı." Baş parmağımı omzumun üzerinden geçirdim. "Daha bu sabah öğrendim. Bugün onunla birlikte ortaya çıkacaklarını düşünmemiştim."

"Ne yapacaksın?"

Neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Geçmişim göz önüne alındığında, yolumu kesecek kadar talihsiz bir tecavüzcüye ne olacağını çok iyi biliyor. Kuşkusuz, onun işini bitirmekten büyük zevk alırdım,

Bunu yapmak için özel günümüzde karımın gazabını bile göze alabilirdim. Ama Brunelli Goldie'nin şeytanı. Benim değil. James'in değil. "Ne yapacağım ben?" Kollarımın arasında yumuşadığını hissederek ona sarıldım ve sordum. "Hiçbir şey."

Geriye yaslanıp önünü, boğazından karnına kadar öpmeme izin verdiğinde şüphesi haklı çıkıyor. "Sana inanmıyorum."

"O benim iblisim değil, bebeğim." Ona bakıyorum. "Onu bulduğumuzu henüz bilmiyor. Öyle kalsın." Goldie, gergin dişi savaşçı, onu hiç görmediğim kadar kaygısız. Buna ihtiyacı var. Saçlarını açmak, elbise giymek ve saldırı korkusu olmadan içmek için kesintisiz zamana.

Rose gülümsüyor, şefkati ve anlayışı parlıyor. Bu da ona neden aşık olduğumun bir başka nedeni. "O başka bir kadın gibi." Kollarımı tutuyor, ben onu yukarı çekerken pazularımı sıkıyor. "Sana hediyeni vermem gerek."

"Arkada duran ve üzeri örtüyle kaplı büyük sandıkla ilgili bir şey var mı?"

"Gördünüz mü?"

"Bunu kaçıramazsın." Bir kolumu omzuna atıp onu heykelin olduğunu bildiğim yere götürüyorum. "Bahse girerim buzdan bir heykel değildir," diye espri yapıyorum, yüzüm dimdik, yanıma bir dirsek yiyorum. Yine de itiraf etmeliyim ki, bu hayali buz heykelinin gerçekte ne olduğunu çok merak ediyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, benden kurtulup örtünün kenarını tutarak.

Ellerimi ceplerime sokup rahatlıyorum ve onun heyecanına içten içe gülümsüyorum. "Hazır," diye onaylıyorum ve kapağı açıp jet ski'min canlı boyutlardaki bir taklidini ortaya çıkarıyor. Etrafında dolaşp inanılmaz detayları incelerken bir kahkaha patlatıyorum. Her şey düşünülmüş, sanat, aerodinamik kıvrımlar, hatta gidondaki kumandalar bile. Gülümsüyorum, arkaya ulaşıyorum ve kalçalarımın üzerine düşüyorum, bulacağımı bildiğim şeyi buluyorum.

Danny.

Sadece *Danny*.

Çünkü Rose'a göre ben buyum. İngiliz değil. Melek yüzlü suikastçı değil. Bay, Çocuk, canavar ya da katil değilim.

Sadece . . . Danny.

Ben makinemin donmuş haline bakarken gerçek kayağımın muhtemelen hâlâ tütüyor olması ironik. Tekrar yükseliyorum, bir tur daha atıyorum, ayrıntılara, nasıl parladığına, elimin buzun üzerinde nasıl gezindiğine bakıyorum. Çok güzel, büyüleyici. Kocaman bir elmas gibi.

Bütün gün hayranlıkla izlerdim eğer . . .

Rose'a bakıyorum ve göğsündeki hafif iç bükeylik bana aklımı okuduğunu söylüyor. Başımı iki yana salladım ve o da örtüyü bırakıp yanıma geldi, elbisesinin üst kısmını çıkarıp beline kadar sıyırdı ve ulaşabildiğim anda onu yakaladım. "Birleşme mi?" Fısıldıyorum, küçük bir sırtışla dudağını ısırmasına neden oluyorum.

Çıplak göğüslerini göğsüme bastırıyor ve ben de uzanıp bir elimi güzel buz heykelinin üzerine koyuyorum, göğsünü avuçlamadan önce birkaç dakika orada tutuyorum. "Hazır mısın?"

Sertçe nefes alıyor. "Evet." Arzuyla sıırıslık olmuştaki sesi sikime daha fazla kan gönderiyor. Bir an önce gözden kaybolmamız gerekiyor. Elini tutup onu kapıdan içeri çekiyorum, Rose'un yarı çıplak olduğunun farkında olarak aceleyle ofisime doğru ilerliyorum.

Kapıyı kilitleyip kanepeye uzanıyorum, pantolonumu indirmek için kıcımı kaldırıyorum ve bir yudumla geri yerleşiyorum. Elimi uzattığımda dudakları birbirine yapışıyor, elbisesinin alt kısmını kaldırıp kucağıma tırmanıyor ve yerleşiyor. Bana yer açmak için yükseldiğinde yanaklarımı üflüyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Sikimin etrafında dönüyorum, külotunu kenara çekiyorum ve indirmesi için başımı sallıyorum, o da bunu mükemmel bir hassasiyetle yapıyor, ereksiyonum amının akıllara durgunluk veren sıcaklığına batıyor. İnliyorum, titremelerim anlık. "Tanrım, Rose," diye mırıldanıyorum, kalçalarını tutuyorum, bakışlarım kapüşonlu ve alçak. Ateş ve buzun zıtlığı sarhoş edici. Canlandırıcı. Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve birkaç derin nefes alıyorum, kendimi destekliyorum, aletimdeki damarlar zonkluyor. Ve sonra

Onu kaldırıyorum ve sert bir haykırıyla sertçe aşağı çekiyorum ve hız belirlendi. Kaldır, indir, tekrar ve tekrar, hisler beni yörüngeye gönderiyor.

Haykırıyor, parmakları omuzlarıma dolanıyor ve kumaşları sıkıyor.

"Dayan bebeğim," diye kabaca emrediyorum, onu sürekli ve tutarlı bir şekilde kaldırıp yere vuruyorum, her vuruşta benden bir çığlık ve Rose'dan bir inilti yükseliyor. Uykulu gözlerimle ona bakıyorum, hipnotize olmuş gibiyim, yüzündeki çiğ coşku ifadesi en güzel hediye. Gözleri kocaman, sonsuz ışık kıvılcımları saçıyor. Aşkın. Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ve sikimi.

Yaklaştığımı bilerek her itişte gıcırdatmaya başlıyorum ve o da şakaklarımdaki saçları tutuyor, çenesi gergin. Başını sallıyor, içimden hava fışkırıyor ve o sertleşir sertleşmez ben de buna izin veriyorum, zevkin doruğuna ulaştığımda sarsılıyorum, sikimle birlikte başım da patlıyor. "Ohhhh, kahretsin," diye mırıldanıyorum, görüşümdeki yıldızları geri kırıyorum, kenara uçarken yüzünü görmek için çaresizim. Gözleri kapalı, kollarını omuzlarıma dayamış, yumruklarını sıkmış, hayata tutunmaya çalışıyor. "Rose," diye mırıldanıyorum.

"Evet!"

Lanet olsun, hâlâ uçuyor. Dişlerimi sıkıyorum, kasılmaya başlıyorum, düşünülemez zevk ve hassasiyetle savaşıyorum. "Rose," diye bağıriyorum.

Ceketimi çekiştirmeye ve çekiştirmeye başlıyor, göğsü pompalanıyor ve gözlerini açıp gözlerimi buluyor. "Aman Tanrım," diyor nefes verirken, içime doğru düşüyor.

"Evet," diye onaylıyorum, başımı arkaya yaslayıp nefesimi kontrol altına alıyorum. Burnunu benimkiyle daire içine alıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve sonra yara izimin uzunluğunu yalıyor.

Çılgınca karıncalanıyor. Ve karımın dili orada olduğu için değil.

GÜL

Beni kollarına alarak çadırın içine taşıyor ve herkes yerlerinden kalkarak dönüşümüzü alkışlıyor.

"İlk dansımızın zamanı geldi," diyerek beni ayağa kaldırıyor ve göğsüne çekiyor. A R I Z O N A'dan *Let Me Touch Your Fire* başlarken bana nazikçe bakıyor ve ben de ona gülümseyerek vücudunun nazik salınışına kapılıyorum. Ve bu mükemmel. Şarkı, yakınlığımız, bana bakışı. Yaşayan en tehlikeli adamlardan birinin kollarında yaşayan en güvenli kadın olmamın ne kadar çılgınca olduğunu ilk kez düşünmüyorum. Tamamen çılgınca. Ve yine de buradayım, güvendeyim ve kısa bir süre önce beni teminat olarak alan adama sırlıklam aşığım. Yüzüme tokat atan adama. Kafama silah dayayıp tetiği çekmekle tehdit eden adama. Zapt edilemez öfke ve hiddetinin bir unsurunun da bana karşı beslediği karışık duygulardan kaynaklandığını anlamam uzun sürmedi. Onun tutsağı. Ya da onun çok güzel ifade ettiği gibi *misafiri*. Ama sonunda hayatımı sona erdirmek yerine kurtardı. Ben de onun için aynısını yaptım.

Buz gibi gözleri bana bakıyor, yüzü ifadesiz, siyah saçlarından bir tutam alnına düşüyor, terden hâlâ nemli. Yara izi parlıyor.

Kirli sakalı sert
görünüyor.

Ve o mükemmel.

Ona duyduğum büyük sevginin etkisiyle kollarımı omuzlarına doluyor ve yüzlerimizi yaklaşıtıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, yara izini öperek. O bir ateş. Parlak, güzel ve tehlikeli. Ama bundan daha fazlası, o reddedilemez bir şekilde benim.

Ellerini kıcıma doğru kaydırıyor, sahiplenici bir şekilde tutuyor ve bir parça çöküyor. "Ben de senden nefret ediyorum." Harekete geçerek, hiç seyirci yokmuş gibi beni öpüyor, sallanırken tipik Danny tarzıyla beni tamamen tüketiyor, neredeyse hiç hareket etmiyor.

Uzaklaştığında sersemliğimden sıyrılıyorum ve yüzümü omzuna yaslayarak iç çekiyorum. Gözüme bir şey takılıyor ve memnun gülümsemem düşüyor. "Oh Tanrım." Sadece bu umutsuz düşünceyi düşünmek istemiştım, ama Danny'nin vücudunun bana karşı sertleştğini hissedince bunu dile getirdim. Geri çekilmeye çalışıyor ama ben ona daha sıkı sarılıyorum. "Böyle kalalım," diye öneriyorum, fazla coşkulu bir şekilde, tekrar sallanmasını sağlamaya çalışıyorum.

"Sorun ne Rose?" diye soruyor, talepkâr, asla bulaşmamam gerektiğini bildiğim bir ses tonuyla. *Kahretsin, öldürecek.*

Nefes alıyorum, dudaklarımı birbirine bastırıyorum, geri çekiliyorum ve öfkeye dönüşmekten bir fısıltı kadar uzak olan düz yüzüne bakıyorum. "Hımm," diye kısa bir süre için tekrar yanından geçiyorum. "Tepki verme," diyorum, omzunun üzerinden bakmaya çalıştığında çenesinden tutup yüzünü benimkine yönlendiriyorum.

"Beni kızdırmaya başlıyorsun."

"Annen Otto ile dans ediyor."

Gözlerinin genişlemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve ona tutunarak hızla etrafı destek için tarıyorum. "Hayır, değil amına koyayım," diye homurdanıyor ve beni nazikçe uzaklaşıtıyor.

"Hey," diye çıkışıyorum, onu bana bakmaya zorlayarak agresif bir şekilde kendime doğru çekiyorum. "Bırak onu," diye uyarıyorum, sert ifadesine karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum.

"Yoksa?" diye soruyor, ilgi ve ihtiyat arasında bir yerde. "Yoksa köpeklerle yatarsın."

Sersemlemiş bir halde geri çekiliyor ama ben kararlı duruyorum. "Pardon?"

"Duydun, Black." Tekrar omzuna yerleşiyorum. "O sadece senin annen değil, o bir kadın." Çok çekici bir kadın, hâlâ en güzel çağında. Onları tekrar dans pistinde buluyorum, Otto onu nazikçe etrafında dolaştırırken gülümsüyor. Gülüyor, yüzü canlı, gülümsemesi çok parlak. Ve o istiridye elbisenin içinde inanılmaz görünüyor. Onun yaşında bir kadın için harika bir vücudu var. Bir erkeğin cesaretini toplayıp harekete geçmesi an meselesiydi. Otto'ya şapka çıkarıyorum. "Onu bırakacaksın."

"Tamam," diye sessizce kabul eder Danny. "Ama yüzüm bu tarafa dönük olsun."

Endişelerimi şimdilik bir kenara bırakarak rahatlıyorum, çünkü Danny'nin bu konudaki düşüncelerini söylemeden geçme şansım yok. Beau'nun isteksiz James'e piste kadar rehberlik ettiğini görüyorum, adam bir erkeğin olabileceği kadar rahatsız görünüyor. Ama onunla dans edecek. Onun için her şeyi yapar. Ve dünyası onun etrafında dönüyor. *Tanrım, yine de biraz neşeye ihtiyacı vardır.* Kendini adamın önüne atar, yanağı adamın boynunun altındadır, adamın eli yaralı kolunun kumaşını aşağı yukarı okşar. Huzurlu görünüyor. Peçe olmasından nefret ediyorum.

Onları izliyorum, çaresizliklerini kendi çaresizliğim kadar iyi hissediyorum. James geri çekiliyor, çenesi göğsüne çarparak ona bakıyor. Az önce sendeledi mi? Kaşlarımı çattım ve yine oldu. Hafif ama topuklarının üzerinde kesin bir sendeleme. "Sanırım Beau sarhoş," diyorum, kolumu Danny'nin boynuna dolayarak, ona yeterince yaklaşımadan, onu tamamen sarhoş gördüğüm ilk ve tek zamanı hatırlayarak. Yürek parçalayıcıydı. Rahatlatıcıydı. Canavara ruhumu ezecek derecede aşık olduğumu kesin olarak anladığım andı. Ama sadece ruhumu eziyordu çünkü ona ve onun her yıkıcı parçasına sahip olabileceğimi düşünmüyordum.

Yine de buradayım. Canavar elimde. Kayıp oğlum var. Karnımda büyüyen bebeğimiz var.

Hepsi de sevdiğim kırmızı bir elbise içinde.

Bugün ilk kez düşünmek zorunda kaldığım için mi bilmiyorum ama bunun fırtına öncesi sessizlik olup olmadığını gönülsüzce merak ediyorum. "Harika bir gün için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor, sadece bana daha sıkı sarılıyor. Ama yarın ne olacak? Danny'nin sözlerini unutamam. Onun bir çıkış yolu var. Bu ne zaman olabilir? Bilmek istiyor muyum? Bilmek *zorunda* mıyım? Merakıma lanet olsun. "Çıkış yolu nedir, Danny?" Zihinsel olarak kendimi ve ihtiyacımı küçümseyerek soruyorum.

"Şşşt," diyor yatıştırıcı bir sesle, yüzünü boynumun kıvrımlarına sürüyor. Bu beni hiç rahatlatmıyor. Korku derinlerde ve giderek artıyor. Bir çıkış yolu bulduğu son seferde yaşadıklarımın sonra beni suçlayamaz.

"Danny, bilmek istiyorum." Hazırlanmam gerek. "Hayır, gerek yok."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, ateşlenerek.

"Bilmem gerek." Başını iki yana sallıyor. "Hayır, Rose."

"Danny, söyle bana." Benden kaçtıkça, bilgi vermeyi reddettikçe daha çok endişeleneceğim. Korkum daha da körükleniyor. Kendimi uzaklaştırıyorum ve ona bakıyorum. Yüz ifadesi kesikti. Hayal kırıklığı. Kızgınlık. Kararlı duruyorum. "Anlat bana."

"Hayır."

"Lanet olsun Danny," diye tıslıyorum, öfkemi ve sesimi kontrol altında tutmaya çalışarak. "Söyle bana."

"Peki," diye tersliyor, içeri giriyor ve beni şiddetle bedenine çekiyor. "Huzurumuz için, sen, ben, Daniel ve bebeğimizin bu boktan fırtınadan uzaklaşması için," diyor sessizce, kişiliği ve sözleriyle ilgili her şey korkumu artırıyor. "James'i istiyor."

Kalbim göğsümde yavaşlıyor, gözlerim dans pistindeki Beau ve James'e kayıyor. "Ne?" Mırıldanıyorum, bedenim artık hareket etmeyi reddediyor, sallanan bedenlerimiz durağanlaşıyor.

"Bu bizim çıkış yolumuz." Danny bir koluyla beni tutuyor, sonra bir bakıyorum Daniel da yanımızda ve Danny kollarını hepimize dolamış. *Üçümüz de*

ikimizin. Başını öptüm ve sonra kocama baktım. *Tapınma. Hürmet.*
İfadesinde gördüğüm şey bu. Karısına ve çocuklarına duyduğu sevgi.

Sevincimin yanında yaşayan umutsuzluğumu yutuyorum. Sahiplenme ve koruma duygusu çok güçlü.

Belirleme.

Bizi güvende tutmak için her şeyi yapar.

JAMES

Yarın formda olmasını istiyorum. Kafası açık ve akli başında olmalı. Akşamdan kalma olmak ilerlemenin yolu değil ama geçici de olsa bu özgürlük hissini ondan esirgeyemem. Sendeleyerek başladı. Birkaç sallanma. Şimdi neredeyse onu ayakta tutuyorum. "Sanırım yatma vakti geldi," diyorum diplomatik bir şekilde.

"Sarhoş değilim," diye mırıldanarak bedenime yaslandı.

"Tabii ki değilsin," diyorum iç çekerek, çenesinden tutup ağır başını yukarı kaldırıyorum. Gözleri dönüyor. Sadece sarhoş değil, kafayı bulmuş. İçerek atlattı. Tek yolu buydu. "Hadi gel." Onu çevirip kucağıma aldım.

"Dans etmek istiyorum," diye itiraz ediyor, gevşek kolu dışarı fırlıyor ve pastayı işaret ediyor.

Bırakın dans etmeyi, ayakta bile zor duruyor. "Rüyanda dans edebilirsin."

Rose, Danny'nin yanından ayrılıp bize katılırken suratını asıyor. Beau'ya bakarak "Yatma vakti mi?" diye soruyor.

"Muhtemelen bir saat kadar önce," diye onaylıyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler," diyor Rose usulca, arkadaşına hüzünle gülümseyerek. "Seni seviyorum Beau," diye ekliyor ve ben kaşlarımı çatarak Beau'yu çadırdan çıkarırken arkama bakıyorum.

Danny içeri girer ve Rose'un koluna girerek onu nazikçe dans pistine geri çeker.

"Balonlar," diye şarkı söylüyor Beau, canlanıyor, kollarımda çırpınıyor.

"Ayakkabı." "Ne?"

"Ayakkabım. Bir ayakkabıya ihtiyacım var."

Kafam karışmış bir halde onu yere bırakıyorum ve topuklu ayakkabılarından birini çıkarırken onu tutuyorum. "Kıpırdama, orospu çocuğu," diye bağıyor, sallanıyor, kolunu uzatıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Kımıldama!" İleri atılır ve balonlara doğru savurarak birini patlatır. Yerinden sıçradı. "Kımıldama." Tekrar savuruyor, hareket onu döndürüyor ve yüzüstü düşmeden önce onu çabucak yakalıyorum. "Olduğun yerde kal," diye bağıyor, kemere doğru savaşıyor ilerliyor ve saldırıyor. Balonlar sağa sola patlıyor ve o gülüyor.

Ne oluyor lan?

"Tamam, kesinlikle yatma vakti geldi." Onu süpürüp ayakkabısına el koyarak içeri giriyorum ve Beau kollarımda sallanırken merdivenlerden çıkıyorum. Yatak odasına kadar o kusmadan geldim ki bu büyük bir başarı. Onu yatağa oturtuyorum ve soymaya başlıyorum. "Su ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Beni partiye geri götür," diyerek ayağa kalkmaya çalışıyor. Onu durdurmaya çalışmama bile gerek yok, işbirliği yapmayan bedeni bunu benim yerime yapıyor.

"Ağrı kesici mi?"

"Hayır, çalışmıyorlar." Gözlerini kısarak beni görmeye çalışıyor. "Seninle evlenmek istiyorum."

Elbisesini başından sıyrıp bir kenara atarken gülümsüyorum. "O zaman bana sor."

"Benimle evlenir misin?"

"Bir kalp atışında," diye cevap veriyorum, sütyenine uzanıyorum ve o sallanırken çözüyorum.

"Güzel. Bir bebek istiyorum."

Yutkunuyorum, danteli kollarından aşağı çekerken başımı sallıyorum. "O zaman bana sor."

"Bir bebeğimiz olabilir mi?" diye mırıldanıyor, koordinasyonsuz kolu yüzüme uzanıyor. Sütyenini bırakıyorum ve beni hissetmesine izin veriyorum. "Yapabilir miyiz?"

"Ne kadar istersen," diye fısıldıyorum sarhoş gözlerinin içine bakarak. "Başka bir şey var mı?"

"Güneşin her zaman parladığı yerde yaşamak istiyorum. Seni her gün görmek, seni sevmek, sana bakmak, seninle yaşlanmak istiyorum."

Tanrım, bu kadını seviyorum. Keşke hep böyle dürüst olsaydı. İntikamdan hiç bahsetmiyor. Ölümden bahsetmiyor. Ve şimdi ona baktığımda, tamamen sarhoşken, onda hiç karanlık görmüyorum. Sadece hayat ve umut.

O hayatı mı istiyor? Ona sahip olabilir.

Hepsine. Yarını halleder halletmez.

Beau'yu hiç sarhoş görmemiştim. Mutluluğu, dansı, kahkahaları geçici bir maske olsa bile garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Ama dün gece onu öyle görmek, tüm o acının altındaki kadını görmemi sağladı. Olmak istediği kadını ve Tanrım, olmasını istediğim kadını.

Gülümsemek. Mutlu. İçten. Dürüst.

Dirseğimin üzerinde doğruluyorum, onu yakından inceleme fırsatını değerlendiriyorum, saçlarını okşuyorum, dingin yüzünün her santimini inceliyorum. Dünya için ölü ve şüphesiz bir süre daha öyle kalacak. Bu bir lütuf.

Ağzımı yanağına indiriyorum ve onu içime çekiyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve zihnimde o uyanmadan önce döneceğime dair söz veriyorum. Ağrı kesiciye ihtiyacı olacak. Banyoya yürürken tutacak bir ele. Dişlerini fırçalamak için yardıma. Su. Sarılmaya. Yüzünde güneş ışığı. Ona hepsini vereceğim.

Çarşafı sırtına kadar çekip onu yatırdıktan sonra, kalkıp banyoya gitmek için kendimi yırtıyorum. Suyu girdikten sonra duş alacağım için duş alma zahmetine girmiyorum. Kim bilir, kafamı boşaltmak için buna ihtiyacım var. Eşofman altımı, fermuarlı kapüşonumu giyiyorum ve spor ayakkabılarımı giyiyorum,

Odamızdan çıkarken beyzbol şapkamı takıyorum, arkama bakmamak için kendimi zorluyorum. *Yap. Bakma. Bakma. Bakma.*

Kapıyı sessizce kapatıyorum, evin içinde yürürken saatime bakıyorum, merdivenlerin başına geldiğimde Danny'nin ofisine giden koridordan çıktığını görüyorum, elleri kot pantolonunun arkasında, kaçınılmaz olarak silahını soktuğu yerde. Aynı fikirde olduğumu göstermek için ben de kendiminkini çıkarıp şarjörünü kontrol ediyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor bilmiş bir gülümsemeye, kapıya gidip çekerek açıyor.

"Öyle misin?" Karşı koyuyorum, yanından geçiyorum, silahımı saklamaya zahmet etmiyorum.

Elimdeyken daha iyi hissedeceğim.

"Hazırım," diye onaylıyor, yanımda adım atmaya başlıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Suya çıkmak için göz kamaştırıcı bir sabah."

"Katılıyorum." Merc'e vardık. "Sanırım sen kullanacaksın."

"Tercih eder miydiniz?" diye soruyor, tüm kibarlığı ve nezaketiyle, anahtarları uzatırken küçük bir gülümsemeye izin veriyor.

"Hayır, manzarayı seyretmeyi tercih ederim." Kapıyı açıp koltuğa çöküyorum ve silahımı kalçama dayıyorum. Hiçbir şey elimdeki silahı bırakmama neden olamazdı. "Dün ne güzel bir gündü," diye düşünüyorum, çadırın hâlâ ayakta olduğunu, girişi çevreleyen balonların artık sarkık ve üzgün göründüğünü, bazılarının tamamen yok olduğunu görüyorum. Gizli bir gülümsemeye izin veriyorum, Beau'nun ayakkabısının topuğuyla balonlara vurduğunu, polis konuşmasını gevelediğini hatırlıyorum. *Kıpırdama, orospu çocuğu. Kımıldama. Olduğun yerde kal. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.*

Uyandığında da kafasını vuracak. Danny kapıya doğru sürünerek ilerlerken sessizce, "Ayağını indir," diyorum.

"Acelen mi var?"

"Evet. Olduğu gibi, öyleyim."

"Dün gece oldukça sarhoştun."

Arabanın diğerk tarafından bana baktığını hissediyorum ama gözlerimi ileriye dikiyorum, adamlarından birinin kapıdan çıkıp elini kaldırdığını görüyorum. Beau harcanmaktan da öteydi. Mahvolmuştu. "Aklında çok şey var." Ona zaten bilmediğı bir şey söylemiyorum.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye sessizce cevap veriyor, dikkatini tekrar yola veriyor ve konağın arazisinden çıktıktan sonra hızlanıyor.

Yolculuk sessiz, rahatsız edici bir şekilde sessiz, ikimizin de dikkati dağılmış durumda.

Bu iyi bir şey değil. Dikkatinin dağılması asla iyi bir şey değildir.

Tekne iskelesine doğru toprak yolda gürültüyle ilerlerken, içgüdüsel olarak, tetikte bir şekilde otları inceliyorum.

"Ne oldu?" Danny soruyor, belli ki temkinliliğimi sezmiş. "Bir şeyler doğru gelmiyor." Elim silahımın sapını sıkıca kavradı. silahı, gözlerimi yukarı ve aşağı.

Kıkırdıyor ve bu çok sinir bozucu. "Bizim dünyamızda James, her zaman tetikte olmalıyız."

Nefes veriyorum ve ona soğuk bir bakış atıyorum. "Asıl mesele de bu değil mi zaten?" Seğiren tetik parmağımı dizginleyerek soruyorum. "Artık tetikte olmak istemiyorum." Beau'nun yanından her ayrıldığımda endişe dolu olmak istemiyorum. Sürekli arkamı kollamak istemiyorum. Herkesten şüphe etmek. Her şeyden şüphelenmek. Bu çok yorucu ve enerjimi başka bir yerde kullanabilecekken bu konuda harcamaktan nefret ediyorum. Beau gibi. Hayata, sürekli ölüme değil.

Kulübenin yanında durduğumuzda "Yerleşik bir düşünce, değil mi?" diyor. "Tehlikesiz bir hayat hayal etmek." Karşıdan bana bakarak koltuğunda hafifçe dönüyor. "Üç yıl boyunca kullandım. Şiddetle tavsiye ederim. Ve onu geri almak için *her şeyi* yaparım."

Onu anlayarak başımı sallıyorum ve kapının kolunu tutup inerek temiz sabah havasını içime çekiyorum, Danny de inip ışıkları yakıyor. "Brunelli hangisinde?" Konteynırları tarayarak soruyorum.

"Sakın yapma," diye uyarıyor, dumanı üflerken, soğuk havaya çarpan ısı başının üzerinde yoğun bir bulut oluşturuyor. "O Goldie'nin. Anlaşmıştık."

"Hangisi?" diye tekrar soruyorum, kelimelerim gergin.

Sigarasıyla işaret ediyor, dumanından uzun bir nefes çekerken başı hafifçe sallanıyor. "Yeşil olan."

Yeşil konteynere doğru ilerliyorum, adımlarım düzgün, kalp atışlarım şaşırtıcı derecede sabit. "Onu nefes alırken bırakacağım," diye geri sesleniyorum, kapının üzerindeki asma kilide dikkat ederek. Kilitlenmemiş bir asma kilit. Danny'ye dönüp bakıyorum. Mercedes'inin kaputuna yaslanmış, sigarasını üflüyor.

"Acele et," diye bağıyor. "Suya girmek istiyorum."

Kolu tutuyorum, kapıyı yavaşça çekip açıyorum ve içeriye tarıyorum. Brunelli yok. Şaşırmadım. Ama alnıma bastırılmış Heckler?

İşte bu başka bir hikaye.

BEAU

Aman Tanrım. Gözlerimi kısıarak açıyorum, sanki ağzım kum doluymuş ve biri kafama vuruyormuş gibi hissediyorum. Yüzüm yastığa gömülmüş, ellerim yastığın altında. Yer değiştiriyorum. Canım acıyor, küçücük hareketim bir sarsıntı yaratıyor ve bu sarsıntı içimden geçip kafamda bir patlamayla son buluyor.

Gözlerimi kapatarak hareket etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve rahatlıyorum. Bu da acıtıyor. Bir daha asla içmeyeceğim. Dün gecedan ufak tefek kesitler beynime süzülmeye başlıyor. Danslar. Shotlar. Bir sürü zararsız balonla kendi kişisel çatışmam. *Oh Tanrım*. James'in beni yatağa taşıması. Ben itiraz edip beni partiye geri götürmesini isterken, işbirliği yapmayan bedenimi soyması. Harika vakit geçiriyordum. Mutluydum, memnundum, özgürdüm. O sınır tanımazlık hissini geri istediğime yemin edebilirdim ama ya sonrası buysa?

"Ah," diye mırıldanıyorum, vücudumu nazikçe yukarı kaldırıyorum. Çıplak ayaklarımı yumuşak halının üzerine koyuyorum. *Bam!* Kıçımı yataktan kaldırıyorum. *Bang*. Ayağa kalkıyorum. *Bam*. Banyoya doğru birkaç adım attım.

Bam, bam, bam.

"Oh, Tanrım yardım et," diye mırıldanıyorum, yere yığılıyorum, narin bedenim için yürümek çok zor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp cırılçıplak banyoya doğru sürünüyorum, kaküller daha katlanılabilir. Sadece.

Duşa giriyorum, perdeyi çekip açıyorum, sonra lavabonun üzerinde asılı duran aynanın önüne gelene kadar odanın içinde dolaşıyorum. "Aman Tanrım." Bitkin görünüyorum. Kesinlikle şok edici. Dış fırçamı tutucudan kapıp macuna buluyorum, ağzıma sokup bayat alkolün tadını temizliyorum. İki uzun yudum gargara, yüzüme soğuk su çarpıyorum. Ellerimi lavabonun kenarına dayıyorum, nefesim sığılaşıyor. Ve dikkatlice banyo kapısına doğru ilerleyerek kalkıyorum. Yatak boştu. Muhtemelen artık kokuma ya da horlamama dayanamıyordu. Tanrım, horluyor muydum?

Utanç ve acının bir karışımı olarak duşa doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum. Spreyin altında bir heykel gibiyim, yıkanacak enerjim bile yok. Bütün gün burada kalacağım. Burada durup üzerime yağmur yağsın.

"Beau!"

İrkilerek sıçıyorum ve çok hızlı dönüyorum, kendimi tutmak için cam panele tutunmak zorunda kalıyorum. Suyu siliyorum ve Rose'u parmaklıklardan bir havlu kapıp bana doğru iterken buluyorum. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Gitmeliyiz," diye mırıldanıyor, havluyu çıkarıp havaya kaldırıyor. "Haydi. Acele edin."

"Nereye gideceksin?" Beyaz pamuğun içine girip sarınıyorum.

"Tersaneye."

"Neden?"

"Yapmak zorundayız!" Banyodan koşarak çıktı ve beni şaşkın bir şekilde takip etmek zorunda bıraktı.

"Rose, sorun ne?" Kapıda durmasını sağlayarak soruyorum. Dönüyor, gözleri doluyor, dudakları titriyor. Birkaç adım geri çekiliyorum, yüzündeki o ifadeden hoşlanmıyorum.

"Danny ve James gittiler."

Kaşlarımı çatıyorum ama çok geçmeden bir anı sisin içinden sıyrılıp geliyor. "Jet skilere bindiler." Bu bir hamilelik duygusu vakası mı? Deli gibi davranıyor. Tamamen mantıksız.

Başını sallıyor, gözleri taş gibi ayaklarının dibine düşüyor. "Gitmemiz gerekiyor."

Korkunç, berbat bir his kaplıyor içimi ve bir adım öne çıkıyorum.

"Rose?" "Lütfen Beau, gidebilir miyiz?"

"Bana neler olduğunu anlat," diye sakın bir şekilde emrediyorum, ama hiç de öyle hissetmiyorum.

Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu, bildiği her neyse anlatmak için cesaretini topladığını görüyorum. "Sanırım Danny aptalca bir şey yapacak." Geri çekilip kendini koridora bırakıyor.

Aptalca. Beynim elektrik çarpmış gibi hissediyor, daha fazla anı aklıma geliyor. Gözlerim halının üzerinde çıplak ayaklarıma takılıyor, her şey yavaş yavaş yerine oturuyor. "Bugün seni St. Lucia'ya götüreceğini söyledi," diyorum ona, başımı kaldırıp bakıyorum, sürprizi mahvetmiş olmaktan hiç rahatsız değilim. Rose'un bana anlatmakta zorlandığı ne haltlar dönüyor? "James toplanmamı söyledi." Tehditkâr görünmek istemeyerek ilerliyorum ama endişe karşısında zorlanıyorum. Danny ve James düğünün ertesi sabahı neden kayak yapmaya gitsinler ki? O kadar zaman varken, neden bu sabah? Ve neden bunu sadece şimdi düşünüyorum?

Gergin

misin?

Olmalı

miyim?

Nefes alıyorum. Danny'ye endişeli olup olmadığını sorduğumda düğünden bahsediyordum. İdol muhabbeti yapıyordum. Ama şimdi yüzünü, sorgulamasını hatırlayınca, sanırım sorumda daha fazlası olduğunu düşündü. Bunu kırmızı bayrak olarak mı yorumladı? Çarpık bir uyarı mı?

Bir gelgit dalgası gibi içime çöküyor. James'e güvenmiyor. Nefes veriyorum, kalbim küt küt atıyor. "Danny James'e tuzak mı kurdu?" Ona cevap verme şansı tanımadığını soruyorum, beynim aşırı hızlanıyor.

"James'in ikinizin de gitmesini planladığını mı söylüyorsun?"

"Neredeyse bitmek üzere olduğunu söyledi."

"Yani James Danny'ye tuzak kuruyor olabilir mi?"

"Lanet olsun!" Bağıriyorum, dolaba koşup yoga pantolonu ve kazak alıyorum, kıyafetlerimi giymek için mücadele ederken öfkemi dizginlemeye çalışıyorum. Rose'un James'i suçlayamayacağı kadar Danny'yi de suçlayamam. İkisi de kararlı adamlar. Onun koruması gereken bir karısı ve iki çocuğu var. James ve benim neyimiz var? Ve kim kime tuzak kuruyor?

Rose'un yanından koşarak geçiyorum, kazağımı hâlâ vücudumdan aşağı çekiyorum, ıslak saçlarım enseme dolanıyor. "Beau, bekle," diye fısıldıyor arkamdan, ama koşan bacaklarım yavaşlamıyor, beni hızla merdivenlerden aşağı taşıyor.

"Anahtarlar," diyorum fuayeyi tarayarak. "Anahtarları nerede saklıyorlar?" "Peki ya arabanız?"

"James'in anahtarlara ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok." Ve Dolly tüm Miami'yi ayağa kaldırır. Ayrıca, o kadar uzun süre kullanılmadan oturduktan sonra çalışacağını bile garanti edemem. Dönüyorum ve Rose'un neredeyse merdivenlerin dibinde olduğunu görüyorum. "Koşma," diye bağıriyorum, ayaklarının hızla ilerleyişini izleyerek. Çok hızlı. "Rose, yapma-" "Kahretsin!" diye bağıriyor, telaşından kendi ayağına takılıyor. Tek gördüğüm sert mermer zemin. Ve ilk kez, küçük bir şişliğin izleri. "Rose!"

Ürkek bir çığlık atarak tırabzana tutunuyor ve ben de kalbim boğazımda ileri atılarak onu güverteye çarpmadan yakalıyorum. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağıriyor, ayaklarını yeniden bulurken omuzlarımdan tutuyor.

"Aklından ne geçiyor?" Sabit durmasına yardım ederek kendimi toparladım. "I-"

Üst katta bir kapı kapanıyor ve gözlerimi onun yanından geçiriyorum, hafif ayak seslerini duyuyorum, biri gürültüyü araştırmaya geliyor. "Bu taraftan," diye fısıldıyorum ve onu Danny'nin ofisine giden koridora doğru çekerek gözden kaybolmamızı sağlıyorum. Onu serbest bırakmadan önce sabit durduğundan emin olmak için duvarın yanına yerleştiriyorum ve susması için parmağımı dudaklarıma götürüyorum,

duvarın arkasından merdivenlerin tepesine bakıyorum. Lawrence Amca'yı buluyorum - doğal saçları dağınık, makyajı hala üzerinde ve Flamingo kimonosu açık ve ince göğsünü ortaya çıkarıyor - uykulu bir şekilde gürültünün kaynağını arıyor. O da benim hissettiğim kadar sert görünüyor. "Yatağına dön," diye fısıldıyorum, odasına dönmesini istiyorum ki buradan çıkabilelim.

Yatağına geri dönmesi sadece birkaç saniye sürüyor ama aradan yüzyıllar geçmiş gibi geliyor. "Anahtarlar," diye fısıldıyorum Rose'a dönerek. Karnını tutarken biraz solgun görünüyor ve bunun sebebinin alkol olmadığını biliyorum. Elini tutup sıkıyorum. "Rose, bize araba anahtarları lazım."

Yutkunuyor ve Danny'nin ofisine doğru bakıyor. Koridorda aceleyle ilerleyip içeri giriyorum, Brad ve Ringo'yu kanepelerden birinde, hala takım elbiseli, yerde birkaç şişe viski bulduğumda aniden duruyorum. Dudağımı ısırıp daha da içeri giriyorum, Danny'nin masasını tarıyorum, çekmecelerini karıştırıyorum. Hiçbir yerde anahtar yoktu. *Lanet olsun.*

"Brad," diye fısıldıyor Rose.

Kafamı kaldırdığımda onu kapının girişinde, Brad'in kanepedeki koma halini işaret ederken buluyorum. Gözlerim pantolonunun cebine takılıyor, orada bir anahtarlık dışarı fırlıyor. Sessizce ilerliyorum, eğiliyorum, uzanıyorum, gözlerim defalarca yüzünden hedefime atlıyor. Küçük bir hareketle anahtarlık sessiz bir gümbürtüyle yere düşüyor. Yerden alıp hızla uzaklaşıyorum, geçerken Rose'un elinden tutup onu da yanıma çekiyorum. Ön kapıya ulaştığımızda üst kattan daha fazla ses geliyor, Vikinglerin hırçın, uykulu sesleri ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor. Kapıyı çekip açıyorum, Rose'u dışarı çıkarıyorum ve sessizce arkamızdan kapatıyorum. Güneş yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor ve olabildiğince uzakta görünen Brad'in arabasına doğru koşarken siyah noktalar görüşümü engelliyor.

Kapıyı açıp bir ayağımı içeri atıyorum ve çok uzak olmayan bir yerden gelen inleme sesleriyle donup kalıyorum. "O da ne?" Rose arabanın tavanından bana bakarak soruyor.

"Bilmiyorum, ama bulmak için zamanımız yok-"

"Goldie?" diyor, yanıma bakarak. Dönüyorum ve çalılardan hışırtısının iniltiyle karıştığını görüyorum, sarı saçların parıltısı yeşilliği bozuyor. Ve sonra Goldie'nin başı beliriyor, bir eli onu sıkıyor. Başka zaman olsa, bu manzara komik olurdu. Ama şimdi değil.

"Atla," diye emrediyorum Rose'a, direksiyonun arkasına geçip motoru çalıştırıyor. "Çabuk, Rose!"

Yolcu koltuğuna çöktü, Goldie çalılardan arasından yükselirken pencereden dışarı bakmak için başını eğdi, hala güzel elbisesi içindeydi, her yerden sopalar ve yapraklar çıkıyordu. Bize bakıyor, kaşlarını çatıyor, dışarı çıkıyor ve ben ayağımı yere basıyorum, tekerlekler dönüyor, şüphesiz evin geri kalanını da uyandırıyor. Hayal kırıklığı içinde direksiyona vurdum, kapılar görüldü. *Kapalı* kapılar. Ayağımı gazdan çekiyorum, kapıyı tutan adam bizi duymadan önce evin arazisi içinde daha makul bir hıza yavaşlamaya çalışıyorum.

"Bud'ın bizi bırakmasına imkân yok." Rose aklımdan geçenleri söylüyor, tam da Brad'in arabasına yaklaştığımızda elini kaldırarak bir jest yaptığı sırada.

Brad'in arabada olmadığını fark etmeden önce kapıları açarsa sorun olmaz. Bu yüzden farları yakıp koltuğa gömülüyorum ve onun kapıdan içeri uzanışını izliyorum. Gün ışığı kapıların iki ahşap panelinden sızmaya başladığında sessizce "Hadi," diyorum.

"Açılıyorlar," diyor Rose, vizörü aşağı çekerek.

Ayağım gaza basmak için kaşınıyor, ama sabrediyorum, kapı ve Bud yaklaşıyor ve onunla göz göze gelir gelmez gaza basıyorum, onun kapıya geri döndüğünü görüyorum.

"Kapılar yeterince açık değil," diyor Rose araba sarsılırken, kanat sol panele çarpıyor. "Kahretsin!"

Direksiyonu sağa doğru kırıyorum ve araba sarsılarak dışarıdaki yola savruluyor. Ben arabayı kontrol altına alırken Rose tavana uzanıyor ve kısa süre sonra konaktan hızla uzaklaşıyoruz.

Yola odaklandım. "Ne zaman ayrıldılar?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Uyandığımda gitmişti."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, korkularımın haklı çıkmamasını umuyor ve dua ediyorum. Rose'un yanıldığını umuyorum. Danny'nin James'i kendisi için feda etmeyeceğini. Ya da James'i onun için.

"Beau," diyor Rose sessizce, koltuğunda dönüp arkasındaki yola bakarak.

Dikiz aynasına bakıyorum ve bir arabanın bize doğru yaklaştığını görüyorum. "Kahretsin." Bir Range Rover sürücü tarafına yanaşp bizi kuşatıyor ve dışarı baktığımda Otto'nun direksiyon başında canı gibi görüldüğünü görüyorum.

"Ve burada," diyor Rose, neredeyse iç çekerek, Ringo'nun diğer tarafta başka bir Mercedes'in içinde, aynı derecede öfkeli görüldüğü yolcu penceresinden dışarı bakarak. Dikiz aynasına bir kez daha baktığımızda Brad'in bir başka Mercedes'le arkamızdan hızla geldiğini görüyoruz. Ve maiyeti tamamlamak için bir Range Rover önümüzdeki şeride giriyor. *Goldie*. Hepsi taktiksel olarak fren yapmaya başlıyor, beni de yavaşlamaya zorluyorlar. Bu, polis teşkilatında pek çok kez kullandığımız bir hareketti ve şimdi bana karşı kullanılıyor. Köşeye sıkıştım.

Rose'a bakıyorum, onun için duyduğum endişeden dolayı kendimi yenilmiş ve kızgın hissediyorum. Bundan kurtulmanın yolunu parçalayarak bulamam. Rose'a zarar verme riskini göze alamam. Bir bebek kaybettim. Kimsenin başına gelmesini istemezdim, hele ki arkadaşımın.

Yolun ortasında yavaş yavaş durduğumuzda direksiyona elimin tersiyle vuruyorum, gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor, yenik düşüyorum.

Otto kapıyı açıyor ve çileden çıkmış bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlıyor. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Danny ve James tersanedeler," diyorum sakince. "Bunu biliyor muydun?"

Anında kırılsan alnı bana yapmadığını söylüyor.

"Neyi biliyor musun?" Brad bize katılırken soruyor, belli ki sonunu yakalamış.

Otto gözlerini benden ayırmıyor. "Danny ve James tekne iskelesinde," diyor. "Bunu biliyor muydun?"

"Bunu bilmiyordum."

"Yani sabahın erken saatlerine kadar içki akıtmaya devam etti," diye homurdanıyor Otto neredeyse, "kendisi bir damlasına bile dokunmadı, çünkü bizim uyuyakalmamıza, akşamdan kalma olmamıza ihtiyacı vardı, o ise kafası rahatken ... ne, Brad? Neyin peşinde bu?"

Brad kısa bir süre için farlara yakalanmış bir geyik gibi görünür ama bu kısa sürede öfkeye dönüşür. "Onu öldüreceğim," diye feryat ederek arabasının yan tarafını yumruklar. "Onu öldüreceğim." Arabasının arkasına doğru yürür ve bagajı açarak makineli tüfekle tekrar ortaya çıkar. "Başka neyimiz var?" diye sorarak herkesi tüm araçların bagajlarını etkin bir şekilde karıştırmaya teşvik eder.

"Sen," diyor Brad, suçlayıcı bir parmakla yanımda sessiz duran Rose'u işaret ederek. "Sen . . . sen . . . sen . . ." Brad homurdanıyor ve dikkatini diğerlerine veriyor, Rose ve ben ise sessiz bir şekilde oturup silah durumunu değerlendirmelerini izliyoruz. Brad'in bilmemesine sevinmeli miydin, bilmiyorum. Rol yapıyor olabilir mi? Goldie ve Otto'yu değerlendiriyorum. İkisi de aynı şeyi merak ediyor, Brad küfürler savururken ikisi de sessiz ve temkinli.

Ne haltlar dönüyor burada?

DANNY

James kapıdan çıkıp gözden kaybolurken midem bulandı, sorgulayan bakışlarını geri fırlattı. Kahretsin, eğer bu da sonuç vermezse, öldüm demektir. Sigaramı söndürüp hemen bir tane daha yakıyorum, gözlerimin konteynırdan ayrılmasına izin vermiyorum, kulaklarım dikkatle dinliyor.

Cep telefonumun çalma sesi beni zıplatıyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum, bilinmeyen numaraya bakıyorum. Tersanenin etrafına hızlıca bir göz attım, saklanabilecekleri her yerden gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Bu belliydi. Sözümü tutmamı beklemeyeceğini biliyordum. Umarım beni gerçekten tek başıma giderken görmek bu işi sorunsuzca halletmemi sağlar, böylece eve geri dönebilir, karımı, çocuğumu ve annemi alıp bu şehirden siktir olup gidebilirim.

Telefonu açıyorum, sessizlikle cevap veriyorum. Hattan birkaç cızırtı geliyor, arka planda bir motor sesi. "Siyah," diyor biri ve omurgam dikleşiyor, temkinli. Bu şu anda duymak istediğim bir ses değil.

"Higham," diyorum sessizce, nerede olurlarsa olsunlar beni dinleyen kulakların farkında olarak. Ve bu nedenle kendimi rahatlamaya zorluyorum, ikinci sigaramı içmeye çalışıyorum. "Peki bu zevki neye borçluyum?"

"Jet ski'niz kayıp mı acaba?" diye soruyor.

"Hayır, neden?" O makine okyanusun dibinde milyonlarca parça halinde olacak, eğer köpekbalıkları onu ele geçirmediyse, onu düzenlemek için gönderilen küçük piçin vücut parçalarıyla birlikte. Higham beni arıyorsa, bazı enkazlar bulunduğu içindir. Şüphesiz tanımlanamaz.

"Bazı parçalar özel bir sahile vurdu."

"Bu şehirde binlerce jet ski sahibi var. Neden benim olduğunu düşündün?"

"Karınızın adına kayıtlı seri numarasıyla bir ilgisi olabilir."

Oh. Bu çok boktan. Lanet olası bir sahile **d ü ş e b i l e c e k** onca parça varken? "Çalıntı" diyorum, o da gülüyor.

"Black, bence yanlış iştesin."

Gülümsüyorum, ama şakağıma bir şeyin bastırdığını hissettiğimde düşünüyor, soğuk ve sert bir şey. Göz ucuyla baktığımda etli butlu, kollarını kavuşturmuş, suratı tokatlanmış bir kığa benzeyen bir herif görüyorum. Higham'a "Sanırım haklısın," diye cevap veriyorum ve şu anda beni silah zoruyla tutan şişman piçin namluyu biraz daha içeri sokmasını istiyorum. Dışlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, onu yavaşça öldürmeden önce kendimi dizginlemek için derinlere iniyorum. Bu beklenen bir şeydi. Bu benim hoşuma gitmiyor ama kaçınılmazdı. "Başka bir şey var mı?" Higham'a soruyorum. "Şu anda biraz meşgulüm."

"Evet, aslında. Gelecek haftaki düğününüz için davetiye." "Ne olmuş ona?"

"Çok nazıksınız ama bir FBI ajanının bilinen bir suçlunun düğününe gitmesi pek hoş olmaz, bilmem anlatabildim mi?"

"Anlıyorum," diyorum çabucak ve şakağıma dayanan silahın küçük meselesiyle ilgilenmek için telefonu kapatıyorum. "Bir anlaşma yaptım," diyorum sessizce, vücudum saldırma ihtiyacıyla karıncalanıyor.

"Teyit alır almaz rahatlayacağım."

Aksan yok. İrlandalı değil, Rus değil, Polonyalı değil. Yani o sadece eline güç verilmiş bir maymun mu? "Sana şimdi söylüyorum, baskıyı azalt

Enigma'nın öldüğünü öğrendiğinizde sizi dövmek konusunda iki kez düşünebilirim."

Sadece kim olduğumu bildiği için beni dinliyor ve bu akıllıca bir hareket. Baskı hafifliyor ve her şeyi mahvetmekle tehdit eden kırmızı sisi geri çekiyorum. Rose. Rose'u düşün. Daniel'ı düşün. Bebeğimi. Çekip gideceksem kendimi kontrol etmek çok önemli.

Tekrar göz ucuyla bakıyorum, onu görebilmek için başımı biraz çeviriyorum. "Peki sana ne diyorlar?" Sigaramdan bir nefes daha çekerek soruyorum. "Balina mı? Fil mi?" Pis pis sırtıyorum. "Yoksa henüz hayvan statüsüne ulaşmadın mı?"

"Kapa çeneni," diye bağıyor ve gülümsememin genişlemesine neden oluyor.

"Hippo ile gideceğiz." Gözlerimi kemerli pantolonunun üzerinden taşan yuvarlak karnına dikiyorum. Kahretsin, ona bir kurşun sıksam bile yağını yarıp iç organlarına ulaşma şansı olmazdı.

Bu yüzden kafasına nişan alacağım.

Ayı o konteynırdan çıkar çıkmaz, bu pislik ölür.

GÜL

Brad'in gazabını kabul ediyorum. Tartışamayacak kadar endişeliyim, düşüncelerim dönüp dolaşıyor, aynı şeyin üzerinden tekrar tekrar geçiyor. Danny zeki biri. Ama James de zeki. Danny ölümcül. Ona denk bir erkekle tanışacağımı hiç düşünmemiştim. Ta ki James'e kadar. Danny beni şiddetle seviyor. Benim için ölebilir. Yutkunuyorum ve tersaneye doğru ilerlerken Brad'in arabasının arkasında sessizce yanımda oturan Beau'ya bakıyorum. James'in de arkadaşım için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum. Peki kim galip gelecek? Ve hangimiz onsuz kalacak?

Çaresiz, Beau'nun eline uzanıp sıkıyorum, acaba o da benim düşündüğümü mü düşünüyor diye merak ediyorum. Kasıldığında öyle olduğunu biliyorum ama bana bakmıyor.

Brad arabayı ana yoldan çeker ve diğerlerinin arkada olup olmadığını kontrol etmek için aynasına bakar. "Arabada kalacaksın," diyor sertçe. "Beni duyuyor musun Rose?"

"Seni anlıyorum," diyorum, gözlerimi kapatarak, benim için neyin iyi olduğunu bilerek. Kendim için bütün günümü riske atabilirim. Ama bebeğimiz? Asla. Ve Danny bunu bekleyecek. Bunu talep edecek. Önce kendimi öldürtmezsem beni çıplak elleriyle öldürecek.

İşte o anda James'in nefretinin seviyesini anlamaya başlıyorum. Kendini ne kadar çaresiz hissettiğini ve buna bir son verme ihtiyacının boyutunu. Çünkü Beau'nun düşük yapmasının ve neredeyse hayatını kaybetmesinin nedeni bu. Danny, James'in yerinde olsaydı yaratacağı kargaşayı takdir edebiliyorum. Ve şimdi James'inkini de takdir edebiliyorum.

Yorgun gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve nerede olduğumuzu görünce gözlerimi kısıyorum. "Doğruca içeri mi giriyoruz?" Koltuğumda öne doğru oturarak soruyorum. "Brad, delirdin mi sen?"

"Sence de her çalıy, ağacı ve kıyı şeridinin her santimini kapatmış olmayacaklar mı Rose?" diye soruyor, toprak yolda kayık iskelesine doğru ilerlerken dörtlülerini yakıyor. "Barış içinde geldik" işareti gibi. Ne oluyor be? Dikiz aynasından Beau'ya bakar. "Rose'a söylediklerim senin için de geçerli," diye uyarıyor.

Beau küstahça uzaklara bakıyor. Brad arka kapılardaki çocuk güvenlik kilitlerini devreye sokmaya fırsat bulamadan ve hatta o hareket etmeden önce bunun gerçekleşeceğini biliyorum. Ondaki bu bakış, saf ve mutlak bir umursamazlık. "Beau," diyorum sessizce, ona doğru uzanıyorum, ama o gitmiş, arabadan atlamış. "Brad!" Bağırıyorum ve o da frene basıp tozu dumana katıyor. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım, içgüdülerim beni de arabadan dışarı fırlattı. "Beau!" Bağırıyorum, ceylan gibi koşmasını izliyorum.

"Siktir!" Otto, kızın arkasından bağırarak koşarak geçerken, yalınayak ve hâlâ elbisesinin içinde olan Goldie de onu takip ediyor.

"Tanrım, hayır," diye mırıldanıyorum, Brad ve Ringo'nun makineli tüfeklerini havaya kaldırıp küfretmelerini izliyorum.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Ringo, yol göstermesi için Brad'e bakıyor. Brad'in çenesi spazm geçiriyor, gözleri benden arabaya kayıyor, benimle ne yapacağına karar vermeye çalışıyor.

Başımı sallıyorum. Bu bir *hayır* değil, *bilmiyorum* demek. Beni tek başıma bırakmazlar. Beni götürmek istemiyorlar. Kafam tamamen karıştı, onlarınkiyle birlikte. Ama Beau kaçtı ve Danny buralarda bir yerde. Yaşıyor mu?

Sadece bu düşünce bile beni ayağa kaldırıyor, deja vu devreye giriyor, üç yıl önce Danny bazı anlaşmalar yaptığında hissettiğim korku ve panik duyguları beni sarıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye küfrediyor Brad, beni tutup arabanın arkasına götürüyor, bagajı açıp kurşun geçirmez bir yelek çıkarıyor. "Sadece bir tane var" dedi. "Kazağını çıkar." Silahını yere bırakıyor, ben de söyleneni yapıyorum, kazağımı hızla başımdan yukarı çekiyorum ve Brad'in yeleği üzerime geçirmesine izin veriyorum. Çok büyük ama en azından kalçalarım kadar iniyor. Kazağımı tekrar giyiyorum ve Brad'in elimi tutmasına izin veriyorum, şaşırtıcı derecede sabit bir tempoyla bizi tekne iskelesine doğru son birkaç metreye kadar yürütüyor. Kamara görüldüğünde Danny'nin kafasına silah doğrultulmuş olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

İniltim sessiz ama Brad duyuyor. "Sakin ol," diyor sessizce, Danny'nin arkasındaki adam pantolonundan başka bir silah çıkardığında silahını kaldırıyor. Ve daha fazla adam beliriyor, hepsi silahlı. "Onu yere bırakıyorum," diyor Brad ve silahı yavaşça yere bırakıyor, Ringo da onu takip ediyor.

"Onun burada ne işi var Brad?" Danny bağılıyor, gözleri arkadaşının üzerinde delikler açıyor.

"Onları otoyolda yakalamasaydım bensiz burada olacaktı." Elim sıkarak ayağa kalktı.

"Beau nerede?" Etrafa bakınarak soruyorum, "Ya James?"

"Lanet olsun Rose," diye bağılıyor Danny, tam o sırada Beau kulübeden koşarak çıkıyor, çılgına dönmüş görünüyor.

"Nerede o?" diye bağılıyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı, dikkati sadece Danny ve Danny'nin üzerinde. "James nerede lan?"

Kocama endişeli bir bakış attım. "Yeşil konteynırın içinde," diyor ve zahmeti için silahın ucundan bir yumruk yiyor.

Beau gözlerini yeşil konteynere çeviriyor. Kalbinin atışını buradan görebiliyorum. "Kiminle?" diye soruyor Goldie koşarken onu yakalamaya hazır bir şekilde yavaşça yaklaşırken.

Danny'nin yüzündeki ciddi ifadeden nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum.

JAMES

O zaman doğrudan işimize bakalım? Aslında kime baktığıma inanamıyorum. Adam rol yapabiliyor, hem de iyi rol yapabiliyor. Nefes alıyorum ve ellerimi kaldırıyorum, başka bir adam beni yere yatırıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar sert davranıyor. "Ne oluyor lan?" Takım elbiseli, zeki piç kurusu sessiz ve heybetli bir şekilde benimle alay ederken, köşedeki sandalyeye doğru güreşirken soruyorum. En azından öyle olmaya çalışıyor. Bu herifi öldürmek için milyonlarca yol düşündüm. Hepsi yavaşça. Hepsi acı verici. Şimdi, ona bakarken, sadece onu çabucak bitirmek istiyorum.

"James Kelly," diyor sonunda ve başımı eğiyorum, ilgimi çekiyor. Ses bozucu yok. Onsuz sesi onun yarısı kadar bile ölümcül çıkmıyor. "Yoksa sana Enigma mı demeliyim?" Bir bacağını kaldırıyor ve konteynerin ortasına yerleştirilmiş masanın kenarına tünüyor. "Ya da Kellan James. Bugünlerde hangisini kullanıyorsun, çünkü o adamların hepsinin öldüğüne eminim?" Gülümsemesi karanlık değil. Tehlikeli de değil. Sadece kendini beğenmiş.

"Black sana ne söz verdi?" Göz ucuyla silahın ucuna bakarak soruyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama daha geniş gülümsüyor ve yüzünü kesip atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Anlat bana," diye emrediyorum, ölümcül bakışlarımı silahtan onun masadaki rahat, gevşemiş bedenine çevirerek. Bu kadar üşümüş görünmemeliydi. "Ona ne söz verdin?"

"Onun alamayacağı bir şey." Ayağa kalktı ve odada rahatça yürümeye başladı. Aptal herif.

"Belki bende saklamak isteyeceğin bir şey vardır," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum, bana baktığında yüzüm ifadesiz kalıyor. Ellerimi kaldırıyorum ve yavaşça kapüşonuma uzanıyorum, eteklerini yukarı çekerek joggers'ımın bel bandını ortaya çıkarıyorum. Doğal olarak bu hareketim onun sertleşmesine neden oluyor ve silahını tehditkâr bir şekilde ileri doğru itiyor. "Sakin ol," diyorum sessizce, yavaşça bir şey çıkarıp havaya kaldırıyorum.

Resme bakıyor, dudakları seğiriyor, kıvrılmaya hazır. "Shannon güvende," diyerek beni başından savıyor.

"Emin misin?" Konteynerin karşısındaki köşede duran eski bir dolaba bakıyorum ve iki adamın da bakmasını istiyorum. İşte beklediğim fırsat. Saldırma zamanı.

Bacağımı savurarak beni silahıyla tutan adamı yere seriyorum, bacakları onu tutamadığı için vücudu yere çarpıyor. Ayağa kalkıp sandalyeyi kapıyorum ve konteynerin üzerinden Ayı'ya doğru fırlatıyorum, ardından yerdeki adamın karnına hızlı bir tekme atıp kafasına vurarak onu bayıltıyorum. Etrafımda dönüyorum, herifi dengesini kazanırken yakalıyorum, kolu silahla birlikte kalkıyor. *Hay sikeyim.* Avuçlarımı masanın kenarına sıkıştırıyorum ve koşarak masayı yere sürüp adama çarpıyorum.

"Kahretsin," diye bağılıyor, silahı tutuşunu kaybediyor, gövdesi masanın üzerine katlanıyor. Metal üst kısma dalıp silahı kapıyorum ve inip ayağa kalkarken ona doğrultuyorum.

"Oh, işler nasıl da tersine döndü," diye fısıldıyorum, onun alaycı yüzüne sırıtarak. "Daha çok adam getirmeliydin."

"Siktir git," diye nefes alıyor ve masayı kalçalarından uzaklaştırıyor.

Konteynerin dışından birkaç ses duyuyorum. "Ah, daha fazla adam getirmişsin," diyorum dolabın kapısına uzanarak. Belli ki Black'in benden daha tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Hakaret mi etsem yoksa rahatlasam mı bilemiyorum.

Bekle, ben biliyorum.

Hakarete uğradım. Düpedüz aşağılandım.

Dolabın kapağını açıyorum ve Danny'nin babasının mezarından kasabaya kadar takip ettiği, elleri ve ağzı bağlı sarışını görüyorum. "Şimdi iş konuşalım." Ayı'nın yüzündeki inançsızlığın tadını çıkararak onu çekip önüme getiriyorum. "Telefonun," diyorum masayı işaret ederek.

Cebine uzanırken gözlerini benden ayırmıyor. Ama bir telefon çıkarmıyor. Küçük, derli toplu bir tabanca çıkardı ve bize doğru nişan aldı. Yalan söylemeyeceğim, hayretler içinde kaldım. Tetiği çektiğinde ve vücudu sarsıldığında şaşkınlığım şoka dönüşüyor. *Hay sikeyim.*

Yere yığıldı, beni kalkansız bıraktı, silah şimdi bana doğrultulmuştu. Bu beklemediğim bir dönüş oldu. "O para avcısı bir fahişeydi," diyor öne çıkarak. "Ve şimdi durumun gerçekten değiştiğine inanıyorum." Tetiği çekiyor ve bedenim sarsılarak beni bir tıslamayla arkamdaki duvara çarpıyor. Omzum hemen ağrımaya başladı. "Otur, Jam . . . Eni. . . şimdi." Gülüyor. "Gerçekten, sana ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Sana ne diyeceğimi biliyorum," diye
homurdanıyorum. "Neymiş o?"

"Öldü." Ona saldırdım.

Bang!

Ve bir homurtuyla geri uçtum, mermi göğsümün ortasına isabet etti.

DANNY

Bang!

Beau'nun Goldie'nin kollarında ırpınışını, küfürlere savuruşunu, ıglıklar atışını ve bana her türlü hakareti edişini izlerken irkiliyorum. "Seni ldreceğim!"

Sadece metal bir sürgülü kilidin sesi duyulduğunda durgunlaşıyor ve sessizleşiyor. Herkesin dikkati yeşil konteynere yönelirken nefesimi tutuyorum. Ortaya ıkan James değil.

Hepimizle oynayan sapık herif çakılların üzerinde kendinden emin adımlarla yürürken yutkunuyorum ama biraz topalladığını fark ediyorum. "Bu onuru sana bırakıyorum." Gülümsüyor ve tetik düğmesini umursamazca bana fırlatıyor. Bahislerimi oynamış olsaydım, ki oynadım, James'in bu dövüşü kaybetmesini asla beklemezdim.

"Perry?" Rose'un nefesi kesilir.

"Hayır!" Beau bağırarak tekrar kavga etmeye başlayınca Otto, Goldie'nin onu zapt etmesine yardım etmek için harekete geçti. "Ne yapıyorsun sen?"

"Neler oluyor Danny?" Otto sorar.

Karıma bakıyorum. Elleri ağzının üzerinde, gözleri doluyor. Brad'e bakıyorum. O da en az benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor. Ama seçeneklerim sınırlı. Yutkunuyorum, gözlerimi Beau'nun çırpınan, çığlık atan ve tetiği tutan formuna dikiyorum. Perry'ye sakince, "Yürüyüp gidelim," diyorum, o da başını sallıyor.

"Ne oluyor lan?" Goldie bağıyor.

Perry, elleri ceplerinde, dramın tadını çıkararak, "Boş ver," der.

"Hayır!" Beau çığlık atıyor.

Nefes alıyorum, ona pişman gözlerle bakıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, düğmeye basıyorum.

"Danny," diye bağıır Rose.

"Nooooooooo!" Beau Goldie'den kurtuluyor ve konteynere doğru koşmaya başlarken ben de bağııyorum. "Beau, Tanrı aşkına!" Kükrüyorum. "Kendine gel-"

Bang!

Gökyüzünde bir ateş topu patlayarak Beau'yu durduruyor ve herkes gözlerini kör edici parlıttan koruyor. Dizlerinin üzerine çökmüş, kırık dökük bir halde öfkeli ateşe bakıyor ve ben de gözlerimi onun çökmüş, ağlayan halinden ayırıyorum.

Rose'u buldum. Yıkılmışlığı da aynı derecede dayanılmaz, başı hafifçe titriyor, sanki yaptığım şeye inanamıyormuş gibi. Hayal kırıklığı. Hoşuma gittiğini söyleyemem ve utanç içinde ondan da uzaklaşıp Perry Adams'ı buluyorum. O her zaman bir yıldı. Ama bir kez bile Ayı olabileceğini düşünmemiştim. Ve şimdi onu katliamdan zevk alırken izlerken, sözünü tutacağına dair hiçbir inancım yok. Bu daha çok Rose ve Beau ile ilgili bir sorun. Lanet olsun o kadınlara. Sadakatlerinden öğreniyorum.

Silahın hâlâ kafatasıma bastırıldığını hissedebiliyorum. "Gevşeme zamanı," diyerek geri çekiliyorum ama silah tekrar kafama saplanıyor. Canavar patlamadan ve hepimizi öldürmeden önce onu geri itiyorum.

"Bana söylendiğinde rahatlayacağım."

"Ölümün daha da karmaşık bir hal aldı," diyorum karanlık bir sesle, gözlerimi Perry'ye çevirerek. "Ona geri çekilmesini söyle."

Bana verdiği hastalıklı gülümseme, hain ağzının söyleyebileceğinden daha fazlasını söylüyor. "Hiç sanmıyorum," diyerek adamlarına başıyla işaret ediyor. Hepsi içeri girmeye başlıyor, yangın çok uzakta değilken bizi koyun gibi kulübeye doğru güdüyorlar. Brad'in Rose'u kucaklayıp bana getirişini izliyorum, Otto da Beau'yu ayağa kaldırıp onunla birlikte yürüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. Bana yansıyan nefretin seviyesini biliyorum. Rose'un elini tutup kulübenin merdivenlerini çıkıyorum, tepeye ulaştığımda dönüyorum.

Bahçeyi tarıyorum, zihinsel olarak acele etmesini istiyorum. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun, Perry."

Gülüyor. "Biliyor musun, üç yıl önce benden Yeşiller hakkında bulabildiğim her şeyi araştırmamı istediğinde, dolaplarındaki iskeletleri onlara şantaj yapmak için kullandığını düşünmüştüm." Rose'a bakıyor. "Tabii ki fahişenin bir avukata ihtiyacı olacaktı."

İhtiyatlı bir şekilde nefes alıyorum. "Ona bir daha fahişe derseni seni öldürürüm Adams." "Danny," diye fısıldadı Rose, elimi sıkarak, bana söylemeden

lanet ayıyı dürtmemem için.

"Satın aldıkları çocuğun Rose'dan olduğunu hiç düşünmemiştim," diye devam ediyor.

Brad'e bakıyorum ve bir an gözlerimi ondan ayırmıyorum. Kıpırdıyor, rahatsız. Sonra Ringo'ya bakıyorum. Gözlerim Otto ve Goldie'yi yakaladığında, anlaşılabilir bir aşağılama görüyorum. *Hay sikeyim.* Bakışlarımı yeşil konteynere çeviriyorum, alevlerin azalmaya başladığını görüyorum ve gülümsüyorum, söndürücüler alevlerin uğultusuyla gizlenmenin ötesinden onu daldırıyor. Gözlerimi bir kez daha Brad'e ve diğerlerine çeviriyorum, onlar da dikkatle konteynere bakıyorlar. Sonra Beau'ya bakıyorum, beni görmesini istiyorum. *Bana bak, Beau.*

"Söyle bana Adams," diyorum, yanımda asılı duran elimin dört parmağını uzatarak. "Nasıl ölmek istiyorsun?" Rose'un vücudundaki gerginlik bana onun

İşaretleri okuyorum. Umarım herkes okuyordur. Elini sıkarak üç parmağıma kadar indiriyorum.

"Ben ölmüyorum, Siyah. Ölenler sen, fahişen ve acınası ordun."

İki parmağına düştüm. *Acele et, acele et*. Gözlerim sönmekte olan alevleri tarıyor. "Bir anlaşma yaptık." Tek parmak.

"Fikrimi değiştirdim."

Yumruk yaptım. Parmaklarım kalmadı. Sığınağına açılan kapak açılıp James iki elinde birer makineli tüfekle dışarı çıkarken, "Daha da aptallaşacaksın," diye nefes alıyorum. Lanet olsun, Anka Kuşu'nun doğuşu gibi. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sesleniyorum.

Perry ve adamları şaşkın bir şekilde dönerken arkamdaki herkesin toplu nefes alışlarını duyuyorum.

"Yere yat," diye bağıriyorum, Rose'u yere sürüklüyorum, arkamızdaki herkesin güverteye vurduğunu duyuyorum. Ama bunu görmek zorundayım, bu yüzden James üzerlerine mermi yağdırmaya başladığında yukarı bakıyorum, korların arasından yürüyor, terliyor, çamura bulaşmış, vücudu titriyor. Silahların ve öfkesinin bir karışımı ama yine de yüzündeki memnun alaycı ifadeden eğlendiğini görebiliyorum. Adamlar sinek gibi düşüyor, gürültü kulakları sağır ediyor ve ben ayakta tek bir adam kalmayana kadar gösteriyi gülümseyerek izliyorum. Avlu cesetlerle dolu, tozlu hava yoğun, silah seslerinin yankıları kulaklarımda çınlıyor.

"Ne oluyor lan?" Ringo yanımdan mırıldanıyor, çenesi gevşemiş. "Artık ona Rambo mu demeliyiz?"

Kıkırdıyorum, tozun yere süzülüşünü izliyorum, James'in toplu mezarın önünde durduğunu ve gözlerini kurbanlarına diktiğini görüyorum. Makineli tüfeklerin elinden düşmesine izin veriyor ve tüfekler bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

Kendimi yavaşça ayağına kaldırıyorum, Rose'un da kalkmasına yardım ediyorum, sonra onu bir sandalyeye götürüp oturtuyorum ve iyice kontrol ediyorum. I

kazağını yukarı çek. Her kolunu ve bacağına kontrol et. Yüzünü. Şaşırmış. Gülümsedim ve onu öptüm. "Bitti," diyorum kabaca.

"Sen . . siz bunu ikiniz mi planladınız?" diye soruyor, tamamen kendinden geçmiş görünüyor.

"Tabii ki."

"Ama . . . I . . ." Başını sallıyor. "Ne oluyor Danny? Perry olduğunu nereden bildin?"

"Dün dört kişiye farklı saatlerde kayak yapacağımı söyledim. Jet ski'm tam olarak 12:21'de patladı. Perry'ye her Cumartesi öğlen suya girdiğimi söyledim. Babamın sevgilisi onun için çalışıyordu, ben de onu belediye başkanlığına aday olduğu dönemde çalıştığı binaya kadar takip ettim."

Bana sadece şaşkın bir sessizlikle bakabiliyor. Ben de aynı şeyi hissediyorum. Bunu göremediğim için çok aptalım. Ona güvenmiyordum, hem de hiç, ama . . . Ayı'ya mı? Bu neredeyse gülünç.

Onu geçip diğerlerine bakıyorum. Hepsi de benim hissettiğim kadar şaşırmış görünüyor. "Herkes iyi mi?" Soruyorum, karşılığında sessizlik alıyorum. Her birinin gazabına uğrayacağıma şüphe yok. Ama iş bitti. Ya da neredeyse bitti.

Dönüp James'e bakıyorum ve onu kapüşonunun kanlı olduğu omzunu tutarken buluyorum. "Daha iyi misin?" Bir sigara yakarak soruyorum. Alnını kabaca siliyor ve Beau'ya bakıyor. Şokta, vücudu bir heykel gibi, yüzü inanmazlığın bir resmi. "Bana güvendiğini bilmek güzel," diye şaka yaparak dikkatini çekiyorum. Yavaşça bana doğru yürürken ve suratıma sert bir tokat indirirken kendimi hazırlayarak olabilecekleri kabul ediyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve sigaramdan yavaşça bir nefes çekip nefesimi veriyorum. "Rica ederim," diye mırıldanıyorum, bana bir tane daha attığında geri çekiliyorum. Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim. "Koşullar göz önüne alındığında hoşgörülü bir ruh halindeyim Beau," diyorum sessizce.

Küçük burnunun delikleri parlıyor, gözleri alev alev yanıyor ve dönüp James'e doğru yürüyor. Benim gibi, o da kendini hazırlıyor.

duruşu ve demir atması. Ona öyle sert vuruyor ki, bana vurduğu zamankinden daha fazla irkiliyorum. Bırak o anını yaşasın. Bırakın öfkesinden kurtulsun. Gözleri kapalı, başı yana eğik James'in çenesi gözle görülür bir şekilde yerine oturuyor. "Tüm yapabildiğin bu mu?" diye ciddi bir şekilde soruyor ve kız ileri uzanıp fermuarını yırtarak yeleğini ortaya çıkarırken içimden gülüyorum. Sonra kendini ona doğru fırlatıyor, her uzvunu onun gövdesine sarıyor ve tutunuyor. "Daha çok öyle," diyor acı dolu bir tıslamayla, bir kayaya doğru yürüyüp kenarına tünerken onu tutuyor ve onunla bir an geçiriyor.

Yerdeki bir kıpırtı dikkatimi çekiyor ve yaşam belirtisi gösteren tek cesede doğru ilerliyorum. Yüzüstü yatıyordu, ben de bir botu böğrüne sokup onu sırtına doğru ittim, dizlerinin hemen kuzeyindeki kurşun yaralarına bakarak ona doğru hırladım. "Karıma bir daha fahişe derseni seni öldüreceğimi söylemiştim." Uzun bir nefes çekip yüzüne üfledikten sonra sigaramı yanağında söndürüyorum ve hırlayarak beni güçsüzce uzaklaştırmaya çalışıyor. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Salya akıtması ve inlemesi acınası ve gerçekten sinir bozucu. "Onu öldürmek istiyorum," diyor James arkamdan.

Arkama baktığımda Beau'nun hâlâ ön tarafına yapışmış olduğunu görüyorum. "Hayır, onu öldürmek istiyorum." Ayağa kalkıp ona katılıyorum. "Anlaşmıştık. Sen Rambo'yu oyna, ben Adams'ı öldüreyim."

"Fikrimi değiştirdim," diyor kararlı bir şekilde.

"Ben." "Hayır, ben," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, Danny. Ben onur-"

Beau James'in omuzlarını bırakıyor, dönüyor, silahımı alıyor, nişan alıyor ve Adams'ın beynini havaya uçurduktan sonra silahını bırakıp James'in boynuna saklanarak pozisyonuna devam ediyor. Şaşkınlık içinde Adams'a bakıyoruz, James'in ağzı açık, ben de ağzımdan sarkan dumanla.

"Eh, bu küçük muamma çözüldü," diyor Brad, benim Marlboro paketimi alıp yakarken.

James gülümsüyor ve bu onun katil yüzüne çok yakışıyor.

"Sanırım bir tatile ihtiyacım var," diyorum Rose yanıma gelip bana sarılırken.

"Ben de bir tatile hayır demezdim." James, Beau'yu ayağa kaldırmaya çalışır ama başaramaz. "Yüzümde biraz güneş." Ona bakıyor ve gülümsüyor. Bu onda gördüğüm ilk gerçek gülümseme. Gerçek. Mutluluk.

"Ben de bir tane alacağım," diye araya giriyor Brad. "Ve ben," diye homurdanıyor Ringo.

"Ben de varım." Goldie omuz silkiyor. "Hiç tatil yapmadım."

"O zaman St. Lucia," diyorum ve elimi cebime atıp birkaç anahtar çıkararak James'e uzatıyorum.

Onları yakalıyor ve parmağından sarkıtarak Goldie'ye doğru uzatıyor. "Tatile çıkmadan önce yapman gereken bir iş var," diyerek Goldie'nin kaşlarını çatmasına ve anahtarlara isteksizce uzanmasına neden oluyor. "Şu konteynırın içinde."

James'in başını salladığı yere, sonra da diğer herkese bakıyor, gözleri her birimizin üzerinde geziniyor. "Ne oldu?"

"Sürpriz," diyorum, elbisesinin içinde taşların üzerinde yürürken ve kapıyı açıp içeri bakarken onu izliyorum. Omuzlarını kaldırdığını görüyorum ve James'e bakıyorum, hayranlıkla yakından izlediğini görüyorum.

"Yükledin mi?" diye soruyor bana bakmadan.

Sadece gülümseyebiliyorum. "Tamamen dolu." Leon'a konteynırın içindeki masaya bilinen tüm alet, bıçak ve silahları koydurdum. Goldie'yi bir süre göremeyeceğiz. "Peki Kenny Spittle'la ne yapacağız?" diye sordum.

"Bir düşüneyim," diye homurdanıyor James omzunu döndürerek.

"Kıçını doktora götür." Rose'u arabaya doğru yürütmeye başlıyorum ve onun için arka kapıyı açtığımda konteynırdan ilk acı feryadı geliyor. Sigaramı söndürüp arkama baktığımda Brad ve Ringo'nun bizi takip ettiğini görüyorum. Ama James, Otto ve Beau?

Hâlâ orada oturuyorlar ve Goldie yeteri kadar içtiğine karar verene kadar konteynerin dışında bekleyecekler.

"Uçak bu gece kalkıyor," diyorum.

James onaylamak için elini kaldırıyor. Orada olacaklar. Tabii ki orada olacaklar.

Kimseye güvenme.

Babamın neden bu mantraya göre yaşadığını ve öldüğünü anlıyordum ama James Kelly'ye güvenmemin sonunda tüm tehditlerin ortadan kalkmasını sağlayacağını da biliyordum. Ve özgürlüğümü kazanarak, görünüşe göre bir aile de kazandım.

Gülümsüyorum ve sürücü koltuğuna geçip karıma bakıyorum. Bana bakıyor, hafif ve rahat halimi inceliyor. Elim kalçasına koyuyorum ve o da elimi tutuyor. "Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun," diyor sessizce. Gülümseyip elimi çekiyorum, radyoda Otis Redding çalmaya başlarken ve *The Dock of the Bay* bize katılırken güneşe bakıyorum.

EPILOG

Lucia - İki Hafta Sonra

JAMES

Terastaki beyaz rattan sandalyede arkama yaslanmış, sahilde Rose, Esther ve Zinnea ile yaptığı yürüyüşten dönen Beau'yu izliyorum. Yüzünü net olarak göremiyorum. İfadesini göremiyorum. Gülümsemesini. Ama orada olacak. Barış kızına çok yakışıyor. Ve benim üzerimde harika hissettiriyor.

Soluk mavi güneş elbisesi saçlarıyla birlikte esintide dalgalanıyor ve kolları çıplak. Bu sabah sürdüğüm ve gün boyunca kızlardan biri tarafından tazeleneneğini bildiğim kalın güneş kremi tabakası dışında. Bugün onu özledim. Meşguldüm, çocuklarla suda saatler geçirdim ama o her saniye aklımdaydı. Kafamın her anı ona adanmıştı. Komplo yok. Kan yok. İntikam yok.

Sadece Beau.

Elinden sarkan hasır güneş şapkası, çıplak ve kumlu ayaklarıyla yaklaşırken gülümsüyorum. Beni sandalyeye oturtuyor ve gözleri üzerimde, yolda yürürken ağzının kenarı kalkıyor. Şapkasını bırakıyor ve

Kucağıma, göğsüme düştü ve nefes verdi. Kelimeler yok. Ama konuşmakta kesinlikle daha iyiye gidiyoruz. Okyanusa bakarken onu kollarımda sessiz ve hareketsiz bırakıyorum.

"Rose ve Danny'nin düğününü hatırlıyor musun?" diye soruyor, kendini boynumun kıvrımına saklayarak.

"Hayır," diye cevap veriyorum, dürtülüyorum. "Hangi kısım?" "Aptalca sarhoş olduğum kısım."

"Ah, o kısım," diyorum gülümseyerek. "Birçok tehlikeli balonun beynini patlattığın zaman mı?" Dudaklarının tenimde gezindiğini, ellerinin göğüs kaslarıma hafifçe bastırdığını hissediyorum.

"Hayır, sana bebek istediğimi söylediğim kısım."

Kalbimin birkaç atım atlamasına lanet olsun ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Sadece hatırladığı için değil, bu konuyu açtığı için de gerçekten çok şaşırdım. Sarhoşken yaptığı saçmalıklardan ya da taleplerinden bahsetmedim çünkü ... şey, sarhoştum. Yine de onları düşündüm. Hiç durmadan.

"Neden gerginsin?" diye soruyor.

"Neden saklanıyorsun?" Geri atıyorum ve bana karşı hareketsiz kalıyor. "Gergin değilim."

"Saklanmıyorum."

"O zaman seni görmeme izin ver, Beau Hayley," diye fısıldıyorum, yüzümü saçlarına çevirip onu öpüyorum. "İzin ver. Beni. Görmeme. Seni."

Yavaşça bedenimden uzaklaşıyor, elleri göğsüme bastırıyor ve gözlerinde çok fazla belirsizlikle bana bakıyor. Ve bunların hepsi benim kim olduğum ve ne yaptığım yüzünden. Beni sevmemeli. Beni anlamamalı. Bebekler, evlilik ve benimle sonsuza dek mutlu olmak istememeli.

"Merhaba, benim," diyorum gözlerinin içine bakarak.

"Ben kimim?" diye soruyor, başını eğiyor, dudaklarında küçük, emin olmayan bir gülümseme.

"James Kelly."

"Ne iş yapıyorsun, James?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Tek yapmak istediğim bu." "Peki ya çocuklarımız bize nasıl tanıştığımızı sorduğunda?"

İçimi çekiyorum, kollarının üst kısımlarından tutup bileklerine doğru ilerliyorum. "O köprüye geldiğimizde geçelim."

"Köprü çok uzakta mı?" Kararsız görünüyor ve alt dudağını dişlerken emin olamadan gülümsüyorum.

"Çok yakın, ama karşıya geçmenin güvenli olduğundan emin olmalıyız." "Bence güvenli."

"Eski bir polis olmanın yanı sıra eski bir köprü yapımcısı mısınız?" Kalçalarını kavrayıp öne doğru eğildim. Yani köprü Beau'nun vücudu ve daha güçlü olsa da hamileliğin getireceği yüke hazır olduğundan emin değilim. "Doktorla konuşmalıyız."

"Kendimi iyi hissediyorum."

Bunların hepsi iyi güzel de... "Peki ya evlilik kısmı? O kısmı atlıyor muyuz?"

"Seninle evlenemem," diyor, parmak uçları omzumdaki bandajın kenarlarında geziniyor. "Çünkü sen Dexter'ı öldürdün."

Balyoz, yüzümle tanış. Tepkimi görmek için beni dikkatle izlerken ona bakıyorum. Ona istediğini verdiğimi biliyorum. Suçluluk duygusu. "Sen benden yapmamamı istemeden önce onu öldürdüm." *Ne diyorum lan ben?* "Nereden biliyordun?"

"Ollie beni aradı."

Tedirgin ya da kızgın olacak bir durumda değilim. Yine de buradayım, gerçekten tedirginim ve çok kızgınım. "Cesedi nereden bulmuş?" Ya da daha doğrusu, nasıl? Çünkü Danny bana asla bulunamayacağını söylemişti.

"O yapmadı."

"O zaman ..." Beau'nun kaşları yavaşça kalkarken duraklıyorum. "Ceset yok, değil mi?" Tabii ki ceset falan yok. Kuşkusuz parçalanmış

köpekbalkıları tarafından parçalandı.

"Bana ne olduğunu anlatmazsan sadece seninki."

"Burrows seni aramadı mı?"

"Evet, beni aradı. Ama bu konuda değil."

Bu ne biçim bir konuşma böyle? "Beau, neden kasıtlı olarak beni kızdıracak şeyler söylüyorsun? Burrows ne istedi?"

"Onun ne istediğini biliyorsun. Ben canlı, sen ölü. Şimdi bana Dexter'ı nasıl öldürdüğünü anlat."

"Gerçekten bilmek istemiyorsun," diye onu temin ediyorum ve geri çekiliyor, bilmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi bakıyor.

"Gerçekten," diye yineliyorum.

"Ne yaptın sen?"

"Onu ben öldürdüm. Bu kadar. Göze göz, Beau. Son." "Danny biliyor muydu?"

Sikeyim. "Hayır." *Siktir, siktir, siktir.* "Akşam yemeği için hazırlanmalıyız." Danny'yi acil aramalıyım. "Gel hadi." Onu kucağımdan indirip ayağa kaldırdım.

"Bu kadar mı?" diye soruyor ben dönerken, yarı yolda duruyorum. "Konuşmanın sonu mu?"

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlıyorum. "Benden ne istediğini bilmiyorum Beau. Zamanı geri alamam. Bunu değiştiremem, tıpkı onun seni vurmasını değiştiremeyeceğim gibi."

"Bir özür, belki?"

Onunla yüzleşiyorum. "Onu öldürdüğün için mi?" "Hayır James, bana yalan söylediğin için."

"Özür dilerim," diyorum nefes verirken. "Bütün gün boyunca, özür dilerim." Yalan söylediğim için, evet. Ama onu öldürdüğüm için? Kesinlikle hayır.

Beni iterek yatak odasına giriyor, hiçbir şey söylemiyor ve beni terasta şüphe içinde bırakıyor. Peki şimdi ne olacak? "Burrows'un numarasını engellemeni istiyorum." Bunu ben mi söylüyorum? *Seni lanet olası aptal, James.*

Bana bakıyor, aynı anda hem eğlenmiş hem de aşağılanmış. "Akşam yemeği için hazırlanmam gerek." Banyoya girip kapıyı kapatıyor. Tercümesi: Bana katılma. Muhtemelen ikimiz için de güvenli.

Ama ne Beau ne de ben hiçbir zaman güvenli oynamaya hevesli olmadık.

Banyoya doğru ilerliyorum ve onu külotunu çıkarırken buluyorum. Yavaşça vücudunu açıyor. Beni izliyor, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bekliyor. "Hadi bir bebek yapalım," diyorum, elimi uzatarak. "Şimdi. İşte."

"Baba olmaya hazır olup olmadığını bilmiyorum," diye cevap veriyor ve ellerimi havada bırakıyor. *Ahh*.

"Ben de senin olmaya hazır değildim Beau. Ama hazırım ve senin için buradayım.

o."

Sırtışı çok tatlı. "Bana bir daha yalan söyleme." "Asla."

Öne doğru ilerleyerek parmak uçlarına kadar uzanıyor ve nefesimi içine çekiyor.

Yüzünü. "Hadi bir bebek yapalım," diye fısıldıyor, elini boxerımın üzerinden kaydırarak. Gövdem kıvrılıyor, arka dişlerim sertçe ısırıyor.

"Yatağa geç," diye emrediyorum ve o da beni bırakıp ellerini başının üzerine kaldırarak şiltenin üzerine sürünüyor. Sandalyenin arkasından kemerimi çekiyorum ve göğsüne sarılarak onu ahşap yatak başlığına bağlıyorum. "Bağa karşı koyma," diyorum sessizce. "Hazır mısınız?"

"Daha fazla," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, sırtını kamburlaştırarak.

Kısa yoldan da gidebilirdik ama Beau son güneşi yüzünde hissetmek istedi. Bu yüzden sahil boyunca restorana giden küçük, dolambaçlı patıkaya kadar gittik. El ele, ikimiz de yalınayak, ikimiz de sessiz. Beyaz gömleğimin tek düğmesi ilikli, bol pantolonumun paçaları nemli, saçlarım açıkçası dağınık. Başını kolumun üst kısmına yasladığını, elleriyle tutunduğunu hissediyorum ve gözlerim yaralı koluna kayıyor.

İfşa oldum.

"Bunu duyabiliyor musun?" diye soruyor, bizi

durdurarak. "Neyi?"

"Dinle." Parmağı ağzına geliyor, beni susturuyor. Ve ben duyuyorum.

"Bu Zinnea mı?"

Beau gülerek sahilde yakındaki bir barı işaret ediyor. "Bu onun ilk performansı. Her cumartesi gecesi haftalık bir konseri var."

"Tanrı Aziz Lucia'nın yardımcısı olsun," diye mırıldanıyorum, Zinnea'nın sesi barı geçene kadar daha da yükseliyor. Sahnede, akla gelebilecek her rengi şu ya da bu şekilde sergiliyor - elbise, makyaj, peruk.

Tom Jones'un *She's a Lady* şarkısının mısraları arasında mikrofondan "Canlarım!" diye seslenince ben irkildim ve Beau el salladı. "Yeğenim, millet. Ve onun tehlikeli derecede yakışıklı arkadaşı James." Sırtıışı arsızca, başımı yorgunca sallıyorum. "Yakında size katılacağım, canlarım," diye mırıldanıyor nakarata başlamadan önce.

İleride patikanın girişini görüyorum ve neyse ki oraya vardığımızda Zinnea'nın şarkıları tamamen silikleşiyor, okyanusun sesi tarafından yutuluyor.

Esther bizi görünce masadan kalkarak, "İşte geldiler," diyor. "Ben de tam arayacaktım."

Beau'nun elini bırakıyorum ve kızların yanına gitmesine izin veriyorum, hepsi yanağından öpüyor ve nereye oturacağını gösteriyor.

"Tamam mı?" Danny parmaklarını şıklatarak garsonun gelmesini ister, garson kısa süre sonra bir şişe votka ile gelir.

"Güzel." Beau'nun sandalyesini onun için çekiyorum ve yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Daniel nerede?"

Rose okyanusu işaret eder ve işte oradadır, jet ski'siyle suyun üzerinde zum yaparak ilerlemektedir, peşinde iki kişi daha vardır. Tank ve Fury, yeniden atandılar. Bu konuda mutlu olup olmadıklarından henüz emin değilim. "Şarap?" Rose Beau'ya soruyor, şişe bardağının üzerinde duruyor.

"Bu gece olmaz." Biraz su içiyor ve ben de kendi kendime gülümsüyorum.
"Bize söylemediğin bir şey mi var?" Danny dikkatimi çekerek soruyor.
"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Brad. "Sakin bana hamile olduğunuzu söylemeyin.

yoksa mafya hayatını bırakırım."

"Hepimiz mafya hayatını bıraktık." Ringo gülüyor, bir şişe birayı sanki bir shot olabilirmiş gibi ağzına götürüyor.

"Ne kaçırdım?" Otto şık görünümüyle masaya yaklaşarak soruyor. Esther'in yanındaki sandalyeye oturduğunda, birkaç koltuk ötedeki adamın anlık ürpertisini hissederek ilgiyle kaşlarını kaldırıyorum. Danny'ye bakıyorum. Öldürmeye hazırlanıyor gibi görünüyor. *Tanrım, Otto, bu dünyadaki onca kadın arasından İngiliz'in annesini mi seçtin?*

Esther ona bir şarap koyar ve o da bilmiş bir gülümsemeyle teşekkür eder. Sakalını da kesmiş. Ve kolonyasının kokusunu buradan alabiliyorum.

"Kimi etkilemeye çalışıyorsun?" Goldie, kadehi dudaklarında, Otto'yu hareketsiz bırakarak soruyor. Orada ruj sürmüş bir halde otururken konuşmak için iyi biri değil mi? İki hafta önce o konteynırdan üzerinde tek bir iz olmadan çıkmıştı. Farklı bir kadın olarak çıktı.

"Evet, kim?" Danny soruyor.

"Danny," diyor Esther alçak sesle ve herkes gözlerini anneden oğula çevirerek bir sonraki adımı bekliyor. Bıçak mı? Yumruk? Silah mı? Birkaç hafta önce buraya geldiğimizden beri Esther'in Otto ile aynı anda kaybolduğu pek çok olay oldu. Birçok kez. Danny hariç herkes görmezden geldi. Ancak

Danny, Otto'nun kaybolduğu her seferinde ısrarla onun telefonunu aradı.

"Bırak lütfen." Esther oğluna uyarıcı bir bakış atar ve Rose elini uzatıp sıkarken burun delikleri alevlenir. "İç," diye emrediyor, garson viskisini ona doğru iterken

masaya birkaç tabak zeytin koyar. "Zinnea'yı görmeye kim geldi?" Rose, kocasının kötü ruh halini Esther ve Otto'dan uzaklaştırmaya çalışarak cıvıldıyor.

"Az önce yanından geçtik," diyor Beau, kaseden bir zeytin koparıırken. "Oldukça kalabalık bir kitlesi var."

"Yemekten sonra içeri girip onu görmemiz gerekecek," diyor Esther, menüleri masanın etrafında dolaştırırken. "Hadi sipariş verelim, açlıktan ölüyorum."

Danny yüzünü menüsüne gömüp, "Çünkü kahvaltıyı kaçırdın," diye mırıldandı. "Ve öğle yemeğini."

"Danny," diye nefes alıyor Rose ve ben gülümsüyorum, soğukkanlı katilin bir çocuk gibi somurtmasını, gözlerini ve kıvrılmış dudağını karısına çevirmesini izliyorum.

"Biraz sohbet edelim mi?" Otto konuşuyor ve tüm masa sessizliğe gömülüyor, gözler ikisinin arasında gidip geliyor.

Danny bıçağı rahatça çevirirken Brad, "Siktir," diye fısıldar. "Otto, buna senin için cevap verebilirim."

Danny aniden ayağa kalkarak, "Evet," dedi ve sandalyesini geriye fırlattı. "Hadi biraz konuşalım."

"Danny," diye soluk soluğa bağılıyor Esther, ayağa fırlayarak. "Hayır. Sohbet etmek yok."

"Sorun yok," diyor Otto, olabildiğince sakın bir şekilde, Rose'un koluna uzanıp onu nazikçe koltuğa geri itiyor, gözleri Danny'den hiç ayrılmıyor. Rose da aniden ayağa kalkıyor, yüzü Danny'ninkine yaklaşıyor ve aceleyle konuşmaya başlıyor. Danny onu yatıştırıp oturması için cesaretlendirerek, "S o r u n yok," diyor.

"Öyle değil mi Otto?"

"Güzel," diye kabul ediyor, ayağa kalkıyor. "Yürümek ve konuşmak mı?"

Danny'nin gülümsemesi bir katilin gülümsemesi ve ben başımı sallıyorum. Ama Otto'yu da tanıyorum. O kadar duygusuz ya da berbat değil ama yine de bir katil.

Brad şişeyi kaptığı gibi sahile doğru uzatarak, "Ben reddederim," der ve patikaya doğru giderler. Esther sinirli, Rose öfkeli görünürken Beau ona biraz şarap doldurup kaldırıyor. Dikkati dağılan Rose kadehi kapar ve dudaklarına götürür.

Duraklar.

"Dur!" Beau bağılıyor. "Kahretsin, ne yapıyorum ben?" Bardağa el koyar

ve kendi ağzına götürür.

Durakl
ar.

Surat
asıyor.

"Peki, eğer siz ikiniz ..." Goldie şaraba sahip çıkarak şarkı söylüyor.
"Patlamış mısırı olan var mı?"

"Sence gitmeli misin?" Beau, arkadaşı ve Esther kadar gergin görünerek bana soruyor.

"Hayır," diyorum gülerek. "Bırakalım onlar halletsin."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor Esther, elleriyle ortadaki şişeyi tutmaya çalışıyor. Otto ve Danny sahile açılan duvardaki açıklıktan geçerek gözden kaybolurlar ve Esther hızla sandalyesinden kalkar. "Birbirlerini öldürmelerine izin veremem." Restoranın diğer ucuna doğru uçar ve Rose da hemen onu takip eder.

Ben mi? Ayağa kalkmak için acele etmedim ve elimi Beau'ya uzattım.
"Akşam yemeğinizin yanında biraz komedi, madam?" O gülerek ayağa kalkarken soruyorum.

Goldie ve Ringo'yu masada bırakıp duvara yöneliyoruz ve aşağıdaki kumsal görüldüğünde Danny ve Otto'nun kollarını sıvamış, yavaş bir daire çizerek yürüdüklerini görüyorum. "Favori kim?" Beau duvarın üzerine oturup bacaklarını sallayarak soruyor.

"Adil oynayıp oynamadıklarına bağlı." Arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve ellerini tuttuğunda gülümsüyorum. İlk savuran Danny oldu ve gerçekten de savurdu, Otto'nun çenesine kulak tırmalayıcı bir darbe indirerek onu kışının üstüne uçurdu. Sonra onun üzerine atlıyor ve kumun üzerinde yuvarlanmaya ve güreşmeye başlıyorlar, homurdanıyor, yumruk atıyor, bağırıyorlar. Bir süre burada kalacaklar. "Gel hadi." Beau'yu yukarı çekiyorum, Brad'in Esther ve Rose'u masaya geri götürdüğünü görüyorum, belli ki benimle aynı sonuca varmışlar. Bırak onları. Birbirlerini öldürmezler.

Hepimiz oturduk, yemek sipariş ettik ve herkes sohbete daldı.

Gülümsüyorum, rahatlıyorum ve arkadaşlığın tadını çıkarıyorum ama en çok Beau'nun arada sırada kızlarla mutlu bir şekilde konuşmasını izlemekten zevk alıyorum

Sanki hala burada olduğumu kontrol ediyormuş gibi. Her zaman. Elini kucağımda tutuyorum, votkadan bir yudum alırken gülümsüyorum ve gözlerimi masanın etrafında gezdiriyorum. Bir ordu istemiştim ve bir tane aldım.

Ne kadar berbat ve beklenmedik olsa da benim de bir ailem var.

Yeni başlayanlar geldiğinde, Danny ve Otto sahildeki kavgalarından dönmüşlerdir, her ikisi de darmadağınaktır, Danny dudağındaki, Otto burnundaki kanı silmektedir. Otururken, içkilerini yudumlarken ve deniz ürünlerini mideye indirmeye başlarken herkes sessizliğini koruyor. Tek bir kelime bile konuşulmuyor.

Sanırım Danny'nin sisteminden çıktı, en azından bu gece için.

Masa toplandıktan sonra hepimiz yemek sonrası içkilerimizi sahildeki barda içmeye karar veriyoruz, böylece Zinnea'nın performansının sonunu yakalayabiliyoruz. Son şarkısına yetişiyoruz ve erkekler içki siparişi verirken, kadınlar dans pistine girip ona tezahürat yapıyorlar. Ve tabii ki, bittiğinde bir bis talep ediyorlar.

Gangster's Paradise'a girdiğinde ağzım açık kalıyor, Danny kıkırdamaya başlıyor, Brad içkisini tükürüyor ve Ringo ile Goldie ilk kez kahkahalarla gülüyorlar. Yakındaki bir masaya yerleştik, erkekler yalnızdı ve bu garipti. Genelde kadınlar olmadan strateji geliştirdik. Plan yapardık. Bir şeyleri çözmeye çalışırdık. Bir sonraki av için sıraya girerdik. Bunun yerine, hepimiz burada oturuyoruz, sessiz, ama eminim hepimiz sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

Danny'nin telefonu çalana kadar. Kaşlarını çatmasından ve beni bulmak için gözlerini kaldırmasından hoşlanmıyorum. "Kim?" Danny cevap tuşuna basıp telefonu masanın üzerine koyunca Brad soruyor ve hepimizin eğilmesini istiyor.

"O güç budalasını Adams'ın ben olduğumu düşünmen beni gerçekten yaraladı." Gülüyor ve yanaklarım patlıyor, bedenim sandalyede geriye doğru hareket ediyor. "Bir süreliğine işe yaradı."

Ne. Ne. Sikeyim.

Danny'ye baktım ve şok oldum. Onda hiç şok görmemiştim. Yumruklarını sıkıyor ve ben ellerime baktığımda iki beyaz taş görüyorum, yumruklarımdaki kan gitmiş.

"Yani oyunlar devam ediyor, öyle mi?" diyor, sesi bundan fazlasıyla mutlu geliyor. "James. Danny. Bir sonraki turu dört gözle bekliyorum." Hat kesilir ve Danny'nin yumruğu masaya çarparak herkesin gözlüklerinin fırlamasına neden olur.

"Siktir," diye bağıyor ve elini masadan çekip kokteyl menüsünü masaya vuruyor. "Nasıl?"

Barın karşısındaki dans pistinde dönen, gülen ve şarkı söyleyen Beau'ya bakıyorum.

Mutlu. Sakin. Huzurlu.

Bu bir yanılsama.

"Eh, sürdüğü sürece güzel bir tatildi," diyorum sessizce, içkimi dudaklarıma götürürken, gözlerim Beau'nun karnına kayıyor. Umut ediyorum. Dua ediyorum. "Uçağımız ne zaman kalkıyor?"

Hikâye, Ocak 2023'te çıkacak olan Yasadışı Erkekler Serisinin 4.

Kitabında devam ediyor.

Şimdi ön sipariş vermek için
buraya tıklayın.

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas İngiltere'd e doğup büyümüşdür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yapan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanıyor. Jodi ve sözleri hakkında daha fazla bilgiyi şu adresten edinebilirsiniz: JEM.Website

JODI ELLEN MALPAS DA YAZIYOR

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında

Bu Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi *Tek*

Gece - Vaat Edilen Tek

Gece - Reddedilen

Bir Gece - Açıklandı

Bağımsız Romanlar

Koruyucu

Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos

Beni Nefessiz Bırak

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Av Mirası Duolojisi

Sanatsal

Yalanlar Kötü

Gerçekler

Kanunsuz Adamlar Serisi

Brit The

Enigma

Diriliş

Kanunsuz Adam serisinin 4. Kitabı - Çok yakında

Jodi'nin 2022'de çıkacak olan yepyeni Regency Romance Serisine göz atın

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.